

ATRACȚIA

EDIȚIE ANIVERSARĂ
DE 10 ANI
REVIZUITĂ & ÎMBUNĂȚITĂ

ETERNITĂȚII

*Fă viața ta să
conteze azi și
în veșnicie*

JOHN BEVERE

INCLUDE UN DVD
CU RESURSE SUPLIMENTARE

Drag prieten,

În Psalmul 90:12, Moise a strigat către Dumnezeu: „Învață-ne să ne numărăm bine zilele.” Oricâte zile am trăi pe Pământ nu reprezintă ceva semnificativ în comparație cu realitatea infinită a eternității; totuși, modul în care administrăm zilele care ne-au fost încredințate determină răsplătirile pe care le vom primi când vom scăpa de constrângerile timpului.

Mesajul cărții „Atracția eternității” este unul dintre cele mai puternice și transformatoare revelații pe care le-am primit vreodată de la Duhul lui Dumnezeu. Bisericele, conducătorii și credincioșii care au descoperit aceste adevăruri au găsit un scop, o perspectivă și o determinare nouă în slujirea Împărăției. Este o onoare să împărtășesc această resursă cu tine.

Îți trimit această carte ție și altor lideri din întreaga lume ca un mic semn al iubirii și al sprijinului meu. Te rog să studiezi și să împărtășești acest subiect și celelalte resurse disponibile online cu toți cunoscuții tăi. Pe măsură ce te adâncești în adevărurile de pe aceste pagini, mă rog să cuprinzi marele plan și scopul pe care Dumnezeu le are pentru viața și destinul tău.

Prietene, mă rog să experimentezi aceeași transformare pe care am experimentat-o eu atunci când am primit acest mesaj. Pe măsură ce cercetezi cu atenție revelația eternității, cred că viața ta, familia ta și lucrarea ta nu vor fi niciodată la fel. Mi-ar plăcea să văd cum acest mesaj te-a atins pe tine și pe cei aflați în grija ta.

Fratele tău în Hristos,

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

„Este atât de ușor să ne lăsăm prinși în mrejele stresului solicitărilor de fiecare zi și să nu mai trăim pentru ceea ce contează cel mai mult. Cartea plină de forță a lui John Bevere, *Atracția eternității*, vă va motiva, inspira și pregăti să vă trăiți viața în moduri care vă vor influența veșnicia.”

—CRAIG GROESCHEL, păstor al bisericii Life.Church și autor al cărții *Struggles: Following Jesus in a Selfie-Centered World*

„*Atracția eternității* constituie răspunsul căutărilor voastre legate de scopul vieții. Acest mesaj deosebit de important vă va ajuta să gândiți dincolo de parametrii vieții cotidiene. Aveți în față o lectură obligatorie!”

—JOHN C. MAXWELL, autorul renumit și conferențiar

„Ediția aniversară, tipărită la zece ani de la prima apariție a cărții *Atracția eternității*, al cărei autor este prietenul meu, John Bevere, ne amintește cu tărie că viața este mai mult decât suma zilelor noastre. Veți găsi pace și speranță în timp ce cartea aceasta vă va aminti să vă armonizați viața cu chemarea înaltă pe care ați primit-o.”

—STEVEN FURTICK, Păstor al bisericii *Elevation Church* și autor al mai multor bestselleruri

„În cartea *Atracția eternității*, John folosește Scriptura pentru a ne arăta cât de important este ca mentalitatea noastră să se concentreze asupra veșniciei. Cred că această învățătură îi va ajuta pe credincioși să crească în înțelepciune și înțelegere pentru a trăi astfel în zilele noastre.”

—JOYCE MEYER, autoare renumită și conferențiară

„*Atracția eternității* abordează cu îndrăzneală unul dintre marile „mistere” ale existenței umane: veșnicia. Cu claritatea și profunzimea care caracterizează toate scrierile sale, John Bevere examinează înțelepciunea Scripturii pe tema aceasta, inspirându-și cititorii să trăiască o viață care are în centru veșnicia și ale cărei granițe nu îi cuprind doar pe ei înșiși.”

—BRIAN HOUSTON, păstor senior al bisericii Hillsong

„*Atracția eternității* ar trebui să constituie o lectură anuală pentru orice om care vrea să clădească o moștenire veșnică și să contribuie la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Cu ajutorul multor argumente biblice detaliate,

John își provoacă și își inspiră cititorii să exploateze cât mai eficient cea mai prețioasă resursă a lor – timpul pe care îl au de trăit pe pământ – ca să poată avea un impact cât mai mare pentru veșnicie. Cartea aceasta face parte din rândul lecturilor clasice contemporane!”

—CHRIS HODGES, păstor senior al bisericii din Highlands și autor al cărților *Fresh Air* și *Four Cups*

„În cartea *Atracția eternității*, John Bevere îndepărtează aura misterioasă care înconjoară subiectul veșniciei și construiește un caz solid în favoarea hotărârilor pe care le luăm astăzi și ale căror reverberații se vor face resimțite și după ce ne vom da ultima suflare. Nu vă puteți îngădui să ratați o asemenea lectură.”

—MARK BATTERSON, autorul bestsellerului *The Circle Maker* și păstor principal al bisericii National Community Church

„În *Atracția eternității*, John Bevere își provoacă cititorii să se lase întotdeauna motivați de veșnicie. John este un prieten drag și sunt onorat să recomand această carte a lui.”

—JENTEZEN FRANKLIN, păstor senior al bisericii Free Chapel din Gainesville și autor al mai multor bestselleruri

„*Atracția eternității* vă va schimba perspectiva asupra timpului și a modului în care îl folosiți. John expune în mod strălucit adevăruri biblice care vă vor împuternici să trăiți fiecare zi având un scop care transcende realitatea voastră temporală.”

—BISHOP T.D. JAKES, autorul mai multor bestselleruri și director executiv al organizației TDJ Enterprises

„Oau! O carte plină de putere, fascinantă, a cărei lectură smerește cititorul. Nu am putut-o lăsa din mână. Aș vrea ca toată lumea să o citească. Vă rog să vă faceți timp pentru ea.”

—BILL MCCARTNEY, Promise Keepers

ATRACTIA

EDIȚIE ANIVERSARĂ
DE 10 ANI
REVIZUITĂ & ÎMBUNĂȚITĂ

ETERNITĂȚII

*Fă viața ta să
conteze azi și
în veșnicie*

JOHN BEVERE

Autorul bestsellerurilor *Bine sau dumnezeiesc?* și *Momeala Satanei*

Driven By Eternity (Romanian) by John P. Bevere
Special 10th Anniversary Edition
MessengerInternational.org
Originally published in English as *Driven By Eternity*
ISBN: 978-1-937558-03-1
© 2017 Messenger International
Additional resources in Romanian by John and Lisa Bevere
are available for free download at: CloudLibrary.org
To contact the author : JohnBevere@ymail.com
This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Printed in Romania

Atracția eternității, de John P. Bevere
Ediție specială aniversară de 10 ani
MessengerInternational.org
Publicată inițial în limba engleză cu titlul *Driven By Eternity*
© 2017 Messenger International

Resurse suplimentare în limba română cu John și Lisa Bevere pot fi
descărcate gratuit la adresa CloudLibrary.org
Autorul poate fi contactat la adresa: JohnBevere@ymail.com
Această carte este un dar din partea Messenger International și
NU ESTE DE VÂNZARE

Tipărit în Romania

ISBN: 978-606-8993-01-0

Editor: Vasilică Croitor
Traducător: Veronica Oniga

Editura Succeed Publishing
Medgidia, str. Independenței, nr. 5 Jud. Constanța, cod: 905600
Telefon: 0744 623909 comenzi@succeed.ro www.succeed.ro

Dedic această carte...

*Tuturor celor care trudesc fără odihnă pentru a zidi
viața altora pentru veșnicie.*

Fiți îmbărbătați în eforturile voastre.

Venirea Sa este neîndoielnică și răsplata Lui este cu El.

*„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine,
singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos
pe care L-ai trimis Tu.”*

IOAN 17:3

CUPRINS

Despre această carte	x
Prefață	xiii
Introducere	1

SECȚIUNEA 1

Capitolul 1: Nemărginitul	5
➤ Capitolul 2: <i>Regatul Affabel: Viața în Endel</i>	21
➤ Capitolul 3: <i>Regatul Affabel: Ziua Judecării I</i>	41

SECȚIUNEA 2

Capitolul 4: Locuința veșnică a morților	63
Capitolul 5: Judecata celor amăgiți	83

SECȚIUNEA 3

Chapter 6: Marea cădere	109
Chapter 7: Temelia	137

SECȚIUNEA 4

➤ Capitolul 8: <i>Regatul Affabel: Ziua Judecării II</i>	149
Capitolul 9: Cerul	173
Capitolul 10: Scaunul de judecată al lui Cristos	191

SECȚIUNEA 5

Capitolul 11: Casa personalizată a lui Dumnezeu	207
Capitolul 12: Chemați de Dumnezeu	221

SECȚIUNEA 6

Capitolul 13: Multiplicarea	245
Capitolul 14: Influența personală	271
Anexa: Cum să primiți mântuirea	287
Note	289

DESPRE ACEASTĂ CARTE

Atracția Eternității poate fi citită de la prima pagină până la ultima, ca orice altă carte. Pentru cei care doresc să o folosească în vederea studiului individual sau în grup, cartea a fost împărțită în șase secțiuni, fiecare dintre ele urmată de un set de întrebări destinate discuțiilor. Studiul acesta a fost conceput pentru a fi parcurs în șase săptămâni, însă îl puteți adapta cu ușurință nevoilor voastre.

Secțiunile și capitolele corespunzătoare lor sunt următoarele:

Secțiunea 1 – Capitolele 1-3

Secțiunea 2 – Capitolele 4-5

Secțiunea 3 – Capitolele 6-7

Secțiunea 4 – Capitolele 8-10

Secțiunea 5 – Capitolele 11-12

Secțiunea 6 – Capitolele 13-14

Dacă citiți această carte ca parte a studiului *Atracția eternității*, vă recomandăm să urmăriți sau să ascultați sesiunea de învățatură alocată fiecărei săptămâni și să răspundeți în grup întrebărilor de discutat ale secțiunii corespunzătoare. Cereți apoi fiecărui membru al grupului să citească până la întâlnirea viitoare capitolele grupate în secțiunea următoare. Fiecărei săptămâni de studiu îi corespunde câte o secțiune de învățatură.

Pentru a ilustra învățatura cuprinsă în cartea *Atracția eternității*, John a inclus o povestire alegorică despre un regat numit Affabel, condus de ilustrul rege Jalyn și locuit de personaje a căror natură se reflectă în viața noastră de fiecare zi. Prin intermediul personajelor imaginare, dar care oglesc cu acuratețe realitatea, această ilustrație fascinantă și dinamică a mesajului cărții vă va ajuta pe voi, cititorii, să recunoașteți și să înțelegeți mai bine tainele și misterele Împărăției lui Dumnezeu.

Puteți găsi cu ușurință povestea regatului Affabel în capitolele 2, 3 și 8 ale cărții. Ele sunt marcate cu simbolul ➤ la cuprins.

Povestea este interpretată în mod foarte dramatic în piesa radiofonică Affabel, disponibilă pe streaming-ul video al lui John Bevere și la secțiunea cu resurse a site-ului Cloudlibrary.org.

Lectură sau audiție plăcută!

PREFATĂ

Va veni ziua când fiecare dintre noi va sta înaintea lui Dumnezeu. Întrebarea este dacă atunci vom fi gata.

Scriptura ne îndeamnă: „Frați și surori, dați-vă toate silințele să fiți *siguri* de chemarea și alegerea voastră” (2 Petru 1:10, NET). În textul acesta, cuvântul cheie este *siguri*.

Vi s-a întâmplat vreodată să fiți siguri de ceva doar pentru a descoperi mai apoi că v-ați înșelat? Situațiile de felul acesta pot fi foarte supărătoare. Ca un bărbat tipic ce sunt, mi se întâmplă deseori să fiu sigur de traseul pe care îl am de străbătut, de instrucțiuni, de procedură, de formulă sau de metodă, doar pentru a descoperi mai târziu că am ajuns în alt loc decât în cel unde trebuia să fiu sau că proiectul, instalația sau formula trebuie luată de la capăt, de data aceasta urmând instrucțiunile. Experiențele de acest fel sunt frustrante. În urma lor descopăr că am consumat degeaba combustibilul, timpul, resursele sau banii. Eram *sigur* că știu, dar în realitate mă înșelam.

Nu am vrut să fac aceeași greșală și în ce privește eternitatea.

Scrierea acestei cărți a avut un impact mai puternic asupra mea decât a oricărei alte cărți. De la tipărirea ei, în urmă cu zece ani, au ajuns la mine și la echipa mea nenumărate rapoarte despre vieți care au fost schimbate în urma citirii ei. Când am discutat despre sarcina istovitoare a revizuirii și actualizării cărții de față, în vederea retipăririi ei, am știut că trebuia să facem acest demers. Am fost copleșit la gândul că mesajul de pe aceste pagini era deopotrivă urgent și de o importanță critică. În calitate de vestitori ai Evangheliei, noi nu avem o chemare mai înaltă decât aceea de a-i pregăti pe alții pentru veșnicie, folosind ca unelte harul și adevărul. Îmi doresc să fiți *siguri* și în *siguranță* în ce privește veșnicia.

Adevărul cutremurător este acela că, atunci când vom sta în fața Creatorului nostru, *va fi prea târziu pentru a o lua de la capăt*. Speranța și rugăciunea mea sunt ca, în timp ce citiți sau recitiți acest mesaj, Duhul Sfânt să îl folosească pentru a vă ajuta să înaintați spre atingerea potențialului vostru veșnic, fiind schimbați pentru totdeauna de harul și de îndurarea Lui.

Din inimă,
John Bevere
Mai 2017

INTRODUCERE

De ce oare cuvântul *eternitate* ne captează atenția și are chiar potențialul de a influența o națiune întreagă? Găsim adevărul acesta oglindit în povestea lui Arthur Stace, un australian născut la sfârșitul secolului al XIX-lea, într-un context câtuși de puțin prielnic. A dus o viață de vagabond, plină de pungășii și de beții, între Primul Război Mondial și Marea Recesiune. Toate acestea s-au schimbat când L-a întâlnit pe Isus, în data de 6 august 1930, și când, la scurt timp după aceea, și-a auzit păstorul exclamând: „Aș vrea să strig *eternitate* pe toate străzile orașului Sydney!” Arthur Stace s-a simțit mânat să transforme strigătul acesta în realitate.

Se trezea în fiecare dimineață devreme, se ruga timp de o oră și pleca de acasă între 5 și 5:30, mergând oriunde simțea că Îl călăuzea Dumnezeu. Timp de ore întregi scria mereu același cuvânt, *eternitate*, la fiecare sută de pași, pe trotuarele orașului Sydney. Timp de peste douăzeci de ani acțiunea lui a rămas un mister. Cine scria oare acest cuvânt care făcea nenumărate mii de oameni să se oprească și să se gândească la semnificația lui, fie la cea imediată, fie la cea pe care o avea pe termen lung? Reușise acest om misterios să înțeleagă impactul puterii acestui singur cuvânt? Puzzle-ul s-a rezolvat abia în anul 1956.

La doi ani după moartea lui Arthur, survenită în 1967, poetul Douglas Stewart din Sydney a publicat cuvintele următoare, imortalizându-l pe acest predicator care s-a folosit de graffiti drept unealtă a sa:

Învăluit în mister, poetul Arthur Stace, a părăsit acest Pământ.

Opera sa a stat într-un singur și mare cuvânt.

A pășit dincolo de granița numită spațiu sau timp,

urmat în cadență de cuvântu-i rostit:

ETERNITATE, ETERNITATE, ca un clopot răsunând,

Venind melodios din cer și din iad sumbru răzbătând.

O predică alcătuită dintr-un singur cuvânt a atins o națiune întreagă. Mesajul lui Arthur Stace a fost păstrat pentru generațiile următoare cu ajutorul arhitectului Ridley Smith, care l-a imprimat pe o placă de

aramă din Sydney Square. Aceasta a fost privită mai apoi de peste patru miliarde de oameni de pretutindeni în timp ce au urmărit la televizor ceremonia de deschidere a Jocurilor Olimpice de la Sydney, precum și când cuvântul a luminat cerul cu ajutorul laserelor proiectate de pe Sydney Harbor Bridge, la intrarea în noul mileniu.

Eternitatea captează atenția întregii omeniri. Nicio rasă, niciun trib sau om nu se poate împotrivi forței sale de atracție. Noi am fost creați cu veșnicia sădită în inimi și percepem neștiuta extensie imanentă a existenței noastre. De aceea, este înțelept să ne adâncim în ceea ce spune Creatorul nostru cu privire la eternitate. La urma urmelor, Cuvântul Lui afirmă: „Din veșnicie în veșnicie Eu sunt Dumnezeu. Când lucrez Eu, cine se poate împotrivi?” (Isaia 43:13, TLB). Acesta este însuși motivul pentru care ați ales cartea de față. Cred că alegerea voastră a fost una înțeleaptă.

Haideți să ne rugăm împreună înainte să începem. Am rostit singur în biroul meu rugăciunea aceasta, anticipând momentul acesta în care o veți spune împreună cu mine:

Dumnezeu al veșniciei, Creator al tuturor lucrurilor și Domn al Universului, vin înaintea Ta în Numele lui Isus Cristos, Fiul Tău. Te rog împreună cu slujitorul Tău, John Bevere, să îmi ungi astăzi ochii să văd și urechile să aud, să îmi dai o inimă care să perceapă și să înțeleagă ce îmi transmiți prin acest mesaj. Sunt conștient de nevoia ca Duhul Sfânt să mă ajute să cunosc voia și căile Tale pentru viața mea. Dorința mea este de a-Ți fi plăcut în toate zilele vieții mele și apoi veșnicia întreagă. Arată-mi nu doar căile Tale, ci și ce se găsește în inima Ta, ca să Te pot cunoaște, căci în aceasta stă viața veșnică: să Te cunosc îndeaproape pe Tine, ca Tată ceresc al meu. Îți mulțumesc pentru credincioșia, harul și îndurarea Ta uimitoare.

Să începem, știind că Duhul Sfânt vă va da abilitatea de a înțelege și de a pătrunde subiectul cărții așa cum nu ați fi reușit să o faceți prin propriile puteri. Cât de captivant este adevărul acesta!

SECȚIUNEA 1

NEMĂRGINITUL

*Învată-ne să ne folosim cât mai bine timpul...
și încununează-ne eforturile de succes. Da,
încununează-ne eforturile de succes!*

—Psalmul 90:12, 17 NLT

Majoritatea oamenilor vor să trăiască o viață care contează. Aspirația aceasta este una corectă și evlavioasă. În rugăciunea lui Moise citată mai sus regăsim aceeași cerere. În viață, multe lucruri pierdute pot fi recuperate, dar nu și timpul folosit în mod greșit. Odată cu apusul soarelui, ziua s-a dus pentru totdeauna.

Rugăciunea lui Moise se sfârșește cu următoarele cuvinte: „Încununează-ne eforturile de succes.” Expresia aceasta se repetă apoi întocmai. De ce oare? Moise nu avea o problemă cu gramatica sau cu memoria; avem de-a face mai degrabă cu un stil literar specific scrierilor ebraice. Repetiția este o cale de a accentua ceva anume. În limba engleză, când vrem să accentuăm importanța unui cuvânt sau a unei propoziții, avem la îndemână câteva opțiuni: fie scriem cuvintele cu litere îngroșate, fie înclinate, fie le subliniem, folosim doar majuscule sau adăugăm la final semnul exclamării. Toate acestea sunt modalități întrebuițate pentru a atrage atenția cititorului asupra a ceva foarte important. Însă autorii evrei repetau un cuvânt sau o propoziție pentru a le evidenția; ei nu obișnuiau să exagereze, ci își alegeau întotdeauna cu atenție cuvintele. Faptul că propoziția aceasta se repetă de două ori în Scriptură ne arată nu doar că succesul este voia lui Dumnezeu pentru noi, ci și că El îl dorește cu pasiune pentru noi. Dumnezeu este Cel care a pus accentul pe el.

Noi am fost creați pentru a ne bucura de succes. Dumnezeu dorește ca viața noastră să fie una plină de semnificație! Aceasta a fost mai întâi dorința lui Dumnezeu, nu a noastră. El ne face cunoscut acest adevăr în cadrul Scripturii. Dați-mi voie să enumăr numai două asemenea exemple. Primul este acesta: „Atunci Domnul, Dumnezeul tău, te

va încununa de *succes* în tot cei vei face” (Deuteronom 30:9, NLT).
Observați cuvântul *tot*, nu *în unele lucruri!*

Al doilea exemplu: „Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci căile îți vor fi *prielnice* și te vei bucura de *succes*” (Iosua 1:8, traducere liberă din limba engleză).

Avem nevoie de o înțelepciune de sus pentru a ne bucura de succes. Scriptura ne spune astfel: „Cine iubește înțelepciunea iubește ce e mai bine pentru el și va avea parte de succes” (Proverbe 19:8, TLB). Înțelepciunea ne dă cunoașterea și abilitățile necesare pentru a face alegerile corecte la vremea potrivită. Înțelepciunea nu este doar pentru cei cu mintea ageră, ci pentru toți cei ce se tem de Domnul și care sunt în Cristos. Dacă scopul vostru este acela de a vă clădi o viață care să aibă semnificație veșnică, trebuie să acționați în vederea atingerii lui folosind înțelepciunea de sus; în aceasta constă mesajul cărții de față.

Înțelepciunea dă naștere succesului, care atrage la rândul lui după sine o satisfacție și răsplătiri de durată: „Dacă ești înțelept, înțelepciunea ta te va răsplăti” (Proverbe 9:12, NIV). Dumnezeu nu doar dorește să aveți succes, ci și să vă răsplătească pentru el. Citim, de asemenea, în Scriptură: „Domnul urmărește zi după zi faptele bune făcute de oamenii evlavioși și le dă răsplătiri veșnice” (Psalmul 37:18, TLB).

Faptul că Dumnezeu dorește să izbândim a fost subliniat în ultimii ani de o bună parte a bisericii contemporane, așa cum este bine să fie. Cu toate acestea, deseori succesul este perceput mai degrabă așa cum îl definește societatea, nu cum îl privește Dumnezeu. Succesul este văzut prin ochii sferei temporale, nu a celei eterne. Faptul acesta ne înceteșează vederea și înțelegerea, ducând la alegerea unor țeluri greșite.

Într-o zi, cu toții vom sta înaintea Judecătorului Universului, Isus Cristos. Dacă am dus, cu ajutorul înțelepciunii divine, o viață care să conteze, vom fi răsplătiți veșnic. Dacă ne-am lăsat purtați pe un drum greșit în demersurile noastre, vom fi pedepsiți sau vom avea parte de pierderea veșnică a eforturilor depuse aici. Prin urmare, este înțelept să petreceți câteva ore căutând să aflați ce urmărește Dumnezeu.

Acesta este aspectul asupra căruia se concentrează cartea de față: duceți o viață care să conteze nu doar astăzi, ci pentru veșnicie. Biblia este foarte limpede în privința modului în care puteți face aceasta. Dacă vrem să fim motivați de veșnicie, să începem căutând să înțelegem ce este ea.

Veșnicia

Citiți cu atenție următoarele două versete:

„Nimeni nu poate înțelege nici măcar o frântură a veșniciei”
(Iov 36:26, TLB).

„...a pus în inima lor veșnicia” (Eclesiastul 3:11).

Veșnicia... Ce este aceasta? Cum poate fi ea definită? Cum poate fi înțeleasă? Un dicționar o explică drept un *timp infinit* ¹, în vreme ce altul o definește ca fiind o *stare a existenței aflată în afara timpului* ². Cum poate defini un dicționar veșnicia ca fiind existența în cadrul timpului, în timp ce altul o plasează în afara timpului? Și de ce contradicția aceasta nu a fost pusă sub semnul întrebării? Nu am contesta una dintre două cărți de știință dacă ele ar defini ceva din lumea noastră ca existând în stări diferite? Să presupunem că o carte ar defini un pește ca pe o vertebrată care trăiește în apă, în timp ce alta ar afirma că peștele trăiește în medii lipsite de apă. Am trage neîntârziat concluzia că una dintre ele greșește și am da-o deoparte. Atunci de ce nu punem sub semnul întrebării și nu dăm deoparte una dintre definițiile pe care le dau dicționarele cuvântului veșnicie?

Adevărul este că noțiunea de veșnicie nu poate fi cuprinsă cu mintea. Înțelegerea noastră este limitată și nu poate pătrunde conceptele veșnice, nelimitate.

Îngăduiți-mi să ilustrez cele de mai sus. Opriți-vă o clipă și imaginați-vă unde se găsește capătul Universului. Gândiți-vă la limitele lui exterioare. Dacă reușiți, peste ce dați la granițele lui din afară? Peste un zid? Din ce este făcut el? Cât e de gros? Latura exterioară a zidului ar marca punctul exact în care se sfârșește Universul? Dacă așa ar fi, ce s-ar găsi dincolo de zid? Mai mult spațiu? Nu ar constitui el oare o continuare a Universului? Unde se găsește atunci capătul lui? Poate înțelege mintea voastră nemărginirea Universului? Stați câteva clipe și gândiți-vă la subiectul acesta.

Sau cum rămâne cu abisul (adâncul sau hăul fără fund)? Vă puteți închipui cum ar fi să cădeți într-un hău și să continuați la nesfârșit să vă prăbușiți în el? Nu ați ajunge niciodată să vă izbiți de fundul lui și nici măcar să îl vedeți. Doar ați cădea și ați tot cădea la nesfârșit.

Raționamentul nostru este afectat de două scurtcircuite când ajungem la subiectul acesta: mai întâi, nu putem concepe că nu există un fund al acestui hău și nici că am putea experimenta o cădere nesfârșită. Conceptul este greu de înțeles și pare desprins din domeniul științifico-fantasticului, deși în Scriptură este menționat de șapte ori un asemenea loc.

Ce putem spune apoi despre Dumnezeu Însuși, Creatorul omului? Opriți-vă câteva clipe și gândiți-vă la începutul Lui sau, mai bine spus, la faptul că El nu are început. Scriptura declară că El este „din veșnicie în veșnicie”.

Adevărul este că El nu a devenit Dumnezeu, căci psalmistul spune: „Înainte ca să se fi născut munții și înainte ca să se fi făcut Pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!” (Psalmul 90:2). Meditați puțin la afirmația aceasta. Dacă o faceți, vă veți pune la încercare abilitatea intelectului de a raționa, întrucât, după cum spune cartea lui Iov, „Nimeni nu poate înțelege nici măcar o frântură a veșniciei”.

Sădită în inima noastră

Ceea ce, într-adevăr, nu poate fi pătruns cu mintea noastră firească ne este sădit în inimă de Creator. Veșnicia este cunoscută inimii noastre. Ea se naște în fiecare ființă omenească. De aceea „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!»” (Psalmul 14:1). Observați că Scriptura nu spune: „Nebunul zice în mintea lui...” Sunt mulți ateii care neagă plini de convingere existența lui Dumnezeu, însă în inima lor știu că El există, căci veșnicia este sădită acolo. Ei nu și-au împietrit încă inima așa încât aceasta să ajungă într-o stare de degenerare completă.

Am avut un prieten care, cu ani în urmă, era ateu convins sau care cel puțin așa credea că este. Nu îngăduia nimănui să îi vorbească despre Cristos. Într-o zi chiar a smuls o Biblie din mâinile unui coleg de serviciu, a aruncat-o jos și a călcat-o în picioare, blestemându-l pe om și Biblia lui. L-a acuzat pe acel creștin că era un om slab și fără minte.

Mai târziu, după ani întregi în care s-a declarat ateu, omul a început să sufere de dureri puternice în piept. Medicii i-au deschis cutia toracică în vederea unei intervenții chirurgicale, însă au închis-o îndată și i-au spus că îi rămăseseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de trăit.

În timp ce stătea întins în pat în seara aceea, și-a dat seama că se îndrepta spre sălașul lui veșnic și că acesta nu era câtuși de puțin cel în

care voia să sfârșească. De unde știa toate acestea având în vedere faptul că nu îngăduise nimănui să îi vorbească din Scriptură? Oare nu cumva avea cunoștința aceasta pentru că veșnicia îi fusese sădită în inimă? După cum afirmă Biblia cu privire la întreaga omenire, „Adevărul despre Dumnezeu le este cunoscut în mod instinctiv; Dumnezeu a sădit această cunoștință în inima lor” (Romani 1:19, TLB).

În noaptea aceea, inima prietenului meu a încetat să mai bată. Și-a părăsit trupul și a coborât în întunericul adânc. Bezna era atât de groasă de parcă era învăluit în ea ca într-o manta; nu se zărea nicio licărire de lumină. După ce s-a prăbușit la vale o bucată de vreme, a auzit țipetele înspăimântătoare ale sufletelor chinuite. A fost tras de o forță puternică tocmai până la porțile iadului, când a reușit dintr-o dată să se întoarcă în trup. Fusese resuscitat.

A doua zi dimineața l-a chemat la spital pe singurul creștin pe care îl cunoștea. Prietenul lui s-a dus și i-a împărtășit vestea cea bună a mântuirii prin Isus Cristos. Odată ce omul L-a primit pe Isus Cristos în viața lui ca Domn și Mântuitor, prietenul lui s-a rugat pentru vindecarea sa fizică. Trei săptămâni mai târziu, omul a ieșit din spital. A trăit încă zeci de ani înainte să plece spre răsplata lui cerească. A fost o adevărată minune vie.

Ca ateu, omul acesta a susținut că nu există Dumnezeu; cu toate acestea, veșnicia era sădită în inima lui. Pe de altă parte, nebunul este cel care nu L-a tăgăduit pe Dumnezeu doar la nivel mintal, ci care I s-a împotrivit și la nivelul inimii, până când a ajuns să aibă o conștiință vestejită și să nu mai poată fi atins de adevărul divin. Este una ca un om să se agațe strâns de o convingere la nivel intelectual. Faptul acesta poate fi schimbat. Însă este altceva când un om își împietrește cu totul inima. În *The New Unger's Bible Dictionary* găsim următoarea definiție: „În Scriptură, nebunul este mai cu seamă omul care dă la o parte frica de Dumnezeu, gândind și acționând ca și cum ar putea să nu ia în seamă principiile veșnice ale neprihănirii lui Dumnezeu, fără a-l paște vre o primejdie.”³

Un nebun s-ar putea chiar să Îl recunoască pe Dumnezeu la nivelul minții, însă Îi tăgăduiește existența în inima lui, fapt care se reflectă în modul în care trăiește. Frica de Dumnezeu este cea care ne păstrează inima într-o sferă în care poate fi atinsă de Duhul Sfânt. Dacă frica aceasta se pierde, nu ne mai rămâne nicio speranță. Pavel spunea: „Fraților, fii ai neamului lui Avraam, și cei ce vă temeți de Dumnezeu, vouă v-a fost

trimis Cuvântul acestei mântuirii” (Fapte 13:26). Numai cei care se tem de Dumnezeu sunt în stare să audă cuvintele vieții veșnice.

Definirea veșniciei

Veșnicia ne-a fost sădită în inimă, deși este cu neputință să o pricepem cu mintea. De aceea, atunci când o definim, vă cer să ascultați cu inima. De fapt, aceeași atitudine este necesară și dacă vreți să aveți de câștigat de pe urma cărții de față. Cum puteți face aceasta? Mai întâi, recunoașteți că aveți nevoie de ajutorul Duhului Sfânt și cereți sprijinul Lui. El va intra într-o părtășie strânsă cu omul vostru lăuntric, nu cu mintea voastră. Apoi opriți-vă și meditați atunci când inima vă este stârnită sau atinsă de vreo afirmație a adevărului. Nu treceți în goană prin carte; altminteri, beneficiul de care veți avea parte de pe urma ei va fi limitat.

Pentru a vă bucura de impactul deplin al cuvintelor veșnice ale lui Dumnezeu adresate vouă, aplicați acești doi pași și veți fi schimbați pentru totdeauna. David spunea: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmul 119:11). Nu citați doar de dragul înțelegerii intelectuale, care poate fi uitată sau pierdută cu ușurință, ci lăsați Cuvântul lui Dumnezeu să pătrundă în inima voastră prin contemplare și rugăciune.

Veșnicia este nesfârșită; ea nu are capăt. Cu toate acestea, ea nu este un concept care presupune un timp nelimitat, fiindcă nu este supusă timpului. Veșnicia transcende timpul. A vorbi despre veșnicie doar în termenii unei durate perpetue înseamnă a pierde din vedere imaginea în ansamblul ei.

Pentru a surprinde cea mai bună imagine a veșniciei, trebuie să privim la Dumnezeu Însuși. El nu este limitat în ce privește puterea, cunoașterea, înțelepciunea, înțelegerea sau slava, ca să numim doar câteva dintre atributele Sale. Dumnezeu există prin Sine Însuși; El a fost dintotdeauna și va fi întotdeauna Dumnezeu. El este numit „Părintele veșnicilor” (Isaia 9:6).

Traducerea literală a acestei expresii realizată de Young sună astfel: „Tatăl veșniciei”.⁴ El este numit „Împăratul veșnicilor” (1 Timotei 1:17). Tot ce este veșnic se găsește în El; de fapt, veșnicia însăși se găsește în El. Tot ce este în afara Lui se află în domeniul temporal și este supus schimbării. Oricât ar părea de bune, nobile, puternice sau de trainice,

toate acestea vor înceta să existe în cele din urmă. Chiar și Pământul și Universul se vor schimba, dar nu și Dumnezeu:

La început, Tu, Doamne, ai întemeiat Pământul; și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta și vor fi schimbate; dar Tu ești același; și anii Tăi nu se vor sfârși. (Evrei 1:10-12)

Pe lângă faptul că Dumnezeu nu cunoaște sfârșit, El rămâne veșnic același. Scriptura declară:

Căci orice făptură este ca iarba și toată slava ei ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie. (1 Petru 1:24-25)

Dumnezeu este veșnic; prin urmare, ceea ce spune El este veșnic. El nu poate să mintă și ceea ce rostește El nu poate fi încălcat. Dacă nu ar fi astfel, toate s-ar năruși în beznă deplină, căci El este lumină și ține toate lucrurile prin Cuvântul Lui. Ce spune El nu se poate schimba niciodată; altminteri, Dumnezeu nu ar mai fi veșnic. Aceasta este temelia de neclintit pe care ne putem clădi viața.

Judecățile eterne

Mulți oameni nu își clădesc astăzi viața pe ceea ce este etern (Cuvântul lui Dumnezeu), ci mai degrabă pe gândirea, tradiția, presupunerile și sentimentele specifice culturii noastre în legătură cu ceea ce pare a fi Dumnezeu. Aceasta nu se aplică numai celor ce nu sunt creștini, ci și multor credincioși. Este înfricoșător gândul că, pentru unii, ceva temporal este considerat adevăr veșnic. Acești oameni au o temelie subredă și se îndreaptă spre o prăbușire sigură. Ei cred o minciună și starea în care se găsesc este una de amăgire.

Sunt uimit văzând cât de mulți dintre oamenii pe care îi întâlnesc își bazează viața pe ceea ce nu este veșnic. Unii îmi vorbesc despre Dumnezeu și despre credința lor în Fiul Lui, însă Cel pe care Îl declară

nu este Cristos cel revelat în Cuvântul divin. Amăgirea a pătruns în profunzime. Cum pot crede ei ceea ce și-au imaginat pur și simplu în mintea lor, adică ideile zămislite de o societate despre care știm deja că acționează contrar naturii lui Dumnezeu? Isus a spus:

Pe cine... nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi. Căci Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. (Ioan 12:48-49)

Există o zi a judecării care a fost hotărâtă de la întemeierea lumii (vezi Apocalipsa 17:31). Ziua aceea nu va aduce revelații noi cu privire la adevăr, ci mai degrabă va măsura toate lucrurile în conformitate cu ceea ce a fost spus deja. Cuvântul lui Dumnezeu pe care îl avem acum ne va judeca în acea zi de pe urmă. El este veșnic și final. Nu există excepții, modificări sau revizuiuri. Nu ne-ar fi oare de folos să îl cunoaștem și să trăim potrivit cu ce spune Dumnezeu, în loc să facem presupuneri privitoare la ce a spus?

Judecățile care se vor face în ziua aceea sunt numite *veșnice* (vezi Evrei 6:2). Cu alte cuvinte, hotărârile luate atunci, care se vor baza pe modul în care ne-am conformat viața Cuvântului etern al lui Dumnezeu, vor determina felul în care ne vom petrece restul veșniciei! Nu vor exista niciodată schimbări care să fie aduse acelor decizii, căci ele reprezintă niște *judecăți veșnice*.

Atât de mulți oameni, credincioși și necredincioși deopotrivă, îngăduie din ignoranță judecării să se îndrepte cu pași iuți spre ei, fără să cerceteze lucrurile. Și-au făcut speranțe false, bazându-se pe concepte care nu se găsesc în Biblie. Unii cred că Dumnezeu va ține seama de toate faptele bune pe care le-au făcut și că, dacă numărul acestora îl întrece pe al faptelor rele, se vor bucura de bunăvoința divină. Alții, care declară că au avut parte de experiența nașterii din nou, cred că nu vor sta în fața lui Isus ca Judecător, fiindcă El este Mântuitorul lor. Ei au impresia că sunt scutiți de orice formă de judecată. Oamenii aceștia vor avea parte de mari surprize. Mai sunt apoi cei care cred că toate vor ieși bine în cele din urmă. Ei își pun încrederea într-o îndurare divină care nu își găsește suportul în Scriptură.

Niciunul dintre aceste concepte nu corespunde revelației și învățării Noului Testament. Aceste noțiuni și multe altele pe care oamenii le-au conceput în propria închipuire sunt trecătoare și nu vor rămâne în picioare în ziua aceea. Mulți bărbați și femei vor rămâne uluiți și, în ce mă privește, cred că mai mulți dintre cei care se declară creștini decât dintre necredincioși vor fi șocați în ziua judecății.

Încredere în fața judecății

Noi nu trebuie să ne îndreptăm cu teamă spre ziua judecății, ci putem păși spre ea cu încredere:

Și pe măsură ce trăim în Dumnezeu, dragostea noastră ajunge desăvârșită. De aceea, nu ne vom teme în ziua judecății, ci Îl putem întâmpina pe Domnul cu încredere, fiindcă suntem ai Domnului (1 Ioan 4:17, NLT)

Observați cuvintele: „pe măsură ce trăim în Dumnezeu, dragostea noastră ajunge desăvârșită”. Cheia pentru a ne putea înfățișa cu încredere în ziua judecății este dragostea lui Dumnezeu care este făcută desăvârșită (sau matură) în noi.

Iată care este domeniul în care mulți dintre cei din biserică se clatină. Ei privesc dragostea lui Dumnezeu în lumina temporalului, nu a veșniciei. Există un anumit gen de înțelegere a dragostei și bunătății care e admirat de societate și de mulți din biserică, dar care e determinat de unități de măsură omenești. De fapt, aceste concepte sunt chiar contrare dragostei lui Dumnezeu. Îngăduiți-mi să ilustrez câteva astfel de concepte des întâlnite.

„Noi ne iubim foarte mult și plănuim să ne căsătorim.” Cuvintele acestea sunt rostite adesea când doi oameni întrețin relații sexuale în afara căsătoriei. Pe lângă faptul că situația aceasta este păcătoasă chiar dacă la un moment dat cei doi fac pasul declarat și se căsătoresc, am întâlnit deseori cazuri în care nici nu mai ajung vreodată la mariaj. Ei au uitat îndemnul clar: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari” (Evrei 13:4). Observați că autorul textului din Evrei nu spune: „...va judeca pe

curvarii și preacurvarii care nu merg la biserică”, ci pe toți cei care duc un asemenea mod de viață.

„Știu că nu a fost tocmai adevărat ce am spus, dar mă va ajuta să închei tranzacția și apoi mă voi asigura că oamenii implicați vor fi tratați corect.” Oamenii de afaceri procedează deseori în felul acesta când vor să încheie o tranzacție pe care chiar o cred bună pentru clientul lor, dar pentru care trebuie să denatureze puțin datele ca să îl determine să accepte oferta. Pe lângă faptul că se fac vinovați de păcatul minciunii, afacerea este aproape întotdeauna mai bună pentru cel care rostește cuvintele de mai sus. Oare oamenii aceștia au uitat avertismentul care spune cu privire la toți mincinoșii (cei care transmit cu bună știință un neadevăr prin vorbă sau prin faptă) că „partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă” (Apocalipsa 21:8)?

„E adevărat ce am spus despre el.” Cuvintele acestea sunt rostite adesea când oamenii vorbesc negativ despre un coleg de muncă, un prieten, un șef (bârfindu-l sau defăimându-l). Adevărul este că s-ar putea să ai sută la sută dreptate și, totuși, să greșești raportat la standardele divine. Dacă vă aduceți aminte, fiul cel mai tânăr al lui Noe, Ham, a spus adevărul adevărat fraților lui despre goliciunea și beția tatălui lor. Cu toate acestea, ca urmare a faptului că și-a dezonorat tatăl, peste spița lui de neam s-a abătut un blestem ale cărui efecte s-au resimțit generații de-a rândul. Oare cei care bârfesc și defăimează au uitat îndemnul adresat credincioșilor, care spune: „Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă” (Iacov 5:9)?

Exemplele sunt nenumărate, dar numitorul comun este reprezentat de aceea că toate sunt contrare voii eterne a lui Dumnezeu. Este îngrijorător faptul că mulți dintre cei care trăiesc în acest fel și care fac asemenea afirmații, inofensive în aparență, s-ar putea să frecventeze biserica, să se poarte cu multă amabilitate și să fie priviți drept cetățeni model. Dar cum se raportează ei la veșnicie?

Mai devreme, în epistola sa, Ioan ne-a dat răspunsul cu privire la dragostea lui Dumnezeu aflată în procesul desăvârșirii (al maturizării) în viața credinciosului:

Cine zice: „Îl cunosc” [Îl înțeleg, Îl recunosc și sunt familiarizat cu Isus Cristos], dar nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul [Evangheliei] nu este în el. Dar cine păzește [prețuiește]

Cuvântul Lui [cine păstrează mereu în gând preceptele Lui, cine respectă mesajul Lui în întregime], în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită... (1 Ioan 2:4-5, AMP)

Țineți minte că dragostea desăvârșită (matură) față de Dumnezeu ne dă încrederea necesară pentru a sta în fața Judecătorului nostru. Ioan arată lămurit că dragostea de Dumnezeu este desăvârșită prin păzirea poruncilor Lui, nu prin purtarea într-un mod pe care societatea îl consideră bun. Nu uitați că Eva nu a fost atrasă de partea rea a pomului cunoștinței binelui și răului, ci mai degrabă de cea bună! „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit” (Geneza 3:6). Modul omenesc de a raționa poate crea o formă de frumusețe și bunătate care contravine dragostei veșnice a lui Dumnezeu.

Scriptura afirmă, de asemenea, că nu putem împlini doar o parte a poruncilor lui Dumnezeu, ca apoi să credem că ne putem înfățișa plini de încredere înaintea Lui în ziua judecății. Doar atunci când respectăm cu grijă Cuvântul lui Dumnezeu în întregime, dragostea față de Domnul se maturizează. De aceea Dumnezeu ne dă harul care ne împuternicește să ascultăm cu totul de Cuvântul Său, într-un mod plăcut Lui: „Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să dăm dovadă de har, prin care putem să Îl slujim pe Dumnezeu într-un mod plăcut Lui” (Evrei 12:28, traducere liberă din limba engleză).

Cheia este să știm ce dorește și ce caută Împăratul, nu ceea ce pare bun în ochii societății sau ai rațiunii omenești. De aceea Dumnezeu ne spune: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2). Ceea ce pare bun culturii noastre poate fi un afront adus dorințelor lui Dumnezeu, care sunt veșnice.

Îngăduiți-mi să ilustrez afirmațiile de mai sus. În clipa de față mă aflu într-un hotel din Singapore, unde voi predica la sfârșitul săptămânii în fața a aproximativ douăzeci de mii de oameni. Am fost de multe ori în această țară minunată. Am predicat Evanghelia de câteva ori și în Olanda, țară în care nu este ilegală posesia de marijuana. Cei din Olanda pot fuma legal marijuana, fără să se teamă de vreo pedeapsă. Pe de altă parte, dacă sunteți prinși în Singapore cu o anumită cantitate de droguri (chiar și una foarte mică), veți fi arestați și pedepsiți aspru! Când aterizați pe aeroportul din Singapore, politica aceasta este tipărită

chiar pe documentele de intrare în țară: „Potrivit legii din Singapore, traficanții de droguri sunt pedeșiți cu moartea.”

Imaginați-vă acum un tânăr olandez care obișnuiește să fumeze marijuana călătorind în Singapore și împărțindu-și iarba cu niște localnici. Tânărul le spune bucuros noilor lui prieteni: „Hei, băieți, marfa asta e grozavă! Vă liniștește, vă face să simțiți o amorțeață plăcută și vă îndepărtează frustrările. Nu vreți și voi? M-aș bucura să o împărțim.”

Tânărul e arestat imediat și e șocat din pricina celor ce i se întâmplă. Prima întrebare pe care i-o adresează polițistului este: „De ce mă arestați?”

Vine ziua judecății. Olandezul se prezintă în fața judecătorului, crezând din toată inima că situația în care se găsește nu e decât o încurcătură nefericită. Judecătorul îl declară vinovat și îi pronunță sentința.

Uluit, omul spune: „Domnule judecător, în țara din care vin eu e legal să împarți marijuana cu prietenii.”

Judecătorul îi răspunde: „Aici nu ești în Olanda, ci în Singapore, iar în țara asta e împotriva legii!”

Toată încrederea olandezului s-a evaporat. Nu mai are de ce să se agațe. Nu poate face recurs. Se află în fața celei mai înalte autorități judecătorești din țară, e condamnat și nu îi mai rămâne nicio cale de apărare.

În timp ce mă aflam în Singapore cu câțiva ani în urmă, un tânăr american a fost arestat fiindcă a vandalizat o mașină. A fost găsit vinovat și condamnat la așa-numita pedeapsă a „loviturilor rotan”, care lasă urme fizice permanente în urma lovirii spatelui celui vinovat cu un băț de bambus impregnat cu anumite substanțe chimice. Verdictul a părut unul exagerat. Chiar și președintele Statelor Unite a încercat să obțină o ușurare a sentinței, dar fără succes. Tânărul încălcăse legile statului Singapore și a trebuit să își ispășească pedeapsa.

Cu toții vom sta în fața celei mai înalte instanțe a Universului. Decizia acestei curți va fi una veșnică. Mulți vor fi șocați de verdictul primit în urma vieții lor, dar situația aceasta nu este inevitabilă. Voi puteți să nu aveți parte de o asemenea experiență.

Sunteți gata? Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, putem merge înaintea Judecătorului Universului plini de încredere. Cartea aceasta a fost concepută pentru a vă ajuta să vă pregătiți. Dacă acel tânăr olandez și-ar fi făcut timp să se informeze și să se pregătească pentru intrarea în Singapore, ar fi putut evita pedeapsa aspră pe care a primit-o. Cu cât mai

important este pentru noi să ne pregătim în vederea propriei judecăți, în condițiile în care hotărârile luate la scaunul de judecată vor fi veșnice!

Răsplătiri

În veșnicie nu va exista o singură judecată, ci una pentru necredincioși, alta pentru credincioși și o alta pentru îngeri. Hotărârile luate vor fi diferite. Unii vor avea parte de pierzare și pedeapsă, iar alții de răsplătiri. Vom analiza în profunzime subiectele acestea în capitolele următoare, însă acum vreau să subliniez încă o dată faptul că hotărârile din ziua judecății vor fi veșnice. Adevărul acesta nu poate fi accentuat niciodată în prea mare măsură: încercați încă o dată să cuprindeți cu mintea ideea că hotărârile acelea nu vor avea sfârșit! Voia lui Dumnezeu este să știm dinainte aceasta și să lucrăm pentru răsplătirile care vin în urma aderării la Cuvântul Lui. Pavel spune:

Nu știți că cei ce alergă în locul de alergare, toți alergă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire... (1 Corinteni 9:24-27)

Pavel arată lămurit: „Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg”. Altă traducere spune: „De aceea, eu alerg drept spre țintă, făcând cu hotărâre fiecare pas” (versetul 26, NLT). Așa ar trebui să procedeze fiecare faptură omenească: să alerge știind încotro se îndreaptă și având drept obiectiv câștigarea cursei. Noi nu concurăm unii împotriva altora, ci concurăm doar cu noi înșine.

Atracția eternității

Nu este de ajuns doar să ne spunem că totul se va termina cumva cu bine când vom ajunge în fața scaunului de judecată. Nu vom avea nicio

scuză înaintea lui Dumnezeu, fiindcă am avut la îndemână voia Lui și am putut-o cunoaște. Nenumărați oameni vor ajunge acolo crezând că au dus o viață bună în comparație cu cei din jur, deși nu au îngăduit veșniciei să le direcționeze și să le inspire viața. De aici și titlul acestei cărți: *Atracția eternității*.

Ideea care stă în spatele titlului este legată de verbele *a propulsa*, *a călăuzi*, *a controla*, *a direcționa* sau *a oferi forța motivațoare pentru ceva*. Ce vă călăuzește și vă motivează viața pe acest Pământ? Cele veșnice sau cele vremelnice? În spatele forței care ne motivează se găsește înțelepciunea divină sau ne mulțumim să ne comparăm cu alții? Am dat cumva ascultare lingușelii, tradiției sau miturilor proclamate de la unele amvoane sau școli? Temelia pe care ne-am clădit viața va rămâne în picioare înaintea lui Dumnezeu, la scaunul de judecată, sau eforturile noastre vor fi pierdute pentru totdeauna? Nu uitați că noi știm deja care va fi standardul după care vom fi judecați: „Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi” (Ioan 12:48).

Mulți oameni care se declară creștini vor fi șocați când vor sta înaintea lui Isus Cristos la judecată. Ei sunt cei care s-au simțit în siguranță agățându-se doar de o parte a învățaturii Noului Testament, dar care nu și-au dat silințele să descopere întreaga imagine, în ansamblul ei. Întrebarea pe care v-o adresez eu este următoarea: vreți să aflați adevărul după ce hotărârea eternă a fost deja luată, când este prea târziu să mai schimbați ceva, sau vreți să știți acum care e standardul după care veți fi judecați la final?

Următorul capitol va începe cu o alegorie care va continua pe tot parcursul lui. Citiți-o cu atenție și căutați să rețineți detaliile, fiindcă vom face deseori referire la ele. Povestea se încheie în capitolul opt și adevărurile pe care le conține vor fi discutate în restul cărții. Ea gravitează în jurul acestei alegorii, așa că nu o parcurgeți în fugă. S-ar putea să simțiți nevoia de a vă întoarce la ea pe măsură ce vă adânciți în învățătura care îi urmează.

Dumnezeu S-a ocupat în mod personal de viața mea în majoritatea domeniilor prezentate în cartea aceasta. Vă voi împărtăși multe dintre propriile-mi deficiențe care au fost privite cu atenție de Duhul Sfânt sub lupa microscopului adevărului Său. Sper că faptul acesta vă va îmboldi să cercetați cu mare băgare de seamă Scriptura, ca să aveți o temelie solidă pe care să puteți sta în picioare în ziua judecății. Vă voi împărtăși câteva dintre cele mai mari concepții greșite existente în societatea noastră, care

ii determină pe oameni să se îndepărteze tot mai mult de Cel pe care Îl declară drept Mântuitor al lor. Veți fi șocați, zguduiți și uneori muștrați, însă toate acestea vor fi urmate de promisiuni, speranță și mângâiere.

Dacă sunteți curajoși, dacă doriți adevărul și aveți o inimă care bate pentru Dumnezeu, haideți să pornim la drum. Vă veți bucura că ați făcut-o! Puneți la inimă următorul îndemn:

Darul lui Dumnezeu a restabilit relația noastră cu El și ne-a înapoiat viața. Și de acum ne așteaptă mai multă viață: o veșnicie de viață! Puteți conta pe faptul acesta. Aș vrea să puneți piciorul în prag și să luați poziție fermă în aceste privințe, ca aceia care și-au pus încrederea în Dumnezeu să se concentreze asupra lucrurilor esențiale, care sunt de folos tuturor (Tit 3:7-8, The Message).

REGATUL AFFABEL: VIATA ÎN ENDEL

*Apoi [Isus] a început să îi învețe multe lucruri în pilde
(ilustrații sau comparații alăturate
adevărului pentru a-l explica) . . .*

—Marcu 4:2, AMP

A fost odată o lume asemănătoare cu a noastră, dar, cu toate acestea, diferită în multe privințe. În această lume nu existau diferite țări independente, ci doar un regat mare, numit Affabel. Deși acesta se întindea în întreaga lume cunoscută, avea un singur oraș, capitala, de unde era condus întregul regat. Așezarea se numea Marele Oraș Affabel, pe care îl vom numi de acum înainte doar Affabel.

Acest oraș fermecător era cârmuit de un rege deosebit, pe nume Jalyn. Acest împărat venerat și admirat nespuse de supușii lui, emana o dragoste atât de adâncă încât părea nesecată. Era puternic și înțelept, dar în același timp, bun și înzestrat cu un nemaipomenit simț al umorului. Cu toate că purtările lui erau împărătești, era totodată prietenos. Cei ce ajungeau lângă el se simțeau înconjurați de o atmosferă plină de bunătațe. Prezența lui ridica fiecare aspect al vieții la un nivel mai înalt. Viziunea și abilitatea lui de a anticipa lucrurile erau uimitoare, precum și capacitatea sa de a vedea dincolo de acțiunile oamenilor, până la motivațiile ascunse în inima lor.

Tatăl lui Jalyn, care întemeiase regatul Affabel, era cunoscut drept Regele-Întemeietor. Odată ce toate fuseseră puse în ordine, a lăsat toată conducerea regatului pe seama fiului său. Locuitorii marelui oraș ajutau la exercitarea cârmuirii regelui asupra teritoriilor dimprejurul regatului,

cu ajutorul unui sistem ierarhic de autoritate și conducere înființat în capitală.

Orașul era uriaș, cu o suprafață de aproximativ trei sute de kilometri pătrați. Era atât de bine gândit, încât deși era dens populat, nu părea niciodată supraaglomerat. Era alcătuit dintr-un amestec de suburbii, zone rezidențiale și vile.

În zona de câmpie care se întindea la capătul de apus al orașului Affabel se aflau locuințele modeste ale muncitorilor. (Casele lor modeste ar fi considerate extravagante în lumea noastră.) Deși slujbele lor erau unele care presupuneau muncă asiduă, acești oameni erau recunoscători pentru simplul fapt că locuiau în orașul regelui.

Regiunea muntoasă de la marginea nordică și sudică era căminul măștrilor, adică al celor înzestrați în domeniul artelor frumoase, precum muzica, scrisul, desenul și designul. Casele acestea aveau panorame frumoase și erau mai scumpe decât ale muncitorilor.

Partea cea mai atrăgătoare a orașului era districtul de est, plin de vile care de care mai frumoase. Zona aceasta întinsă era cunoscută sub numele de Centrul Regal; în ea locuia și își petrecea regele cea mai mare parte a timpului. Tot aici locuiau și lucrau apropiații lui. Oamenii implicați în administrație și demnitarii interacționau și lucrau aici împreună.

Centrul Regal era cățarat ca o bijuterie pe niște stânci de unde se zăreau țărmurile Mării celei Mari. O briză blândă, neconținută adia dinspre oceanul azurii și împrăștiă orașul. Apele acestuia erau mărginite de plaje albe, imaculate, care erau întrecute în frumusețe doar de grădinile regale. Ele se întindeau de-a lungul Centrului Regal, împodobindu-l la fiecare pas cu culoare și viață. Aceasta era, fără îndoială, partea unde era cel mai plăcut să locuiești în Affabel. Fiecare casă era o mostră de eleganță, iar mai presus de toate se ridica doar palatul regal.

În mijlocul orașului Affabel se afla pomul vieții. Doar supușii regelui aveau privilegiul de a mânca din roadele lui minunate. Pe lângă faptul că erau delicioase și plăcute la privit, pulpa lor înmiresmată ascundea în ea puterea miraculosului.

Comunitatea din Endel

La apus de câmpia din Affabel se întindea Pustietatea Îndepărtată, care se întindea cale de vreo o sută de kilometri, până la Marele Râu Adonga. Odată ce treceai dincolo de râu, vă găseai în altă parte a regatului,

numită Endel. De îndată ce se nășteau, copiii cetățenilor din Affabel erau aduși în provincia Endel. Înainte să împlinescă o săptămână de viață, erau lăsați în grija doicilor regelui. Odată ce acești tineri cetățeni (numiți endeliți) ajungeau să împlinescă cinci ani, erau aduși la Școala din Endel, unde erau pregătiți timp de zece ani. Acolo deprindeau conduita și modul de lucru din Affabel și al marelui rege Jalyn.

Numai doicile și dascălii aflați în slujba regelui avuseseră ocazia de a-l întâlni pe Jalyn. Din cinci în cinci ani, regele făcea în taină o vizită în Endel pentru a-și împărtăși gândurile și dorințele pe care le avea cu privire la școală și la copii. Nu își făcea niciodată cunoscută tuturor prezența, însă chiar și așa, bunătatea lui răzbătea din fiecare aspect al vieții din Endel.

Cei zece ani petrecuți la Școala din Endel aveau menirea de a-i pregăti pe elevi pentru viața care le stătea înaintea. Când împlineau cincisprezece ani, aveau parte de o perioadă scurtă în care trebuiau să aplice lucrurile pe care le învățaseră. În răstimpul ei, li se încredințau anumite sume de investit și responsabilități. Modul în care își conduceau viața, la anii lor tineri, și cel în care administrau resursele primite hotăra cum și unde aveau să își petreacă restul vieții, care ajungea în lumea lor la o sută cincizeci de ani. Deși perioada de probă dura nici mai mult, nici mai puțin de cinci ani, niciunul dintre elevi nu știa cât de lungă era. Lor li se spunea doar că nu va depăși zece ani. La finalul acestei perioade, fiecare trebuia să se înfățișeze înaintea regelui și să dea socoteală de alegerile făcute.

Intervalul acesta de probă arăta cui fusese supus elevul. Cei care urmaseră în vorbe și în fapte poruncile regelui îi recunoșteau autoritatea și erau primiți ca locuitori ai orașului Affabel. Alegerile lor bune erau urmate de răsplătiri pe măsură.

Însă, dacă elevii se răzvrăteau și trăiau doar pentru ei înșiși în perioada de probă, erau exilați în Ținutul Singurătății. Acesta era un tărâm pustiu acoperit de beznă, în care domneau izolarea și deznădejdea. Cei răzvrățiți erau chinuți și întemnițați acolo pentru tot restul vieții lor.

Cel dintâi care a fost alungat în această pustietate era Dagon, întunecatul domn care a întemeiat Ținutul Singurătății. Deși el se răzvrătise împotriva lui Jalyn cu mulți ani în urmă, influența lui încă stăruia în Endel. Locuitorii din Endel care au recunoscut cârmuirea lui Jalyn s-au eliberat de sub puterea întunecată a lui Dagon. Însă cei care

au refuzat să îl slujească pe Jalyn au rămas sub domnia acestui stăpânitor căzut.

Ca să împiedice întunecimea să se strecoare în regatul lui, marele rege Jalyn a fost nevoit să dea un decret menit să apere atât libertatea, cât și sistemul social din Affabel. Toți cei care mergeau pe calea lui Dagon și refuzau să îl recunoască prin vorbe și fapte pe Jalyn drept rege erau surghiuniți pentru tot restul vieții în Ținutul Singurătății.

Așa începe povestea noastră. Vom urmări viața a cinci dintre elevii Școlii din Endel; iată numele lor: Independentul, Amăgitul, Temătoarea, Egoistul și Generoasa. Îngăduiți-mi să vi-i prezint pe fiecare în parte.

Independentul

Independentul pune mereu sub semnul întrebării existența orașului Affabel. Îi vine greu să creadă că cineva pe nume Jalyn, pe care nu l-a întâlnit și nici nu l-a văzut vreodată, pretinde de la el nu numai loialitatea, ci și respectarea strictă a unei „liste de reguli”. Înclină să creadă că toate acestea nu sunt decât o stratagemă menită să îl țină pe el și pe ceilalți sub controlul dascălilor. Plin de dispreț, el refuză să participe la ore și să învețe despre acest regat imaginar.

Independentul îi ridiculează pe alții care cred asemenea baliverne. El are de gând să trăiască așa cum crede de cuviință și să nu se plece în fața legilor lui Jalyn. Singura excepție sunt situațiile în care poruncile regelui sunt în favoarea scopurilor lui. Doar atunci li se conformează, însă numai fiindcă așa vrea el. Nu are nicio remușcare în a spune și altora că el nu își va supune voința altcuiva.

Amăgitul

Amăgitul nu pune la îndoială existența orașului Affabel. Crede în regele Jalyn și chiar se bucură de promisiunile lui. În mintea lui și din vorbele lui arată că este de acord cu învățăturile și cu politicile școlii; cu toate acestea, o mare parte a felului în care își trăiește viața tăgăduiește acele învățături. El sărbătorește loialitatea lui față de rege și învățăturile acestuia; ia parte la activitățile școlii când acestea sunt plăcute, însă dacă nu vede niciun câștig personal în ele, perspectiva i se schimbă degrabă.

Modul lui de viață nu este cel al unui adevărat adept al lui Jalyn și, din pricina personalității lui puternice, îi atrage pe nesimțite și pe alții pe căile lui. Nu stă niciodată să se gândească serios la vremea încercării și a judecării care se apropie.

Amăgitul se înțelege bine cu Independentul, deși au păreri diferite despre existența lui Jalyn. Amăgitul este amuzant și amândoi au interese asemănătoare, așa că Independentului îi place tovărășia lui.

Temătoarea

Temătoarea este cea mai entuziastă dintre toți elevii. Ia deseori cuvântul în clasă și are de obicei cele mai bune note. E foarte activă și inițiază de obicei activități extrașcolare menite să promoveze implicarea elevilor în comunitate. Oricine i-ar evalua pe elevi ar spune că ea este cea mai pasionată dintre toți de cauza regelui.

Egoistul

Și Egoistul crede în Jalyn și în învățăturile lui. Nu se îndoiește de existența orașului Affabel și își face cunoscute părerile. Crede că Jalyn este un cârmuitor atât de minunat și un judecător atât de blând încât va fi îngăduitor cu toți cei ce se declară loiali lui. Egoistul se concentrează însă asupra percepției lui limitate privitoare la învățăturile și caracterul regelui. A uitat că Jalyn este un conducător drept și sfânt, nu doar iubitor și milostiv. Așadar, Egoistul a ajuns să își formeze o imagine distorsionată privitoare la Jalyn. El crede că Amăgitul, Temătoarea și Generoasa vor face parte fără îndoială din regatul glorios al lui Jalyn, însă are unele temeri privitoare la împotrivirea totală a Independentului. Egoistul crede că toți cei care îl recunosc pe Jalyn prin vorbele lor și care trăiesc o viață prin care nu încalcă vreuna dintre legile cele mai importante vor intra în orașul Affabel. Însă, după cum îi spune numele, este interesat mai cu seamă de sine, iar binele pe care îl face este deseori motivat de câștigul personal. Uneori, compasiunea îl îmboldește să acționeze, dar când e strâns cu ușa, Egoistul caută să îi fie lui bine.

Generoasa

Ultima dintre elevii amintiți, Generoasa, este cea care pune la inimă și împlinește legile lui Jalyn. Pe lângă faptul că și-a însușit principiile lui, ea caută să descopere și ce se află în inima care a stat în spatele fiecărei norme. Petrece mult timp încercând să cunoască și să înțeleagă voia lui Jalyn. Aceasta presupune ore prelungi de studiu și sacrificarea de bunăvoie a propriei persoane pentru binele școlii și al comunității din Endel. Știe că, odată ce va împlini cincisprezece ani, va avea la dispoziție puțin timp pentru a împlini dorințele marelui rege. Scopul ei este de a trăi pe de-a-ntregul pentru slava lui Jalyn și nu va îngădui lucrurilor care ar fi în folosul ei să stea în calea acestui țel principal.

Generoasa îl iubește pe Jalyn și tânjește după ziua în care îl va întâlni. I se supune cu ardoare și vorbește adesea cu alții despre bunătatea lui, motiv pentru care este mereu ridiculizată și izolată. Deși a avut de suferit de pe urma loialității ei neclintite față de legile regelui, nimic nu o va împiedica să îi rămână credincioasă.

Absolvenții

Cei cinci endeliți amintiți au împlinit cu toții cincisprezece ani. A sosit ziua hotărâtă când au absolvit școala, alături de alți două mii de elevi. Fiecăruia i s-a încredințat o sarcină anume și o sumă corespunzătoare împlinirii ei. Aceasta a fost hotărâtă dinainte de Jalyn și împărțită elevilor de către directorul școlii, odată cu ceremonia de absolvire.

În ce îi privește pe cei cinci elevi, fondurile alocate au fost următoarele: independentul a primit cincizeci și cinci de mii, Amăgitul și Temătoarea au primit fiecare câte patruzeci de mii, Egoistului i s-au încredințat șaptezeci și cinci de mii, iar Generoasei douăzeci și cinci de mii. Cu banii în mână, tinerii cetățeni au fost lăsați să plece după ce au primit ultimele instrucțiuni.

Agentul de vânzări

Deși Independentul era rareori prezent la ore, tot avea sentimentul că unele dintre învățăturile primite planau deasupra lui. Existau momente

în care se întreba dacă nu cumva unele dintre aiurelile școlii chiar erau adevărate. În cazul în care era așa, nădăjduia că purtarea lui nu avea să afecteze suma care urma să îi fie dată odată cu sfârșitul școlii.

Măinile Independentului tremurau când a primit plicul în care se afla suma care îi revenea. Când l-a deschis, a trebuit să își înăbușe surpriza și ușurarea văzând cât promise. A fost și mai încântat când și-a dat seama că îi fuseseră alocate cu cincisprezece mii mai mult decât Temătoarei și de două ori mai mult decât Generoasei. Și-a zis: „*Ce mai pierdere de vreme! Generoasa și Temătoarea și-au petrecut tot timpul mergând la cursurile acelea inutile, au învățat cu atâtea ore în plus față de mine și acum nici măcar nu au cu ce se lăuda!*”

Experiența aceasta doar a întărit convingerea Independentului că Jalyn nu exista. S-a gândit că părinții elevilor, care dispăruseră cu atât de mulți ani în urmă, le lăsaseră banii. Aceasta l-a făcut să creadă cu și mai multă tărie că povestea despre regele Jalyn nu era decât o păcăleală scornită de școală pentru a-i controla pe tinerii elevi și a-i împiedica să gândească liber.

După câteva săptămâni de la ceremonia de absolvire, Independentul și-a dat seama că trebuia să își pună pe picioare o afacere. Începea să îl cuprindă panica văzând repeziciunea cu care începuse să își consume fondurile alocate.

Independentul și-a deschis o reprezentanță de mașini și și-a dat seama că era un comerciant grozav. Afacerea îi mergea uimitor de bine. Mulți dintre proaspeții absolvenți își foloseau banii primiți pentru a cumpăra mașini uzate sau chiar noi din parcul auto al Independentului. Pe măsură ce resursele financiare i s-au înmulțit, Independentul și-a extins afacerile și în alte domenii unde s-a bucurat, de asemenea, de mult succes. Pe măsură ce bunurile i-au sporit, tânărul și-a îmbunătățit și standardul de viață. Și-a dat seama curând că banii constituiau o sursă uimitoare de influență și că păreau a avea puterea de a cumpăra fericirea. Avuția, bunurile și modul de trai tot mai luxos aveau și puterea de a atrage în jurul lui femei, fapt care făcea viața și mai captivantă.

Independentul nu participa la întâlnirile săptămânale ale comunității, însă continua să fie considerat de cei mai mulți un cetățean foarte bun, fiindcă semenii lui apreciau sprijinul pe care îl acorda proiectelor comunității. Se părea că viața nici nu putea fi mai bună pentru acest endelit harnic.

Constructorul și dezvoltatorul

Amăgitul a fost mai mult decât încântat să sărbătorească împreună cu Independentul timp de câteva săptămâni. Deși nu primise la fel de mulți bani ca alții, se bucura că avea mai mulți decât Generoasa. Situația financiară îi întărea încredințarea greșită că Jalyn era un rege atât de îndurător încât anumite chestiuni nici nu contau în ochii lui.

Amăgitul nu dusese o viață de integritate sexuală în relația cu cele câteva fete cu care se întâlneau în timpul școlii, deși conduita aceasta nu corespundea învățăturilor pe care le primise. Nu vedea nicio problemă în aceasta, întrucât credea cu tărie în Jalyn și în regatul lui. Își formulase propria abordare cu privire la viață: „*Câtă vreme continuu să îmi declar loialitatea față de Jalyn și nu fac nimănui prea mult rău, voi rămâne într-o relație bună cu regele.*” Argumentul lui era acela că Jalyn înțelegea faptul că toți oamenii au nevoi și că niciunul nu este perfect. Era încredințat că toate greșelile lui vor fi acoperite la judecată de îndurarea și harul lui Jalyn, întrucât credea în rege din toată inima lui.

La câteva săptămâni după absolvire, Amăgitul și-a început propria afacere. A devenit constructor de case. La început, găsirea de clienți nu a fost ușoară. Proiectul lui de casă era fără cusur, dar tot nu găsea oameni care să îl cumpere. Unii considerau că prețurile lui erau prea mari; alții pur și simplu nu își puteau permite să cumpere case atât de frumoase. Disperat, Amăgitul a scăzut prețurile.

Amăgitul a continuat să folosească același model frumos pentru a atrage clienții. A continuat să le facă aceleași promisiuni ca înainte, dar a început să folosească materiale mult mai slabe calitativ decât cele arătate sau promise clienților. De fapt, unele nici nu corespundeau măcar normelor și standardelor practicate în Endel. Amăgitul și-a spus sieși că legiuitorii care le stabiliseră erau peste măsură de precauți. El era sigur că materialele pe care le alesese aveau să reziste la orice presiuni sau condiții meteo. Întrucât casele Amăgitului păreau niște chilipiruri nemaipomenite, endeliții interesați au început să semneze contracte pentru cumpărarea lor mai repede decât putea el construi. Afacerea se pusese în sfârșit pe picioare.

După vreo doi ani, Amăgitul a hotărât să se reorienteze spre afaceri imobiliare. Obosise să tot aibă de-a face cu plângerile clienților. Își zicea că, odată ce ar fi vândut o parcelă de pământ, nu mai avea nicio bătaie de cap. Nu ar mai fi trebuit să repare casele aflate încă în garanție.

Amăgitul a fost din cale-afară de entuziasmat când a dat peste un teren care costa doar o mie pe ar. Afacerea părea aproape prea bună pentru a fi adevărată. Însă, după ce s-a interesat mai bine, a aflat că lotul acela prezenta pericole în caz de inundații. Informația aceasta era cunoscută doar de o mână de oameni, toți prieteni ai Amăgitului. Acesta l-a convins pe unul dintre consilierii locali, care era un amic al Independentului, să aprobe construirea pe acest teren, fără a mai face studiile geologice necesare. La urma urmelor, de când se știa nu văzuse niciodată o inundație, așa că nu vedea care era problema în cele din urmă. Târgul s-a încheiat ca pe roate. Odată hârtiile semnate, viața nici că putea merge mai bine pentru tânărul antreprenor.

Asistenta profesorului

Îndată după absolvire, Temătoarea a plecat împreună cu câteva prietene să petreacă un weekend la cumpărături. S-a gândit că era o idee bună din cel puțin două motive: în primul rând, putea petrece timp sărbătorind împreună cu amicele ei cele mai apropiate; în al doilea rând, își putea cumpăra hainele și accesoriile necesare pentru noua ei carieră. Dorința ei cea mai adâncă era să devină asistenta unui profesor care preda la Școala din Endel. Nu-și putea aminti să fi avut vreodată o dorință mai arzătoare. Interviuul urma să aibă loc vinerea următoare.

În a doua zi de cumpărături, una dintre amicele Temătoarei, Bârfa, i-a mărturisit că o prietenă comună, Defăimarea, îi spusese directorului că Temătoarea avusese o aventură cu unul dintre băieții din școală. Temătoarea a început să tremure de furie când a auzit vestea care putea pune piedici serioase șanselor ei de a fi acceptată ca asistentă a unui profesor la Școala din Endel. Zvonul nu era decât o minciună sfruntată, fără nicio urmă de adevăr. Ea se păstrase curată în toți anii de școală. Era încredințată că Defăimarea o vorbise de rău mână de invidie sau chiar de ură.

Temătoarea era furioasă. Era jignită profund și, în tot răstimpul aceluia sfârșit de săptămână, gândurile ei au fost absorbite de trădarea așa-zisei prietene. A jurat că o va face pe Defăimare să plătească pentru mișelia ei.

A sosit și ziua interviului și, spre surprinderea Temătoarei, a fost aleasă pentru slujba dorită. Directorul i-a adus la cunoștință că auzise și

el zvonul cu pricina dar că, după ce făcuse anumite cercetări, ajunsese la concluzia că nu era adevărat.

Pe lângă faptul că Temătoarea a primit slujba dorită, a fost repartizată ca asistentă a unuia dintre profesorii ei preferați. Numele lui era Viață Dublă și era unul dintre cele mai înzestrate cadre didactice din școală. Avea douăzeci și cinci de ani și le preda tinerilor endeliți de câțiva ani buni. (Judecata profesorilor nu avea loc odată cu împlinirea vârstei de douăzeci de ani, ca în cazul celorlalți tineri, ci la treizeci de ani.) Temătoarea a rămas uimită văzând că a fost aleasă să lucreze alături de un lider atât de dinamic.

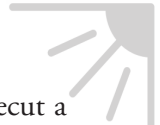
Semestrul a început și lucrurile mergeau extrem de bine, însă Temătoarea continua să poarte în inimă resentimente chinuitoare față de fosta prietenă. Oricât de bine ar fi mers toate, se părea că nu reușea să treacă peste trădarea Defăimării.

Deși situația părea foarte bună, necazul pândea la ușă. Numele lui Viață Dublă spunea câte ceva despre caracterul lui. Profesorul trăia într-un fel în fața altora și cu totul altfel în viața particulară. Judecata lui avea să fie cu atât mai severă cu cât, în calitate de profesor, avusese privilegiul de a-l vedea în carne și oase pe Jalyn.

Într-o seară, când Temătoarea și Viață Dublă erau singuri, profesorul a început să îi facă avansuri. Șocată și revoltată, ea a plecat îndată de acolo. Însă el nu s-a dat bătut și a continuat să îi dea târcoale în următoarele săptămâni. Tânăra a început să se îndoiască de puteile ei și să plece urechea la cuvintele lui înduplecătoare, fiindcă Viață Dublă era un om remarcabil și versat. Tinerei îi plăcea atenția lui. El era blând și plăcut, pe lângă faptul că era considerat unul dintre cei mai chipeși bărbați din comunitate. După o îndelungă luptă lăuntrică, Temătoarea și-a dăruit în cele din urmă fecioria profesorului Viață Dublă și astfel cei doi au început o idilă pasională.

Temătoarea nu mai trăise niciodată până atunci asemenea sentimente de pasiune și dragoste. De fiecare dată când îl vedea pe Viață Dublă, i se tăia răsuflarea. Gândul la întâlnirile stabilite cu el seara îi acaparau mintea și îi distrăgeau vremelnic atenția de la resentimentele adânci, ascunse acum, pe care încă le purta în inimă împotriva Defăimării.

Însă, după patru luni, Viață Dublă a părăsit-o dintr-o dată. Temătoarea a fost înnebunită și devastată; trebuia să afle care era motivul celor petrecute. Și-a derulat în gând fiecare dintre întâlnirile lor și a insistat ca el să îi dea un răspuns. În cele din urmă, Viață Dublă i-a spus

că aflase despre mărturia Defăimării privitoare la aventura din trecut a Temătoarei cu unul dintre colegii de școală. Nu acesta era adevăratul motiv al schimbării lui; pur și simplu își pierduse interesul față de ea și flirta deja cu o altă tânără din comunitate. Tinerelor le era greu să reziste puterii seducătoare și convingătoare a acestui profesor proeminent.

Temătoarea a fost indignată la culme. Nu putea suferi gândul că avea să îl vadă pe Viață Dublă în fiecare zi. Incapabilă să continue astfel, și-a dat neîntârziat demisia de la școală.

După câteva zile în care a rămas cufundată într-o dispoziție neagră, Temătoarea și-a deschis un salon de înfrumusețare, folosind banii care îi mai rămăseseră din cei patruzeci de mii primiți inițial. A încetat să mai meargă la întâlnirile săptămânale ale școlii, deși Jalyn își învățase supușii să nu dea uitării aceste întâlniri. Temătoarea nu voia să aibă de-a face cu ipocriții și, din punctul ei de vedere, cei mai mulți dintre participanții la acele întâlniri făceau parte din această categorie de oameni.

Temătoarea a ajuns din ce în ce mai împietrită. Rareori mai pomenea școala sau pe Jalyn. Indiferența și cinismul au înlocuit pasiunea căreia îi dăduse glas cu atâta ușurință înainte. Când era întrebată, continua să își declare loialitatea față de regele Jalyn, deși în adâncul inimii ei îl învinovăța fiindcă îngăduia unui om atât de corupt cum era Viață Dublă să predea la școala lui.

Până în ziua încheierii perioadei de probă, Temătoarea devenise o femeie plină de supărare și amărăciune, deși, dacă era întrebată, tăgăduia cu emfază acest lucru. Și-a petrecut restul zilelor încercând să se răzbune pe cei care o răniseră atât de adânc.

Primarul din Endel

Ne vom opri acum în dreptul Egoistului. Acesta a rămas pur și simplu uimit văzând cât de mulți bani primise. A celebrat evenimentul, însă cunoștea îndeajuns învățăturile lui Jalyn pentru a se feri de bencheturile neîngăduite. După câteva zile de odihnă, a început să investească. Inițiativele lui comerciale s-au dovedit profitabile și în curând și-a înmulțit banii cu care pornise afacerea. Pe măsură ce resursele lui financiare au sporit, i-a crescut și popularitatea de care se bucura în rândul semenilor lui.

Egoistul și-a cumpărat o casă într-una dintre cele mai frumoase zone și a început să îi invite în căminul lui pe cei mai influenți și mai puternici oameni. Reprezentanții autorităților, sportivii de performanță, directorii executivi și alte personalități remarcabile din Endel se bucurau de belșugul ospitalității lui. Egoistul devenea cu repeziciune unul dintre oamenii cu cele mai multe relații din comunitatea endelită.

După trei ani, Egoistul a hotărât să candideze la funcția de primar în Endel și a câștigat cu ușurință, datorită influenței lui financiare și a mulțimii relațiilor de care se bucura. Odată instalat în funcție, s-a trezit confruntat cu nevoia luării multor decizii. Una dintre ele era legată de școală. Dată fiind creșterea populației, era nevoie urgentă de mai mult spațiu. Aceasta însemna cumpărarea unui teren și alegerea unor firme care să execute construcția, cheltuieli cu ridicarea clădirii și cu tot ce era necesar pentru dotarea școlii.

Primul pas era cel al strângerii banilor necesari de către comunitate. În întâlnirile săptămânale ale orașului, Egoistul a auzit despre nevoia de a aloca mai multe resurse proiectului. La finalul efortului de colectare a fondurilor, el contribuise cu ceva mai puțin de o mie.

Apoi a urmat hotărârea cea mai dificilă. Școala strânsese în sfârșit suficiente fonduri pentru a cumpăra un teren anume. Era de-a dreptul un chilipir, iar prețul se încadra în buget. Însă exista un supermarket uriaș care voia să achiziționeze același teren. Părerile celor din consiliul orașenesc erau împărțite. Școala era o organizație nonprofit, prin urmare bugetul local nu avea să câștige nimic de pe urma ei la capitolul taxe și impozite. Pe de altă parte, magazinul ar fi adus sume uriașe la buget prin taxele plătite și ar fi creat locuri noi de muncă pentru locuitorii orașului.

Întrucât consiliul era divizat, votul hotărâtor a rămas în seama primarului. Egoistul nu știa ce să facă. Proprietarii supermarketului îl sprijiniseră în campania electorală, contribuind cu sume mari de bani și exercitându-și influența în favoarea sa. Îi avusese deseori ca oaspeți în casa lui.

Egoistul a votat în final în favoarea magazinului. Și-a justificat alegerea în fața publicului afirmând că acționase astfel având în vedere binele mai mare al tuturor cetățenilor din Endel, pregătind calea pentru apariția mai multor oportunități pe piața locurilor de muncă și sporind veniturile la bugetul local. A recomandat școlii să își analizeze opțiunile

legate de extinderea locației actuale, cu toate că știa foarte bine că un asemenea proiect nu era viabil. Alegerea lui i-a dezamăgit pe susținătorii sinceri ai lui Jalyn, însă marea masă a comunității i-a aplaudat decizia.

Mandatul de doi ani al Egoistului se apropia de final și era timpul începerii campaniei pentru a fi reales. Simțindu-se întrucâtva apăsător de remușcări, a făcut o donație personală de cinci mii în contul Școlii din Endel, odată cu promisiunea că va găsi un alt teren potrivit pe care să construiască. Aceasta l-a ajutat să recâștige încrederea multora dintre susținătorii lui Jalyn. Se părea că tânărul lider avea să câștige cu ușurință un nou mandat.

Proprietara unui restaurant

După absolvire, Generoasa a donat trei din cele douăzeci și cinci de mii ale ei pentru achiziția unui nou teren de către Școala din Endel. Era recunoscătoare pentru tot ce învățase de la profesorii ei și voia să exprime acest fapt. Cu cele douăzeci și două de mii care i-au mai rămas, Generoasa a reușit în cele din urmă să deschidă un restaurant.

Generoasei îi plăcea tot ce avea de-a face cu artele culinare. Ținând cont și de faptul că era o femeie de afaceri foarte pricepută, deschiderea unui restaurant părea cea mai bună cale de a-și folosi darurile și de a-și sluji comunitatea. A reușit să aducă în restaurantul ei unii dintre cei mai buni bucătari din zonă. Punându-și în valoare cunoștințele, a izbutit să pregătească un meniu extraordinar, iar restaurantul ei a devenit îndată unul de succes.

Deși Generoasa a câștigat mai multe premii pentru restaurantul pe care îl deschisese, întotdeauna atribuia succesul ei înțelepciunii lui Jalyn. În interviurile date, mulțumea în mod repetat foștilor ei profesori și își lauda angajații pe care îi considera niște oameni deosebiți. Refuza să se laude cu eforturile ei sau să pretindă că succesul îi aparținea. Știa că toate se datorau numai lui Jalyn.

Generoasa și-a folosit prosperitatea pentru a ajuta comunitatea și Școala din Endel deopotrivă. Ducea mâncare la cantina socială a școlii. Deseori își rezerva câte o seară în care servea ea însăși oamenii care stăteau la rând să primească hrană. Îi făcea plăcere să îi servească pe cei săraci cu o masă caldă. Și-a luat angajamentul de a dărui școlii un sfert

din întreg profitul restaurantului ei. La finalul celor cinci ani, donațiile ei însumau peste două sute de mii.

Generoasa îi ajuta mereu pe alții care munceau dar cărora le era greu să se descurce. Pe lângă ajutorul financiar, obișnuia să împărtășească principiile lui Jalyn privitoare la înțelepciune și succes. Le spunea mereu celor pe care îi ajuta că ea nu ar fi reușit niciodată dacă n-ar fi fost Jalyn.

Deși restaurantul Generoasei era unul de succes, ea nu a fost niciodată inclusă pe lista participanților la evenimentele sociale desfășurate în casa Egoistului. Nu i s-a cerut nici să își asume roluri de conducere în comunitate. Era privită ca o persoană prea radicală în privința loialității ei față de Jalyn. Faptul că era exclusă de elita influentă din Endel nu o împiedica și nici nu o descuraja pe Generoasa. Ea era concentrată asupra ajutorării celor defavorizați. Îi plăceau întâlnirile săptămânale de la școală și se oferea întotdeauna să dea o mână de ajutor dăruind sau slujind în diferite situații. Generoasa era o tânără împlinită.

Ziua hotărâtă pentru judecată

Ziua cea mare a încheierii perioadei de probă a sosit. Cei care aveau să fie judecați știau că evenimentul acesta urma să aibă loc la un moment dat, în cursul următorilor cinci ani, fiindcă primii cinci se scurseseră deja. Însă nimeni nu se gândea că ziua socotelii va sosi atât de curând.

Ziua a început ca oricare alta, dar s-a încheiat cu totul diferit. În toiul nopții, Gărzile Regale din Affabel i-au ridicat pe cei două mii de absolvenți. Disparația lor tainică a avut loc în timp ce restul endeliților dormeau.

Acești tineri cetățeni, în număr de două mii, au fost duși printr-un tunel secret, săpat pe sub albia râului Adonga. Odată ieșiți din tunel, au avut de mers încă două zile de-a lungul unei pustietăți. În timpul călătoriei, șeful Gărzii Regale s-a îngrijit de nevoile lor, dându-le merinde pentru drum, apă și toate cele necesare.

Gărzile erau amabile, dar rezervate. Toată energia le era îndreptată spre sarcina care le stătea înaintea. Deși răspundeau la unele întrebări, la altele nu aveau voie să răspundă. Replica standard pe care o dădeau la aceste întrebări era: „Toate vă vor fi făcute de cunoscut la vremea

potrivită.” Cuvintele acestea nu făceau decât să le înteească endeliților curiozitatea.

Călătorii aproape că nici nu au luat în seamă neplăcerea drumului prin pustiu în timp ce mășăluiau spre mult doritul oraș. Odată cu zorii celei de-a treia zile, au zărit culmea unui deal pe care, scâldat în razele dimineții, se întindea maiestuosul oraș Affabel. Era mai mareț decât tot ce îndrăznise vreunul dintre ei să își imagineze.

Pe măsură ce se apropiau de oraș, minunăția acestuia părea să tot sporească. Deși veneau dinspre câmpie, orașul Affabel li se părea fără seamăn. Endelul era modest chiar și în comparație cu periferia acestui oraș.

Când bărbații și femeile din Endel au intrat în zona centrală a orașului, au descoperit că, în Affabel, totul vibra de viață. Locul acesta era de-a dreptul magic; aici păsările nu doar cântau, ci aveau și darul vorbirii. Cântecul lor minunate și melodioase descriau frumusețea pe care o vedeau și preamăreau gloria orașului.

Faptul acesta nu a fost o surpriză deplină pentru endeliți, care auziseră caili Gărzii Regale vorbind. Acești armăsari nobili nu vorbeau doar între ei, ci stăteau de vorbă și cu călăreții lor. Era lămurit că între cai și călăreți exista o relație plină de devotament. Acum se părea că toate creaturile din Affabel erau înzestrate cu darul vorbirii și cu capacitatea de a simți afecțiunea și bucuria.

Ori încotro își întorceau tinerii endeliți privirea dădeau cu ochii peste priveliști care le tăiau răsuflarea. Erau de-a dreptul fermecați de orașul Affabel. Chiar și aerul de aici îi înviora, limpezindu-le mintea și întărindu-le trupul ostenit de drum. Apa care curgea prin oraș le stârni mirarea. Cumva, părea mai consistentă, de parcă ar fi scânteiat de viață. Sunetele unei muzici încântătoare umpleau aerul și le mângâiau sufletul încântat, învăluindu-i cu un simțământ adânc de pace. În orașul acesta, totul, de la cele mai mici plante până la aerul însuși, părea mai mult decât viu și avea abilitatea de a da viață. Fiecare element deborda de plinătate pe acest tărâm miraculos.

Tinerii cetățeni nu se puteau abține să nu își întindă mâinile și să atingă tot ce le ieșea în cale, în timp ce treceau prin mulțimea marelui oraș. Tânjeau să o ia la goană fără opreliști și să cerceteze totul, însă știau fără să le spună nimeni că deocamdată nu le era îngăduit.

Au fost conduși direct în anticamera spațioasă a unei săli uriașe. Aici bărbații au fost separați de femei. Clădirea aceasta uluitoare în care fuseseră duși tinerii era atât de mare încât părea nesfârșită. Cel puțin o sută de mii de oameni puteau intra cu ușurință între zidurile ei de marmură.

În anticameră, endeliților li s-a îngăduit să se spele în băi sau dușuri înmiresmate și li s-au dat robe pe care aveau să le poarte când erau chemați în audiență în fața regelui. Au fost cu toții mai mult decât bucuroși să scape de veșmintele lor prăfuite din Endel. Vechile lor haine păreau ciudate și nelalocul lor în acest oraș scânteietor. O dorință adâncă de a locui în Affabel își făcu loc în ființa fiecăruia dintre endeliți. Îi cuprinse ciudatul simțământ că ajunseseră acasă.

După ce s-au îmbăiat și s-au îmbrăcat, tinerii s-au reunit din nou pentru a servi masa. Acest mic dejun care aducea a banchet era pregătit într-o curte magnifică în care li s-a îngăduit să mănânce și să stea de vorbă pentru un scurt răstimp. După ce au mâncat, tinerii au fost separați din nou, de data aceasta după nume. Generoasa, Egoistul și aproximativ alți cinci sute de tineri au fost duși într-o sală anexă din dreapta. Temătoarea, Amăgitul și Independentul au fost conduși împreună cu ceilalți o mie cinci sute în altă sală aflată în stânga. Când au intrat în aceste săli, au băgat de seamă că pe pragul fiecăreia era inscripționat un nume. Acestea erau ciudate, într-o limbă necunoscută tinerilor endeliți. Numele uneia dintre încăperi era Sala Vieții, iar al celeilalte, Sala Dreptății.

Sala Dreptății și a Vieții

În clipa în care a trecut pragul sălii aflate în stânga, Independentul s-a simțit în mod ciudat tulburat, ba chiar aproape cuprins de groază. A încercat să scotocească printre amintirile din anii de școală și să se liniștească agățându-se de puținele lucruri pe care le auzise despre Jalyn. Toate păreau să stârnească acum în mintea lui doar confuzie. S-a simțit năpădit de regrete fiindcă lipsise de la atâtea ore.

Era vădit că se înșelase; atât orașul, cât și regele existau. Încercă să își înăbușe teama crescândă și să își îndrepte gândurile spre ceea ce își amintea despre natura iubitoare și îndurătoare a lui Jalyn. În clipele

acelea nu își dorea să stăruie asupra dreptății și sfințeniei regelui, deși gândurile acestea căutau să îi capteze acum atenția. Independentul încercă să se liniștească amintindu-și împrejurările în care se dovedise un bun cetățean și în care sprijinise inițiativele sociale ale comunității.

Trăgând adânc aer în piept, Independentul începu să își rotească privirea în jur și să observe în ce companie se găsea. Nu putu să nu remarce faptul că se afla alături de unii dintre cei mai răi locuitori din Endel. Recunoscu printre ei hoți, șarlatani și bețivi, oameni care munceau rareori și alții care nu urmăreau niciodată decât propriul folos. Frica îi spori, dar chiar în clipa în care panica amenința să îl copleșească, o zări pe Temătoarea. Independentul își închise ochii și suspină ușurat. Își aminti îndată că aceasta era una dintre susținătoarele cele mai înfocate și mai entuziaste ale lui Jalyn. Nu auzise despre ea chiar că lucrase la școală? Dacă și ea se afla în aceeași sală cu el, după toate probabilitățile lucrurile aveau să ia o turnură favorabilă în ceea ce-l privea.

În timp ce Independentul porni în direcția Temătoarei, se izbi de Amăgitul. Încă un semn bun! Chiar dacă nu păstrase legătura cu Temătoarea, Independentul știa că Amăgitul era un credincios puternic. Obișnuiau chiar să discute în contradictoriu despre Jalyn. În timp ce își îmbrățișa vechiul prieten, starea de spirit a Independentului se schimbă cu totul.

Amăgitul era plin de vervă și optimism. Cei doi tineri intrară în vorbă și toată teama Independentului se potoli. Îndurarea lui Jalyn era, fără îndoială, chiar mai mare decât știa ei. Uite cu câtă ușurință îi iertase chiar pe cei pe care Independentul nu își imaginase că aveau să ajungă vreodată până aici! Era limpede că nu putea fi decât așa. Oare nu și marele profesor Viață Dublă se afla la câțiva pași de ei? Independentul se simți mai liniștit și își spuse că toate aveau să se sfârșească până la urmă cu bine. Cu toate acestea, era ușor tulburat observând absența Generoasei și a Egoistului. Îi era greu totodată să ignore faptul că unii plângeau prin colțurile încăperii. Poate că erau doar copleșiți de bunătatea regelui.

Și cealaltă sală mustea de emoții. Prieteni care pierduseră legătura după absolvire erau încântați să se revadă. Fiecare conversație era dominată de o copleșitoare încântare: curând aveau să îl vadă pe Jalyn!

Venise vremea să se bucure de adevăratul lor scop și de destinul care le fusese promis.

Toți fremătau văzând minunăția orașului. Știuseră dintotdeauna că va fi un loc mai bun decât Endelul, dar ceea ce văzuseră aici le întrecea așteptările. Era mai mult decât puteau asimila. Să fi fost cu adevărat posibil să își petreacă tot restul vieții într-un loc atât de glorios? Oricare dintre ei ar fi fost mulțumit și să spele dușumelele pentru a avea parte de o asemenea onoare! Toți cei care așteptau în sala aceasta știau că îl urmaseră pe Jalyn, însă pe măsură ce timpul se scurgea, o atitudine solemnă punea stăpânire pe încăpere. Îi fuseseră oare credincioși? Aveau să afle cât de curând. Încântarea se împletea cu teama în timp ce acești servitori umili așteptau să își vadă regele.

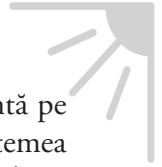
Cei dintâi care aveau să fie judecați erau cei ce așteptau în Sala Vieții. Ne vom întoarce însă la ei ceva mai târziu. Povestea noastră ne va duce acum în Sala Dreptății.

Citația

Se făcuse amiază. Tinerii aflați în Sala Dreptății își recăpătaseră liniștea și încrederea că totul va merge bine în ceea ce îi privea. Au pus tot ce li se părea confuz sau nepotrivit pe seama îndurării lui Jalyn și a căilor lui misterioase, fapt care îi consola.

Primul care a fost citat dintre cei o mie cinci sute de endeliți aflați în sală a fost Independentul. Patru gărzi regale au venit să îl escorteze până în Marea Sală a Judecății. În încercarea de a destinde atmosfera solemnă, Independentul le zâmbi și îi făcu cu ochiul unuia dintre paznici care se întâmplase să își oprească privirea asupra lui în timp ce ieșeau din încăpere. Spre mirarea sa, gestul lui nu stârni nicio reacție.

Când auzi ușa sălii închizându-se în urma lui, Independentul se trezi năpădit de aceleași întrebări. Inima îi bătea ca o tobă în piept. I se părea că bubuitul ei răsuna atât de tare încât și gărzile o auzeau, însă acestea nu dădeau vreun semn dacă era sau nu așa. Independentul își dorea ca Amăgitul să fi venit cu el. Avea să stea curând în fața judecătorului și ar fi preferat să nu fie singur. Încrederea Independentului pălea cu repeziciune.

Înainte să intre în Marea Sală, unul dintre paznici îi prezentă pe scurt protocolul cuvenit. Independentul încuviință, deși se temea că nu își va mai aminti ce i se spusese. Pulsul îi ticăia în urechi și amenința să acopere cuvintele. Paznicul dădu din cap, în semn că Independentul înțelesese procedura pe care i-o comunicase, iar ușile sălii se deschiseră larg în fața lor.

În timp ce Independentul făcu primii pași în sala uriașă, observă că trupul îi tremura. Chipul lui de obicei impasibil era acoperit acum de broboane de sudoare. Se simțea complet dezorientat, fiindcă ceea ce vedea îl lăsa fără cuvinte!

REGATUL AFFABEL: ZIUĂ JUDECĂȚII I

Isus a folosit mereu aceste ilustrații când vorbea cu mulțimea. De fapt, fiindcă profeții au spus că va vorbi în pilde, nu li se adresa niciodată fără să folosească măcar o parabolă. Căci iată ce fusese profetizat: „Voi vorbi în pilde; voi lămuri tainele ascunse de la începutul timpului.”

— Matei 13:34-35, TLB

Înainte să continuăm alegoria noastră, aș vrea să subliniez o afirmație a lui Isus privitoare la judecata viitoare. El a spus în Ioan 12:48: „Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi.” Noi cunoaștem deja standardul după care vom fi judecați înaintea tronului divin: Sfânta Scriptură.

De aceea, în scena judecății care urmează, alături de multe dintre cuvintele personajului Jalyn vor apărea note de subsol. Ele fac trimitere la pasaje din diferite traduceri ale Bibliei, ale căror referințe se găsesc la finalul cărții. Majoritatea replicilor lui Jalyn sunt formate din versete alese așa încât să se potrivească personajelor din povestea noastră.

Ținând cont de explicația aceasta, haideți să ne întoarcem acum la Affabel.

Judecarea Independentului

Marea Sală era mai spectaculoasă decât orice își închipuise Independentul vreodată. Dacă ar fi avut ocazia să le povestească experiența aceasta celor o mie cinci sute de oameni care așteptau încă, nu ar fi avut cuvintele sau

noțiunile necesare pentru a descrie grandioarea acelui loc. Arhitectura lui făcea ca toate edificiile cunoscute lui din Endel să pară desuete. În sală erau prezenți în jur de o sută de mii de oameni. Independentul nu mai văzuse niciodată atât de mulți oameni strânși laolaltă.

Când făcu vreo câțiva pași înainte, Independentul reuși să vadă chipurile locuitorilor din Affabel. Mai întâi observă că aveau o ținută regească și fețe strălucitoare. Rămase surprins văzându-le frumusețea uimitoare. Păreau că aparțin altei lumi. Transformarea aceasta avusese loc pentru că tuturor le fusese îngăduit să mănânce din pomul vieții.

Independentul se întrebă: „Se poate oare ca aceștia să fie cu toții foști endeliți?” Apoi zări chipul unei persoane cunoscute. Aceasta se numea Bunătatea. Era cu câțiva ani mai mare decât Independentul și își amintea că era mereu luată peste picior fiindcă arăta ca o gospodină. Acum era uluitoare. Trăsăturile îi rămăseseră aceleași, astfel că o putuse recunoaște, însă cumva devenise mai frumoasă decât orice persoană pe care o cunoscuse el vreodată în Endel. De fapt, toți cei pe care îi privea acum, chiar și cei mai puțin arătoși dintre ei, erau cu mult mai atrăgători decât toți oamenii pe care îi văzuse vreodată în Endel.

După ce își reveni în urma acestei prime surprize, Independentul observă că întreaga asistență avea privirea îndreptată spre un loc aflat în fața lui, care nu semăna cu nimic din ce întâlnise el vreodată.

Era un tron, însă descrierea aceasta era mult prea sărăcicioasă pentru a surprinde frumusețea și gloria lui. Ochii Independentului se opriră asupra celui ce ședea pe el și, într-o clipă, înțelese care era sursa maiestății întregului oraș. Toată emana din cel așezat pe tron. „Acesta trebuie să fie Jalyn”, își zise Independentul. Dintr-o dată, se trezi crezând din toată inima în cel pe care îl tăgăduise cu atâta emfază.

Trăsăturile lui Jalyn erau chipeșe, dar totuși aspre, cel puțin în clipele acelea. O descriere mai potrivită a lui ar fi fost: minunat, dar înfricoșător. Întreaga lui înfățișare era fascinantă, însă cu fiecare pas pe care îl făcea către el, groaza din inima Independentului sporea. Orice urmă de încredere pe care o avusese până atunci dispăru cu desăvârșire. Ce soartă îl aștepta oare?

Independentul încercă să își păstreze stăpânirea de sine, repetând în gând faptul că se apropia de un conducător milostiv. Era tulburat, fiindcă înclina să creadă că judecata nu avea să-i fie favorabilă.

În timp ce Independentul continua să se apropie, i se porunci să se oprească pe o platformă îngustă. În fața lui se înălța impunător tronul

pe care se afla Jalyn. Regele era întruparea fermității când s-a adresat adunării: „Toți... vor recunoaște că Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii și inima (gândurile, simțămintele și scopurile): și voi răsplăti fiecăruia dintre voi după faptele lui.”¹

Independentul asculta împreună cu ceilalți, când Jalyn și-a întors privirea ținută spre el și i-a poruncit: „Dă-ți socoteala de isprăvnicia ta.”²

Înainte ca Independentul să poată rosti vreo vorbă, a apărut o hologramă care a început să deruleze viața petrecută de el în Endel, de la prima zi de școală până la cea dinaintea înfățișării înaintea scaunului de judecată. Fiecare faptă, vorbă și motivație era arătată acestei mulțimi de martori. Independentul era uimit acum de ceea ce afla cu privire la Jalyn: „Nicio faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face.”³

Independentul se făcu mic, rușinat la vederea căilor lui nesăbuite, rele și egoiste. Nu se așteptase să dea ochii cu ele în fața unei mulțimi atât de mari, iar acum se simțea stânjenit și șocat. Lucrurile pe care le crezuse ne semnificative și chiar inofensive în Endel erau dezgustătoare acum, când apăreau în fața acestui judecător glorios și a nobililor cetățeni din Affabel. Independentul era îngrozit de propria-i purtare. Cum putuse alege niște căi atât de greșite, cum de fusese atât de nepăsător și de nechibzuit? Se strădui să găsească, totuși, o rază de speranță și izbuti; i se păru că faptele lui bune erau mai multe decât cele rele.

Când derularea vieții lui se sfârși, fu ușurat, deși se aștepta la o muștrare foarte aspră și la o formă sau alta de pedeapsă. Era, oricum, mulțumit la gândul că va face parte și el din acea mulțime. Era încredințat că Jalyn va vedea că faptele lui bune le întreceau la număr pe cele rele.

Jalyn l-a întrebat pe Mai Marele Scribilor:

- Se găsește numele Independentului în Cartea Vieții?

Fără vreo urmă de ezitare, Mai Marele Scribilor răspunse:

- Nu, Domnul meu.

Jalyn continuă:

- Ești găsit vinovat de faptul că ai ales natura cea rea și vei fi dus în Ținutul Pustiu al Singurătății, pentru a-ți petrece restul vieții în chinul întunecimii, deznădejzii și izolării depline.

Șocat, Independentul strigă:

- Doamne, de ce?

- Fiindcă nu ai crezut în mine, îmi răspunse Jalyn. Profesorii tăi te-au învățat astfel: „Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.”⁴ Tot ei ți-au spus: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.»⁵

Independentul continuă:

- Dar, Doamne, cum rămâne cu faptele mele bune? Nu cântăresc mai mult decât cele rele?

Jalyn îi zise:

- Nu are importanță cât de puțin sau de mult încalci legea, căci „cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate.”⁶

Independentul îndrăzni să întrebe:

- Și atunci cum mai poate fi cineva salvat?”

Jalyn nu îi răspunse îndată la această întrebare, ci își întoarse privirea spre o femeie care făcea parte dintre cetățenii orașului Affabel. Aceasta părea o subalternă a regelui, căci ședea pe un tron asemănător, dar mai mic. Femeia zise:

- Nu te-au învățat profesorii tăi? Jalyn te-a salvat făcându-ți parte de bunăvoința lui când ai crezut. Iar pentru aceasta nu îți poți asuma niciun merit; este un dar primit din partea lui Jalyn. Salvarea nu este o răsplată pentru faptele bune pe care le-am făcut, ca să nu se laude nimeni.⁷

Jalyn zise după aceea:

- Cu mult timp în urmă, eu am plătit prețul pentru toate legile care au fost și care aveau să fie încălcate de cetățeni. Era cu neputință ca vreun om să nu păcătuiască împotriva mea sau să se răscumpere singur în urma trădării lui. Dar, fiindcă i-am iubit pe toți, am plătit eu însumi pentru greșelile lor. Prin urmare, salvarea este un dar care nu poate fi câștigat; nu aveai cum să faci suficiente fapte bune pentru a merita să devii un cetățean al orașului Affabel. Accesul tău aici se poate dobândi doar prin credința în mine. Dar tu ai respins ce am făcut eu pentru a-ți salva viața.

Uluit, Independentul rămase cufundat în tăcere câteva momente, după care răspunse abătut:

- Înțeleg.

Avea impresia că era pe cale să se cufunde într-o mare a deznădejdiei. Căutând ceva de care să se agațe, zise:

- Atunci tot ce am făcut a fost în zadar?

Jalyn îi răspunse:

- Este scris iarăși: „Cei morți nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor demult au pierit și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare.”⁸ În altă parte mai este scris: „Cel ce face răul n-are niciun viitor și lumina celor răi se stinge.”⁹

Independentul fu luat prin surprindere de cuvintele lui Jalyn și rămase mut. Îi părea rău de toate orele de la care lipsise. Poate că, dacă ar fi fost prezent, ar fi auzit adevărul și nu ar fi făcut această greșeală fatală cu viața lui.

În momentele de tăcere care urma, îi veni în minte alt gând. Era cel cu care se liniștise mereu în ziua aceea. Își adună curajul și zise:

- Da, tot ce ai spus este adevărat, dar tu ești un rege milostiv! Cum mă poți alunga de aici dacă e așa?

Jalyn îi răspunse:

- Sunt un rege milostiv și tocmai de aceea te alung. Prin faptul că ai ales să îți petreci într-un anumit fel timpul în Endel, ți-ai ales în mod permanent natura, iar aceasta e cea a întunecatului domn Dagon. Cum aș putea fi eu milostiv, adevărat și iubitor dacă aș îngădui căilor tale rele să pângărească puritatea acestui oraș? I-aș lăsa de izbeliște în calea răului pe cei nevinovați din Affabel. Natura pe care ți-ai ales-o se va manifesta curând și, astfel, va contamina mii de vieți curate. Tu singur ți-ai ales calea. Vei fi răsplătit pentru ea întocmai cum a fost cel pe care l-ai urmat, adică Dagon. Dacă ți-aș da ție mai puțin decât i-am dat lui, atunci aș fi un conducător nedrept, ceea ce nu sunt!

Jalyn se adresa apoi întregii adunări și cită cuvintele rostite în vechime de tatăl lui:

- Cine nesocotește Cuvântul Domnului se pierde, dar cine se teme de poruncă este răsplătit.¹⁰

Ceea ce a urmat a lăsat audiența cufundată într-o atmosferă solemnă. Regele le-a zis slujitorilor lui:

- Legați-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.¹¹

Țîpete de groază și agonia spaimei puseră stăpânire pe Independentul, în timp ce era legat de Mai Marele Gărzii și dus spre ușa laterală a sălii. În rândul miilor de oameni aflați înăuntru nu se auzi niciun sunet.

Priveau cu tristețe cum un om care își irosise viața era dus acum spre pedeapsa veșnică.

Odată scos din clădire, Independentul a fost dus într-o altă sală mare de așteptare. Aici erau mii de celule mici, cu gratii, în care erau ținuți condamnații până se completa numărul tuturor celor care aveau să fie trimiși în exil. Deasupra intrării în acest loc stăteau scrise următoarele cuvinte:

Ferice de cei ce își spală hainele ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate! Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună.¹²

Independentul rămase cu privirea ațintită asupra acestor cuvinte. Înăuntrul lui clocotea de furie. Ajunsese acum în întregime sub influența naturii lui. Orice urmă a binelui care se găsisse până atunci în caracterul lui a fost acum înghițită de natura morală pe care o alesese. Purtarea lui se schimba în rău văzând cu ochii, ajungând să semene cu cea a unui câine turbat. În absența influenței regelui, a rămas pe de-a-ntregul în seama gândirii lui ticăloase.

Amăgitul dus înaintea lui Jalyn

Se scurseră câteva ore. Mulți trecuseră deja prin Marea Sală a Judecății. Printre cele câteva sute care încă așteptau se aflau Amăgitul, Temătoarea și Viața Dublă. Amăgitul continua să fie optimist, iar atitudinea lui îi ajuta și pe ceilalți să rămână plini de nădejde.

Ușile se deschisă și cele patru gărzi ale regelui își făcură din nou apariția, chemându-l de data aceasta pe Amăgitul. Tensiunea puse stăpânire pe el și începu să tremure. Sosise vremea lui. Pentru a-și ascunde nervozitatea, ceea ce se pricepea bine să facă, le zise celor care mai rămăseseră:

- Hei, oameni buni, mi-a venit rândul!

După ce i se aduse la cunoștință protocolul, ușile Sălii de Judecată se deschisă larg înaintea lui și fu însoțit de-a lungul culoarului principal. Se simți năpădit de simțăminte asemănătoare celor pe care le trăise și Independentul. Observă și el mărimea și frumusețea sălii, precum și

înfățișarea cetățenilor. În timp ce înainta pe culoar, recunosc mai mulți oameni pe care îi știa din timpul școlii, care absolviseră cu un an sau doi înaintea lui. Recunosc mai mulți oameni decât Independentul, fiindcă nu lipsise de la aproape niciuna dintre întâlnirile care se desfășurau la școală.

Ochii i se opriră asupra unuia care nu participa la ore, un om pe nume Nemilosul. Era unul dintre cei mai răi oameni din comunitate. Amăgitul se opri întrebându-se: „Ce caută el aici?” Șeful gărzii îi făcu semn că avea voie să stea de vorbă cu omul acela.

Amăgitul se apropie de el și îl întrebă:

- Tu ești Nemilosul?

Omul îi răspunse:

- Am fost cunoscut cândva sub numele acesta, dar la judecată, Jalyn mi l-a schimbat în Reconciliatul.

Amăgitul izbucni:

- Dar cum ai reușit tu să ajungi aici? Erai considerat un nemernic de aproape toată comunitatea. Nu mergeai niciodată la școală și te împotriveai lui Jalyn mai mult decât oricine altcineva.

Reconciliatul îi răspunse:

- Așa este, dar uram persoana care devenisem și ceea ce făceam. Fiindcă nu mergeam la școală, nu am auzit niciodată cuvântul lui Jalyn care poate schimba viați. Însă, cu o săptămână înainte de ziua judecății mele, am mers să servesc masa în restaurantul Generoasei. Ea știa că viața mea era o ruină și mi-a simțit cumva durerea. Mi-a plătit masa cu o condiție: să rămân și să stau de vorbă cu ea. A petrecut două ore povestindu-mi despre Jalyn, despre bunătatea și salvarea lui, precum și despre locul acesta numit Affabel.

Reconciliatul continuă:

- Mi-a explicat că nu era prea târziu să îmi predau viața acestui mare conducător. Încă puteam fi iertat necondiționat și acceptat ca cetățean în regatul lui. Am fost copleșit de dragostea lui Jalyn și mi-am consacrat restul vieții domniei lui. Deși am reușit să îl slujesc în Endel doar vreme de o săptămână, am făcut-o cu toată inima. M-am dus la cei pe care îi asuprisem sau de la care furasem și le-am cerut iertare. În unele cazuri, acolo unde se putea, am înapoiat chiar mai mult decât luasem.

Amăgitul a rămas fără cuvinte. Și-a întors privirea spre gărzi, care au încuviințat. Reconciliatul se întoarse la locul lui, iar Amăgitul păși înainte spre tron.

În timp ce mergea, nu putu să nu se gândească la cele auzite. I se spusese până atunci despre marea îndurare a lui Jalyn, însă acum fusese martorul ei într-un mod care îl uluia. Omul acesta fusese unul dintre cei mai răi pe care îi cunoscuse vreodată, iar acum se bucura de aceeași înfățișare nobilă ca toți ceilalți. Amăgitul era mai convins ca niciodată că el avea să se bucure de bunăvoința lui Jalyn, întrucât crezuse cu atâta tărie în El.

Când se opri în fața tronului, i se dădu aceeași poruncă pe care o auzise și Independentul:

- Dă socoteală de isprăvnicia ta.

Ca și Independentul înaintea lui, Amăgitul fu martorul evenimentelor din viața lui, începând de la prima zi de școală și până la cea dinaintea derulării hologramei tridimensionale. Ce ușurare să vadă în fața audienței credincioșia cu care participase la orele de curs și tăria cu care îl susținuse pe Jalyn!

Cu toate acestea, Amăgitul rămase curând îngrozit. Modul lui de viață îl acuza. Până atunci își găsisse justificări pentru felul în care trăise, dar când purtarea lui fu scoasă la lumină înaintea acestui judecător maiestuos și a martorilor lui necompromiși moral, se simți stânjenit și rușinat. Când promiscuitatea lui sexuală fu dată în vileag în fața întregii audiențe, îi veni să intre în pământ.

Nu doar faptele i-au fost scoase la lumină, ci și intențiile și motivațiile. De unde le putea cunoaște Jalyn? Cum îl putea judeca pe Amăgitul pentru lucruri pe care nimeni nu le știa măcar? Tainele lui cele mai adânci nu mai erau un secret pentru nimeni. Întreaga audiență îi văzu pofta cu care urmărea câștigul propriu în afacerile lui, în vânzarea caselor și în tranzacțiile cu terenuri. Toți au văzut defăimarea și bârfa de care obișnuia să se folosească pentru a obține ce dorea. Se părea că tot ce făcuse fusese motivat de dorința lui de a obține mai mult. Voise ca toate să se deruleze după placul lui și dorise totul pentru sine. Nu avea cum să nege adevărul acesta. Totuși, Amăgitul se mângâie cu gândul că nimic din toate acestea nu avea cu adevărat importanță, fiindcă el credea în Jalyn și își declarase loialitatea față de el.

Odată ce viața Amăgitului fu derulată până la capăt, Jalyn se întoarse spre Mai Marele Scribilor și îl întrebă:

- Se găsește numele lui în Cartea Vieții?

Scribul răspunse:

- Nu, Domnul meu.

Jalyn rosti atunci următoarele cuvinte:

- Te declar vinovat de faptul că m-ai tăgăduit. Urmează să fii dus în Ținutul Pustiu al Singurătății, pentru a-ți petrece restul vieții în chinul întunecimii, deznădejzii și izolării depline.

Amăgitul rămase ca paralizat în urma șocului suferit. Minteă începu să îi gonească frenetic. „Nu, cu siguranță e o greșeală! Nu se poate întâmpla așa ceva. Eu cred în Jalyn. Ce vrea să spună prin faptul că L-am tăgăduit?”

În clipa următoare îi țâșni de pe buze întrebarea:

- Cum te-am tăgăduit?

Jalyn îi zise:

- Nu ai auzit când profesorii tăi v-au avertizat cu privire la cei care se laudă că îl cunosc pe Jalyn, „dar cu faptele Îl tăgăduiesc?”¹³

Amăgitul interveni din nou:

- Dar, Mare Rege, eu am frecventat școala ta. Am avut grijă să nu lipsesc de la cursuri și am fost implicat în multe activități. Ba chiar te-am numit Domn al meu!

Jalyn îi răspunse îndată:

- „De ce-Mi zici: «Doamne, Doamne!» Și nu faci ce spun Eu?”¹⁴ Nu ai auzit cuvintele mele când am spus că nu toți cei ce par religioși sunt cu adevărat oameni buni? S-ar putea ca ei să mă numească «Domn», dar să nu intre, totuși, în Affabel. Întrebarea hotărâtoare este dacă ascultă de tatăl meu. În ziua judecării, mulți îmi vor spune: „Doamne, Doamne! Noi am spus altora despre tine și am vorbit în numele tău.” Dar eu le voi zice: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la mine, voi toți care lucrați fărădelege.”¹⁵

Amăgitul era înnebunit.

- Dar eu am avut credință. Am crezut în tine, așa că, potrivit Cuvântului Tău, ar trebui să fiu salvat!

Jalyn se dovedi răbdător, dar neclintit. Își întoarse privirea spre o persoană din audiență, un fost profesor care predase la școală și care sedea acum pe un tron mai mic. Îi zise:

- Citește-i ce ai predat la cursul tău.

Acesta începu să citească din scrierile sfinte:

- „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. Dar va zice cineva: «Tu ai credință și eu am faptele.» «Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.» Tu crezi că Jalyn este unul și bine faci; dar și

dracii cred... și se înfioară! Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?”¹⁶

Jalyn repetă:

- Tu spui că ai avut credință, însă credința nu este credință dacă nu e însoțită de faptele corespunzătoare ascultării. Nu este de ajuns să spui că tu crezi, căci până și demonii cred, însă aceasta nu îi mântuiește. Cei care cred cu adevărat vor dovedi o natură schimbată și nu vor mai aduce roadele celui rău. Pe când tu ai adus în continuare roadele domnului celui rău, Dagon, fapt care arată că nu ai crezut niciodată cu adevărat în mine în inima ta.

Amăgitului îi era greu să înțeleagă tot ce i se spunea. Replică atunci:

- Dar cum rămâne cu omul acela rău, Nemilosul? Eu am fost mult mai bun decât el! Cum l-ai putut lăsa pe el să intre aici, iar pe mine să mă scoți afară? Nu ești drept!

Jalyn îi răspunse:

- Tu zici că Domnul nu e drept! Ascultă-mă bine. Eu sunt cel nedrept sau tu? Dacă cel rău se întoarce de la răutatea lui și face ce este drept și bine, își va păstra sufletul viu. Pentru că își deschide ochii și se abate de la toate fărâdelegile pe care le-a săvârșit, va trăi și nu va muri.¹⁷

Frustrat și furios, Amăgitul afirmă cu emfază:

- Dar eu am împărtășit altora Cuvântul tău și te-am mărturisit oamenilor. Ba chiar m-am oferit ca voluntar și am predat ca suplinitor la școala ta!

Jalyn îi răspunse de data aceasta cu asprime:

- „Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legământul Meu, când tu urăști mustrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț, te unești cu el și te însoțești cu preacurvarii. Dai drumul gurii la rău și limba ta urzește viclășuguri. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevetești pe fiul mamei tale. Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra și îți voi pune totul sub ochi!”¹⁸

Amăgitul rămase cufundat în tăcere. Gândurile i se învălmășeau. Nu mai avea nimic de spus în apărarea lui.

Trecură câteva momente, după care regele le spuse slujitorilor lui:

- „Legați-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.”¹⁹

În timp ce Mai Marele Gărzii se apropie, Amăgitul începu să arunce injurii către Jalyn, gărzi și cetățenii din Affabel. Cuprins de furie, începu să se zvârcolească. Orice fărâmbă a binelui din ființa lui fu înghițită odată cu ieșirea la iveală a adevăratei lui naturi.

Amăgitul fu legat și scos afară din sală, răstimp în care continuă să blesteme fără încetare. Aidoma Independentului, fu pus într-o celulă unde avea să rămână până se încheia judecata tuturor.

Odată ce Amăgitul fu scos din sală, Jalyn se adresează mulțimii de martori zicând:

- „Este un neam de oameni care se crede curat și, totuși, nu este spălat de întinăciunea lui.”²⁰

Temătoarea înaintea lui Jalyn

În Sala Dreptății rămăseseră mai puțin de o sută de oameni. Printre aceștia se numărau Temătoarea și Viață Dublă. Tânăra stătea cât de departe putea de Viață Dublă, fiindcă nutrea încă resentimente amare față de el. Acesta o ocolea la rândul lui.

Cele patru gărzi intrară și o chemară pe Temătoarea. Aceasta era îngrijorată, neștiind încotro mergea, dar era totodată recunoscătoare că îl lăsa pe Viață Dublă în urmă. Aidoma celor care trecuseră pe acolo înaintea ei, fu condusă spre intrarea în Marea Sală, i se comunică și ei codul de conduită, după care pași înăuntru.

În timp ce trecea pe lângă cetățenii din Affabel, îi recunosc și ea pe mulți dintre ei. Majoritatea nu erau la fel de vocali și pasionați de credința lor cum fusese ea în timpul școlii. Rămase uimită zărind printre ei mai mulți oameni pe care fusese încredințată că nu îi va întâlni acolo.

Temătoarea se apropie de tron și observă tronurile mai mici care îl înconjurau. Îi recunosc pe câțiva dintre profesori și pe alții pe care se așteptase să îi vadă ca lideri în regatul lui Jalyn. Fu mirată să vadă însă și alți oameni care ședea pe acele tronuri, cetățeni mai puțin cunoscuți din Endel. Printre ei erau și unii care fusese înstăriți. „*Cum se face că bogații au ajuns să se bucure de asemenea onoare?*” se întrebă ea.

Înainte să își dea un răspuns, auzi glasul lui Jalyn zicându-i:

- Dă socoteală de isprăvnicia ta.

Holograma îi derulă îndată viața. Temătoarea fu încântată să vadă bilanțul anilor ei de școală. Toată munca ei de voluntariat, studiul

suplimentar și rolul conducător jucat în clasă păreau semne de bun augur. Fu mândră de îndrăzneala și sârguința ei. Însă dispoziția ei se schimbă odată cu derularea imaginilor despre răspunsul ei față de minciuna Defăimării. Era limpede că se agățase strâns de resentimentele ei. Problemele din adâncul inimii ei au fost scoase la iveală și nu erau deloc plăcute.

Apoi urmă aventura ei cu Viață Dublă. Nu se pocăise niciodată de relația cu el. Întotdeauna se considerase victimă și îi învinovățise în întregime pentru cele petrecute pe Defăimare și Viață Dublă, pricină din care nu își asumase niciodată responsabilitatea pentru alegerile ei. Pe măsură ce scenele din viața ei se derulau, văzu mânia, amărăciunea și dorința de răzbunare sporind. Deși reușise să înăbușe unele dintre aceste probleme, nu abordase niciodată rădăcina lor. Faptul acesta nu reieșea doar din resentimentele continue nutrite față de Viață Dublă și Defăimarea, ci și din faptul că ajunsese să îl învinovățească pe Jalyn pentru dificultățile din viața ei. De ce îngăduise el unui om ca Viață Dublă să predea în școala lui? Ranchiuna și neiertarea date în vileag erau înverșunate și neobosite.

Când bilanțul ajunsese la final, era lămurit că Temătoarea devenise o femeie plină de amărăciune și lipsită de bunătate față de cei din jur. Cu toate acestea, în ciuda tuturor celor arătate în fața mării adunări, ea era încrezătoare că dedicarea ei deplină din trecut avea să îi câștige bunăvoința regelui. Se temea că urma să aibă parte de o mică muștrare, însă nu se aștepta nici pe departe la ceea ce a urmat.

Jalyn s-a întors spre Mai Marele Scribilor, întrebându-l:

- Este numele Temătoarei scris în Cartea Vieții?

Scribul îi răspunse:

- Nu, Domnul meu.

Jalyn rosti atunci sentința:

- Te declar vinovată fiindcă te-ai îndepărtat de calea neprihănirii și m-ai tăgăduit, trădându-mă. Urmează să fii dusă în Ținutul Pustiu al Singurătății, pentru a-ți petrece restul vieții în chinul întunecimii, deznădejdiei și izolării depline.

Temătoarea rămase din cale-afară de uluită. Șocul ei era mai mare decât al tuturor celor dinaintea ei. Nu era cu puțință să se întâmple așa ceva! I se părea că e prinsă în mrejele unui vis urât... ba nu, ale unui

coșmar, și că trebuia cumva să se trezească din el! Poate că înțelesese greșit.

Nevenindu-i să creadă cele auzite, întrebă:

- Jalyn, ai spus că voi fi dusă în temutul tărâm al Singurăității?

- Da, ai auzit bine, îi răspunse regele.

- Cum se poate una ca asta, Doamne? Eu cred în tine, după cum s-a văzut foarte limpede în rezumatul vieții mele. Am dus o viață bună, care mi-a confirmat crezurile. Știu că inima mi s-a împietrit și că dragostea din ea a murit, însă nu a fost vina mea, ci a lui Viață Dublă și a Defăimării. Trădarea lor mi-a făcut inima să devină rece.

Jalyn îi răspunse:

- Ai uitat avertismentele pe care ți le-am dat prin profesorii tăi? „Din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.”²¹ Tu nu ai răbdat până la sfârșit.

Temătoarea continuă:

- Dar, Doamne, eu sunt o persoană neprihănită datorită credinței mele în tine. Poate că mi-am pierdut mărturia, dar am crezut că, odată ce un om e mântuit, va fi mântuit pentru totdeauna și că nu își poate pierde mântuirea. Chiar și unii dintre profesori au afirmat lucrul acesta. După spusele lor, nimeni nu mă putea smulge din mâna Ta.

Jalyn îi răspunse:

- Așa este; nimeni nu te poate smulge din mâna mea, dar nu am spus niciodată că tu nu poți pleca din ea. Numai tu ai puterea aceasta. Nu ai citit ce spun scrierile sfinte? „Dacă, după ce [oamenii] au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Jalyn, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată.”²² Dacă am spus că ar fi fost mult mai bine pentru astfel de oameni să nu fi cunoscut calea neprihănirii, fiindcă apoi ajung într-o stare mai rea decât înainte, cum ai putut crede că e imposibil să îți pierzi mântuirea? Dacă ea nu s-ar putea pierde vreodată, cum ar ajunge acești oameni într-o stare mai rea decât cea în care fuseseră înainte? De ce ai dat ascultare profesorilor care te-au învățat altceva decât ceea ce spunea Cuvântul meu? Eu l-am consemnat cu grijă, ca toți să poată cunoaște calea neprihănirii. De ce te-ai lăsat

amăgită? Dacă ai fi crezut ce am spus, ai fi confruntat amărăciunea din inima ta. În schimb, tu i-ai îngăduit să crească în voie, din pricina falsei stări de confort pe care ți-o dădea siguranța necondiționată, iar acum ai de-a face cu o judecată care putea fi evitată.

Temătoarea insistă:

- Dar cum rămâne cu toate faptele bune pe care le-am făcut?

Regele Jalyn îi răspunde:

- Nu ai citit ce am spus lămurit prin profetul meu? „Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, dacă se ia după toate urâciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, ci toată neprihănirea lui va fi uitată, pentru că s-a dat la nelegiuire și la păcat; de aceea va muri în ele. Voi ziceți: Calea Domnului nu este dreaptă! Ascultați dar... nu este calea Mea dreaptă? Oare nu mai degrabă căile voastre nu sunt drepte? Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea și moare pentru aceasta, moare din pricina nelegiuirii pe care a săvârșit-o.” Este întocmai cum e scris: faptele tale bune și neprihănite sunt uitate și nu îți vor fi ținute la socoteală.

Luptându-se încă să înțeleagă ce auzea, zise:

- Dar, Doamne, ai spus că, dacă te mărturisesc pe tine ca Mântuitor al meu, numele îmi va fi scris în Cartea Vieții. Cum se poate să nu mai fie acum acolo? De ce nu-mi găsește scribul numele? Cum a fost șters de acolo?

Răbdător, dar hotărât, regele îi răspunde:

- Nu ai auzit ce am spus mai devreme? „Cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.”²⁴ Cei ce răbda până în ziua judecății sunt cei biruitori, iar eu am spus lămurit că „cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții.”²⁵ Dacă am spus că nu voi șterge numele cuiva din Cartea Vieții, înseamnă că există și posibilitatea să fie șterse. Altminteri, aș fi spus: „Dacă mă mărturisiți ca Domn, numele vă vor fi scrise pentru totdeauna în Cartea Vieții.»

Temătoarea stăruie:

- Cum mă poți trimite în Ținutul Singurătății, în locul unde ajung morții vii?

Jalyn se întoarce spre unul dintre subalternii lui și-i zise:

- Citește scrierile străvechi care au fost aduse la cunoștința cetățenilor din Endel.

Acesta începu să le dea citire:

- Omul care se abate de la calea înțelepciunii se va odihni în adunarea celor morți.²⁶

Temătoarea rămase fără cuvinte. Apoi regele le spuse slujitorilor lui:

- „Legați-i mâinile și picioarele, și luați-o și aruncați-o în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.”²⁷

În timp ce Mai Marele Gărzilor se apropia, Temătoarea începu să îl blesteme pe Jalyn. Violența amărăciunii ei și natura ei de două ori căzută puseră stăpânire pe ea (vezi Iuda 12). Semăna cu un pom tomnatic dezrădăcinat, lipsit de orice roadă a neprihănirii.

Temătoarea fu legată și scoasă din sală pe o ușă laterală, iar apoi dusă în una dintre celule. Odată ce ea părăsi încăperea, Mai Marele Scribilor lămurii marea mulțime a martorilor:

- Dragi prieteni, dacă păcătuim cu voia după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății lui Jalyn și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți. Căci știm cine este Cel ce a zis: „A Mea este răzbunarea. Eu voi răsplăti!” Și în altă parte: „Domnul va judeca pe poporul Său.” Grozav lucru este să cazii în mâinile Dumnezeului celui viu!²⁸

Judecarea lui Viață Dublă

Cel din urmă om chemat din Sala Dreptății a fost Viață Dublă. Acesta cunoștea legile lui Jalyn și știa că judecata nu avea să fie una favorabilă. Urma să descopere curând cât îl vor costa nelegiuirile lui.

Viață Dublă se simți lipsit de vlagă în timp ce era escortat spre sala de judecată și avu nevoie de sprijinul gărzilor pentru a se putea apropia de marele scaun de judecată al lui Jalyn. Istoricul vieții lui fu derulat și apoi auzi la rândul lui durerosul fapt că numele său nu se găsea în Cartea Vieții.

Jalyn anunță cu hotărâre:

- Viață Dublă, ești vinovat de trădare, de îndepărtarea de calea neprihănirii și de faptul că ai fost o piatră de poticnire. Vei fi luat și dus în Ținutul Pustiu al Singurătății, unde vei avea parte de cele mai mari pedepse și chinuri.

Viață Dublă ascultă îngrozit sentința, după care stăruie:

- Dar, Doamne, eu am fost dascăl la școala ta. Mi-am consacrat viața cauzei tale.

Jalyn îi răspunse:

- Ai fost dascăl, dar nu ai citit cărțile din care le predai altora? „Frații mei, nu mulți dintre voi ar trebui să devină dascăli la școală, căci noi, cei care îi învățăm pe alții, vom fi judecați de Jalyn cu mai multă asprime.”²⁹

Viață Dublă replică:

- În ce fel am fost eu o piatră de poticnire?

Tonul regelui se înăspri:

- I-ai făcut pe mulți dintre micuții mei să se poticnească și să cadă pentru totdeauna. Temătoarea este numai un exemplu. Ea ți-a fost dată în grijă. Ți-am dat autoritate ca să o protejezi, nu să te folosești de această tânăra pentru propriul folos. Ți-ai întrebuițat influența ca să îți satisfaci pofta și ai profitat de ea și de altele. O soră o rănise deja, iar tu, cel care ar fi trebuit să îi aduci vindecare, te-ai folosit de ea. Tu i-ai năruit credința și astfel a ajuns să fie trimisă în Ținutul Singurățății. Fără doar și poate că îți amintești avertismentul Meu: „Dacă va face cineva să păcătuiască pe unul dintre acești micuți care cred în Mine, ar fi mai bine să i se lege de gât o piatră mare de moară și să fie aruncat în mare.”³⁰

Viață Dublă nu se lăsă:

- Jalyn, știu că sunt izgonit în Ținutul Singurățății, dar de ce trebuie să am parte de cele mai mari chinuri? De ce ești atât de aspru cu mine? Am fost, totuși, unul dintre slujitorii tăi, nu un necredincios. Nu am fost ca Independentul, care nu voia să aibă nimic de-a face cu tine. De ce mă pedepsești astfel?

La fel de hotărât, Jalyn îi zise:

- Ai cunoscut și ai predat altora scrierile străvechi. De ce îmi pui asemenea întrebări? Îți voi aminti, ca să ții bine minte. Scrierile sfinte spun lămurit: „Dar dacă robul acela zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină.» Dacă va începe să bată pe slugi și pe slujnice, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul în care nu știe, și-l va tăia în bucăți și soarta lui va fi soarta celor necredincioși în lucrul încredințat lor. Robul acela, care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit deloc și n-a lucrat după voia lui va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o și a făcut lucruri vrednice de lovituri va fi bătut cu puține lovituri. Cui i s-a dat mult i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult i se va cere mai mult.”³¹

Jalyn continuă:

- Independentul a fost mult mai puțin conștient de nelegiuirile lui. Tu ai fost conștient și ai avut toate cunoștințele necesare. Pedepsa lui, deși aspră, va fi mai ușoară decât a ta. Pentru tine este păstrat un loc anume... „negura întunericului pentru vecie”.³²

Jalyn îi porunci apoi Mai Marelui Gărzii Regale:

- Legați-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.³³

În timp ce Mai Marele Gărzii se apropia, din gura lui Viață Dublă începură să se reverse sudălmii la adresa lui Jalyn, a gărzilor și a cetățenilor din Affabel. Deveni violent și chiar încercă să se elibereze și să îl atace pe Jalyn. Adevărata lui natură a ieșit pe de-a-ntregul la iveală. Orice fărâmă a binelui dinăuntru lui a fost înghițită de duplicitatea din el. Fu legat și scos din sală pe ușa laterală, răstimp în care nu înceta să blesteme. Se alătură celorlalți o mie cinci sute de oameni și fură duși neîntârziat în Ținutul Singurătății.

De îndată ce Viață Dublă ieși din sală, Mai Marele Scribilor își închise cartea și strigă:

- Judecățile tale sunt drepte. Au primit ceea ce meritau!

Un glas i-a răspuns de pe altar:

- Da, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!³⁴

Ținutul Pustiu al Singurătății

Cei o mie cinci sute de endeliți condamnați și încarcerați fură escortați de Gărzile Regale într-o călătorie de două săptămâni spre tărâmul în ruine al Singurătății. Drumul îi duse prin Marele Deșert de Foc, unde dogoarea care se ridica din pământul pârjolit era greu de îndurat. Dintr-o dată, când se aflau în mijlocul pustietății, unde arșița dogoarea mai tare ca niciodată, zăriră în depărtare o clădire masivă, rău prevestitoare. Când se apropiară, condamnații reușiră să citească ce scria pe semnul de pe ea: „Ținutul Pustiu al Singurătății”.

Privind clădirea mai îndeaproape, văzură că nu avea ferestre sau alte deschizături, ci doar o poartă largă la bază. Când intrară pe ea, auziră ceea ce păreau a fi zeci de mii de țipete care răzbăteau dinăuntru. În

clipele următoare izbutiră să descifreze rugămințile adresate Mai Marelui Gărzii, rostite de cei întemnițați aproape de intrare:

- Nu a trecut destul timp? Te rog, cere îndurare în numele nostru.

Pedeapsa ne e prea mare să o putem îndura!

- De cât timp se află în locul acesta? îl întrebă Independentul pe unul dintre paznici.

- Răstimpul variază de la un an la o sută douăzeci și nouă.

Amăgitul rămase șocat. Sperase cumva că tot ce îi ajunsese la urechi în ultimele două săptămâni avea să se dovedească doar un coșmar sau o tactică de intimidare. Îl întrebă pe același paznic:

- Aici e locul în care îmi voi petrece tot restul vieții?

- Da, întocmai cum ai fost prevenit în Endel.

Mulți dintre cei condamnați la pedepse mai grele au fost duși undeva mai sus în clădirea metalică, unde dogoarea era și mai mare. Cei care nu știuseră adevărul, dar tot săvârșiseră fapte vrednice de exil, au fost lăsați în partea de mai jos a uriașei clădiri. Până și pedeapsa aceasta era greu de îndurat timp de o zi, darămite pentru o sută de ani!

Agonia din sălașul pregătit pentru Viața Dublă era de neînchipuit, mai cumplită chiar decât soarta celor aflați în partea cea mai de sus a clădirii. El fu dus într-o temniță aflată undeva sub pământ, aproape de stâncile unde clocotea pucioasă fierbinte. Până și mirosul de acolo era de nesuportat, iar în lipsa oricărui curent de aer, dogoarea era mai arzătoare decât în orice alt loc din Ținutul Singurătății. Locul acesta nu se afla în clădire, ci undeva în adâncul măruntaielor Pământului. Fără îndoială, era locul de cea mai mare suferință și chin. Viața Dublă urma să sufere aici în singurătate deplină. Locul era îndeajuns de mare pentru ca oamenii condamnați la aceeași pedeapsă să nu stea alături. Nu auzeau niciun alt glas în afară de al lor. Odată ce condamnații au fost întemnițați, Mai Marele Gărzii se îndreptă spre intrare. Când ușa masivă de fier se închise în urma lui, în celulele clădirii încetă să mai pătrundă vreun strop de lumină. Sărmanele suflete aflate înăuntru aveau să petreacă mai bine de o sută douăzeci și cinci de ani în beznă și singurătate deplină. Singura speranță de a mai zări un crâmpei de lumină era o dată pe an, atunci când erau aduși aici alți prizonieri. Dar nici atunci nu reușeau toți să o vadă, ci numai aceia aflați aproape de poartă. Alții, aidoma lui Viața Dublă, nu aveau să mai zărească niciodată lumina zilei. Pentru el, întunecimea întunericului era păstrată drept pedeapsă.

Reflecții

Acești patru cetățeni din Endel regretară pentru tot restul zilelor alegerea lor de a nu da ascultare adevărului. În singurătatea lor, nu încetau să cugete la nesăbuiința de a nu urma cu grijă cuvintele lui Jalyn, care le fuseseră la îndemână pe când trăiau în Endel. Acum ar fi dat orice pentru șansa de a se întoarce înapoi și de a-și putea schimba destinul. Cât și-ar fi dorit să nu fi plecat urechea la părerea majorității sau la convingerile care erau la modă în vremea aceea! Dacă ar fi putut da timpul înapoi, fiecare dintre ei ar fi respins gândurile nesăbuite și ar fi urmat străvechile scrieri care nu cunoșteau schimbare.

Condamnații erau chinuți de imagini din Affabel, cel mai frumos regat din lume. În chinul lor neconținut, puteau vedea încă înaintea ochilor frumusețea orașului, deși avuseseră parte de ea pentru un răstimp atât de scurt. Contrastul dintre ea și ceea ce trăiau acum nu făcea decât să le întetească agonia. Dogoarea aprinsă, mirosul înțepător și întunecimea Ținutului Singurătății le aduceau cu mai multă putere în minte adevărul. Frumusețea le stătuse în față și ar fi putut avea parte de ea dacă nu i-ar fi dat cu piciorul prin negliobia lor.

ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT

SECȚIUNEA 1: CAPITOLELE 1-3

1. Înainte să începeți să citiți această carte, cum ați fi definit succesul? În ce fel au reflectat scopurile, prioritățile și obiceiurile voastre această definiție? Cum a fost pusă sub semnul întrebării sau întărită perspectiva voastră de cele citite în această secțiune?
2. Când medităm la importanța unui concept cum este cel al eternității, pare aproape absurd să ne gândim că oricine s-ar putea înfățișa plin de încredere la judecata care îi hotărăște soarta veșnică. Cu toate acestea, pasajul din 1 Ioan 4:17 conține chiar această promisiune. Vom analiza mai detaliat ideea aceasta în secțiunile următoare, dar puteți explica, pe baza a ceea ce știți acum, de unde credeți că vine această încredere?
3. În secțiunea de față ați făcut cunoștință cu regatul Affabel, care ilustrează relația dintre viața de pe Pământ și destinul nostru etern. Ce v-a atras cel mai tare atenția în legătură cu regatul acesta și cu modul lui de guvernare? V-a stârnit ceva anume entuziasmul sau v-a luat prin surprindere? În ce fel clarifică Scriptura acele elemente ale povestirii?
4. Haideți să stăm de vorbă acum despre locuitorii din Endel. Care a fost reacția voastră față de judecata primilor patru endeliți? V-ați așteptat să decurgă altfel? Dacă da, de ce anume?
5. Înainte să ne continuăm studiul, care sunt întrebările sau preocupările voastre cele mai stăruitoare în momentul de față?

SECȚIUNEA 2

LOCUINȚA VEȘNICĂ A MORTILOR

*Ucenicii Lui L-au întrebat ce înțeles are pilda aceasta.
El le-a răspuns: „Vouă v-a fost dat [să ajungeți progresiv]
să cunoașteți [să recunoașteți și să înțelegeți tot mai bine
și mai lămurit] tainele Împărăției lui Dumnezeu...”*

—Luca 8:9–10, AMP

În următoarele patru capitole vom lăsa deoparte alegoria noastră și ne vom îndrepta atenția spre adevărurile specifice scoase la lumină de judecarea următoarelor personaje: Independentul, Amăgitul, Temătoarea și Viața Dublă. Vom încheia apoi alegoria discutând despre Egoistul și Generoasa, iar în restul cărții ne vom opri asupra adevărurilor revelate de viața lor. Partea cea mai bună a cărții se va concentra asupra răsplătirilor veșnice ale celor care Îl urmează pe Isus Cristos.

Adevărul de bază

În alegoria noastră, Jalyn Îl reprezintă pe Isus Cristos, iar tatăl regelui este Dumnezeu Tatăl, cel Atotputernic. Dagon este Satana, viața în Endel reprezintă traiul dus de ființele omenești pe acest Pământ, iar orașul Affabel corespunde orașului ceresc al lui Dumnezeu. Ținutul Pustiu al Singurăității reprezintă iazul de foc, unde își va petrece veșnicia orice om lipsit de harul mântuitor al lui Isus Cristos. Personajele prezentate în capitoul anterior reprezintă scenariile diferite de care vor avea parte oamenii condamnați pentru veșnicie, după cum ne arată lămurit Cuvântul lui Dumnezeu.

Da, ați citit bine: condamnați pentru veșnicie. În timp ce mă pregăteam să scriu acest mesaj, mă frământam neștiind cum să ajut

cititorul să înțeleagă ceea ce Scriptura descrie prin cuvintele „judecată veșnică”.

Citiți cu atenție următorul pasaj:

De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Cristos și să mergem spre cele desăvârșite, care țin de maturitatea spirituală, fără să mai punem din nou temelia ...despre judecata și pedeapsa veșnică. [Toate acestea sunt lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoașteți pe deplin de multă, multă vreme.] (Evrei 6:1-2, AMP)

După cum vedeți, am lăsat deoparte celelalte cinci învățături de bază, printre care se numără pocăința de faptele moarte și credința în Dumnezeu, pentru a sublinia faptul că judecata și pedeapsa veșnică reprezintă învățături *elementare* ale lui Cristos.

Un dicționar definește termenul *elementar* ca reprezentând „partea de bază, esențială sau fundamentală”.¹ Partea esențială este cea pe care trebuie să o avem în minte de la bun început, ca să clădim pe ea. Această parte constituie temelia. Pentru a înțelege mai bine, gândiți-vă la sistemul nostru educațional. În școala elementară, ne însușim noțiunile de bază pe care le vom folosi mai apoi pentru a ne clădi în continuare educația; ele sunt cititul, scrisul și aritmetica. În lipsa acestor unelte care alcătuiesc temelia, nu vom avea niciodată abilitatea de a ne dezvolta educația așa cum se cuvine. La fel stau lucrurile și în ce-i privește pe credincioși. Dacă nu ne vom însuși noțiunea judecății veșnice, ca temelie solidă în mintea noastră, nu ne vom putea clădi viața așa cum se cuvine în Cristos. Am putea compara situația cu încercarea de a ne dezvolta la nivel educațional fără a fi în stare să citim, să scriem, să adunăm sau să scădem.

Cu toate acestea, după aproape douăzeci de ani de slujire în lumea întreagă, am descoperit că mulți credincioși, inclusiv ucenici devotați ai lui Isus Cristos, nu sunt conștienți de aceste aspecte. Observați ce spune autorul epistolei: „Toate acestea sunt lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoașteți pe deplin de multă, multă vreme.” El nu a afirmat că ar trebui să avem idee despre ele, ci să le cunoaștem *pe deplin*. Cuvintele „de multă, multă vreme” nu fac decât să sublinieze faptul

că aceste adevăruri sunt elementare pentru credința noastră, așa cum este abilitatea de a citi și de a scrie pentru educația noastră.

Vom vedea pe scurt de ce „judecata veșnică” reprezintă o doctrină fundamentală pe care trebuie să o înțelegem bine pentru a ne clădi o viață creștină sănătoasă. Pe măsură ce continuați să citiți, țineți cont de faptul acesta. Dacă nu înțelegeți, s-ar putea să devină prea dificil de asimilat ce urmează să discutăm și să începeți să vă întrebați: „Ce rost are?”

Iadul – noțiune metaforică sau reală?

Înainte să încep scrierea acestei cărți, m-am frământat cu următoarea întrebare: *Cum pot comunica unei generații care doar „trăiește clipa”, realitățile privitoare la hotărârile veșnice care se vor lua curând în legătură cu viața noastră de către Judecătorul Universului?* După câteva zile de frământări, în timp ce mă rugam, mi-a încolțit în minte alt gând. Mi-am dat seama că Isus, pentru a comunica minții oamenilor adevăruri spirituale, S-a folosit de povestiri. Așa a luat naștere ideea alegoriei orașului Affabel.

În timp ce scriam despre judecata personajelor din Affabel și despre pedeapsa pe care o aveau de ispășit pentru tot restul vieții în Ținutul Singurătății, m-am cutremurat în sinea mea. De fapt, am scris ultima parte a capitolului anterior în timp ce zburam spre casă într-o duminică după-masa. Predicasem de trei ori în ziua aceea. Asistenții mei erau cu toții cufundați în somn, dar eu nu mă puteam opri din dactilografiat. Când am ajuns acasă, cu mult după miezul nopții, nu am reușit să adorm, temându-mă pentru toți cei care se vor găsi în cele din urmă într-o situație nespuse mai rea, care poartă numele de iazul de foc și în care, potrivit spuselor lui Isus, vor ajunge cei mai mulți dintre oameni:

Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află. (Matei 7:13-14)

În timp ce stăteam întins în pat în noaptea aceea, mi-am adus aminte de ocazia pe care o avusesem cu vreo doi ani în urmă să predic Evanghelia într-o închisoare de maximă securitate din Africa de Sud. Țin minte momentele în care am intrat în acel loc îngrozitor, în care am dat peste mirosuri teribile, condiții de trai revoltătoare și celule în care erau înghesuți între douăzeci și treizeci de bărbați, în paturi suprapuse, aflate la câțiva centimetri unele de altele. Am văzut până și prezervative atârinate pe pereți. Mai avusesem ocazia să slujesc în câteva închisori din America, dar nu mai văzusem niciodată condiții atât de vitrege. Închisorile noastre păreau niște cluburi de țară prin comparație.

Nu-mi puteam închipui cum era să trăiești acolo nici măcar o săptămână, darămite patruzeci sau cincizeci de ani! Cei mai mulți dintre pușcărișii aflați în penitenciarul acela erau închiși pe viață. Puteam vedea o disperare cumplită întipărită pe chipul celor care nu credeau în Isus. Aproape că le puteam auzi gândurile: „*Cel puțin, într-o zi voi ieși de aici cu ajutorul morții.*” Pe de altă parte, erau îngroziți de realitatea necunoscută a morții. Era, într-adevăr, o dilemă teribilă. Oamenii aceștia se aflau într-o stare de deznădejde deplină. Pentru cineva care trăise într-o lume liberă, cum era cazul tuturor, simplul fapt că ajungea pentru tot restul vieții într-un asemenea loc era o adevărată tortură.

Cât timp am stat acolo, m-am gândit că, oricât de groaznic era locul acela, prin comparație cu iadul tot putea fi considerat frumos. Cel puțin deținuții de acolo aveau tovarăși de celulă și zăreau lumina soarelui prin cele câteva ferestruici cu zăbrele ale închisorii. În iad, nu sunt nici tovarăși, nici lumină, cu excepția celei a flăcărilor focului care nu se stinge. În iazul de foc nu există niciodată vreo alinare a suferinței; sufletele ajunse acolo vor fi chinuite neconținut! În iad, oamenii nu își pot spune: „*Într-o zi voi ieși din locul acesta.*” Pedepsa primită de ei este una *veșnică!*

Fiindcă face parte dintre învățăturile Lui elementare, Isus a vorbit deseori despre iad, mult mai des decât e menționat subiectul astăzi de la amvoanele noastre. El nu a considerat pomenirea acestuia, cu descrierea chinului implicat și a faptului că suferința este fără sfârșit, drept o lipsă a compasiunii. El a considerat-o mai degrabă ca o unealtă

esențială pentru a ajunge la noi și a ne salva, ca un bun păstor ce era. Prin urmare, menționarea acestui subiect și învățătura privitoare la el au fost motivate de dragoste, întrucât tot ce a făcut și a spus Isus izvora din inima Sa plină de compasiune. Așadar, întrebarea mea este următoarea: îi slujim pe oameni în cel mai bun mod cu putință prin faptul că nu pomenim astăzi iadul de la amvoanele noastre? Dovedim astfel adevărata dragoste?

În Scriptură întâlnim câteva nume întrebuițate pentru iad. *Șeol* (doar în Vechiul Testament), *Hades* și *mormânt* sunt câteva dintre numele folosite pentru încăperile intermediare ale morții. *Gheena* și *iazul de foc* sunt numele date iadului veșnic. Vom discuta curând despre diferența care există între intermediar și veșnic.

Scriptura ne spune că iadul este un loc real, nu unul metaforic, cum este ideea promovată de societatea noastră. În Numeri 16, Pământul s-a deschis și trei familii au fost înghițite în mod fizic în Șeol, în fața unei mulțimi de martori. În Noul Testament ni se spune cu privire la Anticrist și la profetul mincinos: „Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă” (Apocalipsa 19:20). Nu au murit, pentru ca apoi doar sufletele să le fie duse în acest loc, ci trupul lor fizic și sufletul deopotrivă le-au fost aruncate în iazul de foc.

Lazăr și bogatul

În Evanghelia după Luca, Isus relatează un incident real privitor la un om bogat care trăia numai pentru sine, fără a lua în seamă un cerșetor care zăcea în fiecare zi la ușa lui. Știm că aceasta nu a fost o pildă, fiindcă Isus începe relatarea folosind cuvintele: „Era un anume om bogat.” În al doilea rând, Isus pomeniște numele lui Avraam și pe al săracului, care era Lazăr. El nu obișnuia să dea nume sau să menționeze personaje reale în pildele Sale.

Lazăr a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam, locul tihnit în care stăteau sfinții Vechiului Testament până când Isus le-a deschis calea pentru a putea intra în prezența lui Dumnezeu, în cer. Bogatul a murit și a ajuns în Hades, adică în locuința morților. Iată ce spune pasajul biblic mai departe:

Pe când era el în locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui, și a strigat: „Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.” (Luca 16:23-24)

Observați că bogatul suferea dureri cumplite. Alte traduceri folosesc cuvintele *agonie*, *chin*, *tortură*. Cu alte cuvinte, suferința omului era deosebit de mare. Iadul este un loc al chinului conștient. Observați, de asemenea, că bogatul i-a recunoscut pe Avraam și pe Lazăr, iar aceștia l-au recunoscut la rândul lor. Oamenii continuă să rămână ființe omenești și în iad; au în continuare intacte facultățile mintale, emoțiile, voința, trăsăturile fizice și simțurile. Omul acesta putea vedea, auzi și putea simți durerea. Cei ajunși în iad au totodată și o formă sau alta de trup; citim despre dorința arzătoare a bogatului să își răcorească limba. Isus spune că atât trupul, cât și sufletul sunt date nimicirii în iad (vezi Matei 10:28). Cu alte cuvinte, trupul oamenilor va fi chinuit și ros neîncetat de flăcările și viermii iadului.

Observați, de asemenea, că bogatul a cerut îndurare, aidoma celor întemnițați din povestea noastră, în carcera din Ținutul Singurătății. Iadul este un loc de unde nu există vreodată scăpare! Nu va veni niciodată cineva din afară care să aline suferința celor aflați în iad, chiar dacă o asemenea alinare este dorită cu disperare. Se pare și că realitatea aceasta nu este niciodată pe deplin asimilată. Avraam a trebuit să îi amintească bogatului: „Între noi și între voi este o prăpastie mare, așa ca cei ce ar vrea să treacă de aici la voi [*ca să aducă alinare*] sau de acolo la noi să nu poată” (Luca 16:26). Cunosoc un om care a avut experiența iadului; mai târziu, a povestit că toți cei pe care i-a văzut strigau că suferința era prea greu de îndurat. Acesta este și strigătul bogatului din versetul de mai sus.

Pasajul continuă astfel:

„Fiule, i-a răspuns Avraam, adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici el este mângâiat, iar tu ești chinuit...” Bogatul i-a zis: „Rogu-te dar, părinte Avraame, să trimiți pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am

cinci frați și să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin.” (Luca 16:25, 27-28)

Cunoașteți vechea zicală: „Nefericirii îi place să aibă companie.” De ce nu se aplică în cazul acesta? De ce nu voia bogatul să vină și alții unde se găsea el? Răspunsul este că în iad nu există tovărășie sau părtașie. Unii cred că acolo vor fi petreceri sau că se vor bucura alături de prietenii lor. Dacă ar fi așa, bogatul ar fi vrut ca toți apropiații lui să i se alătore, însă el își dorea cu disperare să nu ajungă și ei în acel loc de chin. Iadul este un loc al singurătății și al deznădejdiei depline. În același timp, este un loc al amintirii neconținute, ceea ce înclină să cred că este unul dintre cele mai mari chinuri.

Ascultați răspunsul pe care îl dă Avraam cererii omului de a-i avertiza pe frații lui:

Avraam a răspuns: „Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei.”

„Nu, părinte Avraame, a zis el; ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi.”

Și Avraam i-a răspuns: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.” (Luca 16:29-31)

Pasajul acesta ne transmite un adevăr plin de putere. Mulți ar vrea să aibă parte de experiențe extraordinare care să le dovedească lor înșiși sau altora validitatea Evangheliei. Dar Isus ne arată că nu este nimic mai mare decât Cuvântul lui Dumnezeu care să poată produce credința necesară pentru a-L urma pe Domnul până la capăt. Nu mă înțelegeți greșit. Majoritatea celor care au fost martorii unor manifestări supranaturale au fost însuflețiți și schimbați pentru scurtă vreme, însă nu au rămas convinși pentru totdeauna în inima lor de aceste experiențe.

În anii adolescenței, pe vremea când eram un tânăr interesat doar de lume și de petreceri, tata m-a dus la cinema să văd filmul *Cele Zece Porunci*, care îl avea în rolul principal pe actorul Charlton Heston. Țin minte și acum că am rămas cu ochii ațintiți asupra ecranului

uriaz în clipa când Pământul s-a deschis și i-a înghițit pe oameni, coborându-i în iad. Scena m-a cutremurat de-a binelea. Când am ieșit din sala de cinema, viața mea a fost schimbată. Mi-am îndreptat purtarea timp de vreo săptămână, după care m-am întors la vechile mele năravuri. De ce? Fiindcă nu auzisem Cuvântul lui Dumnezeu, nu mă pocăisem de căile mele și nu îmi consacrasem pe deplin viața lui Isus, așa încât harul Lui să mă transforme.

Împreună cu prietenii mei am avut și alte experiențe extraordinare care m-au zguduit, dar nu am fost schimbat de nicio asemenea experiență supranaturală. Doar atunci când unul dintre membrii clubului colegiului meu a venit la mine în cameră și mi-a prezentat Cuvântul lui Dumnezeu prin Evanghelia lui Isus Cristos, viața mea a fost schimbată. Ni se spune foarte lămurit în Scriptură: „Credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Cristos” (Romani 10:17) și „Ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1:23). Iată de ce este atât de important să predicăm și să îi învățăm pe alții din Cuvântul lui Dumnezeu, nu doar să le vorbim despre experiențele noastre.

Pe de altă parte, după ce am clarificat acest aspect, îngăduiți-mi să subliniez următorul fapt: *dacă experiențele sunt complementare sau ajută la amplificarea Cuvântului lui Dumnezeu, sunt nemaipomenite și chiar necesare*. Mărturiile joacă un rol foarte important în comunicarea Evangheliei, însă Cuvântul lui Dumnezeu, primit și crezut, ne va face să rămânem veșnic în Cristos.

„De ce merg într-acolo?”

Îngăduiți-mi acum să vă împărtășesc o mărturie complementară celor pe care le-am discutat deja din Scriptură. Într-o seară mă aflam împreună cu soția mea în sufrageria unui prieten care ne-a povestit ce i s-a întâmplat în tinerețe. Crescuse în Caraibe și, în vremea anotimpului ploios, a căzut într-un puț în care se colecta apa de ploaie pentru a fi folosită în construcții. Fratele lui a sărit după el, încercând

să îl salveze, dar nu a reușit, așa că a ieșit afară și a fugit să cheme ajutoare, fiindcă prietenul nostru nu știa să înoate. Până să sosească ajutorul, el murise deja de vreo jumătate de oră.

Ne-a spus că, odată ce și-a părăsit trupul, toate simțurile i-au rămas intacte. S-a trezit tras cu repeziciune în jos, într-o beznă adâncă, în care nu-și putea vedea nici măcar mâna pusă în fața ochilor. Era atât de întuneric de parcă ar fi fost înveșmântat în beznă. Ne-a zis: „Frica era atât de puternică încât mi-am zis: *«Nu are cum să fie mai rău decât atât.»* Cu toate acestea, cu cât continuam să cad, cu atât frica devenea mai intensă. Nu mai trăisem niciodată o asemenea frică în timpul vieții mele pe Pământ. Nici nu o pot descrie în cuvinte.”

Prietenul nostru a continuat: „Am zărit apoi licărirea unor lumini și am știut că mă îndreptam spre iad. Am început să strig: «De ce merg într-acolo? Eu sunt creștin!»” Mama și tatăl prietenului nostru erau creștini autentici, însă el mergea la biserică doar pentru că părinții i-o cereau și fiindcă nu avea de ales.

Ne-a povestit apoi că a auzit țipete de frică și chin. Îmi amintesc și acum cuvintele pe care ni le-a spus: „John și Lisa, există țipete obișnuite, dar există și țipete care îți fac sângele să îți înghețe în vene. Așa erau cele pe care le-am auzit.

Apoi m-am trezit față în față cu o creatură cu solzi care îmi tot zicea: «Vino cu mine. Ești al meu.»

M-am luptat cu creatura aceea. La început, din pricina fricii nu am putut spune nimic, dar apoi am strigat: «Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!»

Apoi m-am trezit dintr-o dată strigând din toată ființa și mușcându-l pe doctorul care își îndesase degetul în gâtulejul meu. Așa mi-a spus mama, după ce i-am povestit experiența mea. În momentele acelea, ea se afla pe holul sălii de operație, de unde striga către Dumnezeu: «Tată, dacă îmi dai fiul înapoi, Ți-l dăruiesc pentru totdeauna!»”

Prietenul nostru a inițiat mai apoi o lucrare de pionierat în Caraibe.

Poate că puneți la îndoială experiența acestui om; sunt însă destul de mulți bărbați, femei și copii care au avut parte de trăiri asemănătoare. Aceste experiențe de la granița cu moartea au loc deseori în prezența medicilor și unii dintre ei au cercetat acest domeniu.

Un asemenea cercetător este un om pe nume Melvin Morse, un doctor care a desfășurat un studiu amplu asupra copiilor care au avut parte de experiențe la granița dintre viață și moarte. Dr. Morse a studiat două grupuri de copii. Primul a fost alcătuit din 121 de pacienți foarte bolnavi, dar nu în pragul morții. Aceștia erau conectați la aparate de respirat, internați în secția de terapie intensivă sau supuși unor tratamente medicamentoase puternice; aveau vârste cuprinse între trei și șaisprezece ani, și niciunul dintre ei nu a afirmat că și-ar fi părăsit trupul.

Al doilea grup, format din doisprezece copii din aceeași grupă de vârstă, a avut probleme cu funcționarea inimii, în urma înecului, a unor accidente de mașină sau stopuri cardiace. Fiecare dintre cei doisprezece pacienți din acest grup mai mic a avut experiențe în care a mărturisit că și-a părăsit trupul. Unii și-au văzut pentru câteva momente trupul și le-au descris medicilor procedurile pe care le desfășurau aceștia în timp ce se ocupau de ei.

S-ar putea ca unii să considere experiența prietenului nostru ca fiind halucinantă; dar studiile desfășurate asupra acestor copii sugerează cu totul altceva. În plus, cum ar fi putut avea halucinații tânărul despre care v-am povestit când a fost în moarte clinică timp de aproape treizeci de minute?

Hadesul și iazul de foc

Prietenul nostru, ca și alți oameni pe care îi cunoaștem și care au avut parte de experiența iadului, au văzut locul intermediar de chin, numit Hades. Acesta nu este locuința veșnică a celor nemântuiți, ci mai degrabă un loc de așteptare a chinului, în care sunt ținuți până la judecata de la marele tron alb. Locul permanent în care oamenii, demonii și îngerii căzuți își vor petrece veșnicia, după judecată, se numește *iazul de foc*. Vedem lămurit acest fapt în următorul pasaj din Scriptură:

Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el... Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; moartea și

locuința morților [Hadesul] au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și locuința morților [Hadesul] au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moarte a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.” (Apocalipsa 20:11, 13-15)

Aș vrea mai întâi să evidențiez faptul că toți cei care erau în acest loc intermediar de chin, Hadesul sau locuința morților, au fost duși la judecată. Odată cu încheierea acestei judecăți, toți cei ce au săvârșit nelegiuirea vor fi azvârliți în iazul de foc, inclusiv demonii, îngerii căzuți și, da, chiar Hadesul însuși.

O vedenie privitoare la iazul de foc

Eu și soția mea avem niște prieteni greci. Soția, pe nume Joy, face parte din a treia generație de slujitori din familia lor. Bunica ei s-a născut și a crescut în Grecia, și a început să Îl caute pe Dumnezeu încă din tinerețe. Întrebările pe care le puneau celor din jur au fost întâmpinate cu dezinteres sau chiar cu batjocură fățișă. Tânăra ar fi vrut să meargă la o biserică, dar i s-a spus că nu există Dumnezeu și că ar face bine să înceteze cu toate aiurelile ei.

Într-o zi, în timp ce bunica lui Joy juca un dans popular împreună cu prietenii ei în vatra satului, în timpul unei sărbători grecești, a auzit un glas care i-a spus: „Efrosyni, caută dansul cel veșnic.”

Tănăra a tresărit surprinsă. „*Cine mi-a vorbit?*” s-a întrebat ea. A încetat îndată să mai danseze și a fugit acasă, sperând că va reuși să se lămurească. În timp ce alerga, a început să simtă o povară uriașă coborându-se asupra ei, ca o greutate apăsătoare care i se așeza pe umeri.

Odată ajunsă acasă, Efrosyni s-a dus direct în dormitorul ei, a căzut pe genunchi și a început să plângă. Voia să stea de vorbă cu glasul acela. Cine îi vorbise? Ce însemnau cuvintele care îi fuseseră spuse? Ce încerca El să îi transmită? Acestea erau întrebările care o tulburau, dar starea aceasta nu a durat mult timp. De îndată ce s-a

plecat pe genunchi, a simțit ceva ca un foc umplându-i camera și cuprinzându-o și pe ea. A căzut pe spate și a avut o vedenie.

În viziunea aceea, a văzut o făptură angelică îmbrăcată în alb venind spre ea și ducând-o într-un loc ascuns în penumbră. A lăsat-o acolo. Când a privit în jur, și-a dat seama cu uimire că stătea în fața scenei de la Golgota. Domnul atârna pe cruce, iar din rănilor care Îi brăzdau trupul curgea sânge. A văzut agonia de pe chipul Lui în timp ce era chinuit.

În același timp, Efrosyni a auzit niște țipete care răzbăteau din depărtare. S-a întors să vadă de unde veneau și a zărit un abis între cruce și locul care se întindea dincolo de abis, unde se înălțau din pământ valuri uriașe de foc. Era un adevărat ocean de foc. Auzea țipetele unei mari mulțimi de oameni care Îl blestemau pe Dumnezeu. În clipa aceea, a simțit o forță care îi împingea capul în jos, printr-o deschizătură în abis, iar glasul pe care îl auzise înainte i-a vorbit din nou și i-a zis: „Aici este și locul tău.”

Tânăra a fost îngrozită! A început să plângă și să ceară îndurare. A căzut la poalele crucii, purtând pe umeri aceeași povară apăsătoare pe care o simțise înainte. A rămas acolo o vreme, cu chipul brăzdat de lacrimi. Când glasul acela, plin de dragoste și compasiune, i-a vorbit din nou, i-a zis: „El a făcut totul pentru tine! A murit în locul tău! Dacă Îi ceri iertare și accepți jertfa Sa pentru tine, nu va trebui să mergi acolo [în iazul de foc]!”

La auzul acestor cuvinte, Efrosyni începu să plângă și mai tare, făcând întocmai ce îi spusese glasul. Și-a cerut iertare și povara pe care o purta i-a fost ridicată îndată de pe umeri, prăvălindu-se la poala crucii.

Tânăra a privit în sus și L-a văzut pe Domnul Isus stând înaintea ei, în trupul Lui de slavă. El a ridicat-o și a dus-o pe niște dealuri verzi, de o frumusețe nemaipomenită. Acum putea să comunice cu El prin intermediul gândurilor. Ea Îi puna câte o întrebare, iar El îi răspundea. Era uimitor! L-a întrebat unde mergeau, iar El i-a răspuns: „Să Îl întâlnești pe Tatăl tău ceresc!”

Când s-au apropiat de vârful muntelui, a văzut o lumină care răzbătea din spatele unei porți. O muzică și cântece frumoase,

angelice, se auzeau din florile și pomii de pretutindeni. Au ajuns în vârf și au intrat pe poartă. Era incredibil. Frumusețea era de nedescris!

Au mers drept înainte, spre tron. Efrosyni nu a zărit chipul lui Dumnezeu, căci era acoperit, însă a văzut o carte mare și o mână care ieșea din nori. Aceasta a început să scrie. Tânăra s-a aplecat în față, încercând să vadă ce scria mâna aceea, și spre uimirea ei și-a zărit numele scris în cartea vieții (deși atunci nu știa că aceea era cartea vieții)!

Când Tatăl ceresc i-a scris numele în cartea vieții, i-a zis: „Bun venit în familie!” și a sărutat-o pe frunte. În clipa aceea, tânăra a văzut îngerii strângându-se în cerc și începând să danseze, să cânte și să se veselească! Își recunoștea numele în cântecele intonate de îngeri în timp ce dansau. Efrosyni li s-a alăturat. Abia mai târziu a aflat că sărbătoarea îngerilor era în cinstea ei, celebrându-i mântuirea.

După o vreme, Domnul i-a vorbit și i-a spus că era vremea să se întoarcă pe Pământ, fiindcă avea o lucrare mare pregătită pentru ea. O așteptau încercări de foc prin care trebuia să treacă pentru Numele Lui, însă El avea să îi fie alături, iar când toate se vor fi sfârșit, ea urma să se întoarcă lângă El pentru totdeauna.

În momentul acela, Efrosyni s-a trezit din nou în camera ei. A fost nespus de dezamăgită văzând că era iarăși pe Pământ, după experiența cerească dinainte, însă nu avea de ales.

Când s-a răspândit vestea în sat despre experiența ei, a început persecuția. Primul care s-a întors împotriva tinerei a fost tatăl ei, care a amenințat-o că o va ucide cu toporul dacă nu se leapădă de noul ei crez. Efrosyni i-a spus că nu putea renunța cu niciun chip la ceea ce trăise.

Prigoana s-a întezit și mai tare, până când, într-o seară, sora lui Efrosyni a venit la ea și a prevenit-o că unii oameni aveau de gând să vină a doua zi dimineața și să o ducă în piața satului, unde se afla Biserica Ortodoxă. Voiau să îi pună în față o icoană a Mariei, iar dacă fata nu se pleca înaintea ei și nu o săruta, urma să toarne benzină pe ea și să îi dea foc.

Efrosyni nu a crezut că oamenii erau în stare să meargă atât de departe, dar se părea că erau hotărâți să își ducă la împlinire planul, fiindcă în aceeași noapte un înger al Domnului a venit la ea și a

trezit-o, bătând-o pe umăr. Când tânăra s-a ridicat, îngerul i-a spus să se îmbrace și să meargă la ușa de la intrare. Ea l-a ascultat și, când a ajuns lângă prispă, a simțit cum cineva o ridică de jos. A fost dusă în mod fizic din casa ei până în alt sat, aflat la kilometri distanță, unde era în siguranță.

Chinul de neînchipuit

Bunica lui Joy nu a văzut Hadesul, ci iazul de foc, numit și „moartea a doua”. Destinul ei s-a schimbat, fiindcă a ales să Îl urmeze pe Isus Cristos cu toată inima. Scriptura ne spune următoarele:

Cât despre lașii care întorc spatele umblării pe urmele Mele, despre cei ce Îmi sunt necredincioși, despre depravați, ucigași și imorali, despre cei ce stau de vorbă cu demonii, despre închinătorii la idoli și toți mincinoșii, osânda lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă. Aceasta este moartea a doua. (Apocalipsa 21:8, TLB)

Observați că iazul acesta este unul „care arde cu foc și cu pucioasă”. Pucioasa este o substanță care, atunci când arde, produce multă căldură și un miros foarte neplăcut. Mulți dintre cei care au văzut iadul au pomenit duhoarea lui cumplită, pe care au descris-o drept „insuportabilă”. De fapt, cei care au avut parte de experiența acestui loc al morții mi-au spus că nu este cu puțință să descrie în limbajul omenesc limitat chinul și groaza pe care le percep simțurile.

Observați și expresia „*a doua moarte*”. Isus spune: „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul [adică ceea ce urmează nu se adresează celor necredincioși]: «Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de *a doua moarte*»” (Apocalipsa 2:11).

Poate vi se va părea ciudat faptul că Isus adresează cuvintele acestea bisericilor. Observați însă în versetul de mai sus că sunt pomenite trei categorii principale de oameni care vor arde în iazul de foc. Primii sunt cei care au întors spatele umblării pe urmele lui Isus. În a doua categorie intră cei care l-au fost necredincioși. În cea de-a treia, păcătoșii care n-au umblat niciodată cu El. Primele două grupuri se referă la cei care au fost cândva în biserică.

Amintiți-vă primele trei personaje prezentate în alegoria noastră: Temătoarea, Amăgitul și Independentul. Două dintre ele erau active în Școala din Endel, care reprezintă într-un fel Biserica. Vom adânci analiza acestui subiect curând.

A doua moarte se referă la chinul suferit în iazul de foc pentru tot restul veșniciei. Gândiți-vă din nou la primul capitol, în care am vorbit despre veșnicie; pedeapsa veșnică durează pentru totdeauna, nu cunoaște capăt, nici alinare sau scăpare! Unii cred că această agonie se va sfârși în cele din urmă, însă perspectiva aceasta este în mod vădit contrară învățaturii Cuvântului lui Dumnezeu, care spune astfel: „vor fi muncii [chinuiți] zi și noapte, în vecii vecilor” (Apocalipsa 20:10).

Pentru a sublinia faptul că această suferință este necurmată, Isus a spus următoarele despre toți cei care nu dau ascultare Cuvântului Său: „Și aceștia vor merge în *pedeapsa veșnică*, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică” (Matei 25:46).

Observați cuvintele: „pedeapsa veșnică”. Altfel spus, pedeapsa nu se sfârșește niciodată. Este eternă! Isus ne spune:

Dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei [al iadului].
(Matei 9:47)

După cum puteți vedea aici, Isus vorbește despre gheena, adică despre iazul de foc. Iată cum sună cuvintele Lui în altă traducere:

Dacă ochiul tău te face să îți pierzi credința, scoate-l! Este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu cu un singur ochi decât să îi păstrezi pe amândoi și să fii aruncat în iad, unde viermele care roade nu moare niciodată și focul care arde nu se stinge niciodată. (Marcu 9:47-48, TEV)

Remarcați faptul că viermii care îi rod pe cei ajunși în iad nu mor niciodată, ceea ce înseamnă că au neconținut ceva de mâncat. Să comparăm imaginea cu una din lumea noastră. Odată ce un om moare din punct de vedere fizic, viermii îi mănâncă trupul, până când

nu mai rămân din el decât oasele, iar atunci viermii mor. Viermii din gheenă nu mor niciodată, fiindcă hrana lor nu se termină niciodată. Una dintre persoanele care au văzut iadul a povestit că a văzut viermi uriași mâncând carnea oamenilor chinuiți în flăcări și că, de oricâtă vreme erau acolo, tot aveau carne care să fie mâncată.

Da, ați înțeles bine: locul acesta este de neînchipuit! Ceea ce trebuie să ținem minte este că Dumnezeu nu a creat inițial iazul de foc pentru făpturile omenești. Ascultați ce spune Isus celor care sunt azvârliți în acest loc teribil:

Apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit Diavolului și îngerilor lui!” (Matei 25:41)

Iazul de foc a fost creat pentru Satana și pentru îngerii lui căzuți, nu pentru omenire. Însă Diavolul îi amăgește pe oameni și îi duce împreună cu el în pedeapsa veșnică. Acțiunea lui seamănă cu cea prezentată în alegoria noastră, în care influența lui Dagon avea drept urmare amăgirea multora, iar mânia lui Jalyn, care fusese păstrată inițial pentru Dagon, urma să fie revărsată și asupra celor care cedaseră influenței acestuia din urmă. Altminteri, Jalyn nu ar fi fost drept.

Ajungând cu bine la ținta veșnică

În capitolul anterior am văzut cât de aprinsă a fost mânia lui Jalyn. Scriptura declară că orice om care bea „din vinul mâniei lui Dumnezeu... va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor” (Apocalipsa 14:10-11).

Gândiți-vă încă o dată la expresia „în vecii vecilor”. Vă amintiți discuția despre veșnicie pe care am purtat-o în primul capitol, cea în care am încercat să înțelegem conceptul nesfârșitului? Noțiunea aceasta este una pe care nu o putem înțelege cu mintea, dar o putem pătrunde cu inima. Din acest motiv, Dumnezeu deplângea o întregă generație care nu a vrut să Îi dea ascultare, spunând despre ea:

O, de ar rămâne ei cu aceeași inimă ca să se teamă de Mine și să păzească [întotdeauna] toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie, ei și copiii lor! (Deuteronom 5:29)

Observați expresia *pe vecie*. Ce bine era dacă oamenii aceia ar fi fost motivați de ceea ce dăinuia, dacă ar fi fost atrași de veșnicie!

Remarcați că Dumnezeu a zis: „să păzească întotdeauna toate poruncile Mele.” El nu a spus: „să păzească pentru o vreme toate poruncile Mele”, nici „să păzească întotdeauna o parte a poruncilor Mele.” Nu, ci El așteaptă să le păzim *întotdeauna pe toate!* Dumnezeu ne poruncește să respectăm voia Lui în întregime și continuu.

Poate că vă gândiți: „*Eu nu am păzit toate poruncile Lui. Voi fi găsit vinovat în ziua judecării!*” Da, așa este. Legea lui Dumnezeu dovedește că fiecare om se află mai jos decât standardul neprihănirii divine și că va fi găsit vinovat la judecată. Nimeni nu poate sta vreodată înaintea lui Dumnezeu și să spună: „Am trăit o viață demnă de Împărăția Ta și nu merit să primesc pedeapsa veșnică.”

Motivul pentru acest neajuns este acela că, la început, în grădină, omul s-a dovedit cu bună știință neascultător față de Dumnezeu. Făcând astfel, a îmbrăcat natura păcatului. Prin acest act de trădare, s-a făcut rob al Satanei, devenind legat de împărăția acestuia. Cu niciun chip nu se putea răscumpăra sau salva singur. Această natură căzută a ajuns să fie transmisă mai departe fiecărui urmaș al lui Adam și al Evei, adică întregii omeniri, căci noi ne naștem având natura părinților noștri.

Din dragoste curată, Dumnezeu a făgăduit că, deși omul era pe deplin răspunzător pentru starea lui căzută, Domnul avea să trimită un Mântuitor care să ne salveze. Acel Mântuitor este Isus Cristos. Cu sute de ani înainte de nașterea Lui a fost prevestit că El Se va naște din fecioară (vezi Isaia 7:14). Tatăl Lui este Dumnezeu, iar mama Lui a fost o fecioară pe nume Maria, care se trăgea din seminția împăratului David. A trebuit să fie așa, căci dacă amândoi părinții Lui ar fi fost oameni, Isus ar fi fost supus naturii lui Adam. Ar fi fost un rob al păcatului. Nu ar fi trăit o viață desăvârșită și, prin urmare, nu ne-ar fi putut răscumpăra. Însă trebuia să Se nască din femeie, întrucât cel care căzuse fusese om și era nevoie tot de un om care să plătească

prețul trădării noastre. Astfel, Isus a fost sută la sută Dumnezeu și sută la sută om.

Când Isus a mers la cruce, El a luat toate păcatele noastre asupra Lui, iar sângele I-a curs pentru a plăti prețul pentru ele. Însă, fiindcă El a trăit o viață desăvârșită, de neprihănire, Tatăl L-a înviat din morți și L-a așezat la dreapta Lui. Împăratul David, care a fost profet și înaintaș al lui Isus, a prevestit cu mai bine de o mie de ani înainte ce urma să se întâmple după răstignirea lui Isus. Petru a făcut trimitere la această profeție în cuvintele pe care le-a rostit în ziua Cincizecimii:

Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul dintre urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Cristos a prorocit și a vorbit el când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților și trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi toți suntem martori ai Lui (Fapte 2:30-32)

Isus a fost înviat din morți ca să ne elibereze. Petru spune că El nu a fost lăsat în Hades (locuința morților), ceea ce ne spune automat că Isus a fost acolo. Când anume a ajuns în acel loc? Între cruce și înviere. Isus a gustat moartea sau iadul pentru noi toți, ca noi să nu mai trebuiască să primim pedeapsa noastră eternă, care era dreaptă. Acum, când renunțăm la viața concentrată asupra propriei persoane și când ne dăruim pe deplin domniei Lui, ceea ce Isus a făcut pentru noi (vărsându-Și sângele și gustând moartea), devine atât răscumpărarea prin care ne-a câștigat înapoi, cât și îndreptățirea noastră înaintea lui Dumnezeu. Noi suntem considerați neprihăniți și ne putem înfățișa cu încredere înaintea tronului divin de judecată. Slavă veșnică lui Dumnezeu!

De aceea ni se spune lămurit: „Prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8-9).

Dacă nu v-ați pocăit niciodată de trăirea voastră independentă față de Dumnezeu, dacă nu v-ați lepădat de căile voastre păcătoase și nu v-ați consacrat pe deplin domniei lui Isus, deschideți de îndată cartea la anexele de la final. În secțiunea aceea este explicat planul lui

Dumnezeu pentru mântuirea voastră, iar după ce îl parcurgeți puteți rosti împreună cu mine rugăciunea de acolo pentru a-L primi pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor al vostru.

Majoritatea credincioșilor cunosc bine ce am scris în aceste ultime pagini. Cu toate acestea, am descoperit că mulți dintre ei nu înțeleg pe deplin ce urmează să prezint în următoarele două capitole. De fapt, mulți dintre cei care se declară creștini vor fi șocați întâlnind adevărurile simple revelate în Scriptură, pe care le vom parcurge în următoarele pagini. În capitolele următoare vom descoperi, de asemenea, de ce adevărul despre pedeapsa veșnică reprezintă o învățătură elementară pe care trebuie să și-o însușească fiecare credincios pentru a se bucura de o creștere sănătoasă.

JUDECATA CELOR AMĂGIȚI

*Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu...
este potrivită cu adevărul.*

—Romani 2:2

Iisus a venit să ne salveze de la plata pedepsei veșnice a păcatului, care fusese pregătită inițial pentru Satana și pentru cohortele lui. Faptul că Dumnezeu Și-a dat viața pentru noi ne descoperă dragostea uimitoare pe care ne-o poartă.

Gândiți-vă numai: la început, Domnul a creat în mod desăvârșit omenirea, alături de animale, păsări, insecte, făpturi care viețuiesc în mare și tot ce mai există pe Pământ, inclusiv atmosfera. Iată ce ne spune Scriptura: „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune” (Geneza 1:31). Apoi a dat creația cea desăvârșită pe mâna omului, care a fost însărcinat să o păzească și să o îngrijească. După cum declară psalmistul, „Cerurile sunt ale Domnului, dar Pământul l-a dat fiilor oamenilor” (Psalmul 115:16). Adam avea responsabilitatea de a se proteja nu numai pe sine, ci întreaga creație de Lucifer, dușmanul lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu a dorit roboți care nu puteau alege liber să iubească, să asculte și să aibă o relație cu El. De aceea, din nenumărații pomi din grădină, unul era însoțit de următoarea poruncă: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit” (Geneza 2:16-17).

Moartea despre care vorbea Dumnezeu nu era cea fizică, fiindcă Adam nu a avut parte de aceasta decât după mulți ani de zile (chiar dacă și ea a fost rezultatul neascultării lui). În schimb, Domnul i-a arătat omului că va fi lipsit de viața divină și că își va însuși natura lui Lucifer, care este moartea.

După o vreme, Lucifer a amăgit-o pe Eva, denaturând caracterul lui Dumnezeu în ochii ei. A izbutit să o facă să își întoarcă privirea de la toți pomii din care ar fi putut să mănânce și să și-o ațintească asupra celui oprit. Odată ce Eva și-a zis că pomul era bun, de dorit și plăcut, a mâncat din rodul lui, fiindcă acum Îl percepea pe Dumnezeu ca pe unul care lua, nu ca pe unul care dăruiește, așa cum este El în realitate. Cu toate acestea, în momentul acela omenirea nu căzuse încă. Doar după ce și soțul Evei a luat din fructul oprit al pomului, creația lui Dumnezeu a îmbrăcat natura morții. Din acest motiv, păcatul lui a fost mai mare. Eva a fost amăgită; Adam nu (vezi 1 Timotei 2:14).

În consecință, nu doar Adam, ci întreaga creație asupra căreia i s-a dat lui autoritate a îmbrăcat îndată natura morții. Înainte de trădarea săvârșită de Adam, animalele nu se sfâșiau unele pe altele și nici nu mureau. Tornadele, cutremurele, uraganele, foametea, bolile și molimele nu existau. Toate acestea au fost urmarea faptului că omul nu a păzit ceea ce a fost dat în grija lui. Iată ce găsim scris în Biblie:

Tot ce există pe Pământ a fost supus, împotriva voinței sale, blestemului lui Dumnezeu. Toată creația anticipează ziua în care se va alătura copiilor lui Dumnezeu, bucurându-se de eliberarea glorioasă de sub puterea morții și a putrezirii. (Romani 8:20-21, NLT)

Natura nu a fost blestemată cu moartea în urma propriei alegeri, ci mai degrabă în urma nesupunerii omului față de Dumnezeu. Adam nu a protejat ce i-a fost încredințat. El nu a supus numai natura, ci și pe sine, pe soția lui și pe toți urmașii săi blestemului destinat inițiat lui Lucifer: separarea de Dumnezeu. Ce perfidie! Ce trădare!

În momentul acela, Dumnezeu ar fi putut spune: „Omenirea pe care am iubit-o, am binecuvântat-o și am creat-o în mod desăvârșit l-a ales pe Lucifer în locul Meu. Să meargă atunci cu toții în iazul de foc, iar Noi (Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt) vom lua totul de la început. Vom crea un alt univers cu ființe care ne vor rămâne loiale și care ne vor iubi așa cum le iubim și Noi.”

Dacă Domnul ar fi procedat astfel, ar fi fost pe deplin îndreptățit în hotărârea Lui. Dar, mânat de uimitoarea Sa dragoste, El a făgăduit omenirii că va trimite un Răscumpărător care o va izbăvi din robia în care a intrat singură. Acel Răscumpărător urma să fie Fiul Lui, alături

de care Tatăl a creat cerurile și Pământul. Cu alte cuvinte, El avea să plătească prețul cumplit pentru păcatul nostru și pentru natura morții îmbrăcate de noi, fiindcă Dumnezeu de la început ne-a înconjurat cu iubire. Dragostea Lui este cu adevărat uluitoare.

Iată de ce a fost nevoie de Calvar. În ce mă privește, sunt uimit când văd creștini puși în încurcătură atunci când un necredincios îi întreabă: „Cum poate un Dumnezeu iubitor să trimită în iad oameni care nu au auzit Evanghelia?” Răspunsul meu simplu este acesta: „Vina nu este a Lui, ci a noastră.” Isus a plătit prețul teribil pentru a elibera omenirea din păcat. După aceea, le-a spus aceluia dintre noi care au înțeles această veste bună să meargă în toată lumea și să spună celor care încă nu au auzit-o că noi am fost răscumpărați de sub blestemul pe care l-am atras singuri asupra noastră și asupra întregii creații. Noi va trebui să dăm socoteală de generația noastră. Dumnezeu Și-a făcut partea Lui!

Noi îmbrăcăm natura lui Dumnezeu

Pe lângă faptul că pedeapsa pentru păcatele noastre a fost plătită de Isus, în El ni s-a dat o nouă natură, asemănătoare celei divine. Noi nu mai suntem robi ai păcatului. Când un om își dăruiește pe deplin viața lui Isus, el devine o făptură cu totul nouă.

Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. (2 Corinteni 5:17)

Noi murim literalmente când Îl primim pe Isus Cristos ca Domn. Vechea noastră natură este dată morții; în ochii lui Dumnezeu, ea este răstignită împreună cu Cristos. În momentul acela se naște o persoană nouă, care are natura lui Dumnezeu. În felul acesta ne naștem din nou. Acum suntem eliberați de natura care ne dicta cândva cum să trăim. Așa cum arată clar Scriptura, „după cum Cristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă... Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci atunci când am murit cu Cristos, am fost eliberați de sub puterea păcatului”. (Romani 6:4, 6-8, NLT) Acum noi putem trăi potrivit cu

natura lui Cristos, nu cu cea de care eram legați în urma trădării lui Adam.

Un creștin care îl privește cu dispreț pe un om care nu L-a primit pe Isus ca stăpân din cauza modului de viață al credincioșilor dă dovadă de o teribilă ignoranță. ADN-ul spiritual al unui om nemântuit este de a păcătui și tocmai aceasta și face. Însă ceea ce e ciudat și complet nefiresc este un „credincios” care păcătuiește în mod obișnuit și cu bună știință. Motivul pentru care am pus în ghilimele cuvântul *credincios* este acela că persoana care trăiește în păcat îl poate declara pe Isus ca Mântuitor și Domn, însă în realitate El nu joacă acest rol în viața ei. Altminteri, omul acela ar manifesta o natură evlavioasă în viața lui. Isus a arătat lămurit acest fapt când a spus:

Diferitele soiuri de pomi fructiferi pot fi cu ușurință identificate cercetându-le roadele. Un soi care face fructe delicioase nu va produce niciodată un fruct care nu poate fi mâncat. Un pom ale cărui roade nu pot fi mâncate nu va face niciodată roade bune. Pomii cu roade rele sunt tăiați și aruncați în foc. Da, un pom sau un om poate fi identificat după felul de roade pe care îl produce.”
(Matei 7:17-20, TLB)

Adevărurile rostite de Isus în acest pasaj nu sunt complexe, dar sunt fără îndoială nestrămutate. Cauza a ceea ce se produce nu e rodul, ci natura pomului. Însă natura lui se vede privindu-i rodul.

Dacă vă apropiați de un tufiș care face afine sănătoase, știți că tufișul este unul din care se poate mânca. Pe de altă parte, dacă veți găsi în tufiș fructe de pădure otrăvitoare, veți ști că tufișul nu e bun. Dovada că un pom este bun sau otrăvitor stă în felul de roade pe care le dă. Tot astfel, Isus spune că modul în care ne putem da seama dacă oamenii sunt creștini autentici nu este privind la ceea ce spun ei, la cât de religioși par sau la frecvența cu care participă la întâlnirile creștine, ci mai degrabă la ceea ce fac. Dovedește roada lor altruism și este orientată spre Împărăția lui Dumnezeu sau este egoistă și orientată spre lume, cum spunea apostolul Ioan în epistola lui?

Nu iubiți căile lumii. Nu iubiți bunurile lumii. Dragostea față de lume alungă dragostea față de Tatăl. Tot ceea ce se petrece în lume

(căutarea împlinirii propriei voi, dorința de a strânge totul pentru sine și de a părea important) nu are nimic de-a face cu Tatăl, ci doar vă îndepărtează de El. Lumea și toate poftetele ei neconținute vor trece; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac. (1 Ioan 2:15-17, The Message)

Lisei și mie ne-a trebuit mult timp să ne convingem copiii de acest adevăr. Mergeau la școli creștine și îi vedeau pe mulți dintre colegii lor, care mergeau regulat la biserică împreună cu părinții și care se declarau creștini, aducând roade care erau pe placul firii, nu unele care Îl oglindeau pe Cristos. Acești colegi trăiau pentru ei înșiși în loc să dorească, să caute și să își găsească plăcerea în împlinirea voii lui Dumnezeu.

Situația întâlnită de copiii noștri la școală este doar unul dintre numeroasele exemple pe care vi le-aș putea da. Problema aceasta se regăsește în familii, în lumea afacerilor și chiar în bisericile și în lucrările creștine. Sunt mulți care se declară creștini dar care aduc roade care spun cu totul altceva despre viața lor.

„Convertirea” tipică

Evanghelia pe care am predicat-o noi a fost una șchioapă, care pune accentul pe acceptarea lui Isus în urma rostirii rugăciunii păcătosului. Îl mărturisim pe El ca „Domn” și, odată făcut pasul acesta, suntem salvați pentru veșnicie. Dar nu aceasta este învățătura lui Isus. El spune: „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor” (Matei 7:21).

Dacă am da ascultare cuvintelor lui Isus fără a le filtra prin perspectiva anilor în care am avut parte de predici, învățături, scrieri și cântece eronate, am vedea că evanghelia noastră modernă contrazice conținutul învățăturii Lui. Cuvintele lui Isus nici nu puteau fi mai clare: nu oricine a rostit rugăciunea păcătosului și L-a mărturisit prin ea pe Isus ca Domn va merge în cer. Iar dacă oamenii aceștia nu merg în cer, nu le rămâne decât o singură alternativă, după cum am văzut în capitolul anterior.

Haideți să evaluăm un serviciu tipic de evanghelizare. Predicatorul rostește un mesaj a cărui esență este: „Veniți la Isus și veți fi binecuvântați.” Le spune oamenilor că Isus le va da bucurie, pace, prosperitate, fericire,

sănătate, cerul și așa mai departe. Nu mă înțelegeți greșit. Dorința lui Dumnezeu este, într-adevăr, să ne binecuvânteze. Dar Isus nu a folosit niciodată binecuvântările pentru a-i momi pe oameni să Îl urmeze.

După un mesaj de vreo treizeci și cinci de minute în care predicatorul pare că vrea să le vândă ascultătorilor un produs, le cere acestora să își plece capul și îi întreabă: „Dacă ar fi să muriți în seara aceasta, ați merge în cer?” În unele împrejurări, îi îndeamnă pe cei prezenți să privească spre oamenii aflați în stânga și în dreapta lor, și să le pună aceeași întrebare pentru a-l ajuta să îi recruteze. Ar merge ei în cer dacă ar fi să moară în seara aceea? „Dacă nu pot spune DA”, continuă liderul, „luați-i de mână și aduceți-i în față.”

În timp ce candidații merg în față, se cântă melodii menite să creeze atmosfera potrivită, precum cea consacrată în anii '90, „Așa cum sunt la Tine vin.” În alte cazuri, publicul bate pur și simplu din palme și zâmbește în timp ce muzicienii cântă melodii triumfale care însoțesc pașii celor care se îndreaptă spre amvon.

Odată oamenii ajunși în față, predicatorul le cere să își plece capul și să repete în comun o rugăciune care sună astfel: „Tată, mărturisesc acum că sunt un păcătos. Iartă-mi păcatul. Astăzi Îl chem pe Isus în viața mea ca Domn și Mântuitor. Îți mulțumesc că m-ai făcut copilul Tău. În Numele lui Isus, amin.”

Publicul aplaudă, muzica răsună și noii „converșiți” pleacă de la întâlnire „așa cum erau”, cu singura diferență că acum sunt amăgiți. Nu li s-a spus nimic despre pocăința de viața trăită în neascultare, despre lepădarea propriilor dorințe pentru a putea urma voia lui Dumnezeu și despre pierderea propriei vieți de dragul cauzei lui Cristos. L-au mărturisit pe Isus ca Domn al lor, însă nu au trăit și o schimbare a inimii. Isus reprezintă acum doar o parte a vieții lor.

Ei bine, dați-mi voie să vă spun că Regele regilor și Domnul domnilor nu vine în viața nimănui ca al doilea și nici măcar ca primul dintre mai mulți pretendenți rivali. El vine doar ca Rege cu drepturi depline, fără a accepta ca vreo altă persoană, un alt lucru sau vreo activitate să intre în competiție cu locul care I se cuvine Lui în inima noastră. El trebuie să fie Domn, adică stăpân suprem și unic proprietar, ceea ce înseamnă că viața noastră nu ne mai aparține.

Gândiți-vă puțin: voi v-ați căsătoriți cu o persoană care v-a adus la cunoștință că vă va fi loială vouă și celorlalți ibovnici ai ei, dar că vă va așeza pe voi pe primul loc? Dacă o asemenea situație vi se pare absurdă,

cu cât mai mult ar fi să îi spunem așa ceva Regelui Universului? Va accepta El o mireasă care spune: „Tu ești primul dintre toți ibovnicii mei?” Nu poate exista o relație de legământ într-o asemenea situație; cei doi nu au cum să devină una. Ce amăgire să credem altfel!

Acești noi „converțiți” nu au îngăduit crucii să le răstignească viața egoistă, lumească și să facă loc noii naturi a lui Isus să prindă contur înăuntrul lor. Doar li s-a vândut ideea unei vieți mai bune aici, pe Pământ, și promisiunea cerului dincolo. Este interesant faptul că, în multe țări în care creștinii sunt persecutați, ei vin la Isus știind că își pierd viața. În societatea apuseană de astăzi, noi venim la Isus pentru o viață mai bună și pentru a intra în cer. Dar trebuie să ne și pierdem viața de dragul Lui.

Mulți creștini evanghelici tipici din societatea noastră trăiesc în prezent o mare amăgire, ca urmare a Evangheliei care s-a predicat. Noii converțiți s-ar putea să fie energizați de „credința” lor de curând descoperită, să ia parte la activități creștine, să frecventeze biserica și chiar să se implice în acțiuni de evanghelizare a altora, fiindcă toate acestea li se par proaspete și entuziasmante. Parcă ar face parte dintr-un nou club, ar încerca un sport nou, ar merge la o școală nouă sau și-ar găsi un nou loc de muncă. Viața nou începută are o anumită prospețime. Dar acești creștini nu au făcut ce le-a poruncit Isus tuturor celor ce sunt cu adevărat ucenicii Lui: să își facă socoteala, să cântărească prețul care trebuie plătit și apoi să ia hotărârea permanentă de a-și pune viața în slujba Lui (vezi Luca 14:27-33).

Pierdere în vederea câștigului

Avem de-a face cu un schimb. Trebuie să dăm întreaga noastră viață și, în schimbul ei, să primim viața (natura) Lui. Isus ne-a transmis în repetate rânduri adevărul acesta. El a spus:

Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine [să uite, să ignore, să abandoneze și să nu mai țină cont de el însuși și de interesele lui], să-și ia crucea și [alăturându-se Mie ca ucenic și trecând de partea Mea] să Mă urmeze [necurmat, ținându-se strâns lipit de Mine]. (Marcu 8:34, AMP)

Noi suntem chemați să ne ținem strâns lipiți de El. Mântuirea nu este doar o rugăciune pe care o rostim o dată, după care viața continuă ca mai înainte, doar că acum facem parte dintr-un club „creștin” și la sfârșit ne așteaptă cerul. Isus continuă astfel: „Dacă încercați să vă păstrați viața pentru voi înșivă, o veți pierde. Însă dacă renunțați la viața voastră de dragul Meu și de dragul veștii bune, veți găsi adevărata viață” (Marcu 8:35, NLT). Versiunea Amplified Bible redă astfel versetul: „Oricine renunță la viața lui [care se trăiește numai pe Pământ] de dragul Meu și al Evangheliei, își va salva viața [cea spirituală din Împărăția veșnică a lui Dumnezeu].”

Schimbul acesta este unul definitiv. Noi renunțăm la dreptul de proprietari asupra vieții noastre. Procedând astfel, suntem înzestrați cu puterea de a da curs dorințelor Lui. În schimb, primim viața Sa veșnică. În Evanghelia care se predică astăzi, noi nu am accentuat acest aspect extrem de important al urmării lui Isus. Am vorbit doar despre beneficii. Pe scurt, am predicat despre *promisiunile învierii*, fără a explica *efectul și chemarea crucii*.

Situația poate fi comparată cu cea a unui tânăr care vede la televizor o reclamă despre recrutarea în armată. Are în fața ochilor un flăcău spilkuit, cam de vârsta lui, înrolat în marină. Acesta e îmbrăcat în uniforma impecabilă și stă pe puntea unui vas nemaipomenit, cu care navighează pe întinsul oceanului sub cerul de un albastru precum cristalul, zâmbind alături de tovarășii lui. Reclama îl arată apoi în porturi din întreaga lume și, colac peste pupăză, toată aventura e gratuită.

Tânărul se duce fără să stea pe gânduri la un centru de recrutare și se înrolează. Nu citește condițiile care însoțesc înrolarea, fiindcă este prea concentrat asupra beneficiilor. E încântat din cale-afară. Urmează să aibă parte de o aventură pe cinste călătorind în lumea întreagă, făcând parte dintr-un pluton grozav de marină și făcându-și o mulțime de prieteni noi.

Însă tânărul descoperă curând, cu ocazia primelor antrenamente, că nu mai poate dormi până la nouă dimineața, așa cum îi era obiceiul. I se ordonă să își taie prețiosul păr lung. Nu poate merge la multe evenimente sociale, fiindcă nu are voie să părăsească baza decât de două ori pe lună. Dar mai rău decât toate, are un program atât de strict încât nu are timp de petrecut cu alții. În tot acest răstimp, spală toalete și săli de mese, face flotări și alte exerciții fizice grele. Și-a pierdut timpul liber

îmbelșugat de altădată și în fiecare seară, la ora stingerii, se prăbușește în pat stors de puteri.

Tânărul continuă să sper, fiindcă știe că în curând va ajunge pe vas. De îndată ce pregătirea de bază se va încheia, va fi repartizat pe un vas, însă și acolo munca va fi la fel de intensă, cu singura diferență că se va desfășura în largul mării. Între timp, izbucnește războiul și tânărul se trezește implicat într-o luptă la care nici nu s-a gândit când s-a înrolat.

Tânărul se înrolase cu gândul că serviciul militar îi oferea o viață la care el nu ar fi avut acces și care era în același timp gratuită. El nu luase în seamă detaliile pe care le putea citi la biroul de recrutare: viața aceasta era gratuită, însă avea să îl coste toată libertatea. Tânărul se simțea acum frustrat, tras pe sfoară. I se părea că i se vânduse un pachet care îi arăta doar beneficiile, fără i se aducă la cunoștință costul personal pe care îl avea de plătit.

Noi am predicat o Evanghelie care vorbește despre mântuirea fără plată, mesaj întru totul adevărat, dar am omis să le spunem celor interesați că ea îi va costa libertatea. Când vorbesc despre libertate, nu mă refer la cea adevărată, ci la libertatea percepută, căci toți cei ce nu sunt în Cristos sunt legați în mrejele păcatului. Ei sunt robi chiar dacă trăiesc fiind pe deplin convinși că sunt liberi.

Am putea compara situația cu cea din filmul *The Matrix*. Cu ani în urmă, fiul meu cel mare a închiriat versiunea editată a acestui film pe care am urmărit-o împreună și am descoperit cu ocazia aceasta o paralelă uimitoare.

Filmul ridică o întrebare interesantă: „Cum puteți ști care e diferența dintre o lume a visului și lumea reală, dacă nu vă treziți din vis?”¹

În acest film, viața obișnuită din secolul al XX-lea își urmează cursul firesc, sau cel puțin așa pare. În realitate, povestea începe la sfârșitul secolului al XXI-lea. Omul dezvoltă inteligența artificială, denumită generic „Mașinile”. Acestea preiau controlul Pământului, iar omul caută să li se opună. În lupta pentru putere care se declanșează, lumea este decimată și Mașinile ies învingătoare.

Mașinile descoperă că pot supraviețui folosind electricitatea generată de corpul uman; de aceea, creează o mare iluzie pentru a-i păcăli pe oameni și a-i face să le slujească. Lumea pare să fie încă normală (și aflată în secolul al XX-lea), dar în realitate trupurile oamenilor se găesc într-un soi de „ferme” uriașe. Mințile lor sunt conectate în cadrul unui program mondial care reproduce o realitate virtuală, numit Matrix, care

simulează viața normală. Libertatea pe care o percepe omenirea nu este una reală. De fapt, oamenii sunt cu toții niște sclavi.

Ajuns în punctul acesta, filmul ne prezintă un grup de oameni deosebiți care au reușit să iasă din Matrix, descoperindu-și adevărata identitate. Ei formează o colonie numită Zion, în lumea reală, care este lipsită de viață. Câțiva dintre ei se întorc în Matrix pentru a lupta împotriva Mașinilor și a elibera omenirea. Lupta este intensă și viața nu e ușoară, dar acești combatanți sunt mai interesați de libertatea autentică decât de trăirea minciunii unei false libertăți. Preferă să fie liberi și să înfrunte dificultăți, decât să fie robi și să se bucure de un confort amăgitor.

Observăm aici paralela despre care vorbeam: mulți necredincioși îi consideră pe creștini niște robi înălțuiți, care și-au pierdut libertățile, în vreme ce pe ei înșiși se văd liberi. Însă adevărul este că oamenii care nu se află în Cristos sunt cei legați, ai domnia personajelor care trăiau o minciună în fermele din Matrix, aflându-se în realitate în robia Mașinilor. Cei necredincioși sunt robi ai păcatului.

Dificultatea vieții de creștin

Nu numai cei care nu au auzit niciodată Evanghelia sau care refuză să creadă în ea se află în robie. Mulți „converțiți” tipici ai acestei generații sunt și ei robi ai păcatului. Noi am creat această dilemă prin faptul că am omis să proclamăm mesajul complet a ceea ce înseamnă cu adevărat să Îl urmăm pe Isus. Mulți presupun că sunt liberi când, în realitate, nu sunt, iar dovada lămurită este modul lor de viață. Isus a spus:

Adevărat, adevărat vă spun că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururi în casă; fiul însă rămâne pururi. Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi. (Ioan 8:34-36)

Cuvintele acestea reiterează adevărul pe care îl găsim în exemplul roadelor pomului. Dacă un om păcătuiește în mod obișnuit, aceasta este o dovadă a faptului că el e încă rob al păcatului. El nu este un fiu, căci adevărata lui natură nu s-a schimbat. S-ar putea să se creadă liber, fiindcă a rostit rugăciunea păcătosului, însă el nu a renunțat de bunăvoie

la „drepturile” lui pentru a-L urma pe Isus. El încă își vrea libertățile (care sunt contrafăcute), pe lângă beneficiile mântuirii. Nu le puteți avea pe amândouă!

După cum afirmam mai devreme, s-ar putea ca acești oameni să își înceapă experiența lor de creștini „născuți din nou” cu multă bucurie, încântare și pasiune, fiindcă este una proaspătă și nouă. Dar, în cele din urmă, natura lor neschimbată va începe să se manifeste, doar că aceasta se va întâmpla în cercuri creștine și va fi îmbrăcată în limbajul și modul de viață evanghelic. De aceea este din cale-afară de amăgitoare. Însă Noul Testament ne avertizează în mod specific cu privire la această amăgire.

Pavel scrie: „În zilele din urmă va fi foarte dificil să fii creștin” (2 Timotei 3:1, TLB). Noi trăim în aceste zile de pe urmă. Nu încapă îndoială; toate versetele profetice ne arată că Isus Se va întoarce în curând. Pavel a anticipat că vremea noastră va fi perioada în care este cel mai dificil ca oamenii să fie creștini.

Alte traduceri folosesc cuvintele *periculos* sau *teribil* pentru descrierea vremii noastre. De ce oare? Dacă stăm să ne uităm la perioada în care a trăit Pavel, vom vedea că el a întâmpinat împotriviri puternice. A primit cu biciul de cinci ori câte treizeci și nouă de lovituri. În trei rânduri a fost bătut cu nuiele. O dată a fost împroșcat cu pietre și a petrecut cinci ani în temniță. A fost întâmpinat cu persecuții intense oriîncotro a apucat. Cu toate acestea, apostolul spune că vor veni vremuri chiar mai dificile pentru creștini. De ce? În pasajul următor ne arată motivul:

Oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu...
(2 Timotei 3:2-4)

Când analizați declarația aceasta, s-ar putea să vă întrebați ce vrea să spună Pavel. În ce fel se deosebește lista aceasta de cele din vremea lui? Oamenii din societatea contemporană apostolului aveau toate aceste trăsături. Se iubeau pe sine și iubeau banii. Erau neiertători, îngâmfați și toate celelalte. Petru a spus și el în ziua Cincizecimii: „Mântuiți-vă din mijlocul acestei generații ticăloase (pervertite, nemernice, nedrepte)”

(Fapte 2:40, AMP). Atunci de ce evidențiază Pavel generația noastră ca pe una care are aceste trăsături din pricina cărora în vremea noastră este cel mai greu să fi creștin?

Apostolul merge mai departe și ne spune motivul: „Căci [deși] ei au o formă de evlavie, neagă, resping și sunt străini față de puterea ei [purtarea lor neagă autenticitatea declarației lor de credință]” (2 Timotei 3:5, AMP). Într-adevăr, „ei au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea.”

Puteți vedea, așadar, ce anume face dificilă trăirea creștinismului în generația noastră. După cum afirmă și alte referințe din Noul Testament, vor fi mulți care se declară *creștini*, *născuți din nou* sau *mântuiți*, dar care nu au îngăduit crucii să le răstignească viața dominată de propriul eu. Oamenii aceștia nu au luat decizia de a renunța la drepturile și la poftele lor pentru a-L urma pe Isus. Ei cred în mod sincer că El este Mântuitorul lor, dar se asociază cu Cristos doar gândindu-se la ceea ce poate face pentru ei, nu la cine este El. Situația lor seamănă cu a unei femei care se căsătorește cu un bărbat de dragul banilor lui. Sau putea să se mărite din dragoste, însă o dragoste amestecată și cu alte motivații greșite. Tot astfel, mulți oameni Îl caută pe Isus de dragul mântuirii, al comunității, al succesului în viață sau al intrării în cer în viața de apoi. Ei cred sincer că Isus Cristos este Mântuitorul lor, dar nu I-au predat niciodată controlul asupra propriei vieți.

Pavel continuă spunând că acești „credincioși” „învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” (versetul 7). Ei participă la servicii, grupuri de casă și alte întâlniri, ascultă Cuvântul lui Dumnezeu dar, cu toate acestea, le lipsește transformarea.

Granițe neclare

Dificultatea se leagă de granițele neclare. Să ne gândim la o persoană centrată pe sine care afirmă că a avut experiența nașterii din nou, care folosește vocabularul unui adevărat credincios, ai cărei prieteni sunt oameni evlavioși și care este chiar încântată de toate întâlnirile creștine, dar care, totuși, nu are o natură schimbată. În esență, astfel de oameni sunt niște impostori, iar partea care creează cele mai mari dificultăți este aceea că auto-amăgirea lor se răspândește cu iuțeala unei molime.

Alții își clădesc viața în conformitate cu „norma” culturii creștine, iar această normă nu este în concordanță cu modul ceresc de viață, făcând dificilă prin urmare trăirea ca adevărați credincioși. În vremea lui Pavel, cei ce erau credincioși știau că viața le era în primejdie în orice clipă. Nu aveau nicio îndoială în privința aceasta: cei care se consacrau lui Isus își puneau viața în joc.

În 2 Timotei 3, Pavel continuă astfel:

Tu însă, Timotei, știi care este învățătura mea, felul în care trăiesc și scopul meu în viață. Îmi cunoști credința și știi cât am suferit. Îmi știi dragostea și răbdarea mea, prigonirile și suferințele care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia și în Lистра. Știi ce prigoniri am răbdat; și totuși Domnul m-a izbăvit din toate. De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Cristos Isus vor fi prigonți. Dar oamenii răi și impostorii vor prospera. Ei vor continua să îi amăgească pe alții și ei înșiși vor fi amăgiți. (v. 10-13, NLT)

Pavel nu lasă urmă de echivoc: nu doar învățătura lui îi dovedea lui Timotei că putea avea încredere în el. Faptul că ucenicul se putea bizui pe apostol reieșea și din modul lui Pavel de trai și din scopul pe care îl urmărea în viață (care avea ca motivație eternitatea, după cum vom vedea mai târziu). Mărturia lui Pavel nu consta în răspunsurile primite la rugăciuni, în semnele miraculoase care îl însoțeau, în popularitatea lucrării lui sau în abilitatea sa deosebită de a da învățătură din Cuvântul lui Dumnezeu. Nu, apostolul nu a făcut trimitere la aceste trăsături, ci la modul lui de viață. Acesta era și trebuie să continue să fie factorul determinant.

Pavel a continuat spunând: „*oamenii răi și impostorii*” vor prospera. Cu toții știm să ne ferim de un om rău. Însă impostorii (cei care își asumă în exterior o identitate care nu corespunde adevăratei lor naturi) sunt cei mai periculoși. Aceștia sunt oamenii care se declară creștini și care prezintă o formă de creștinism, în vreme ce purtarea lor nu arată nicio urmă a puterii de transformare a harului. Observați că Pavel spune nu doar că oamenii aceștia îi vor amăgi pe alții, ci și că ei înșiși vor fi amăgiți.

Starea lor se potrivește perfect celei în care să găsea Amăgitul din alegoria noastră. Acest tânăr era activ în Școala din Endel, se declara

un ucenic devotat și credea sincer că era într-o relație bună cu regele. Punea un accent mai mare pe așa-zisa lui consacrare decât pe o viață care să îi dovedească loialitatea. Pe lângă faptul că el însuși se înșela, îi înșela și pe alții. Date fiind standardele stabilite de el, mulți alții au fost compromiși, începând de la fetele cu care avusese aventuri, până la mulți alți colegi pe care îi influențase prin *mesajul* lui.

Poate că vă întrebați: „Care *mesaj*? El nu se număra printre dascăli.” Da, la *mesajul* transmis de el mă refer, căci modul în care trăim comunică semenilor noștri mult mai deslușit decât cuvintele pe care le rostim. Studenții din Endel care erau dedicați lui Jalyn au fost nevoiți să ducă o adevărată luptă pentru a nu se lăsa influențați de personalitatea puternică și de modul de viață al Amăgitului. Cei care nu au fost fermi pe poziție au cedat influenței lui.

Despre lupta aceasta nu ne avertizează numai Pavel, ci și alți autori ai cărților Noului Testament. Iuda ne spune următoarele:

Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. (Iuda 3)

Observați cât de presantă era nevoia observată de Iuda? El avusese de gând să scrie despre minunatele lucruri pe care le împărtășim în ce privește mântuirea, dar s-a văzut nevoit să abordeze un alt subiect. A trebuit să îi încurajeze pe credincioși să lupte pentru credință. În ce constă lupta aceasta? Iată explicația pe care o dă în continuare apostolul:

Căci s-au strecurat neobservați printre noi unii oameni neevlavioși care denaturează mesajul despre harul lui Dumnezeu, pentru a-și îndreptați căile imorale, și care Îl resping pe Isus Cristos, singurul nostru Stăpân și Domn. Scripturile au prevestit demult osânda pe care au primit-o aceștia. (Iuda 4, TEV)

Lupta se duce împotriva influențelor exercitate de oamenii care au pervertit harul lui Dumnezeu pentru a-și justifica modul stricat de viață. Aceste asalturi sunt mult mai periculoase decât persecuția fățișă dezlănțuită asupra Bisericii. Sunt mult mai primejdioase decât legile

care se opun principiilor biblice, cum sunt cele care legalizează avortul, consumul de marijuana și căsătoriile între persoanele de același sex, ori cele care pretind școlilor să predea evoluția. Ele exercită o influență mai puternică decât orice sectă sau religie falsă. Efectul lor fatal este unul veșnic!

Poate vă întrebați în ce fel se aplică toate acestea oamenilor din biserică. Persoanele la care făcea referire Iuda Îl respingeau sau Îl tăgăduiau pe Isus Cristos. Nimeni nu ar putea face așa ceva în bisericile noastre de astăzi și să fie considerat în continuare creștin.

Dar ce vă face să credeți că în vremea lui Iuda credincioșii erau mai vulnerabili decât sunt astăzi? Priviți cu atenție textul încă o dată. Acești oameni se strecoară în cercurile noastre *neobservați*. Nimeni nu s-ar putea ridica în adunările noastre astăzi (sau în vremea lui Iuda), să Îl renege deschis pe Isus Cristos și să rămână neobservat. Atunci în ce fel se leapădă oamenii aceștia de Isus? Răspunsul se găsește în altă carte a Noului Testament: „*Ei se laudă că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc*” (Tit 1:16). Acești oameni Îl tăgăduiesc prin modul lor de viață, nu prin vorbele pe care le rostesc. De fapt, ei chiar pretind că Îl cunosc pe Dumnezeu. Îl mărturisesc pe Isus ca Domn al lor, dar comunică altceva prin faptele lor. Nu uitați: pe lângă faptul că îi amăgesc pe alții, oamenii aceștia se amăgesc și pe ei înșiși. Cu alte cuvinte, ei cred din toată inima că sunt creștini.

Adevăratul har al lui Dumnezeu

Iuda afirmă că oamenii amintiți mai sus distorsionează mesajul harului divin. Situația aceasta este atât de răspândită în zilele acestea de pe urmă, din pricina învățăturilor noastre care i-au deschis ușa. Noi am înfățișat harul ca pe o învelitoare a protecției lui Dumnezeu pentru modul nostru de viață lumesc sau chiar stricat. Auziți deseori această perspectivă din partea multora care rostesc cuvintele: „Știu că nu trăiesc așa cum ar trebui, dar slavă Domnului pentru harul Lui.” Amăgirea aceasta este cât se poate de gravă. Scriptura nu prezintă nicăieri harul ca pe un plasture uriaș, ci mai degrabă ca pe *prezența divină dinăuntrul nostru care ne împuternicește să facem ceea ce ne cere adevărul*.

Credincioșii au fost învățați că harul reprezintă favoarea nemeritată a lui Dumnezeu. El este, într-adevăr, favoarea divină și nu poate fi

cumpărat sau câștigat. Însă el ne împrumută totodată să Îi dăm ascultare lui Dumnezeu, iar dovada că am primit cu adevărat harul divin stă în modul nostru evlavios de viață. Ascultarea noastră față de Cuvântul lui Dumnezeu confirmă realitatea harului în viața noastră. De aceea spune Iacov:

Credința, dacă nu are fapte (acțiuni și dovezi ale ascultării care să o confirme) este lipsită de putere (inoperantă, moartă). Dar va spune cineva: „Tu zici că ai credință, iar eu am fapte [bune].” Acum, arată-mi [dacă poți] așa-zisa ta credință lipsită de fapte [bune], iar eu, prin faptele [bune ale ascultării] îți voi arăta credința mea. Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci. Dar și dracii cred și se înfioară... (Iacov 2:17-19, AMP)

Iacov identifică o discrepanță uriașă strecurată în învățătura noastră de astăzi. Noi invocăm versete precum: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit” (Fapte 16:31). Dacă singura cerință pentru a fi mântuiți este aceea de a crede că Isus există și că El e Fiul lui Dumnezeu, atunci, după cum ne arată Iacov, și demonii ar fi mântuiți, fiindcă ei cred. Iar aceasta ar fi absurd. Pentru a-și sublinia și mai tare ideea, Iacov afirmă că demonii se cutremură înaintea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ei se tem de Dumnezeu mai mult decât unii dintre cei care afirmă că au credință, dar cărora le lipsesc faptele corespunzătoare ale ascultării.

Dovada că suntem cu adevărat mântuiți prin harul lui Isus Cristos stă în aceea că trăim o viață care confirmă acest fapt. De aceea declară apostolul Ioan:

Prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus. (1 Ioan 2:3-6)

Ioan arată lămurit că dovada faptului că Îl cunoaștem cu adevărat pe Isus Cristos stă în aceea că păzim poruncile Lui. Cel care afirmă că Îl cunoaște pe Isus, dar nu păzește Cuvântul Lui se amăgește, este un

mincinos înstrăinat de adevăr, deși mărturisește cu gura ceea ce cunoaște din Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea spune Ioan: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos cel neprihănit” (1 Ioan 2:1).

Observați că Ioan nu spune: „V-am scris aceste lucruri ca, *atunci când* păcătuiți, să știți că aveți un Mijlocitor.” Nu, scopul este acela de a nu păcătui. Noi avem puterea harului lui Dumnezeu ca să reușim să ne fixăm drept țintă o viață ca a lui Cristos (după cum ne arată 1 Ioan 2:6, noi suntem chemați să trăim „cum a trăit Isus”), căci am fost eliberați de sub controlul naturii neascultătoare. Însă, dacă se întâmplă să cedăm în fața păcatului, avem un Mijlocitor.

Bucuria credinciosului stă în aceea că acum are abilitatea de a-L sluji pe Dumnezeu într-un mod plăcut Lui:

Fiindcă am primit dar o Împărăție care nu se poate clătina, să avem har, prin care Îl putem sluji pe Dumnezeu într-un mod plăcut Lui.
(Evrei 12:28, traducere liberă din limba engleză)

În acest verset găsim esența: harul ne împuternicește să Îl slujim pe Dumnezeu într-un mod plăcut Lui.

De ce oare nu am proclamat Evanghelia în întregime, ci doar pe jumătate? Da, mântuirea este un dar care nu poate fi cumpărat sau dobândit. Este foarte adevărat. Cu toate acestea, noi am uitat să le spunem oamenilor că singurul mod în care putem primi mântuirea este prin renunțarea la propria viață și prin acceptarea domniei lui Cristos. Făcând astfel, harul ne va împuternici să trăim în concordanță cu natura Lui. Iată ce scria apostolul Petru:

Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Cristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. (2 Petru 1:2-4)

Observați câteva aspecte: ni s-a dat *harul* prin cunoașterea lui Isus Cristos, harul este *puterea Lui divină* care ne dă tot ce avem nevoie pentru a trăi o viață evlavioasă, iar acest mod de viață evlavios este în concordanță cu *natura Sa divină*. Astfel am fost răscumpărați din starea de depravare care a intrat în lume prin Adam și care s-a răspândit prin dorințele oamenilor care sunt contrare vocii lui Dumnezeu. Nu îngăduiți nimănui să vă descurajeze, prin vorbă sau faptă, așa încât să nu trăiți în natura divină care a fost sădită în ființa voastră. Pavel spune lămurit:

Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire a fost arătat tuturor oamenilor și ne învață să spunem „Nu!” lipsei de evlavie și poftelor lumești, trăind acum o viață de cumpătare, dreptate și evlavie, în timp ce așteptăm fericita noastră nădejde: arătarea slăvită a marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Cristos, care S-a dat pe Sine ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curețe un popor care să fie al Lui, dornic să facă ce este bine. Aceasta este, așadar, învățătura pe care trebuie să o dai altora. (Tit 2:11-15, NIV)

Harul lui Dumnezeu ne învață să tăgăduim orice lipsă de evlavie și poftele lumești, trăind o viață de cumpătare, dreptate și evlavie. Învățătorii ne instruiesc și ne înimputernicesc, întocmai cum face și harul lui Dumnezeu în viața noastră.

Observați că noi suntem chemați să îi învățăm pe alții aceste lucruri. De fapt, Pavel continuă spunând: „Adevărat este cuvântul acesta și vreau să repeți mereu aceste lucruri: că aceia care au crezut în Dumnezeu trebuie să aibă grijă să își continue faptele bune” (Tit 3:8, traducere liberă din limba engleză).

Noi suntem chemați să ne continuăm faptele bune prin puterea harului divin din viața noastră. Noi nu am avut parte de har înainte să fim mântuiți. Nici sfinții Vechiului Testament nu au avut parte de el. Harul este darul lui Dumnezeu oferit nouă prin Isus Cristos.

De aceea, Isus ne spune că, în vremea Vechiului Testament, un om era considerat un ucigaș care merita iadul dacă lua în mod fizic viața cuiva. În schimb, sub har, este de ajuns să îl numim pe fratele nostru nebun, să nutrim vreo urmă de ură sau să refuzăm să iertăm pentru a ne paște pericolul flăcărilor iadului (vezi Matei 5:21-22). De ce? Pentru că

acum avem abilitatea de a trăi în concordanță cu natura lui Dumnezeu, deopotrivă la nivel lăuntric și exterior, prin puterea harului.

Repetarea constantă

Observați că, în Tit 3:8, ni se spune să dăm învățătură altora sau să repetăm mereu, constant aceste lucruri. Ați auzit ce ne cere Scriptura? Eu unul constat că aceste subiecte abia dacă sunt rareori pomenite de la amvoanele noastre sau în discuțiile dintre credincioși, cu atât mai puțin continuu. Din acest motiv ne-am îndepărtat de înțelegerea importanței continuării faptelor bune, prin harul lui Dumnezeu. Noi lăsăm puterea care se află în noi să rămână în stare latentă, prin lipsa noastră de credință sau din pricină că nu conștientizăm ce ar trebui să facem. Credința noastră, care accesează harul, trebuie să rămână activă prin verbalizarea convingerilor noastre. Pavel spunea: „Această comunicare a credinței tale să devină eficientă prin recunoașterea fiecărui lucru bun care este în tine, în Cristos Isus” (Filimon 6, KJV).

Dacă nu afirmăm constant aceste lucruri, ne îndepărtăm de adevăr. Vedem lămurit faptul acesta în următoarele cuvinte din Evrei:

De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit și, dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare... (Evrei 2:1-3)

Afirmând constant aceste lucruri, păstrăm înaintea ochilor noștri chestiunile de primă importanță ale eternității, care ne împiedică să ne îndepărtăm de țintă.

În copilărie obișnuiam să merg la pescuit. În timp ce eu și prietenii mei eram cu ochii ațintiți asupra undițelor, barca se îndepărta pe neobservate dacă nu era ancorată. Când priveam în jur, după vreo trei sferturi de oră, nici măcar nu mai recunoșteam locul în care ajunseserăm. Îndepărtarea avusese loc fiindcă mintea ne fusese absorbită de altceva, și anume de pescuit.

Dinamica aceasta s-a dovedit destul de costisitoare pentru unii, fiindcă mulți pescuiau în ape al căror curs i-a dus spre cascade care s-au dovedit fatale. Nenumărați oameni s-au prăvălit în hău și astfel și-au găsit sfârșitul, fiindcă s-au îndepărtat de locul unde se aflaseră la început.

La fel se întâmplă și în domeniul chestiunilor importante ale veșniciei. Dacă Dumnezeu spune că trebuie să afirmăm aceste lucruri mereu, atunci ar trebui să punem accent pe ele. De ce nu subliniem puterea harului, care ne dă abilitatea de a continua să ducem o viață evlavioasă, de ascultare?

Biserica primară a procedat în felul acesta. Am cercetat unele dintre scrierile părinților Bisericii și am descoperit că subiectele învățaturii lor ar părea aproape străine învățaturii noastre de azi, însă ele nu erau contrare Scripturii. Părinții Bisericii din primele secole credeau că faptele joacă un rol esențial în a dovedi mântuirea noastră. Haideți să privim la câteva asemenea exemple.

Primul pe care îl voi cita este Policarp (69-156 d.Hr.), episcop al bisericii din Smirna și însoțitor al apostolului Ioan, care la bătrânețe a fost arestat și ars pe rug. El a scris: „Mulți doresc să intre în această bucurie (a mântuirii), știind că sunt mântuiți prin har, nu prin fapte.”² Afirmția aceasta ar fi acceptată în cercurile evanghelice contemporane. Noi am subliniat faptul că nu suntem mântuiți prin faptele noastre bune. Dar tot Policarp a scris credincioșilor: „Cel ce L-a ridicat pe El din morți ne va ridica și pe noi, *dacă* facem voia Lui, păzim poruncile Lui și iubim ce iubește El, ferindu-ne de orice nelegiuire.”³ Astăzi nu auzim prea des rostindu-se asemenea cuvinte de la amvoanele noastre.

Observați cuvântul *dacă*. Policarp spunea că trebuie să facem voia lui Dumnezeu și să păzim poruncile Lui ca să avem parte de învierea credincioșilor. Vom vedea curând că aceasta a fost și învățătura lui Isus.

Următorul autor din care voi cita este Clement, episcopul Romei (30-100 d.Hr.), un însoțitor al apostolilor Pavel și Petru, și supraveghetor al bisericii din Roma. El a scris: „Noi nu suntem îndreptățiți prin noi înșine, nici prin evlavia sau prin faptele noastre, ci prin credința prin care Dumnezeu cel Atotputernic i-a îndreptățit pe toți oamenii.”⁴ Și cuvintele acestea ar fi larg acceptate în cercurile creștine de astăzi. Însă Clement a mai scris credincioșilor următoarele cuvinte: „Trebuie să nu șovăim în a face fapte bune, căci El ne previne: «Iată că Domnul vine și răsplata Lui este cu El, ca să dea fiecăruia după faptele lui» (Romani 2:6-10).”⁵

Oare de aceea a declarat Pavel: „N-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești. Ci am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toată Iudeea și la neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, și să facă *fapte vrednice de pocăința lor*” (Fapte 26:19-21)? Traducerea NLT redă cuvintele apostolului în felul următor: „...și să dovedească faptul că s-au schimbat prin faptele bune pe care le fac.” Dacă Pavel a accentuat acest aspect, nu este de mirare că și însoțitorul lui, Clement al Romei, a făcut la fel.

Următorul lider la care aș vrea să fac referire este Clement din Alexandria (150-200 d.Hr.). El a fost conducătorul bisericii din orașul Alexandria, aflat în Egipt, și s-a ocupat de școala în care erau instruiți noii credincioși. Iată ce a scris el despre necredincioși: „Chiar dacă acum fac fapte bune, nu le folosește la nimic după moarte, dacă nu au credință.”⁶

Și declarația aceasta ar fi primită cu urale în rândul evanghelicilor de astăzi. Noi știm, după cum am subliniat deja în ultimele câteva capitole, că oricât de multe fapte bune ar face un necredincios, ele nu îi pot dobândi intrarea în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu. Noi suntem mântuiți prin harul divin. Totuși, iată ce le-a scris Clement credincioșilor:

Oricine primește adevărul și se remarcă prin fapte bune va câștiga premiul vieții veșnice... Unii oameni înțeleg în mod corect felul în care Dumnezeu ne pune la dispoziție puterea necesară (pentru a fi mântuiți), dar prin faptul că acordă o mică importanță faptelor care duc la mântuire, nu fac pregătirile trebuincioase pentru a ajunge la obiectul speranței lor.⁷

Poate că unii dintre voi își spun: „Se pare că oamenii aceștia nu au citit Noul Testament.” Însă nu este așa. În cartea sa intitulată *Mărturii care cer un verdict*, Josh McDowell arată că episcopul Alexandriei, Clement, a folosit 2400 de citate din Noul Testament și numai trei dintre cărțile Noului Testament nu se numără printre cele la care a apelat el.⁸ La fel stau lucrurile și cu ceilalți părinți ai Bisericii amintiți aici. Spre deosebire de ei, trebuie să spun că multe dintre cărțile aflate pe rafturile librăriilor noastre creștine conțin foarte puține pasaje biblice. Oare nu cumva ne-am îndepărtat, fiindcă nu am afirmat mereu ce este important?

Evanghelia noastră incompletă

Din nefericire, noi cităm cel mai adesea versete de felul: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit” (Romani 10:9). Noi le spunem oamenilor că tot ce trebuie să facă este să recite rugăciunea magică și atâta tot.

Dar de ce nu ținem seama și nu îi învățăm pe alții chiar cuvintele lui Isus? El a spus: „De ce-Mi ziceți: «Doamne, Doamne!» și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46) După cum am văzut, *Domn* înseamnă stăpân suprem. Cuvântul denotă ideea exercitării dreptului de proprietate. De aceea ne avertizează Isus: „Nu Mă numiți Stăpân câtă vreme continuați să păstrați controlul asupra vieții voastre. Mai bine ziceți-Mi «Marele Profet» sau «Învățător», ca să nu vă mai amăgiți singuri.”

Haideți să examinăm încă o dată declarația lui Isus cu care am început întreaga discuție: „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor” (Matei 7:21a).

După cum am arătat deja, nu oricine Îl numește pe Isus Cristos *Domn* va ajunge în cer. Aceasta ne spune apăsător că simpla rostire a „rugăciunii păcătosului” nu ne asigură un loc în cer. În acest caz, întrebarea mea este următoarea: cine va intra atunci în Împărăția cerurilor?

Isus ne răspunde astfel: „Cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21b).

Interesant! Cuvintele lui Policarp sunt aproape identice. Așadar, nu doar mărturisirea lui Isus, ci mărturisirea Lui însoțită de facerea voii lui Dumnezeu ne va duce în cer. Iar singurul mod în care putem face voia lui Dumnezeu este prin harul Lui pe care ni-l dă când ne smerim și ne lepădăm de propria viață, primindu-L pe El ca Domn. Partea simplă este cea a mărturisirii, însă dificultatea stă în a ne preda în întregime realității domniei Lui asupra vieții noastre.

Iată de ce am accentuat aspectul acesta cu atâta ardoare:

Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.” (Matei 7:22-23)

Spre finalul anilor '80, Dumnezeu mi-a dat o viziune. Am văzut o mulțime atât de mare încât nu i se zărea capătul. Era o mare de oameni. Știam că în grupul acesta nu erau atei, nici oameni care se credeau păcătoși, nici adepți ai altor religii, ci toți se declarau creștini. Mulțimea aceasta venise înaintea scaunului de judecată și cei ce o alcătuiau se așteptau să Îl audă pe Isus spunând: „Intrați în bucuria Domnului vostru, în Împărăția lui Dumnezeu.” În schimb, li s-au spus cuvintele: „Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege” (Matei 7:23).

Am privit șocul cumplit și groaza de pe chipurile lor. Vă puteți imagina cum este să te simți sigur de o mântuire pe care nu o ai? Vă închipuiți cum este să fii trimis pentru totdeauna în flăcările iadului când ai crezut din toată inima că vei merge în cer? Cum este să fiți măcinați veșnic de gândul că voi și poate că și cei care v-au predicat vouă ați privit cu prea multă ușurătate destinul vostru etern?

Mai rămâne oare loc pentru mesaje cosmetizate de dragul celor interesați de Dumnezeu, în care sunt ocolite avertismentele lui Isus?

Înțelegeți acum de ce suntem chemați să proclamăm întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, nu doar aspectele pozitive sau beneficiile lui? Da, ne plac beneficiile și ar trebui să vorbim despre ele și să ne bucurăm de ele, dar nu cu prețul neglijării poruncilor și avertismentelor Scripturii!

Țin minte că am spus cândva la o conferință că motivul pentru care predic aceste adevăruri este acela că nu vreau să strige vreun om spre mine la judecată: „De ce nu mi-ai spus adevărul?” în timp ce sângele lui picură de pe mâinile mele!

După sesiunea aceea, am fost abordat îndată de un păstor destul de supărat. De fapt, era de-a dreptul iritat. Mi-a zis: „Cum îndrăznești să pui teologia Vechiului Testament pe umerii noștri, ai slujitorilor? Nu îmi va picura niciun sânge de pe mâini dacă nu am proclamat întreaga Evanghelie.” Era lămurit că îi plăceau aspectele pozitive ale Cuvântului lui Dumnezeu, în timp ce ocolea fragmentele care îi confruntau pe oameni cu adevărul.

I-am răspuns: „Uitați ce le-a spus Pavel liderilor din Efes.” Fiindcă aveam Biblia în mână, am deschis-o în cartea Faptele apostolilor și l-am rugat să citească: „De aceea vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc *tot* planul lui Dumnezeu” (Fapte 20:26-27).

Omul și-a ridicat privirea spre mine uluit, cu ochii și gura larg deschise. Mi-a zis: „În tot răstimpul de când citesc Noul Testament, n-am observat

niciodată versetele astea.” A urmat apoi o discuție amicală. În timp ce stăteam de vorbă, am menționat faptul că, pentru a înfățișa pe orice om desăvârșit, matur în Cristos, noi trebuie nu doar să dăm învățătură, ci și să avertizăm (vezi Coloseni 1:28). În ce constă avertizarea noastră? În a atrage atenția oamenilor să nu se lase îndepărtați de adevăr și nici clătinați de pe cale de mesajul propagat de impostorii care se amăgesc nu doar pe ei înșiși, ci care îi fac pe nenumărați alții să alunece de pe calea evlaviei.

În relatarea din Fapte 20, Pavel se afla în mijlocul credincioșilor din orașul Efes, alături de care petrecuse destul de mult timp. Îi iubea din toată inima și știa, prin Duhul Domnului, că nu avea să îi mai vadă decât în cer. Gândiți-vă cu câtă grijă v-ați alege cuvintele dacă ați ști că sunt ultimele pe care le spuneți unora care sunt ca și copiii voștri. Instrucțiunile pe care li le-a dat Pavel la despărțire au fost următoarele:

Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea, vegheați și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare dintre voi. (Fapte 20:28-31)

În ce fel aveau să distorsioneze acești oameni adevărul? Posibil prin cuvinte, însă mai probabil prin fapte. Observați că Pavel era atât de încredințat de gravitatea acestui pericol, încât nu a încetat să îi avertizeze pe efeseni zi și noapte, timp de trei ani, cu privire la el. Observăm accentul pus de apostol pe acest aspect. Prin urmare, și noi suntem chemați să afirmăm neîncetat aceste lucruri.

Dumnezeul dragostei și al dreptății

În alegoria noastră, ați remarcat uluiala și agonia de care a avut parte Amăgitul. Ați tresărit citind despre temnița rău prevestitoare din Ținutul Singurătății. V-ați înflorat gândindu-vă la cei o sută douăzeci și cinci de ani petrecuți în beznă și dogoare de neîndurat, într-o carceră cu aer greu de respirat. Însă toate acestea sunt o nimica toată în comparație cu ce

vor avea de suferit nenumărați bărbați și femei, dacă nu le vestim întreg planul lui Dumnezeu.

Dacă vă amintiți, Jalyn era deopotrivă iubitor și drept. În judecata lui, dragostea s-a arătat prin faptul că nu a putut îngădui cuiva care avea natura și trăsăturile lui Dagon să rămână în orașul Affabel. Altminteri, persoana aceea ar fi pervertit și contaminat întregul oraș, inclusiv pe locuitorii lui. Dragostea lui Jalyn îi ocrotea pe cei nevinovați.

În același timp, Jalyn era drept, prin faptul că nu putea îngădui cuiva care avea natura lui Dagon să primească o pedeapsă mai mică pentru neascultare decât cea pe care o primise Dagon însuși. Din pricina aceasta, toți cei care nu au ales să îl urmeze pe Jalyn aveau să fie exilați în aceeași temniță din Ținutul Singurătății.

Dragostea lui Dumnezeu nu poate îngădui cuiva care are natura Satanei să intre în orașul Lui cel veșnic. Altfel, Dumnezeu ar fi nedrept să îi trimită pe Satana și oștirile lui în iazul de foc, făcând în același timp excepții pentru toți cei care au fost sub domnia celui rău și care au ales să păstreze natura lui. Toți oamenii care au natura Diavolului vor fi trimiși împreună cu el în iazul de foc, pentru veșnicie. Dumnezeu este și va continua să fie deopotrivă îndurător și drept, iar slava Lui va fi cunoscută pe întreg Pământul.

≡ ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT ≡

SECȚIUNEA 2: CAPITOLELE 4-5

1. Înainte să citiți această secțiune, ați fi definit judecata veșnică drept una dintre doctrinele fundamentale pe care trebuie să le înțeleagă un creștin? Ce se întâmplă atunci când facem ucenici cu care nu clarificăm subiectul acesta?
2. Mulți creștini nu le vorbesc altora despre realitatea iadului, fiindcă se tem că ar putea părea negativi sau că ar dovedi un spirit de judecată. Însă abordarea acestui subiect este, de fapt, un act de compasiune. Cum ar putea credincioșii (la nivel individual și în contextul bisericii) să abordeze acest subiect de pe o poziție care să exprime dragoste?
3. Cum ați explica relația dintre credință și roade (sau fapte)? Dacă mântuirea este un dar, de ce este relevant pentru ceea ce credem și pentru ceea ce facem?
4. În capitolul cinci, am amintit că avem tendința de a împărtăși promisiunile Evangheliei fără a vorbi despre impactul pe care îl va avea asupra vieții cuiva hotărârea de a-L urma pe Isus. De ce o viață de supunere față de domnia lui Cristos este mai bogată decât una în care doar primim beneficii spirituale, fără a fi nevoiți să ne schimbăm trăirea?
5. Gândiți-vă la tot ce ați învățat până în momentul de față cu privire la mântuire, judecată și impactul pe care viața trăită acum îl va avea asupra veșniciei noastre. În ce fel influențează perspectiva asupra naturii harului, prezentată în capitolul 5, modul în care priviți aceste subiecte?

MAREA CĂDERE

„Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.”

—Matei 24:13 TEV

Ajungem acum la adevărul oglindit de Viața Dublă și Temătoarea. La un moment dat, aceste personaje îl urmau cu adevărat pe Jalyn. Însă unul dintre ele nu o făcea mânat de motivații corecte, iar celalalt a ajuns în cele din urmă să se îndepărteze cu totul de calea regelui. Finalul a fost fatal pentru amândoi.

„Citește ce credem” sau „Crede ce citim”

Am menționat deja faptul că o parte dintre adevărurile abordate în acest capitol sunt controversate în unele cercuri evanghelice. Cu toate acestea, dacă dorim adevărul și dacă suntem sinceri cu noi înșine, o examinare atentă a Scripturii ar trebui să elimine controversa. De aceea, înainte să trecem la analizarea adevărilor biblice despre oamenii de felul lui Viața Dublă și al Temătoarei, îngăduiți-mi mai întâi să vă cer să citiți cu inima și cu mintea deschise.

Una dintre predicile cele mai mari în calea cunoașterii voii lui Dumnezeu este aceea că, atunci când citim Scriptura, *citim ceea ce credem* mai degrabă decât să *credem ce citim*. Citim ceea ce credem atunci când alegem să privim adevărul prin lentile încețoșate. Această încețoșare este urmarea cunoștințelor incorecte pe care le-am dobândit de la alții sau care au constituit învățătura denominației din care facem parte, ori urmarea noțiunilor noastre preconceptuate despre Dumnezeu și căile Lui. Această încețoșare este foarte primejdioasă, fiindcă ne poate amăgi. Găsim un asemenea exemplu în cartea Iov.

Mi-am luat de curând Biblia și, înainte să apuc să o deschid, am auzit Duhul Domnului spunându-mi: „Du-te în cartea Iov și începe să citești de la capitolul treizeci și doi.” Am deschis imediat la acest capitol care conținea începutul mesajului lui Elihu.

Să trecem pe scurt în revistă contextul. După marea tragedie prin care a trecut Iov, perspectiva lui cu privire la căile lui Dumnezeu s-a deteriorat degrabă din pricina durerii și nefericirii. Acum Îl vedea pe Dumnezeu prin prisma experienței trăite, în loc să Îl caute pentru înțelepciunea Lui (vezi Iacov 1:2-8). Cu timpul, modul lui de a raționa a alunecat spre îndreptățirea de sine. Cei trei prieteni ai lui Iov, care vorbiseră în capitolele anterioare celui pe care îl citeam eu, au devenit teologi autoprocamați și autoînșelați în încercarea de a interpreta tragediile lui Iov. Faptul acesta nu a făcut decât să înrăutățească situația. Negăsind vreo cale de a combate raționamentele recalcitrante ale lui Iov, prietenii lui au început să îl condamne.

Elihu, cel mai tânăr din grup, a așteptat vreme îndelungată să asculte înțelepciunea lui Dumnezeu venind din gura lui Iov sau a celor trei prieteni ai lui. Dar când i s-a părut că cei trei prieteni nu mai au nimic de spus, a zis în cele din urmă: „Am ascultat cu răbdare în timp ce vorbeați și am așteptat să aud cuvinte înțelepte. Am luat aminte, dar v-am auzit dând greș; nu ați dovedit netemeinicia cuvintelor spuse de Iov. Cum puteți zice voi că ați descoperit înțelepciunea? Dumnezeu trebuie să îi răspundă lui Iov, căci voi ați dat greș” (Iov 32:11-13, TEV).

Elihu a început să îi mustre pe toți trei. El a zis: „Oare trebuie să-și croiască Dumnezeu dreptatea după pretențiile voastre?” (Iov 34:33, NLT). Cu câtă precizie a răspuns unei erori atât de larg răspândite astăzi! Aceasta este una dintre principalele rădăcini ale teologiei greșite care se întâlnește în biserică: *lăsăm experiențele noastre să interpreteze Cuvântul lui Dumnezeu, în loc să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să stabilească adevărul!*

Elihu nu a dat glas unor raționamente omenești sau unei teologii conturate în urma unor evenimente, incidente sau noțiuni preconceptuate despre cine este Dumnezeu. Fără a schimba adevărul, el a rostit Cuvântul curat al lui Dumnezeu. După încheierea cuvântării lui, citim următoarele:

Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii și a zis: „Cine ești tu să-Mi pui la îndoială înțelepciunea prin vorbe goale și neștiutoare? Ridică-te ca un bărbat adevărat și răspunde la întrebările pe care îți le pun Eu.” (Iov 38:1-3, TEV)

Versiunea Amplified Bible redă astfel întrebarea lui Dumnezeu: „Cine este acesta care Îmi întunecă sfatul prin cuvântări fără pricepere?” Așa se întâmplă când filtrăm cuvintele lui Dumnezeu prin prisma experiențelor noastre, a părerilor altora, a teologiei eronate sau a ideilor preconcepuate despre cine este Dumnezeu. În felul acesta Îi întunecăm planurile, care încetează să mai fie accesibile pentru cei pe care îi influențăm. Ajungem să ascundem în felul acesta adevărul de cei care caută să îl cunoască. De aceea S-a mâniat Dumnezeu pe Iov și pe prietenii lui, după cum Se mânie și astăzi când prezentăm o imagine incorectă a căilor Lui. Noi îi împiedicăm pe oameni să cunoască adevărul!

În următoarele patru capitole, Domnul Își descoperă cuvântul Său lui Iov. Când El Își încheie mesajul, Iov răspunde plin de căință:

Știu, Doamne, că ești Atotputernic și că poți face tot ce voiești. M-ai întrebat cum am îndrăznit să Îți pun la îndoială înțelepciunea când sunt atât de neștiutor. Am vorbit despre lucruri pe care nu le înțeleg, despre minuni prea mari ca să le pot pricepe. Mi-ai spus să ascult în timp ce îmi vorbești și să încerc să răspund întrebărilor Tale. În trecut știam doar ce îmi spusese alții, dar acum Te-am văzut cu ochii mei. Așa că mi-e rușine de tot ce am spus și mă pocăiesc în praf și cenușă. (Iov 42:2-6, TEV)

Observați răspunsul lui Iov: „În trecut știam doar ce îmi spusese alții, dar acum Te-am văzut cu ochii mei.” Cuvintele acestea conțin un adevăr plin de putere. Scriptura declară că noi suntem schimbați din slavă în slavă în timp ce *Îl privim* pe Domnul (vezi 2 Corinteni 3:18), nu în timp ce *auzim despre* El. Isus este Cuvântul viu al lui Dumnezeu. A-L vedea pe El înseamnă a-L cunoaște pe El și căile Lui.

Acesta este efectul pe care îl are asupra unui om adevărul revelat. Noi auzim Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu se produce nicio schimbare

în noi până când nu suntem *ilumiinați*. Când înțelegerea Cuvântului divin pătrunde în inima noastră, strigăm: „Înțeleg! Înțeleg!” În clipa aceea suntem iluminați și transformați după asemănarea Lui.

Acest adevăr spiritual îl motivează pe Pavel să se roage: „Eu... nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi când vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii [*ochii înțelegerii*]” (Efeseni 1:15-18). Iov a fost luminat acum ca niciodată până atunci, chiar dacă trăise o viață foarte neprihănită și înainte să fie lovit de necaz. Acum a ajuns să Îl cunoască pe Dumnezeu la un nivel mai înalt.

Odată ce sfârșește să îi vorbească lui Iov, Dumnezeu i Se adresează lui Elifaz, unul dintre prietenii lui Iov. „Mânia Mea s-a aprins împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, fiindcă nu ați spus adevărul despre Mine” (Iov 42:7, TEV).

Domnul nu privește cu ușurință situațiile în care Îl înfățișăm pe El sau căile Lui într-un mod neadevărat. Aceasta întunecă planurile și dreptatea Lui. De aceea mi se pare ciudat când oamenii se grăbesc să formuleze o teologie care nu este susținută de perspectiva de ansamblu a Scripturii. Ar trebui să ne temem să ajungem într-o asemenea postură. Cum putem cunoaște adevărul dacă nu suntem gata să ne lăsăm învățați sau corecți de el?

După ce am terminat de citit cartea Iov, Domnul mi-a spus ceva ce a răspuns multora dintre întrebările mele. Mi-a zis: „Fiule, ai observat că Eu nu am intrat în scenă câtă vreme Iov sau prietenii lui vorbeau incorect despre Mine? Prezența Mea nu s-a manifestat până în clipa când cineva s-a ridicat și a rostit adevărul!”

Am rămas uimit de ceea ce spusese Domnul inimii mele și am început să cumpănesc asupra cuvintelor Lui. Apoi L-am auzit zicând iarăși: „Iată de ce mulți credincioși, multe biserici sau denominații nu experimentează prezența și puterea Mea care schimbă totul: pentru că nu proclamă Cuvântul Meu curat, ci mai degrabă interpretări și argumente trecute prin filtre proprii, care nu diferă cu nimic de ale lui Iov și ale prietenilor lui. Ei Îmi întunecă planurile cu cuvintele lor lipsite de pricepere.”

Dacă vrem să avem parte de realitatea prezenței și puterii lui Dumnezeu, trebuie să căutăm să cunoaștem adevărul fără a-i aduce atingere. Prin urmare, în timp ce continuăm să examinăm ce ne descoperă Scriptura despre judecățile lui Dumnezeu, nu îngăduiți noțiunilor preconcepute despre Dumnezeu, teologiei deficitare sau circumstanțelor să schimbe ceea ce El v-a arătat deja în mod clar. În schimb, căutați-L pe El în Cuvântul revelat al lui Dumnezeu, ca să fiți iluminați cu privire la căile Sale.

Ucenicia de dragul câștigului

Să ne oprim întâi asupra sfârșitului de care a avut parte Viața Dublă. Vom începe oprindu-ne asupra cuvintelor lui Isus discutate în capitolul anterior:

Când va veni ziua judecății, mulți Îmi vor zice: „Doamne, Doamne! Noi am propovăduit mesajul lui Dumnezeu în Numele Tău și tot în el am scos mulți draci și am făcut multe minuni!” Atunci le voi spune: „Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, oameni netrebniți!” (Matei 7:22-23, TEV)

Traducerea NKJV redă răspunsul lui Isus astfel: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care *practicați nelegiuirea!*” Această versiune este mai apropiată de sensul originalului. Cuvântul din limba greacă pentru nelegiuire, *anomia*, înseamnă a acționa contrar legii sau voii lui Dumnezeu. Mai simplu spus, înseamnă a nu fi supus autorității lui Dumnezeu.

Isus precedă ideea de nelegiuire cu cuvântul *practică*, arătând că nu vorbește despre persoanele care se împiedică din când în când, nici măcar despre pruncii în Cristos, care se luptă să fie liberi. El descrie mai degrabă niște oameni care trăiesc în mod contrar voii lui Dumnezeu și trec cu vederea acest fapt, îl justifică sau își văd pur și simplu de drum. Prin urmare, cuvintele lui Isus se aplică atât celui indus în eroare, cum era Amăgitul, cât și celui necredincios, cum era Viața Dublă.

Această mulțime căreia se adresează Isus va auzi rostirea unei judecăți care va răsuna în sufletul ei întreaga veșnicie, pe tărâmul celor osândiți. Este nespun de important să nu trecem cu vederea sau să privim cu ușurătate acest avertisment al Stăpânului.

Să ne uităm puțin mai îndeaproape la al doilea grup căruia i s-a adresat Isus în pasajul citat mai sus. O parte a celor cărora nu li se îngăduie să intre în Împărăția lui Dumnezeu sunt oameni care au scos afară demoni *în Numele lui Isus*.

Cine sunt aceștia? Ar putea fi bărbați și femei care folosesc Numele lui Isus doar pentru a scoate afară demoni, fără a fi asociați în niciun alt fel cu Domnul Isus? Pentru a găsi răspunsul, trebuie să privim în cartea Faptele apostolilor.

Niște exorciști iudei care umblau din loc în loc au încercat să cheme Numele Domnului Isus peste cei ce aveau duhuri rele, zicând: „Vă jur pe Isus, pe care-L propovăduiește Pavel, să ieșiți afară!” Cei ce făceau lucrul acesta erau șapte feciori ai lui Sceva, un preot iudeu dintre cei mai de seamă. Duhul cel rău le-a răspuns: „Pe Isus Îl cunosc și pe Pavel îl știu; dar voi cine sunteți?” Și omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi și i-a schingiuit în așa fel că au fugit goi și răniți din casa aceea. (Fapte 19:13-16)

Era cu neputință acestor exorciști să scoată un duh necurat în Numele lui Isus! Relatarea aceasta stabilește un adevăr important: pentru a scoate afară un demon, nu este suficient să invocăm Numele lui Isus. Trebuie să avem o relație de un anumit fel cu Cel care poartă acest nume. Trebuie să ne numărăm printre cei care Îl urmează pe Cristos, spre deosebire de cei despre care am discutat în ultimul capitol.

Poate că acum vă gândiți: „*Dar Isus a spus că nu i-a cunoscut niciodată. Cum au putut atunci să scoată draci și să facă minuni în Numele Lui? Cum se poate așa ceva?*”

Este vorba despre oameni care s-au alăturat cu adevărat cauzei lui Isus având în vedere beneficiile mântuirii, fiind motivați doar

de câștigul personal. Ei nu au ajuns niciodată să cunoască inima lui Dumnezeu; ei nu își doresc decât puterea și binecuvântările Lui. Pavel ne avertizează că aceștia sunt oameni „stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavia este un izvor de câștig. Ferește-te de astfel de oameni” (1 Timotei 6:5).

Oamenii aceștia L-au căutat pe Isus doar pentru folosul propriu, astfel că slujirea lor pentru El a fost motivată de câștig, nu de dragoste. Isus nu îi va cunoaște, căci în 1 Corinteni 8:3 citim astfel: „Dacă *iubește* cineva *pe Dumnezeu*, este *cunoscut de Dumnezeu*.”

Un asemenea om este cunoscut de Dumnezeu. Cuvântul *cunoscut* nu înseamnă doar a ști ceva despre cineva, căci Dumnezeu cunoaște totul despre toți. El este Atotcunoscător! Termenul poartă conotația unei legături strânse, a intimității. Traducerea Amplified Bible redă astfel textul: „Dar dacă *iubește* cineva *pe Dumnezeu* [cu reverență plină de afecțiune, ascultare neîntârziată și recunoaștere mulțumitoare față de binecuvântările Lui], este cunoscut de Dumnezeu [recunoscut ca vrednic de *intimitate* și dragoste].”

Isus a spus unei mulțimi de oameni în ziua judecății: „Niciodată nu v-am *cunoscut*.” Așadar, cei care nu Îl iubesc pe Dumnezeu (ceea ce este vădit prin faptul că nu Îi oferă ascultarea lor neîntârziată, reverența plină de afecțiune și recunoștința lor) nu sunt *cunoscuți* îndeaproape de Tatăl sau de Isus, deși au căutat la El mântuirea. A-L iubi pe Isus înseamnă a fi gata să vă jertfiți viața pentru El, că nu mai trăiți pentru voi înșivă, ci pentru El.

Iuda este un exemplu. El s-a alăturat lui Isus. Privind la marele sacrificiu pe care l-a făcut pentru a-L urma, se părea că Îl iubea pe Dumnezeu. Iuda a lăsat totul pentru a se alătura echipei de slujire a lui Isus și a călători alături de Stăpânul lui. A rezistat în dogoarea prigoanei și a rămas lângă Isus chiar și atunci când alți ucenici L-au părăsit (vezi Ioan 6:66). A scos afară demoni, a vindecat bolnavi și a predicat Evanghelia (vezi Luca 9:1).

Cu toate acestea, de la bun început intențiile lui Iuda nu au fost corecte. El nu s-a pocăit niciodată de motivațiile sale egoiste. Caracterul lui a fost scos la iveală de cuvintele: „Ce vreți *să-mi dați* și-L voi da în mâinile voastre?” (Matei 26:15). A mințit și a lingușit

pentru a-și atinge scopurile (vezi Matei 26:25), a luat bani pentru folosul propriu din pungă destinată lucrării lui Isus (vezi Ioan 12:4-6) și lista continuă. Nu l-a cunoscut niciodată pe Domnul îndeaproape, deși a petrecut trei ani și jumătate în prezența Lui, fiindu-I ucenic. De aceea i-a zis Isus: „Nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Și, totuși, unul dintre voi este un drac.» Vorbea despre Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul” (Ioan 6:70-71).

Există oameni de felul lui Iuda, care fac sacrificii mari pentru lucrare, eliberând chiar oameni de sub apăsarea duhurilor rele, vindecând bolnavi, predicând Evanghelia și punându-și încrederea în Isus în ce privește mântuirea lor, dar care nu l-au cunoscut niciodată îndeaproape pe Isus. Motivația cu care fac lucrarea de slujire este cea a câștigului propriu, nu dragostea pe care i-o poartă lui Dumnezeu. Aceasta îl descrie întru totul pe personajul numit Viața Dublă din alegoria noastră. El l-a urmat pe Jalyn doar de dragul influenței și a puterii de care se bucura ca urmare a legăturii sale cu regele. Încă de la început, motivațiile lui nu au avut în spate dragostea față de Jalyn.

Pentru oamenii aceștia este păstrată condamnarea cea mai mare. Isus a spus despre Iuda: „Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut” (Matei 26:24). Liderilor religioși care Îl slujesc pe Dumnezeu mânați de motivația câștigului și care profită de oameni în Numele Domnului, El le spune: „de aceea veți lua o mai mare osândă” (Matei 23:14). Bărbații și femeile de felul lui Viața Dublă vor sfârși în locurile cele mai întunecate și mai chinuitoare din iad.

Renunțarea la mântuire

Ceea ce am discutat descrie perfect viața personajului Viața Dublă din alegoria noastră. Cum rămâne însă cu Temătoarea? Ea a avut cu adevărat o relație cu Jalyn, ba chiar l-a iubit pe rege, însă nu a rămas statornică până la capăt. Vorbește Scriptura și despre asemenea situații? Haideti să căutăm răspunsul la această întrebare oprindu-ne asupra cuvintelor profetului Ezechiel:

Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, dacă se ia după toate urâciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, ci toată neprihănirea lui va fi uitată, pentru că s-a dedat la nelegiuire și la păcat; de aceea va muri în ele. (Ezechiel 18:24)

Mai întâi de toate, Dumnezeu vorbește despre un om neprihănit, nu despre unul care *se credea* neprihănit, dar care nu fusese niciodată așa. Nu încapă îndoială că o asemenea persoană nu se află în situația amăgitului sau a impostorului despre care am discutat în capitolul anterior.

Dumnezeu spune că neprihănirea unui astfel de om va fi uitată. Când Dumnezeu uită ceva, e ca și cum acel ceva nu a avut loc niciodată. Când vorbim despre Dumnezeu care ne iartă păcatele, spunem că El le îndepărtează cum este răsăritul de apus și că le îngroapă în marea uitării, ceea ce este adevărat. Dumnezeu declară: „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor” (Evrei 8:12). Dumnezeu uită păcatele noastre odată ce noi Îl primim pe Isus ca Domn. Diavolul încearcă să ne acuze, dar Dumnezeu spune că El nu Își mai amintește păcatele noastre. Prin urmare, pentru El este ca și cum nici nu am fi păcătuit vreodată.

Și opusul este adevărat. Când Dumnezeu spune că neprihănirea unui om va fi uitată, înseamnă că El va uita că l-a cunoscut cândva. Relația aceea s-a sfârșit.

Să examinăm acum cu atenție ce spune Scriptura cu privire la un credincios care se îndepărtează pentru totdeauna de mântuire. Apostolul Iacov scrie:

Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate. (Iacov 5:19-20)

Primul element pe care trebuie să îl remarcăm se găsește în cuvintele: „*Fraților*, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi...” Iacov nu

vorbește unor oameni care doar au impresia că sunt creștini. El se referă la *credincioși* care se îndepărtează de calea adevărului. În acest pasaj, un frate care se rătăcește de la adevăr este numit *păcătos*. Aceasta nu înseamnă că el nu mai este născut din nou, ci că și-a făcut mai degrabă un obicei din a trăi în păcat și că are nevoie să se întoarcă la ascultare. Însă, dacă omul acela stăruie în căile lui rătăcite, Iacov arată lămurit că sfârșitul va fi moartea sau pierderea sufletului, dacă el nu se întoarce la Dumnezeu cu pocăință. Cartea Proverbe confirmă adevărul acesta: „Omul care se *abate* de la calea înțelepciunii se va odihni în adunarea celor morți” (Proverbe 21:16).

Pasajul anterior din Proverbe întărește spusele lui Iacov, arătând că sălașul final al unui om care se abate de la căile lui Dumnezeu și care nu se mai întoarce la calea neprihănirii se găsește în adunarea celor morți, care este Hadesul, iar în cele din urmă sfârșește în iazul de foc.

Cartea vieții

Cartea vieții este pomenită în Noul Testament de opt ori. Pavel și Ioan scriu că toți cei ce își vor petrece veșnicia împreună cu Isus își au numele scris în cartea aceasta. Numele noastre sunt scrise în ea din clipa în care ne naștem din nou.

Amintiți-vă mărturia lui Efrosyni din capitolul 4. Odată ce această grecoaică tânără și-a predat viața lui Isus, Dumnezeu Tatăl i-a scris numele în cartea vieții și i-a zis: „Bun venit în familie!” În mod asemănător, Pavel îi scrie unui credincios: „Și pe tine, adevărat tovarăș de jug, te rog să vii în ajutorul femeilor acestora care au lucrat împreună cu mine pentru Evanghelie, cu Clement și cu ceilalți tovarăși de lucru ai mei, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții” (Filipeni 4:3).

Opusul este la fel de adevărat. Toți cei al căror nume nu este scris în cartea vieții sunt pierduți. Ascultați ce spune cartea Apocalipsa: „Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc” (Apocalipsa 20:15).

Ioan ne spune apăsător că singurii oameni care vor putea intra în cetatea eternă a lui Dumnezeu sunt „cei scriși în cartea vieții Mielului” (Apocalipsa 21:27). Ceilalți se vor găsi în adunarea celor morți.

În Apocalipsa 3, Isus vorbește unei biserici, nu unui oraș, nici unui grup de oameni pierduți, închinătorilor la idoli sau unei așa-zise biserici. El Se adresează celor care sunt cu adevărat ai Lui și îi avertizează: „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții” (Apocalipsa 3:5). Traducerea Amplified Bible redă pasajul în felul următor: „Nu îi voi șterge sau *înlătura* numele din cartea vieții.”

Ați observat cuvântul *a șterge*? Singura posibilitate ca numele să poată fi șters din cartea vieții este ca mai înainte să fi fost scris acolo. Doar cei care au fost cu adevărat născuți din nou prin credința în Isus Cristos își au numele scris în cartea vieții. Necredințioșii și chiar cei amăgiți care nu umblă cu adevărat alături de Isus nu sunt trecuți niciodată în această carte, astfel că numele lor nu pot fi șterse din ea. Isus Se adresa celor care fac parte „din familie”.

O viziune hotărâtoare

Cunosc un om al lui Dumnezeu care I-a slujit cu credințioșie timp de aproape șaptezeci de ani, în cursul secolului al XX-lea. Influența lui în Trupul lui Cristos a fost monumentală; cărțile lui s-au tipărit în peste șaiszeci și cinci de milioane de exemplare, iar școala biblică înființată de el a numărat peste douăzeci de mii de absolvenți.

El a scris despre subiectul acesta într-una dintre cărțile sale, spunând că, în anul 1952, L-a văzut într-o viziune pe Isus, care i-a arătat-o pe soția unui păstor, persoană pe care el o cunoștea. Aceasta ajunsese să creadă minciuna că abilitățile și frumusețea ei erau irosite în slujire. Cu timpul, a început să se gândească la fama, popularitatea și bogăția pe care le putea avea în lume. În cele din urmă, a cedat, și-a părăsit soțul și a pornit în căutarea succesului pe care îl dorea.

Domnul i-a spus în mod specific acestui lucrător: „Această femeie a fost un copil al Meu”, după care i-a cerut să nu se roage pentru ea. Următorul fragment este preluat integral din cartea lui:

- Doamne, ce se va întâmpla cu ea? am întrebat eu.

- Își va petrece veșnicia în locul pregătit pentru cei osândiți, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților, mi-a răspuns El.

Iar în vedenia aceea am văzut-o coborând în iad și i-am auzit țipetele cumplite.

- Femeia aceasta a fost copilul Tău, Doamne. A fost plină de Duhul Tău și a fost implicată în lucrare. Cu toate acestea, îmi spui să nu mă rog pentru ea. Nu înțeleg de ce!

Domnul mi-a amintit de următorul pasaj din Scriptură: „Dacă vede cineva pe fratele său săvârșind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; și Dumnezeu îi va da viața, pentru cei ce n-au săvârșit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela” (1 Ioan 5:16).

Am zis atunci:

- Dar, Doamne, întotdeauna am crezut că păcatul la care se referă pasajul acesta este moartea fizică și că omul este mântuit, deși a păcătuit.

- Dar pasajul nu pomenește moartea fizică, mi-a zis Domnul. Tu adaugi textului. Dacă vei citi tot capitolul 5 din 1 Ioan, vei vedea că vorbește despre viață și moarte (despre viață spirituală și moarte spirituală), și că acolo are în vedere moartea spirituală. Este vorba despre un credincios care săvârșește un păcat de moarte, de aceea îți zic să nu te rogi pentru el. Ți-am spus să nu te rogi pentru femeia aceasta fiindcă ea a săvârșit un păcat de moarte.

- Aceasta chiar îmi tulbură teologia, Doamne. Îmi poți explica mai mult? am întrebat eu. (Uneori, teologia noastră trebuie să fie tulburată, dacă nu corespunde Cuvântului.)

Isus mi-a amintit atunci următorul pasaj biblic:

Cei ce au fost luminați o dată și au gustat darul ceresc și s-au făcut părtași Duhului Sfânt și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor, și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit. (Evrei 6:4-6)¹

Există o serie de condiții care se remarcă în textul citat mai sus. În primul rând, pentru a cădea de la credință, un om trebuie să fi fost mai întâi luminat și să fi gustat darul ceresc. Aceasta se aplică oamenilor care L-au primit pe Isus, întrucât El este darul ceresc. În al doilea rând, persoana în cauză trebuie să fi fost umplută cu Duhul Sfânt. În al treilea rând, trebuie să fi gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor. Parcurgând lista aceasta, vedem că elementele ei nu includ pruncii în Cristos, ci numai credincioșii maturi.

Mi s-a întâmplat în mai multe rânduri să vină la mine oameni cu ochii plini de lacrimi să îmi spună că, la un moment dat, I-au spus Domnului că nu mai vor să Îl slujească. Mai târziu au avut parte de remușcări adânci și s-au pocăit. Au fost cuprinși de o teamă teribilă când au dat peste pasajul acesta și peste altele asemănătoare din Scriptură.

Însă pruncii fac uneori prostii din neștiință, iar Domnul cunoaște lucrul acesta. Scriitorul cărții Evrei nu vorbește despre pruncii în Cristos, ci despre oamenii maturi.

Pentru a aduce mângâiere acestor oameni apăsați de tulburare, le spun că, dacă ar fi săvârșit păcatul de moarte (după cum am văzut în pasajul de mai sus), nu ar mai avea dorința de a se întoarce la părtășia cu Isus. Însuși faptul că însetau după El și că s-au pocăit cu adevărat, fapt care era însoțit de roade pline de evlavie, însemna că Duhul Sfânt i-a atras înapoi în părtășia Sa. Dacă oamenii aceștia s-ar fi îndepărtat pentru totdeauna, asemenea femeii din viziunea lucrătorului amintit, atunci nu ar mai fi avut dorința de a se apropia de Cristos.

Isus a spus că femeia aceea fusese cu adevărat un copil al lui Dumnezeu. Slujitorul care a scris mărturia despre ea făcea parte dintr-o denominație în care mulți nu consideră că un credincios își poate pierde mântuirea, ci cred în siguranța veșnică și necondiționată. De aceea a spus el: „Aceasta chiar îmi tulbură teologia.” În calitate de copil al lui Dumnezeu, femeia își avea numele scris în cartea vieții. Ea nu a rămas pe cale până la capăt, ci s-a întors pentru totdeauna în lume; prin urmare, numele i-a fost șters din cartea vieții, după cum a avertizat Isus biserica menționată în Apocalipsa 3. Femeia aceea a ales

să se îndepărteze definitiv de Dumnezeu. Ea nu a fost o „biruitoare”. De aceea ne spune autorul cărții Evrei că este cu neputință ca un astfel de om să aibă parte de restaurare. Ea era acum *moartă de două ori*: o dată în păcate, după care dobândise viața veșnică, pentru ca apoi să moară iarăși în păcat, îndepărtându-se pentru totdeauna de calea credinței (vezi Iuda 12).

Odată ce un om ajunge în starea aceasta, nu se mai poate naște din nou. De aceea spune autorul cărții Evrei că „este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință”. Așadar este greșit să credem că pot exista situații în care oamenii se nasc încă o dată din nou.

Îngăduiți-mi să repet cele de mai sus: dacă un om săvârșește acest păcat, nu mai are niciodată dorința să se pocăiască și să trăiască din nou pentru Isus cu toată inima lui. Nimeni nu ne poate atrage la Isus în afară de Duhul Sfânt. Odată ce El Se îndepărtează de un credincios adevărat, în urma apostaziei acestuia (cum a fost cazul femeii descrise de acel lucrător), Duhul Sfânt nu Se mai întoarce. De aceea El este îndelung răbdător și nu renunță cu ușurință.

Negura întunericului

Apostolul Petru ne ajută să înțelegem și mai bine subiectul acesta. El ne spune:

După ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos... (2 Petru 2:20)

Să ne oprim întâi să vedem cui se adresează Petru. Dacă un om a scăpat de stricăciunea (ticăloșia) lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Cristos, nu încapă îndoială că aceasta îl face creștin. Un asemenea om nu intră în categoria impostorilor, discutată în capitolul anterior, categorie care îi include pe cei care declară că Îl cunosc pe Dumnezeu, deși în realitate sunt departe de El. Oamenii amintiți de Petru au scăpat de întinăciunea lumii acesteia, prin harul mântuitor al Domnului Isus. Fără doar și poate, Petru se adresează unor oameni care au fost cu adevărat născuți din nou.

Iată ce citim în continuare:

... [dacă] se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată. (2 Petru 2:20-21)

Petru vorbește aici despre niște creștini care s-au lăsat prinși iarăși în robia păcatului. Pentru ei ar fi fost mai bine dacă nu ar fi cunoscut niciodată realitatea mântuirii prin Isus Cristos. Ei au ales pentru totdeauna plăcerile, poftele și mândria acestei vieți în locul ascultării de Cristos, care presupunea trăirea unei vieți sfinte.

De ce ar fi fost mai bine pentru ei dacă nu ar fi cunoscut niciodată calea neprihănirii? Iuda este cel care ne răspunde la această întrebare. Ca și Petru, apostolul Iuda vorbește despre oamenii care se îndepărtează de calea mântuirii. El spune: „Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răskoală ca a lui Core” (Iuda 11).

Cain, Balaam și Core au avut cu toții la un moment dat o relație cu Domnul. Doi dintre ei au fost slujitori ai Lui. Greșeala lui Cain a constat în neascultarea flagrantă față de Dumnezeu, a lui Balaam a fost iubirea de bani, iar a lui Core, răzvrătirea față de autoritatea delegată.

Iuda continuă:

Sunt niște stânci [pete] ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără rușine împreună cu voi și se îndoapă de-a binelea; niște nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi, niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați; niște valuri înfuriate ale mării, care își spumegă rușinea lor, niște stele rătăcitoare cărora le este păstrată negura întunericului pentru vecie. (Iuda 12-13)

În Biserica Primară, mesele de dragoste erau cele servite seara, la care membrii bisericii se strângeau laolaltă ca expresie a relației lor

strânse cu Dumnezeu și unii cu alții. De obicei, masa de dragoste se încheia cu sacramentul sfintei cine.² Descoperim aici un fapt cât se poate de important: nu toți cei care se îndepărtează de calea mântuirii părăsesc și biserica organizată, așa cum a fost cazul femeii din viziunea acelui lucrător. Faptul acesta îi face pe oamenii amintiți nespuse de periculoși, fiindcă influența lor asupra pruncilor în Cristos, a celor slabi și răniți poate fi fatală.

Core este un exemplu pentru această categorie de oameni. El a fost un slujitor împreună cu Aron, dar le-a zis atât lui Moise, cât și fratelui acestuia: „Destul, căci toată adunarea, toți sunt sfinți și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicăți voi mai presus de adunarea Domnului?” (Numeri 16:3). Influența lui Core a adus judecata și pedeapsa cu moartea pentru două sute cincizeci de conducători ai poporului, precum și peste paisprezece mii șapte sute de membri ai comunității!

Iuda ne spune că acești apostatați, numiți pete, rămân în adunările noastre. Ei afișează un fals simțământ al siguranței în harul în care umblau cândva, dar pe care l-au pervertit prin faptul că au început să trăiască pentru a se sluji pe ei înșiși, pierzându-și astfel teama de Dumnezeu. Observați cuvintele rostite de Core: „toți sunt sfinți”. Și el nutrea un simțământ fals al siguranței, căci a doua zi Pământul s-a despicat și l-a înghițit de viu, coborându-l în iad.

Prin urmare, acești apostatați cunosc limbajul creștin. Ei își petrec timpul în compania altor credincioși, dar nu se vor găsi printre biruitoarii pentru care Se va întoarce Isus. El vine să ia la Sine o Biserică fără *pată* (vezi Efeseni 5:27).

Iuda subliniază faptul că acești oameni sunt *de două ori morți*. Cum poate muri un om de două ori? Un asemenea om a fost o dată mort în păcat, după care a primit viața veșnică prin nașterea din nou, pentru ca apoi, din nefericire, să moară iarăși în urma stăruirii într-o viață de păcat, de care nu s-a pocăit. Nu uitați: Iacov a afirmat că, dacă un creștin răătăcește de la adevăr și rămâne în starea aceasta, sufletul lui *va muri*. Iar Ioan ne spune că, pentru credincioși, există un păcat de moarte. Amândoi se referă la oameni care ajung să fie *de două ori morți*.

Observați apoi cuvintele lui Iuda cu privire la ei: „le este *păstrată negura întunericului pentru vecie*”. *Negura întunericului* se referă la cea mai cumplită pedeapsă veșnică, după cum înțelegem și din spusele lui Isus legate de venirea și de judecata Lui. El zice:

Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui!... Dar dacă robul acela zice în inima lui: „Stăpânul meu zăbovește să vină.” Dacă va începe să bată pe slugi și pe slujnice, să mănânce, să bea și să se îmbete, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul în care nu știe, și-l va tăia în bucăți; și soarta lui va fi soarta celor necredincioși în lucrul încredințat lor. Robul acela care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit deloc și n-a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o și a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puține lovituri. (Luca 12:37, 45-48)

Găsim atât de multă încărcătură în versetele acestea. Îngăduiți-mi să evidențiez câteva dintre aspectele principale. În primul rând, observați că se vorbește despre un *slujitor*, nu despre un străin de cele sfinte, despre un păgân sau un păcătos. El *a știut voia stăpânului său* și, cu toate acestea, a acționat împotriva ei. Cazul acesta nu descrie purtarea Independentului; acesta din urmă ar intra în categoria celor care nu au cunoscut voia stăpânului și care au fost bătuți cu *puține lovituri*. Nu descrie nici situația Amăgitului. El credea că era un slujitor al stăpânului, dar potrivit lui Jalyn, nu fusese niciodată un slujitor adevărat. Persoana la care Se referă Isus aici intră în categoria *slujitorilor* și înțelegea pe deplin voia stăpânului. Pasajul descrie oamenii care s-au îndepărtat de mântuire.

Observați că omul pomenit în text a început să îi bată pe tovarășii lui de lucru. Faptul acesta vorbește despre un mod de viață care profită de alții pentru propriile beneficii sau plăceri. Vedem că omul a ajuns apoi să trăiască ziua. El mănâncă, bea și se îmbată; trăiește pentru a se sluji pe sine. Amintiți-vă că Iuda spunea cu privire la apostoli că se ospătează alături de credincioși, fără a se teme de Dumnezeu. Oamenii de felul acesta se slujesc doar pe ei înșiși. Toate deciziile lor, chiar dacă par a fi nobile, nu urmăresc altceva decât avantajul propriu.

În final, observați că, în legătură cu judecata acestui slujitor, ni se spune că el a fost trimis acolo unde se aflau necredincioșii (cei care nu au ajuns la mântuire). Necredincioșii au primit însă *puține lovituri*, pe când slujitorul care a cunoscut voia stăpânului său și s-a îndepărtat de ea a fost bătut cu *multe lovituri*. Aceasta arată că el va avea parte de osânda cea mai mare din iazul de foc sau de negura întunericului pentru vecie!

Neiertarea amară

În starea aceasta se găsea personajul Temătoarea (ca și Viață Dublă). Temătoarea știa că era voia lui Jalyn ca ea să ierte; cu toate acestea, a refuzat să o facă. Ea a ales să nu se desprindă de rana pe care i-o provocase Defăimarea. Amărăciunea care s-a strecurat în inima ei a deschis astfel ușa întinării. Iată de ce citim în Scriptură că aleșii lui Dumnezeu trebuie să fie cu mare băgare de seamă „ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea” (Evrei 12:15).

Atât în urma cercetării conținutului Noului Testament, cât și datorită anilor de experiență în slujire, am descoperit că cea mai mare capcană prin care oamenii se îndepărtează de umblarea cu Dumnezeu este neiertarea. Așa cum s-a întâmplat în cazul Temătoarei, neiertarea a deschis ușa altor gânduri și purtări greșite.

În Matei 18, Isus spune pilda unui mare împărat care a vrut să se socotească cu robii lui. Înaintea împăratului a fost adus unul care îi datora zece mii de talanți. Un talant nu era o unitate de măsură pentru bani, ci pentru greutate. Era folosită pentru a cântări aurul (vezi 2 Samuel 12:30), argintul (vezi 1 Împărați 20:39) și alte metale sau mărfuri. În pilda aceasta, un talant reprezintă o unitate de măsură a datoriei, astfel că putem presupune că Isus Se referea la una cu care se cântărea aurul sau argintul. Să zicem că era vorba despre aur.

În mod obișnuit, un talant era echivalentul a treizeci și cinci de kilograme. Era greutatea pe care o putea duce un bărbat (vezi 2 Împărați 5:23). Zece mii de talanți ar însemna aproximativ trei sute

șaptezeci și cinci de tone. Așadar, slujitorul amintit în pildă îi datora împăratului trei sute șaptezeci și cinci de tone de aur. Când am scris cartea aceasta, prețul aurului era în jur de o mie două sute de dolari uncia. Dacă e să facem socoteala, zece mii de talanți de aur ar însemna în jur de paisprezece miliarde de dolari. Atât îi datora slujitorul împăratului! Ideea pe care o subliniază Isus aici este că slujitorul avea o datorie copleșitoare, pe care nu o putea plăti vreodată.

Împăratul a poruncit ca omul și familia lui să fie vânduți pentru plata datoriei. Slujitorul a căzut la picioarele împăratului și a implorat îndurare, iar împăratul a avut milă de el și i-a iertat toată datoria.

Putem vedea că, în această pildă, împăratul Îl reprezintă pe Dumnezeu Tatăl. Cel a cărui datorie a fost iertată înfățișează un om care a primit iertarea prin Isus Cristos. Atunci când cineva face un rău altuia, ajunge să aibă o datorie față de el. Ați auzit expresia: „O să plătească el pentru asta!” Iertarea reprezintă anularea acelei datorii. Asemenea nouă, slujitorului din pildă i-a fost iertată o datorie care nu putea fi plătită.

Cu toate acestea, iată ce citim în continuare: „Robul acela, când a ieșit afară, a întâlnit pe unul dintre tovarășii lui de slujbă, care-i era dator o sută de lei [dinari]. A pus mâna pe el și-l strângea de gât, zicând: «Plătește-mi ce-mi ești dator!»” (Matei 18:28).

Un dinar era plata obișnuită a unei zile de lucru. Să presupunem că ar echivala cu o sută de dolari în banii de astăzi. Datoria totală s-ar fi ridicat la aproximativ zece mii de dolari, adică o sumă deloc neglijabilă.

În continuare citim următoarele: „Tovarășul lui s-a aruncat la pământ, îl ruga și zicea: «Mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti.» Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță, până va plăti datoria” (Matei 18:29-30). Celui dintâi slujitor i se iertase o datorie de paisprezece miliarde de dolari. Tovarășul lui îi datora zece mii de dolari, însă el nu a vrut să îi ierte datoria, ci era hotărât să îl facă să i-o plătească.

Este important să observăm că datoriile pe care le au alții față de noi și pe care nu le iertăm sunt comparabile cu cele zece mii de dolari raportate la cele paisprezece miliarde, atunci când ne gândim la datoria pe care o avem noi înșine față de Dumnezeu! Indiferent cât

de rău s-ar fi purtat cineva cu voi, vina lor nu se compară cu greșelile săvârșite de voi față de Dumnezeu. Poate aveți uneori impresia că nimănui nu îi merge atât de rău ca vouă și nici nu vă gândiți cât de nedreptățit a fost Isus. El era nevinovat, un miel fără pată care a fost junghiat și a luat asupra Lui datoria de paisprezece miliarde de dolari.

Un om care nu poate ierta a uitat ce datorie mare i-a fost lui iertată! Când înțelegeți moartea și chinul veșnic de care v-a scăpat Isus, veți ierta la rândul vostru greșelile altora față de voi. Nu există nimic mai rău decât o veșnicie petrecută în iazul de foc, fiindcă suferința aceasta nu cunoaște alinare. Acolo viermele nu moare și focul nu se stinge. Aceasta era destinația noastră până când Dumnezeu ne-a iertat prin moartea Fiului Său, Isus Cristos! Dacă un om nu poate ierta, înseamnă că nu este conștient de realitatea iadului, că nu a înțeles dragostea și iertarea lui Dumnezeu.

Să continuăm cu pilda noastră:

Când au văzut tovarășii lui cele întâmplate, s-au întristat foarte mult și s-au dus de au spus stăpânului lor toate cele petrecute. Atunci stăpânul a chemat la el pe robul acesta și i-a zis: „Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?” (Matei 18:31-33)

Aș vrea să subliniez faptul că Isus nu Se referă la necredincioși în pilda aceasta. El vorbește despre slujitorii împăratului, adică despre credincioșii născuți din nou. Primul om avusese deja parte de iertarea uriașei lui datorii (adică de mântuire) și era numit rob al stăpânului. Cel pe care nu l-a putut ierta era un tovarăș de slujbă. Putem trage concluzia că finalul pildei este cel de care are parte și un „credincios” care refuză mereu să ierte.

Am observat un aspect uimitor în pilda aceasta. Când au auzit celelalte parabole spuse de Isus în Evanghelii, oamenii erau nevoiți să Îi pună întrebări ca să li se lămurească înțelesul lor. Însă Isus le spune interpretarea acestei pilde fără să fie întrebat. Explicația cred că stă

în faptul că mesajul transmis de El era atât de neobișnuit încât a fost nevoie să Se asigure că oamenii l-au priceput. Iată interpretarea Lui:

Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora. Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare dintre voi nu iartă din toată inima pe fratele său. (Matei 18:34-35)

În aceste două versete sunt trei elemente majore pe care aș vrea să le subliniez. În primul rând, slujitorul care nu a vrut să ierte a fost dat pe mâna chinuitorilor. În al doilea rând, acum avea de plătit în întregime datoria inițială, cea de trei sute șaptezeci și cinci de tone de aur. În al treilea rând, la fel va face Dumnezeu Tatăl oricui nu iartă greșeala fratelui său.

Haideți să discutăm pe scurt fiecare element. Mai întâi, cuvântul *chin*, *tortură* se referă la durerea și agonia extremă la care este supusă mintea sau trupul. Chinuitorul este cel care pricinuieste chinul.

Un credincios care refuză să ierte va fi chinuit de duhuri demonice. Acestor *chinuitori* li se îngăduie să provoace durere și agonie minții și trupului, după bunul lor plac. M-am rugat deseori pentru oameni implicați în slujire care nu puteau primi vindecare, alinare sau eliberare din pricina faptului că nu reușiseră să ierte din toată inima. Amărăciunea duce aproape întotdeauna la mânie și la necinstirea lui Dumnezeu. Credința omului este întinată, iar dacă nu survine pocăința și iertarea, finalul celui în cauză va fi fatal.

Al doilea element este acela că robul neiertător trebuia să plătească acum datoria pe care o avusese la început, cea care nu putea fi achitată. I se cerea acum să facă imposibilul! Aceasta este datoria pe care a plătit-o Isus la Calvar. Poate că vă înfiorați la gândul acesta, dar ascultați ce a spus Isus în altă împrejurare: „Când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre” (Marcu 11:25).

Observați cui Se adresa Isus aici. Remarcați cuvintele „Tatăl vostru care este în ceruri”. Dumnezeu nu este Tatăl păcătoșilor. El este *Dumnezeu* pentru păcătoși și *Tată* pentru credincioși. În același

timp, păcătoșii nu obișnuiesc să se roage. Este limpede, așadar, că Isus vorbea în pasajul citat copiilor lui Dumnezeu.

Să continuăm. „Dar dacă nu ierțați”, a spus apoi Isus, „nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre” (Marcu 11:26). Cuvintele Lui sunt cât se poate de lămurite. Citindu-le, ajungem la al treilea element: dacă un om refuză să ierte, va avea de îndurat chinuri până când își va plăti datoria care nu poate fi achitată. Aceasta este cu neputință de acoperit, căci nimeni nu poate plăti prețul de răscumpărare pentru propriul suflet (vezi Psalmul 49:7). Isus spune că, dacă nu iertăm, nici Tatăl nostru nu ne va ierta greșelile noastre. Merită oare să alegem neiertarea?

Nu vorbim acum despre cineva care se străduiește să depășească ofensa care i-a fost adusă și care se roagă să poată ierta, ci despre oameni de felul Temătoarei, care au refuzat cu stăruință să ierte. Observați în alegoria noastră că neiertarea ei a deschis ușa altor deprinderi rele, astfel că s-a îndepărtat încetul cu încetul de consacrarea ei față de Jaly. A meritat ofensa pe care o suferise modul tragic în care a sfârșit? De aceea ne spune atât de apăsător autorul cărții Evrei să ne cercetăm cu mare băgare de seamă și să dăm la o parte orice urmă de amărăciune, căci *mulți* sunt întinați de ea.

Acum putem înțelege cuvintele lui Isus privitoare la zilele din urmă ale Bisericii. El spune: „Atunci mulți vor cădea [în capcana *ofenselor*], se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții... Și, din pricina *înmulțirii fărădelegii, dragostea* celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit” (Matei 24:10, 12-13).

Observați că nu puțini sau unii, ci *mulți* vor cădea în capcana ofenselor în zilele pe care le trăim. Cuvântul *mulți* se referă la un număr mare, chiar foarte mare. Ofensele sau neiertarea vor duce la nelegiuire, iar dragostea unui mare număr de oameni se va răci.

Cuvântul din limba greacă tradus aici prin *dragoste* este *agape*, termen care descrie dragostea lui Dumnezeu revărsată în inima creștinului în momentul în care este mântuit. Isus nu vorbește despre impostori, căci aceștia nu au primit niciodată cu adevărat dragostea lui Dumnezeu. Nu, ci El Se adresează credincioșilor, căci iată cum continuă pasajul: „Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.” El nu ar spune unui

păcătos sau impostor: „Dacă rabzi până la capăt, vei fi mântuit”, căci un asemenea om nici măcar nu a început cursa!

Lepădarea de credință

Scriptura ne avertizează cu privire la lepădarea care va avea loc în rândul multora dintre credincioși în zilele noastre. Pavel spune: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci [ziua Domnului] nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință” (2 Tesaloniceni 2:3). Apostolul ne avertizează, de asemenea: „Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință” (1 Timotei 4:1).

De ce? „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr” (2 Timotei 4:3-4).

Observați faptul că, în pasajul de mai sus, Pavel vorbește despre o lepădare de credință, iar credința la care se referă el nu este una imaginară, ci credința adevărată în Isus Cristos. Pentru ca acești oameni să se lepede de credință, trebuie să fi avut parte de ea la un moment dat.

V-am împărtășit adevărul despre lepădarea credincioșilor de credință, așa cum este înfățișat el de aproape fiecare autor al Noului Testament. Îngăduiți-mi acum să vă prezint câteva dintre afirmațiile părinților Bisericii, unii dintre ei fiind însoțitori ai apostolilor care au scris Noul Testament. Scrierile lor se corelează direct cu cuvintele Scripturii asupra cărora ne-am oprit:

Haideți să stăruim în neprihănire, ca să fim mântuiți la sfârșit.

—Clement al Romei³

Chiar și în cazul celor care au făcut cele mai mari fapte bune în viață, dar care la sfârșit s-au dedat la nelegiuire, toate durerile lor de până atunci nu le sunt de niciun folos. Căci în punctul culminant al dramei, au renunțat la rol.

—Clement din Alexandria⁴

Unii cred că Dumnezeu e obligat să Își reverse chiar și peste cei nevrednici ceea ce a făgăduit [că va da]. Astfel, ei transformă dărnicia Lui în robia Lui... Căci nu cad oare mulți după aceea [din har]? Nu este luat darul acesta de la mulți?

—Tertullian⁵

Omul poate ajunge la o anumită neprihănire din care poate cădea.

—Origen⁶

Cei care nu Îi dau ascultare sunt dezmoșteniți de El și au încetat să mai fie fiii Lui.

—Irineu⁷

La auzul poziției mele privitoare la aceste adevăruri din Scriptură, unii mi-au spus pe nedrept: „John, tu ești arminian.” Dicționarul definește acest termen în felul următor: „despre sau care este legat de teologia lui Jacobus Arminius și a adeptilor lui, care au respins doctrinele calviniste despre predestinare și au crezut că voința liberă a omului este compatibilă cu suveranitatea lui Dumnezeu.”⁸

Celor care îmi aduc această acuzație le spun: „Nu, eu nu sunt nici adeptul calvinismului, nici al arminianismului. Sunt un creștin care crede că Biblia este Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu.”

Jacobus Arminius a trăit cu mult după autorii Scripturii și chiar cu mult după părinții Bisericii pe care i-am citat mai sus. I-ați putea numi atunci pe acești autori arminieni? Evident că nu, având în vedere faptul că au trăit și au scris înainte de nașterea lui Arminius. Ceea ce scriu acum nu reprezintă o idee, un concept sau o convingere personală, ci adevărul clar comunicat în Noul Testament. Iar Dumnezeu Și-a comunicat foarte limpede mesajul de avertizare aceluia dintre noi care cred. Trebuie să fim cu băgare de seamă să nu ne lăsăm conduși de o școală de gândire, ci să fim deschiși față de contextul Scripturii, după cum a fost inspirat de Duhul Sfânt, căci:

Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos să ne învețe ce este adevărat și să ne ajute să vedem ce este greșit în viața noastră.

Ea ne îndreaptă și ne învață să facem ce este bine. Acesta e modul lui Dumnezeu de a ne pregăti în toate lucrurile... (2 Timotei 3:16-17, NLT)

Este interesant de observat că liderii falși, pe care Isus i-a avertizat și i-a mustrat cu asprime, erau cei care se strâneau în jurul școlilor de gândire și care dădeau altora învățătura corespunzătoare acelei școli. Cu toate acestea, dacă privim la ceea ce ni se spune despre Ioan Botezătorul, despre Isus sau alții care au proclamat adevărul, descrierea pe care o întâlnim în mod repetat este următoarea: „îi învața ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor” (Matei 7:29). Din pricina aceasta, Pavel îl îndemna pe Tit: „Spune lucrurile acestea, sfătuiește și mustră cu deplină putere” (Tit 2:15). Iar lui Timotei îi scria: „rămâi în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățatură” (1 Timotei 1:3). Pavel îl mai învața pe Timotei următoarele:

Vestește și predică Cuvântul, înțelegând cât de grabnică este îndeplinirea acestei porunci [nu da înapoi, fi pregătit], fie că ocazia pare prielnică sau neprielnică. [Indiferent dacă mesajul este comod sau incomod, mai bine sau mai rău primit, tu, ca vestitor al Cuvântului, trebuie să arăți oamenilor ce este greșit în viața lor.] Convinge-i, mustrându-i și corectându-i, avertizându-i și îndemnându-i, fiind statornic și neobosit în răbdare și învățatură. (2 Timotei 4:2, AMP)

În Efeseni 6, Pavel cere credincioșilor să îl susțină în rugăciune, ca „să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc” (versetul 20). Putem vedea că aceasta este o trăsătură a tuturor adevăraților purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu. Autoritatea lor stă în Cuvântul Domnului. Ei nu se strâng în jurul unor simțăminte personale, al unor școli de gândire sau al consensului majorității. Majoritatea se poate înșela uneori. Noi trebuie să știm că Dumnezeu nu Se înșală niciodată și că ceea ce spune El așa este.

Păziți de cădere

Unii au fost clătinați de acest mesaj despre căderea din har, care este atât de limpede prezentat în Scriptură. Mulți au venit la mine, cuprinși de teamă, și mi-au zis: „Credeam că noi avem siguranță veșnică.”

Răspunsul meu a fost: „Fără doar și poate! Noi avem siguranță veșnică. Isus a spus că nu a pierdut pe niciunul dintre cei pe care I i-a dat Tatăl (vezi Ioan 18:9), fiindcă El nu ne părăsește și nu ne uită vreodată. Însă Isus nu a spus că noi nu Îl putem părăsi.” Replica aceasta este întâmpinată de obicei de priviri îngrijorate. Atunci continuu astfel: „Dacă îl iubiți cu adevărat pe Isus Cristos, de ce ați dori vreodată să Îl părăsiți? Nu vă veți lepăda de El dacă Îl iubiți cu adevărat!”

Dacă Îl iubiți pe Dumnezeu, nu vă va fi greu să Îi păziți poruncile! Dacă slujirea lui Dumnezeu este o obligație, ați intrat într-o relație de tip legalist și vă va fi greu să Îi respectați poruncile. Noi nu ar trebui să Îl slujim pe Dumnezeu pentru a-I câștiga aprobarea, ci fiindcă suntem îndrăgostiți de El!

Iuda continuă și ne spune cum să ne păstrăm dragostea plină de proșpețime, chiar dacă în biserică există și influențe negative. El ne îndeamnă: „Țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați [*căutați*] îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viața veșnică” (Iuda 21). Noi trebuie să Îl căutăm pe Domnul în fiecare clipă a zilei. Trebuie să tânjim după El și să Îl căutăm neconținut, ca să ni Se descopere într-un mod mai mareș, căci „oricine are nădejdea aceasta în El se *curățește*, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3). Ioan a vorbit în mod specific despre revelarea lui Isus Cristos.

Atunci când Îl căutați pe El și aveți părtășie cu Duhul Lui, nu veți dori niciodată să vă îndepărtați de Domnul. Prin urmare, nu are ce să vă clatine. Una dintre promisiunile mele preferate din Biblie se găsește în concluzia cărții lui Iuda. Celor care rămân în dragostea lui Dumnezeu, căutând revelarea lui Isus, Iuda le spune:

Iar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale,

singurului Dumnezeu, Mântuitorului nostru, prin Isus Cristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin. (Iuda 24-25)

Aceasta este rugăciunea și dorința mea sinceră pentru voi!

CAPITOLUL 7

TEMELIA

...cel neprihănit are temelii veșnice.

—Proverbe 10:25

Înainte să ne întoarcem la alegoria orașului Affabel, pentru a discuta despre judecata și răsplătirea de care au avut parte Egoistul și Generoasa, vom rezuma cele discutate în ultimele trei capitole. Amintiți-vă pasajul acesta din capitolul 4:

De aceea, să mergem înainte și să trecem de etapa elementară a învățăturilor și doctrinei despre Cristos (Mesia), înaintând cu hotărâre spre desăvârșirea care însoțește maturitatea spirituală. Să nu mai punem iarăși temelia despre... judecata și pedeapsa veșnică. (Evrei 6:1-2, AMP)

Dacă ne lipsește o temelie solidă în ce privește adevărurile despre judecata și pedeapsa veșnică, nu ne putem clădi o viață sănătoasă în Cristos. Este ca și cum am încerca să ne desăvârșim educația fără a avea uneltele de bază care se însușesc în școala primară, cum ar fi abilitatea de a citi și de a scrie.

De ce este așa? În urma studierii atente a Evangheliilor, veți observa că Isus a vorbit despre iad și l-a descris mai mult decât a amintit cerul. El a procedat astfel pentru a pune în noi ca temelie frica de Domnul. Iată un exemplu:

Orice ați spus la întuneric va fi auzit la lumină; și orice ați grăit la ureche, în odăițe, va fi vestit de pe acoperișul caselor. Vă spun vouă, prietenii Mei: să nu vă temeți de cei ceucid trupul și după aceea nu mai pot face nimic. Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă. (Luca 12:3-5)

Cuvintele acestea sunt pline de forță și precizie: dobândirea și păstrarea unei înțelegeri bune cu privire la judecata și pedeapsa veșnică sădește adânc și păstrează în inima noastră frica de Domnul.

Îngăduiți-mi să explic ce vreau să spun. Numai Dumnezeu poate da sentința veșnică de a trimite în iad. Ceea ce am rostit în ascuns va fi dat în vileag de lumina slavei Lui în ziua judecății. Nu doar cuvintele care ne-au ieșit din gură, ci și motivațiile, atitudinile, faptele și lucrările noastre vor fi aduse la lumină. Frica de Dumnezeu ne face mereu conștienți că nimic nu poate fi ascuns de El, nici măcar cele mai tainice lucruri. Știm că nimic nu va scăpa judecății Lui, iar această judecată este dreaptă. Dacă nu înțelegem acest fapt, ne putem lăsa amăgiți de gândul că Dumnezeu trece cu vederea, ba chiar că nu vede nelegiuirea și ne vom liniști agățându-ne de o îndurare care nu există și pe care nu o regăsim în Scriptură (așa cum au făcut Amăgitul, Temătoarea și Viața Dublă). Putem ajunge cu ușurință în rândul numeroșilor oameni care, în aceste zile din urmă, se îndepărtează de consacrarea statornică și alunecă spre calea nelegiurii.

Cei cărora le lipsește această temelie vor aluneca fără îndoială în capcana fricii de oameni și vor ajunge în cele din urmă să slujească ceea ce le stârnește teama. Dacă ne temem de Dumnezeu, Îi vom da ascultare chiar și atunci când suntem supuși presiunii. Dacă ne temem de oameni, ne vom supune lor, mai cu seamă când suntem presați, și vom aluneca spre ceea ce e pe placul plăcerilor noastre, al dorințelor firești sau al mândriei. Cedarea continuă în fața firii va avea în cele din urmă consecințe grave. Așadar, dacă nu înțelegem bine ideea judecății și a pedepsei veșnice, ne va lipsi într-o anumită măsură frica de Domnul, căci înfiorarea și teama respectuoasă pe care le stârnește gândul la judecățile lui Cristos constituie, într-adevăr, unul dintre aspectele fricii de Domnul. Pavel exprima ideea în felul următor:

Toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut pe când trăia în trup. Ca unii care cunoaștem deci frica de Domnul, pe oameni căutăm să îi încredințăm... (2 Corinteni 5:10-11)

Pavel nu se referea la judecata din fața marelui tron alb (cea pomenită de Isus în Luca 12), la care oamenii vor fi trimiși în iad. El avea în vedere judecata credincioșilor. Vom începe să discutăm despre aceasta în capitolul următor, dar observați acum faptul că apostolul pune semnul egalității între scaunul de judecată al lui Cristos și frica de Domnul. De fapt, în versetul de mai sus, el chiar numește scaunul de judecată „frica de Domnul”. Ideea este că nu putem separa teama de Domnul de înțelegerea judecății și că frica de Domnul este cheia unei vieți sănătoase.

Ascultați cuvintele profetului Isaia: „El va fi temelia statornică pentru zilele tale, un izvor bogat de mântuire, înțelepciune și cunoaștere; frica de Domnul este cheia acestei comori” (Isaia 33:6, NIV).

Teama sfântă este cheia temeliei statornice a lui Dumnezeu. Amintiți-vă că, în capitolele anterioare, Isus a vorbit despre mulțimea de oameni veniți la judecată care făcuseră lucruri miraculoase în Numele Lui, dar care aveau să fie alungați de la fața Sa. Nu este surprinzător faptul că, în Matei 7, Isus a continuat explicând cauza căderii lor. Aceasta era temelia pe care o aveau acei oameni. Ei își clădiseră viața pe mentalități și convingeri care nu puteau înfrunța furtunile vieții. Iată cuvintele lui Isus:

De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă [temelia statornică a lui Dumnezeu, frica de Domnul].

Însă orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit și prăbușirea i-a fost mare. (Matei 7:24-27)

Cei care au răbdat până la sfârșit au rămas în picioare în fața furtunii datorită temeliei lor statornice. Frica de Domnul constituie această temelie; ea ne conferă stabilitate. Este ca un izvor al bogățiilor lui Dumnezeu. Mântuirea Lui, înțelepciunea și cunoașterea sunt toate ascunse în ea.

Frica de Domnul

Ce este frica de Domnul? A ne teme de Domnul înseamnă oare să fim speriați când ne gândim la El? De bună seamă că nu. Cum am putea avea o relație strânsă cu Domnul (ceea ce El dorește cu ardoare), dacă ne-ar fi groază de El? Când Dumnezeu a venit să Se descopere poporului Israel, El a dorit să aibă părtășie cu acesta, așa cum a avut cu Moise, dar israeliții s-au dat cu toții înapoi și au refuzat să se apropie. Moise le-a spus: „Nu vă înspăimântați; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți *frica Lui înaintea ochilor voștri*, pentru ca să nu păcătuiți” (Exod 20:20).

Cuvintele lui Moise par contradictorii, dar nu sunt. El face o distincție între a-i fi cuiva frică de Dumnezeu și teama de Domnul, căci între cele două există o deosebire. Cel căruia îi este frică de Dumnezeu are ceva de ascuns. Amintiți-vă ce a făcut Adam după ce s-a dovedit neascultător în grădina Eden: s-a ascuns de prezența Domnului. Pe de altă parte, celui care se teme de Domnul, se teme să stea departe de El. Un asemenea om fuge de neascultare. Așadar, prima definiție a temerii sfinte este groaza de a fi departe de Dumnezeu.

Să mergem mai departe și să descoperim ce înseamnă aceasta. A ne teme de Domnul înseamnă a-L cinsti, prețui, stima, respecta și a dovedi reverență față de El mai presus de orice sau oricine altcineva. A ne teme de Dumnezeu înseamnă să iubim ce iubește El și să urâm ce El urăște. Ceea ce este important pentru El este important și pentru noi; ce nu e important pentru El nu este nici pentru noi. Când ne temem de Domnul, *tremurăm în fața cuvintelor Sale*, ceea ce înseamnă că le dăm ascultare numaidecât, chiar și atunci când nu le înțelegem, când ne dor sau când nu vedem care sunt beneficiile. Iar ascultarea noastră este una desăvârșită, până în cele mai mici detalii. Așadar, manifestarea fricii de Domnul este, într-adevăr, *ascultarea* față de Cuvântul, căile sau poruncile Lui.

Scriptura ne arată că frica de Domnul este începutul înțelepciunii. Am mai putea spune că ea constituie *temelia* înțelepciunii. Înțelepciunea, despre care vom discuta mai detaliat în capitolele următoare, este priceperea și abilitatea de a face alegeri corecte la momentul oportun. Celor care fac alegeri greșite când sunt supuși presiunii le lipsește înțelepciunea, iar sursa înțelepciunii este frica de Domnul. Scriptura ne spune că viața noastră poate fi comparată cu clădirea unei case.

Mai întâi se pune fundația, iar după aceasta urmează structura clădirii. În Proverbe 24:3 ni se spune astfel: „Prin înțelepciune se înalță o casă.” Dacă ne clădim viața cu ajutorul abilității de a face alegeri corecte, atunci vom zidi o viață sănătoasă, cu care ne vom putea înfățișa încrezători înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Însuși începutul sau temelia acestei înțelepciuni este frica de Domnul.

Feriți de îndepărtarea de Domnul

Creștinii nu ar aluneca de la credință dacă frica de Domnul ar fi adânc înrădăcinată în inima lor. Atunci nu am cădea și nu ne-am îndepărta de consacrarea noastră statornică față de Isus. Nu am privi Cuvântul Lui ca pe un lucru de apucat; nu am flirta cu păcatul, care face inima credincioșilor să se împietrească într-atât încât sfârșesc prin a cădea de pe cale (vezi Evrei 3:12-13). Am ști mereu că tot ce facem și spunem în ascuns va fi rostit în auzul tuturor în fața scaunului divin de judecată.

Ascultați ce îi spunea Dumnezeu lui Ieremia despre cei din vremea Noului Testament:

Ei vor fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul lor. Le voi da o inimă și o cale ca să se teamă de Mine totdeauna, spre fericirea lor și a copiilor lor după ei. Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine. (Ieremia 32:38-40)

Observați că Dumnezeu spune cu privire la poporul Lui că se va teme de El întotdeauna și că nu se va îndepărta de El. Îmi amintesc o întâlnire din Malaiezia în care Duhul fricii de Domnul S-a manifestat cu putere. Erau prezenți oameni din toată emisfera de est. Sala în care vorbeam era înșesată cu studenți la școli biblice, păstori și mulți alții. Spre finalul serviciului, mulți dintre participanți plângeau nestăpânit și stăteau întinși peste tot în jurul platformei din față.

Frica de Domnul era atât de puternică în atmosfera aceea, încât mi-am zis: „John Bever, dacă faci o singură mișcare greșită sau spui un singur lucru greșit, ești mort.” Așa s-ar fi întâmplat oare? Nu știu, dar tot ce pot spune este că un bărbat și o femeie care au făcut o mișcare greșită

într-o atmosferă asemănătoare, în Noul Testament, au murit. Rezultatul imediat al judecății care s-a abătut asupra lor a fost acela că „o mare frică a cuprins toată adunarea și pe toți cei ce au auzit aceste lucruri” (Fapte 5:11).

După acea întâlnire din Malaiezia, un cuplu din India s-a apropiat de mine și mi-a zis: „John, ne simțim atât de curați lăuntric.”

Le-am răspuns: „Și eu.”

A doua zi dimineața eram în camera mea de hotel când am citit pasajul următor: „Frica de Domnul este curată și *ține pe vecie*” (Psalmul 19:9).

Duhul Sfânt a vorbit îndată inimii mele și mi-a zis: „Lucifer a fost îngerul care conducea închinarea în ceruri. A fost ales, frumos și binecuvântat. Însă nu s-a temut de Mine; *de aceea nu a rămas în picioare pe vecie.*”

Am cugetat la gândul acesta, după care am auzit următoarele cuvinte: „O treime dintre îngerii care înconjurau tronul Meu și care au văzut slava Mea nu s-au temut de Mine. *Ei nu au rămas în picioare pe vecie.*”

Am rămas uimit de ceea ce îmi descoperise Domnul. Apoi am auzit iarăși glasul Lui spunându-mi: „Adam și Eva au umblat în prezența slavei Mele. Au avut părtășie cu Mine, dar nu s-au temut de Mine. *Ei nu au rămas în prezența Mea pe vecie.*”

Frica de Domnul ne dă puterea de a rămâne în picioare. Ea ne ajută să fim mereu ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu. Iată ce avertisment este adresat credincioșilor în Evrei 4:1: „De aceea, câtă vreme rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, *să ne temem*, ca nu cumva vreunul dintre voi să fie lipsit de ea” (traducere liberă din limba engleză). Este interesant faptul că autorul acestui verset folosește cuvintele *să ne temem*, nu *să iubim*. Teama de Domnul este cea care ne împiedică să alunecăm înapoi în păcat.

Un evanghelist renumit

Nu voi uita niciodată momentul în care am vizitat un evanghelist renumit, care își ispășea ultimul an din sentința de cinci ani de privare de libertate pe care o primise. Cazul lui ajunsese cunoscut lumii și adusese multă ocară Împărăției lui Dumnezeu. Însă în cursul primului an petrecut de el în închisoare, omul a avut parte de o întâlnire veritabilă

cu Domnul. Când am intrat în clădirea aceea, patru ani mai târziu, unul dintre primele cuvinte pe care mi le-a spus au fost următoarele: „John, închisoarea aceasta nu a fost judecata Domnului pentru viața mea, ci îndurarea Lui. Dacă aș fi continuat să trăiesc în același fel, aș fi sfârșit în iad pentru veșnicie.”

Spusele lui mi-au captat atenția. Știam că stau de vorbă cu un om zdrobit al lui Dumnezeu, cu un adevărat slujitor al lui Cristos. Știam și că își începuse lucrarea plin de o dragoste arzătoare pentru Isus. Pasiunea lui fusese vădită. Mă întrebam cum de ajunsese atât de departe de Domnul în timp ce era încă pe culmile slujirii. Așa că l-am întrebat: „Când ai încetat să Îl mai iubești pe Isus?”

El m-a privit și mi-a răspuns fără ezitare: „Nu am încetat să Îl iubesc!”

Contrariat, i-am zis: „Dar cum rămâne cu frauda și adulterul din ultimii șapte ani și cu toate lucrurile pentru care ai ajuns la închisoare?”

El mi-a răspuns: „John, L-am iubit pe Isus în tot acest timp, însă nu m-am temut de Dumnezeu. El nu era autoritatea supremă în viața mea.” Apoi a spus ceva ce mi-a rămas în minte: „John, sunt trei milioane de creștini americani care se află în aceeași stare în care eram și eu. Îl numesc pe Isus Mântuitorul lor și Îl iubesc, dar nu se tem de El ca de Domnul lor suprem.”

La auzul cuvintelor lui, în mintea mea a pătruns lumina. Mi-am dat seama că Îl putem iubi pe Isus, dar că dragostea singură nu ne va împiedica să cădem. Trebuie să ne și temem de Domnul. Amintiți-vă cuvintele lui Moise: „Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți” (Exod 20:20). Frica de Domnul ne dă puterea de a rămâne în picioare și de a nu ne îndepărta de ascultarea față de Dumnezeu, cum au făcut Lucifer, o treime dintre îngeri și Adam, precum și cei din Biserica lui Cristos care se îndepărtează de calea credinței în aceste zile din urmă.

Duceți-vă până la capăt mântuirea

Iată de ce ne spune apostolul Pavel: „Duceți până la capăt mântuirea voastră (cultivați-o, mergeți înainte până la atingerea țintei, desăvârșiți-o) cu *frică* și *cutremur* (fără a vă pune încrederea în voi, fiind deosebit de precauți, cu conștiința sensibilă și veghind în fața ispitei, dându-vă înapoi cu sfială de la orice L-ar putea ofensa pe Dumnezeu și ar putea

compromite Numele lui Cristos)” (Filipeni 2:12, AMP). Noi ne ducem până la capăt mântuirea cu o *frică* reverențioasă și *cutremur*. Aceasta ne face conștienți că fiecare gând, cuvânt și faptă vor fi scoase la lumină în ziua judecății. Înțelegerea acestui fapt ne ține smeriți, atenți, cumpătați, sensibili și conștienți de ispita de a nu asculta. El ne dă ghes să ne ferim întotdeauna de ceea ce ar putea să nu fie pe placul lui Dumnezeu.

Observați că Pavel nu spune să ne ducem până la capăt mântuirea cu dragoste și bunătate. Frica de Domnul ne dă tăria de care avem nevoie pentru a nu cădea din harul Lui, alunecând spre o viață de nelegiuire. Pe de altă parte, dragostea pentru Dumnezeu ne ferește de legalism, care distruge și el intimitatea cu Dumnezeu. Dragostea pentru Domnul ne alimentează motivațiile și intențiile, păstrându-le pline de pasiune și curate. Avem nevoie de forța puternică atât a dragostei, cât și a fricii în viața noastră, pentru a ne putea păstra sănătoasă relația cu El. De aceea Pavel Îl numește pe Dumnezeu Tatăl nostru ceresc, Ava (care înseamnă tătic), dar ne spune și că El este un foc mistuitor (vezi Evrei 12:29). El este dragoste, dar în același timp e un Dumnezeu drept și un Judecător sfânt. A nu ne teme de El înseamnă a ne lipsi stabilitatea care ne ajută să răbdăm până la capăt, iar Isus ne-a spus în repetate rânduri că cei care rabdă până la sfârșit vor fi mântuiți (vezi Matei 10:22).

Influența noastră

Celălalt motiv pentru care este esențial să avem o înțelegere clară cu privire la judecată și la pedeapsa veșnică este influența noastră asupra altora. Dacă ne lipsește frica de Domnul, vom comunica (fie prin cuvinte, fie prin fapte) o Evanghelie lipsită de echilibru. Aceasta îi va face pe cei aflați în sfera noastră de influență să fie vulnerabili în fața alunecării sau chiar a căderii permanente.

În calitate de învățători ai Evangheliei sau de păstori, dacă avem deficiențe în privința acestor doctrine fundamentale, vom transmite mai cu seamă principiile Scripturii legate de trăirea unei vieți binecuvântate, prospere și fericite. Aceste principii vor funcționa, așa cum au avut menirea să o facă. Ele vor produce sănătate, succes financiar, pace, relații mai bune și așa mai departe. Cu toate acestea, în absența unei înțelegeri elementare pe tema judecății veșnice, ne vom feri să predicăm crucea și prețul umblării pe urmele lui Isus. Vom rosti mai mult mesaje despre

împlinirea propriilor dorințe decât despre chemarea de a ne consacra trăirea lui Cristos, oricare ar fi prețul pe care îl avem de plătit.

Dacă nu ne ducem viața mânați de atracția eternității, vom trăi și vom comunica mai mult pentru a câștiga ceva de pe urma trăirii noastre în loc să privim viața din perspectivă eternă. Îi vom învăța pe oameni cum să trăiască mai mult pentru clipa prezentă, în loc să viețuiască aiudoma patriarhilor, care așteptau „cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:10).

Da, există răsplătiri și în viața aceasta pentru ascultarea principiilor lui Dumnezeu. Iar învățătura dată pe subiectul acesta a fost bună. Dar să nu uităm că noi locuim doar vremelnic pe acest Pământ. Noi avem menirea de a ne bucura de succes în viața aceasta, dar trebuie să o facem adoptând standardele cerului, nu pe cele ale culturii noastre. Adevărata noastră casă nu este aici.

Citiți cu atenție motivația sfinților care au renunțat la lumea aceasta pentru a-L urma pe Dumnezeu:

În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt *străini și călători* pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar ei doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate. (Evrei 11:13-16)

Patria pe care o așteptau acești sfinți este cetatea lui Dumnezeu, noul Ierusalim spre care ne vom îndrepta atenția în restul acestei cărți. Cei care vor trăi în această cetate sunt numiți biruitori. Răsplata lor va fi nespus mai bună decât tot ce poate oferi mai bun viața pe acest Pământ.

— ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT —

SECȚIUNEA 3: CAPITOLELE 6-7

1. Pe care dintre beneficiile umblării pe urmele lui Cristos credeți că ați fi mai tentați să le căutați mai presus de intimitatea cu Isus Însuși? Ce v-ar putea ajuta să vă păstrați inima concentrată spre ținta corectă?
2. Gândul că un credincios poate alege să se îndepărteze de credință ne face să luăm în serios lucrurile. Intră în conflict ideea aceasta cu ce ați crezut până acum? Discutați răspunsul în lumina următorului adevăr: în calitate de credincioși, noi căutăm să reacționăm nu mânați de frică, ci de frica de Domnul.
3. Meditați la pilda robului nemilostiv din Matei 18:23-35. De ce credeți că Dumnezeu privește cu atâta seriozitate chestiunea iertării?
4. Descrieți în propriile cuvinte modul în care o perspectivă denaturată despre îndurarea lui Dumnezeu (lipsită de influența fricii sfinte) poate amăgi un credincios.
5. Perspectiva noastră veșnică nu ne afectează numai pe noi înșine. Noi îi influențăm și pe alții. Cum credeți că putem comunica beneficiile pământești ale urmării lui Dumnezeu (cum ar fi sănătatea, succesul sau împlinirea), fără a ne abate atenția de la ceea ce contează cel mai mult?

ABILITATEA NOASTRĂ DE
A EDIFICA ÎMPĂRĂȚIA
LUI DUMNEZEU SE BAZEAZĂ
ÎN ÎNTREGIME PE *ASCULTAREA*
NOASTRĂ DE DUHUL SFÂNT —
NU PE TALENTELE
NOASTRE NATURALE.

- JOHN BEVERE
#DRIVENBYETERNITY

NU VENIM LA ISUS PENTRU
O VIAȚĂ *MAI BUNĂ*.
VENIM LA EL PENTRU CĂ
ISUS ESTE VIAȚA

- JOHN BEVERE

#DRIVENBYETERNITY

DACĂ **NU** ACCEPȚI
SĂ ÎMPLINEȘTI CHEMAREA
LUI DUMNEZEU PENTRU **TINE...**

...EL VA CHEMA
PE ALTCINEVA.

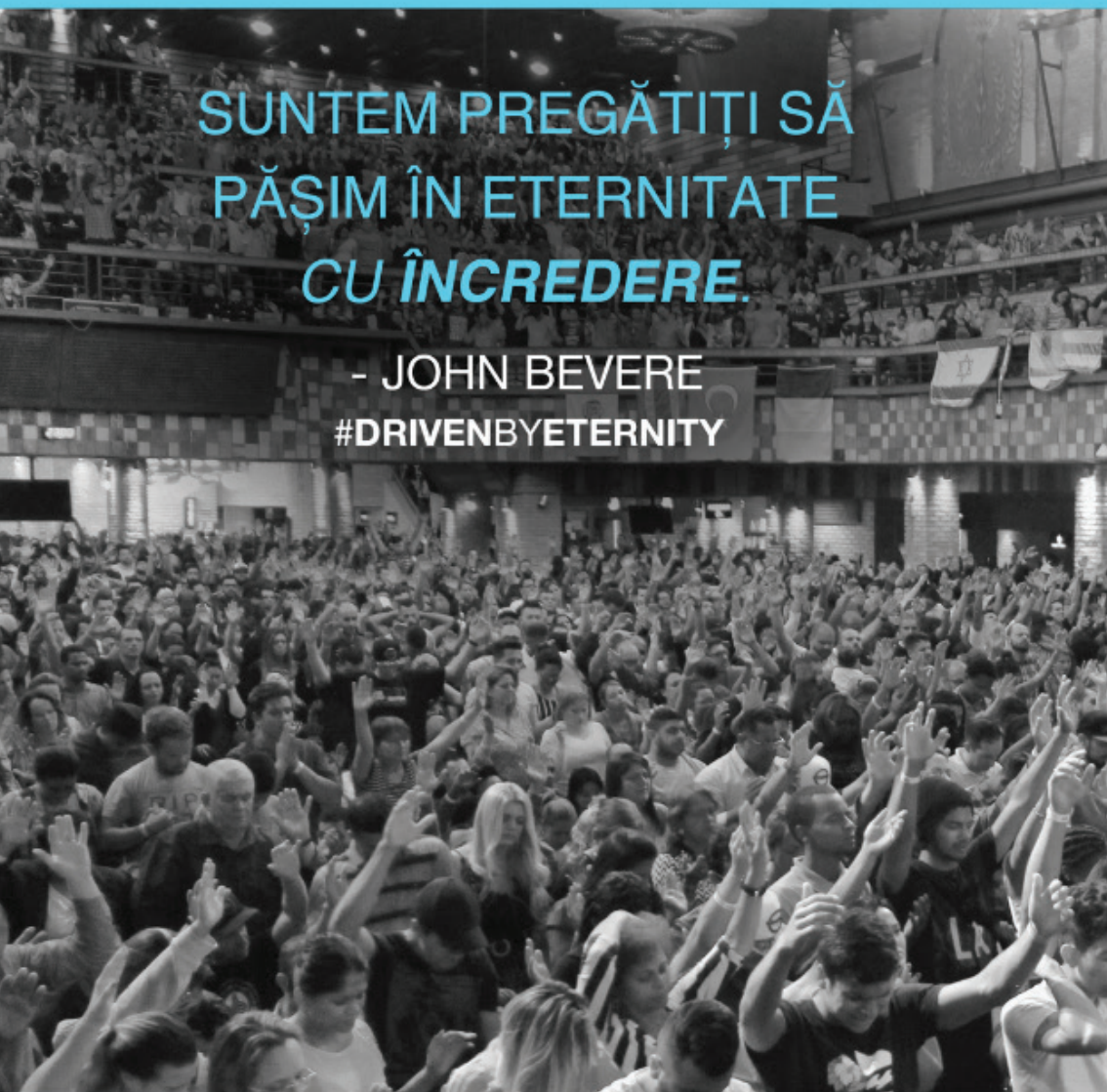
- JOHN BEVERE
#DRIVENBYETERNITY

DACĂ NE-AM CLĂDIT VIAȚA
PE ADEVĂRUL NESCHIMBAT AL
CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU,

SUNTEM PREGĂTIȚI SĂ
PĂȘIM ÎN ETERNITATE
CU ÎNCREDERE.

- JOHN BEVERE

#DRIVENBYETERNITY

DUMNEZEU NE VA JUDECA
DUPĂ CUVÂNTUL SĂU,
NU DUPĂ STANDARDELE
CREATE DE OAMENI.

- JOHN BEVERE
#DRIVENBYETERNITY

Află mai multe @ [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org)

SECTIUNEA 4

REGATUL AFFABEL: ZIUĂ JUDECĂȚII II

. . . Eu sunt Cel ce cercetez răunchii (gândurile, sentimentele și scopurile) și inima [până în adâncul ei], și voi răsplăti fiecăruiă dintre voi după faptele lui.

—Apocalipsa 2:23 AMP

Să ne întoarcem acum la alegoria regatului Affabel, pentru a descoperi ce s-a întâmplat cu Egoistul și cu Generoasa. Cu ajutorul lor vom afla o serie de aspecte importante despre judecata credincioșilor, unul dintre ele fiind acela că nu toți credincioșii vor fi răsplățiți în mod egal.

Judecata credinciosului

Această judecată a avut loc dimineața, curând după ce endeliții au ajuns în Marea Sală. Aproximativ cinci sute de endeliți așteptau în Sala Vieții, anticipând cu nerăbdare prima lor întâlnire cu regele Jalyn. Generoasa și Egoistul au dat acolo peste prieteni vechi și noi; stăteau de vorbă cu aceștia când au intrat dintr-o dată în încăperea gărzilor regale. Orice vorbă a încetat când Mai Marele Gărzii le-a zis: „Veți da ochii îndată cu regele vostru. El v-a iubit dintotdeauna și a tânjit după ziua aceasta când veți fi împreună. Deși nu l-ați întâlnit niciodată, el v-a văzut. V-a privit inima și v-a cântărit roadele. El vă cunoaște inima, motivațiile, gândurile și simțămintele, precum și faptele. Nimic nu este ascuns de privirea lui. Să știți că judecata lui este dreaptă. Nimeni nu va fi nedreptățit sau judecat greșit.”

Mai Marele Gărzii a început să le spună cum aveau să fie conduși înăuntru, în Marea Sală, învățându-i care era protocolul pe care îl aveau de respectat odată ajunși acolo. Acestea fiind spuse, i-a anunțat: „Primul care se va înfățișa înaintea regelui este Egoistul. Ieși în față ca să te conducem în Marea Sală.”

Egoistul și judecata lui

Egoistul a presupus că fusese chemat primul datorită poziției pe care o avusese ca primar al orașului Endel. Era încrezător că îl aștepta o răsplătă frumoasă pentru felul în care cârmuise acest teritoriu al regelui. Și-a amintit spusele vechilor scrieri despre răsplătirile și rolurile de conducere din Affabel de care urma să aibă parte cei care se dovediseră credincioși în Endel. Egoistul văzuse comunitatea din Endel prosperând în timpul celor două mandate ale lui de primar. A pășit plin de încredere spre sala unde urma să-l întâlnească pe rege.

Ușile Marii Săli s-au deschis și Egoistul a fost condus în prezența regelui. A fost copleșit de măreția uriașului amfiteatru. A observat că era aproape plin. Toți cei prezenți stăteau ridicăți în picioare. Egoistul s-a întrebat de ce vedea ici și colo locuri goale, însă nu a stăruit asupra gândului, spunându-și că, probabil, cetățenii din Affabel se așezaseră fiecare unde dorise.

În fața lui, la mare distanță, se afla tronul lui Jalyn. Era mai maiestuos decât și-l putuse închipui vreodată Egoistul. Acesta mai observă câteva tronuri mai mici care presupuse, pe bună dreptate, că erau ale mai marilor din regatul lui Jalyn. Inima i se opri pentru o clipă; două dintre ele nu erau încă ocupate. Se gândi că, fără îndoială, unul dintre ele urma să îi fie acordat lui.

Un vechi prieten

În timp ce Egoistul înainta către tron, rămase uimit văzând transformarea glorioasă a înfățișării endeliților de altădată, care deveniseră între timp cetățeni ai orașului Affabel. După încă vreo câțiva pași, își recunosc un vechi prieten aflat chiar în partea din spate a amfiteatrului. Numele lui era Prietenosul. Fusese proprietarul unui restaurant unde obișnuia să

meargă Egoistul. Acesta din urmă își întoarce privirea spre Mai Marele Gărzii, dând să întrebe dacă avea voie să vorbească. Acesta încuviință înclinând ușor din cap.

Egoistul se apropie și cei doi se îmbrățișară.

- Cum îți mai merge, Prietenosule? întrebă Egoistul.

- Foarte bine, îi răspunse vechiul prieten, dar numele meu nu mai este Prietenosul, ci Mulțumitul. Regele mi-a pus un nume nou, așa cum face cu toți slujitorii lui, odată ce se înfățișează înaintea tronului său. Affabelul este mai minunat decât am visat vreodată, continuă Mulțumitul. Această Mare Sală nu este decât intrarea pe tărâmul plin de frumusețe, splendoare și măreție al acestui oraș magnific. Regele este mai chipeș, mai iubitor și mai maiestuos decât orice om pe care l-ai întâlnit sau cunoscut vreodată. Sunt atât de recunoscător că îl cunosc și îl slujesc! Este o onoare să mă aflu în regatul lui. Aici este mai bine decât în orice loc am ajuns vreodată. Dacă aș fi știut pe când eram în Endel ceea ce știu acum, aș fi trăit altfel. Aș fi căutat mai mult să fiu plăcut regelui. Aș fi trăit ca un cetățean mai bun în scurtul răstimp petrecut în Endel. Dacă aș fi făcut așa, acum m-aș fi aflat mai aproape de rege.

Egoistul întrebă:

- Ce vrei să spui? Ai fost un cetățean grozav în Endel! Ai condus unul dintre cele mai bune restaurante și ai susținut multe evenimente ale comunității. Ai ajutat deseori cu banii tăi și cu mese gratuite campaniile de strângere de fonduri. Ba chiar ți-ai sacrificat pentru aceasta venitul pe care l-ai fi putut obține în acele seri!

Mulțumitul clătină din cap.

- Am făcut toate acele lucruri pentru a mă bucura de apreciere și acceptare. Știam, în același timp, că activitățile acelea aveau să îmi aducă mai mulți clienți. Motivația mea nu era de a fi o binecuvântare, ci de a-mi asigura succesul. Ar fi trebuit să dau ascultare cuvintelor lui Jalyn. El ne-a spus: „Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut. Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi fericit de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.”¹ Am oferit toate acele mese pentru propriul câștig, nu pentru binele comunității. Voiam să mă învârt în sfera oamenilor cu influență din Endel.

Egoistul își continuă întrebările.

- Dar ai sprijinit deseori Școala din Endel. Nici aceasta nu ți-a câștigat bunăvoința regelui?

Mulțumitul îl lămuri:

- Am contribuit, într-adevăr, la susținerea Școlii din Endel, dar nu potrivit cu succesul afacerii mele. De fapt, am dăruit doar un mic procent din câștig. Am agonisit cea mai mare parte a profitului restaurantului, fiindcă mă temeam de eșec. În plus, îmi și doream să trăiesc o viață bună. Adevăratele mele intenții erau de a mă proteja pe mine însumi. Puținul pe care l-am dat avea menirea de a-mi liniști conștiința. M-am simțit obligat să dăruiesc, fiindcă dascălii noștri ne-au vorbit adesea despre importanța de a da pentru regatul lui Jalyn și pentru cei nevoiași. Astfel am ajuns să dau mai degrabă mânat de vinovăție și constrâns de ceea ce știam, nu îmboldit de compasiune și dragoste.

Mulțumitul continuă:

- Am uitat pilda lui Jalyn despre văduva care a iubit regatul Affabel. Îți amintești cuvintele lui? „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie; căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască.”²

Gândurile Egoistului se întoarseră la evenimentele sociale și la cinele pregătite în casa lui. La acestea nu participase niciun sărac sau nevoiaș. Își aminti apoi de suma de cinci mii pe care o dăduse pentru a-i potoli pe cei dezamăgiți de alegerea lui de a da terenul magazinului, nu școlii. În vremea aceea i se păruse o sumă însemnată, dar acum se simțea stânjenit gândindu-se cu cât de puțin contribuise. Cum avea să fie cântărită fapta lui înaintea lui Jalyn?

Firul gândurilor îi fu întrerupt de cuvintele cu care continuă Mulțumitul:

- Dacă aș fi fost cu adevărat pasionat de Jalyn și de slujitorii lui, mi-aș fi pus la dispoziție timpul și aș fi slujit la școală. Atunci când toți își fac partea, povara poate fi ridicată și nu mai este purtată doar de câțiva. Dacă planul lui Jalyn ar fi fost urmat, nimeni nu ar fi fost împovărat peste măsură. Puținii care au ales să poarte poverile grele au fost răsplătiți potrivit cu efortul lor. Adevărul este că puținul pe care l-am dat l-am oferit pentru a-mi potoli conștiința, fiindcă mă simțeam vinovat din pricina lipsei mele de consacrare față de regatul lui Jalyn. Când mi-a fost derulat rezumatul vieții, a fost limpede că am trăit mai mult pentru

confortul, siguranța și reputația mea decât pentru slava lui. Acum sunt unul dintre cei mai de jos cetățeni ai acestui oraș. Chiar și așa, tot sunt copleșit de bunătatea lui Jalyn și de dragostea atât de mare pe care mi-o poartă. Adevărul este că nu merit nimic din ce am primit de la el, dar, după cum vei descoperi și tu curând, iubirea și generozitatea lui sunt mai presus de puterea noastră de înțelegere. Îi sunt îndatorat pentru tot restul vieții pentru bunătatea extravagantă pe care mi-a arătat-o.

Uluit, Egoistul strigă:

- Tu, cel mai de jos dintre cetățeni!? Vrei să spui că aici există o ierarhie de clasă?

Mulțumitul zâmbi și zise:

- Într-un fel. Am învățat despre ea în Endel, chiar dacă mulți dintre noi nu s-au gândit niciodată serios la ea. Însă în adâncul inimii noastre am știut că așa e. De fapt, și tu te-ai gândit la adevărul acesta când ai pășit în amfiteatru. Ți-am auzit gândurile; anticipai că ți se va acorda unul dintre tronuri. Știi că acest fapt este posibil din vechile scrieri despre care am învățat la școală, deși mă îndoiesc că ți-ai dat seama pe când erai încă în Endel de convingerea aceasta privitoare la poziția ta viitoare. Cei care au fost credincioși lui Jalyn în timpul scurtei noastre șederi în Endel sunt liderii și cetățenii care au primit cele mai interesante poziții în societatea aceasta. Ei trăiesc în cea mai frumoasă parte a orașului și au privilegiul de a interacționa mereu cu regele. Aceia dintre noi care au trăit mai mult pentru ei înșiși când erau în Endel au fost trimiși la periferia orașului. Faptul acesta se vede și în amfiteatrul în care ne aflăm. Cei aflați în partea din spate sunt cei care locuiesc în câmpie. Nouă ne-au fost date slujbele care presupun cea mai multă trudă. Noi suntem cei mai de jos din regat. Cei aflați în partea de mijloc a sălii locuiesc în munți și au slujbe mai creative, iar cei din față și de pe tronuri locuiesc în Centrul Regal, acolo unde se află și regele. Ei au privilegiul de a trăi și munci alături de el. Ei sunt cei mai mari din regat.

Mulțumitul continuă:

- Prietene, să știi că Jalyn este un cărmuitor drept și iubitor. Orice îți dă el va fi o răsplată. Niciunul dintre noi nu s-ar bucura și de viața din părțile cele mai de jos ale acestui oraș, de n-ar fi fost el.

După ce rosti aceste cuvinte, Mulțumitul se întoarse la locul lui. Mai Marele Gărzii îi făcu semn Egoistului să înainteze spre tron.

Un dascăl cu multă popularitate

Egoistul făcu încă vreo câțiva pași și observă un alt cunoscut pe care îl admirase mult și al cărui nume era Motivatorul. Acesta fusese dascăl la Școala din Endel și încă unul pe care Egoistul îl considerase cu totul remarcabil. Cursurile lui fuseseră instructive și bine structurate, iar atunci când vorbea îl inspirase întotdeauna pe Egoist. Acest profesor nemaipomenit predă în așa fel încât ridică moralul studenților și îi făcea să se simtă bine în pielea lor. Și mesajele altor dascăli erau înalțătoare, însă ceilalți păreau uneori cam severi și cuvintele lor stârneau în inima studenților un simțământ dureros al condamnării. Nu la fel se întâmpla în cazul Motivatorului; întotdeauna te simțeai grozav când ieșai de la ora lui. De fapt, fusese de departe profesorul preferat al Egoistului.

Acesta din urmă aruncă din nou o privire spre Mai Marele Gărzii Regale, cerând fără cuvinte îngăduința de a vorbi cu fostul lui profesor. Gardianul încuviință. Egoistul se apropie de Motivator și cei doi se salutară cu căldură.

Egoistul nu se putu abține să nu întrebe:

- Cum se face că ai ajuns aici, pe rândurile din spate?

- Aceasta este poziția și locul meu. Sunt unul dintre cei mai de jos cetățeni din Affabel. Locuiesc în zona de câmpie și lucrez ca instalator.

- Poftim? strigă Egoistul. Erai unul dintre cei mai buni dascăli! Cum se poate să fi ajuns unul dintre cei mai de jos cetățeni? Tu ar fi trebuit să șezi pe unul dintre tronuri.

- Sunt mai multe motive pentru care nu mă aflu mai sus în rândurile acestei mărețe adunări sau pentru care nu cârmuiesc alături de Jalyn, îi zise Motivatorul. Îți voi spune pe scurt care a fost rădăcina nesăbuiței mele. Îți amintești că toți cei ce își consacră viața lui Jalyn sunt asemănați cu niște constructori? Am fost învățați lucrul acesta mereu în timpul școlii. Una dintre responsabilitățile noastre de căpătâi în Endel era de a clădi viața altora. Aceasta se realiza cu ajutorul mesajelor pe care le transmitem, fie prin vorbire, fie prin purtare, fie prin faptele noastre. Ca instructor al altora, mi s-a dat deopotrivă un mare privilegiu și o mare responsabilitate. Mi-am învățat studenții principiile și căile lui Jalyn, însă am eșuat ca dascăl în atât de multe privințe... Învățăturile mele au fost lipsite de echilibru. Am pus accentul numai pe aspectele pozitive ale slujirii lui Jalyn. I-am motivat pe mulți dintre studenții mei să urmărească numai succesul, fără a se gândi la efectele pe termen lung pe care le avea

acest fapt. Nu i-am învățat că adevăratul scop în viață este acela de a-i fi pe plac lui Jalyn. Le-am spus cum să se folosească de căile lui pentru a avea succes în viață. Prin urmare, nu i-am avertizat niciodată cu privire la capcanele și lațurile din societatea noastră. Scrierile străvechi arătau că menirea mea era de a predica întreg planul lui Jalyn. Aceasta includea obligația de a avertiza și de a învăța „pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Jalyn.”³ Eu am dat învățătură, dar am trecut cu vederea avertizarea. Prin faptul că am fost un profesor exclusiv pozitiv și că nu am rostit niciodată avertismente sănătoase, am clădit multe vieți care au adus puțină slavă lui Jalyn.

Capul Motivatorului se plecă atunci când ajunse la aceste cuvinte.

- O mare parte a lor a ajuns în pierzarea veșnică.

Văzând uluiala întipărită pe chipul Egoistului, dascălul stăruie asupra celor spuse:

- Da, au ajuns la pierzare. Mulți locuiesc acum pe Tărâmul Pustiu al Singurătății, în parte și din pricina învățăturii mele lipsite de echilibru. Eu nu le-am dat studenților ce aveau nevoie, ci ceea ce își doreau. Nu am vrut să pierd acceptarea lor sau popularitatea de care mă bucuram. Aceasta m-a făcut să clădesc greșit. Nu am căutat să dezrădăcinez domeniile slabe sau deficitare din viața lor. Le-am împărtășit numai perspective care serveau la alimentarea dorințelor lor egoiste. Amintește-ți avertismentul care era dat în scrierile străvechi celor care îi învățau pe alții: „Lucrurile acestea se vor întâmpla pentru că ei rățesc pe poporul Meu, zicând: «Pace!» când nu este pace. Poporul Meu zidește un zid și ei îl tencuiesc cu ipsos. De aceea, spune celor ce-l acoperă cu ipsos că se va prăbuși.”⁴ Mulți dintre studenții mei și-au clădit și și-au acoperit viața cu lucruri trecătoare. În adâncul conștiinței mele știam că zidurile acestea erau șubrede, dar nu i-am avertizat. Am spus că totul era bine, când nu era de fapt. I-am încurajat pe calea pe care porniseră și am întărit amăgirea în care s-au afundat. Mă doare și acum pentru foștii mei studenți care au ajuns în Ținutul Singurătății. Sunt și unii care au reușit să ajungă în Affabel. Însă mulți dintre cei care au îmbrățișat numai învățăturile pozitive, zise el privind peste umăr și continuând în șoaptă, se găsesc pe aceste rânduri din spate. Viața lor a fost irosită, iar eforturile lor au fost mistuite de foc înaintea scaunului de judecată.

Egoistul întreabă:

- Arse înaintea acestui scaun de judecată?

- Da, răspunse dascălul. Nu îți amintești ce spun scrierile străvechi? „Iar dacă cineva clădește pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va descoperi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc.”⁵

Faimosul dascăl continuă:

- Temelia despre care vorbea apostolul din vechime este cea a domniei lui Jalyn și amândoi știm că aceasta este singura cale de a intra în acest regat. Atunci când îi aparținem cu adevărat lui Jalyn, ar trebui să clădim pe această temelie. Când a fost cântărită prin prisma scrierilor străvechi, viața mea nu s-a ridicat la înălțimea standardelor de neprihănire ale lui Jalyn, căci am dat greș în domeniul influenței exercitate asupra celor cărora le-am predat. Nu mi-am folosit autoritatea pentru a avea un impact pozitiv în viața lor, ajutându-i să ajungă în Affabel, și în mod inevitabil mi-am pierdut răsplata. Amintește-ți ce a spus marele învățător din vechime, Pavel, despre cei pe care a fost chemat să îi influențeze: „Cine este, în adevăr, nădejdea sau bucuria sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră.”⁶ Eu am cunoscut adevărurile lui Jalyn când am început să predau, dar am îngăduit nesiguranței, dorinței după aprobarea altora și mândriei să mă conducă. Nu a trecut mult până când m-am îndepărtat de ceea ce știam. În cele din urmă, am ajuns să trăiesc ce predicam. Pe măsură ce m-am lăsat purtat în derivă, am pierdut din vedere avertismentele lui Jalyn pentru propria-mi viață. M-am lăsat amăgit. Perspectiva de aici privitoare la popularitate și aprobare este foarte diferită de cea din Endel. Multe dintre lucrurile considerate a fi importante acolo sunt privite aici ca unele lipsite de însemnătate.

Egoistul a întrebat pe un ton solemn:

- Prietenul meu mi-a spus că Jalyn ne schimbă aici numele. Care este noul tău nume?

Dascălul a zâmbit și a zis:

- Numele meu este Umilul.

Cu aceste cuvinte, își înclină capul și păși înapoi la locul lui. Egoistul se întoarse către Mai Marele Gărzii care încuviință, în semn că tot ce auzise de la Umilul era adevărat.

Egoistul păși mai departe spre tron. Acum nu mai era la fel de încrezător ca atunci când fusese chemat să intre în sală. Se gândi la viața lui. Care îi fuseseră motivațiile? Condusese orașul pentru slava lui Jalyn sau mânat de ambiții proprii? Cum își desfășurase viața? Și-o conformase cuvintelor lui Jalyn sau se lăsase și el amăgit? Contribuise la zidirea altora sau îi folosise pentru a-și clădi propriul succes?

În rândul cârmuitorilor

Egoistul era pe la mijlocul culoarului care străbătea Marea Sală. Observă că cetățenii aflați aici aveau un aer și mai nobil, dacă așa ceva era cu putință. Fiecare îl privea cu dragoste și acceptare. Se simți mângâiat la vederea privirii și expresiei de pe chipul lor, care îi erau de ajutor în momentele acelea în care era destul de nesigur cu privire la soarta lui și la ceea ce îl aștepta.

I se păru că durează o veșnicie până când ajunse în fața tronului. Cu fiecare pas făcut, prin minte i se derulau atât de multe crâmpieie ale anilor petrecuți în Endel. Încă spera că va fi desemnat cârmuitor alături de rege, datorită succesului de care se bucurase în calitate de primar.

Acum se afla în mijlocul subordonaților lui Jalyn. Observă veșmintele lor regești și coroanele de pe creștetele lor. Fiecare dintre ei ținea în mână câte un sceptru. Erau, într-adevăr, cetățenii cu aerul cel mai princiar dintre toți cei aflați în mărețul oraș. Egoistul rămase uimit văzând ce înfățișare glorioasă puteau avea niște oameni.

În rândul celor aflați în jurul regelui, Egoistul observă o fostă secretară a unuia dintre membrii consiliului orașenesc. „*De ce e așezată ea pe unul dintre tronuri?*” se întrebă Egoistul. Nu o remarcase niciodată în timpul școlii. Ea absolvise cu un an înaintea lui. Nu putea spune că o cunoscuse personal, fiindcă ea era o persoană mai retrasă din fire.

Femeia păși înainte, iar Mai Marele Gărzii se opri și făcu o plecăciune înaintea ei. Femeia îl salută pe Egoist, întâmpinându-l cu o îmbrățișare și un zâmbet cald.

- Bun venit în Affabel, Egoistule. Eu sunt Răbdătoarea. Jalyn mi-a cerut să stau de vorbă cu tine înainte să te înfățișezi în fața lui. Eu mă număr printre cârmuitorii lui de aici, din Affabel.

Pe Egoist îl luă gura pe dinainte și zise:

- Printre cârmuitori? Cum te poți număra tu printre ei? Nu ai făcut niciodată nimic în Endel.

În clipa următoare îi luară foc obrazii, dându-și seama cât de deplasată și de lipsită de sensibilitate fusese remarca lui.

Răbdătoarea încuviință înclinându-și capul, ca și cum ar fi înțeles.

- Nu fii stânjenit de cuvintele tale. Amăgirea nu se poate ascunde în sala aceasta sau în mărețul nostru oraș. Nu ai făcut decât să fii sincer. În Endel erai preocupat atât de imaginea, cât și de reputația ta. Aceasta îi face pe mulți să aleagă o vorbire amăgitoare, fără să își dea seama de nechibzuința lor. Aici cuvintele sunt foarte importante, dar motivațiile și intențiile cântăresc și mai mult, iar ele se văd întotdeauna lămurit. Vei descoperi cât de curând acest fapt, când vei fi judecat pentru fiecare vorbă pe care ai rostit-o în Endel.

- Fiecare vorbă? strigă Egoistul. Adică pentru fiecare cuvânt din fiecare discuție?

- Da, îi răspunse Răbdătoarea. Pentru fiecare cuvânt. Adu-ți aminte de spusele Stăpânului Jalyn din scrierile străvechi: „În ziua judecății, oamenii vor da socoteală de *orice cuvânt nefolositor* pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.”⁷ Cuvintele nefolositoare sunt deșarte, inutile sau ușuraticе; toate acestea sunt împotriva naturii lui Jalyn.

Egoistul întrebă:

- Întotdeauna am crezut că va trebui să dăm socoteală pentru minciunile grosolane sau pentru adevărurile mari pe care le-am spus, precum și pentru faptele bune și realizările importante din viața noastră.

Rămase o clipă pe gânduri, după care încheie cu întrebarea:

- Ce mă așteaptă?

Răbdătoarea îi răspunse:

- Scrierile străvechi spun limpede: „Răsplata ta depinde de ceea ce spui și de ceea ce faci.”⁸ Așadar, vei fi judecat nu doar pentru tot ce ai făcut, ci și pentru fiecare cuvânt pe care l-ai spus. Aceasta include vorbele rele, bune sau ușuraticе care ți-au ieșit din gură. Dar nu numai cuvintele și faptele îți vor fi cercetate. Și motivațiile din spatele lor vor fi judecate. Vei mai fi judecat și după gândurile cărora le-ai făcut loc în mintea ta. Nu uita că judecata lui Jalyn este dreaptă, cercetând „rărunchii și inimile.”⁹ După cum spunea chiar el, „Eu, Jalyn, cercetez toate inimile și încerc motivațiile ascunse. Eu le dau oamenilor răsplata

cuvântă, potrivit cu ceea ce merită în urma faptelor lor.”¹⁰ El cercetează nu doar fiecare acțiune și cuvânt, ci și intențiile care se află în spatele lor.

Răbdătoarea continuă:

- De aceea ești atât de uimit să mă vezi stând pe tronul acesta. Judecata ta privitoare la mine era făcută prin prisma realizărilor mele, așa cum erau ele cântărite în Endel. Însă judecata lui Jalyn a fost făcută prin altă prismă, prin cea pe care începi să o vezi acum și pe care o vei vedea curând mai clar. Dragul meu frate, urmează să primești o răsplată dreaptă pentru viața ta din Endel.

Egoistul nu se confruntase niciodată până atunci cu adevărul spus în felul acesta, fără înfloriri și zorzoane. Totuși, cuvintele pe care le auzise erau îmbrăcate în atâta dragoste, o dragoste cum nu mai cunoscuse până atunci. Știa acum că Jalyn era un cârmuitor iubitor și plin de compasiune, căci tocmai fusese tratat și el în felul acesta de unul dintre cei aflați în subordinea regelui. Cuvintele Răbdătoarei erau o corectare îmbrăcată în dragoste. Și-a dat seama că dragostea nu presupunea a-i mulțumi pe alții, ci a spune adevărul.

Răbdătoarea își înclină capul și zise:

- Regele te așteaptă.

După ce rosti aceste cuvinte, se așeză înapoi pe tronul ei, iar Mai Marele Gărzii îi făcu semn Egoistului să înainteze singur spre tron. El avea să aștepte pe palierul de mai jos al platformei, unde se găseau tronurile demnitarilor aflați în subordinea regelui.

Egoistul dus în fața lui Jalyn

După cum fusese învățat, Egoistul păși cu băgare de seamă pe treptele care duceau spre tronul maiestuos. Apoi își ridică ochii și îl privi pe însuși regele din Affabel. Niciunul din întreaga adunare nu era atât de frumos, de impunător și de măreț ca Jalyn. Splendoarea lui era deopotrivă captivantă și copleșitoare. Egoistul nu mai văzuse niciodată pe cineva care să îi semene. Știu într-o clipă că nimeni nu se putea împotrivi înțelepciunii și tăriei lui.

Privindu-l pentru întâia oară în ochi, Egoistul înțelese că regele era mai blând și mai înfricoșător decât își putuse închipui vreodată. Privirea regelui pătrundea parcă prin el, astfel că Egoistul se simți gol înaintea lui. Era limpede că niciun lucrușor din viața lui nu putea rămâne ascuns

aici. Încrederea Egoistului că îl aștepta o judecată favorabilă se risipi, însă nici nu îi mai păsa. Acum își dorea adevărul mai mult decât orice altceva.

Jalyn îi spuse:

- Bun venit în regatul meu, Egoistule. Am așteptat cu nerăbdare clipa aceasta. Tu ai fost unul dintre cârmuitorii poporului meu din Endel. Ești vrednic să cârmuiești aici și să șezi pe unul dintre tronurile din Affabel?

Acest om încrezător de felul lui, căruia nu i se întâmplase niciodată să nu aibă pregătită o replică, rămase acum fără cuvinte. Cândva crezuse că era în stare să facă o treabă grozavă în postura de cârmuitor în Affabel, însă după tot ce vorbise cu oamenii aflați în Marea Sală, își dădu seama că gândurile lui fuseseră o negliobie.

Jalyn îl întrebă pe unul dintre subalternii aflați în apropiere:

- Pe câți oameni i-a influențat în bine Egoistul, pentru a-i ajuta să ajungă în regatul meu?

Au fost rostite foarte puține nume. Egoistul rămase șocat și fără cuvinte descoperind adevărata stare a lucrurilor.

Regele îl întrebă apoi pe același subaltern:

- Care e numărul cetățenilor pe care i-a influențat Răbdătoarea, ajutându-i să ajungă în regatul Affabel?

- Mai bine de cinci mii, stăpâne, răspunse subalternul.

- Cum se poate una ca asta? izbucni Egoistul. Ea a fost doar o secretară, iar eu primar. Cum de numărul meu e atât de mic, iar al ei atât de mare?

Jalyn îi răspunse apăsător:

- Nu am întrebat câți oameni au fost influențați, ci câți au fost influențați în bine, pentru a ajunge în regatul meu!

Tonul lui Jalyn se îmblânzi, dar rămase ferm:

- Chiar și fostul tău profesor, Motivatorul, cunoscut acum sub numele de Umilul, a avut mai multă influență decât tine asupra vieții oamenilor. Însă doar într-o mică măsură influența lui s-a extins până pe tărâmul acesta. Iată de ce el nu se numără printre cârmuitorii din oraș. Influența care rămâne în picioare în fața scaunului acesta de judecată este cea exercitată potrivit cu căile și cu valorile regatului meu.

Jalyn continuă:

- Îngăduie-mi să îți împărtășesc acum câteva dintre modurile în care Răbdătoarea a influențat peste cinci mii de oameni. Și-a pus cu

bucurie la dispoziția școlii atât banii, cât și slujirea ei. Prin urmare, toți cei care au beneficiat de pe urma lucrării școlii au fost socotiți ca oameni influențați de ea.

Egoistul ripostă:

- Dar și eu am dat bani școlii.

- Contribuțiile tale au fost motivate de dorința de a-ți liniști conștiința, îi răspunse Jalyn, ori de a-ți păstra sau îmbunătăți reputația. Pentru aceasta ți-ai luat pe deplin răsplata în Endel. Pe de altă parte, Răbdătoarea a dăruit mânată de pasiunea pentru regatul meu și de dragostea față de oameni. Răbdătoarea l-a ajutat să intre în slujba mea pe un om numit Brutalul. În clipa aceasta, el se află în Sala Vieții, așteptându-și judecata. Noul nume pe care îl va primi va fi Evanghelistul, fiindcă a ajuns să vorbească multora despre căile mele. El însuși a influențat peste o mie de oameni, ajutându-i astfel să aibă parte de intrarea în regatul meu. Toate aceste vieți clădite de el au fost trecute în contul Răbdătoarei, fiindcă ea l-a condus spre mine și a susținut școala care l-a pregătit.

Egoistul și-l aminti pe Brutal din zilele petrecute în Endel. I se păruse că e prea zelos în convingerile lui. Omul acela se numărase printre cei care scriau articole în ziarul local și vorbea deseori în ele despre lipsa de dedicare a cetățenilor față de Affabel. Îi mobilizase, de asemenea, pe numeroși endeliți să ia legătura cu membrii consiliului orașenesc și să le solicite sprijinul pentru proiectul extinderii școlii. Își exprimase nemulțumirea față de hotărârea Egoistului de a întoarce votul și de a lipsi școala de terenul necesar. Din toate aceste pricini, Egoistului îi fusese antipatic Brutalul. Acum se simțea rușinat înțelegând că toate cauzele pentru care militase acesta urmăriseră înaintarea regatului Affabel. Cum putuse Egoistul să fie atât de orb?

Jalyn îi arată în continuare alte moduri în care Răbdătoarea influențase viața endeliților în bine, ajutându-i să ajungă în Affabel. Egoistul auzi multe lucruri mărunte care, puse laolaltă, duseseră la numărul acela impresionant din contul ei. Răbdătoarea arătase tuturor bunătate, datorită iubirii curate pe care o purta în inimă. Fusese generoasă cu cei nevoiași și hotărâtă să rămână neclintită de partea adevărului.

Când regele sfârși de vorbit despre Răbdătoarea, trecu în revistă pe larg viața Egoistului. Așa cum îi spusese acestuia Răbdătoarea, fiecare motivație, vorbă și faptă au fost evaluate.

Prin fața Egoistului trecu binele pe care îl făcuse în numele regelui, dar fu copleșit văzând cât de multe dintre faptele lui fuseseră motivate

de dorința de a se proteja pe sine și reputația lui, ori de alte gânduri egoiste. Când bilanțul ajunsese la capăt, Egoistul era deja încredințat că îl aștepta osânda.

Strigă înaintea regelui:

- Merit să fu pedepsit pentru tot restul vieții! Merit să fu trimis în Ținutul Singurătații! Am irosit atât de mult și am adus în schimb roade atât de puține cu abilitățile și responsabilitățile pe care le-am avut.

Durerea pe care o simțea Egoistul era de nedescris; șiroaie de lacrimi îi brăzdau chipul. Omul acesta care fusese atât de încrezător înainte să intre în Marea Sală căuta acum ceva de care să se agațe. Nu îi mai rămăsese decât speranța că va avea parte de îndurare, dar își dădea seama că nu o merita nici măcar pe aceasta. Își adună toate puterile anticipând sentința regelui de a-l trimite în Ținutul Singurătații.

După câteva momente de tăcere, regele începu în sfârșit să vorbească.

- Egoistule, tu ești slujitorul meu. Ai crezut în mine și te-ai supus domniei mele, chiar dacă ai irosit atât de mult. Te iubesc și îți spun bun venit în regatul meu pentru tot restul vieții tale.

Egoistul rămase uluit. Își ridică privirea și izbucni în lacrimi, nu de întristare, ci de nespusă bucurie. Era copleșit de îndurarea și bunătatea mărețului rege. Într-o clipă, multe dintre cele pe care le auzise despre caracterul lui Jalyn îi deveniră clare. Cu atât de puțin timp în urmă simțise o condamnare și o durere atât de apăsătoare cum nu își închipuisese că puteau exista. Nu merita nimic decât să fie alungat dinaintea regelui. Merita să fie condamnat, după cum arăta și bilanțul vieții lui. Acum, cu cele mai calde și mai frumoase vorbe pe care și le putea închipui, acest rege care inspira venerație și teamă îl primea cu brațele deschise în maiestuosul său oraș. Câtă îndurare! Ce dragoste uimitoare!

Egoistul privi cum aproape tot ce făcuse el în Endel fu mistuit, însă auzi totuși cuvintele: „Te iubesc și te primesc în regatul meu.” Înțelese că ceea ce îi spusese prietenul lui, Mulțumitul, era adevărat. Tot ce primea era mult mai mult decât meritase.

Regele vorbi din nou:

- De acum încolo nu vei mai fi cunoscut după vechiul tău nume. Iată, îți dau un nume nou. În regatul meu vei fi cunoscut drept Modestul. Am pregătit pentru tine o locuință în zona de câmpie, iar ocupația ta va fi cea de peisagist. Deși nu vei fi un cârmuitor în orașul acesta, mă vei ajuta să cârmuiesc domeniile îndepărtate.

Egoistul întrebă:

- Să cârmuiesc împreună cu tine domeniile îndepărtate?

Jalyn îi răspunse:

- Toți cei ce locuiesc în orașul acesta sunt cârmuitori. Domeniile mele se întind până în colțurile cele mai îndepărtate ale planetei; există multe alte orașe în regatul meu. Cetățenii acestora nu au avut parte de pregătirea din Endel, cum au avut cei din Affabel, și nici nu au venit la judecată. Prin urmare, ei nu au abilitățile superioare de care se bucură cetățenii acestui oraș. Deși nu vei fi un cârmuitor în Affabel, mă vei ajuta să îmi administrez domeniile aflate în afara lui. Sarcina ta va fi aceea de a conduce prin slujire și de a-i pregăti pe toți peisagiștii din cele douăzeci de orașe aflate pe continentul Bengilla.

Plecându-și capul, Egoistul începu să plângă. Bunătatea regelui era copleșitoare.

Regele merse spre o masă de pe care luă ceva; apoi se întoarse și se îndreptă spre Modestul. Coborî până pe treapta unde se afla acesta și îi zise:

- Ia acum și mănâncă din fructul acesta.

Modestul luă fructul din mâna lui Jalyn și mușcă din el. Nu gustase niciodată ceva mai delicios. Fructul părea că îi limpezea mintea și inima. Gândurile îi fură inundate de o dragoste uriașă și de dorința de a sluji. În timp ce mânca, fu eliberat de durerea lui și de gândurile întunecate pe care le avusese. Se simțea acum înviorat, fericit și plin de speranță și credință. Nu dură mult până când înțelese că fructul venea din renumitul pom al vieții despre care îi vorbiseră dascălii lui. Un zâmbet larg apărui pe chipul Modestului în timp ce Jalyn îl privea cu plăcere.

Regele îi spuse apoi:

- Întoarce-te și întâlnește-ți familia.

Modestul se întoarse cu băgare de seamă. Încă simțea o umbră de rușine, știind că toată lumea auzise și văzuse detaliile vieții lui. Când se întoarse cu totul, mulțimea vui de aplauze și strigăte de bucurie. Începu să răsunе muzică în fundal și unii dintre cetățeni porniră chiar să danseze. Modestul de-abia putea crede câtă dragoste și acceptare îi arătau acești nobili cetățeni. Primirea aceasta era medicamentul care îi aduse vindecarea deplină în urma tuturor greșelilor pe care le săvârșise în Endel.

Modestul își întoarse privirea și văzu cel mai glorios și vesel zâmbet pe chipul lui Jalyn. Abia atunci observă ochii regelui. Priveau spre Modestul cu o iubire și căldură cum acesta nu mai văzuse vreodată.

Acum putea auzi gândurile lui Jalyn, așa cum Răbdătoarea și ceilalți le auziseră pe ale lui. Erau gânduri de acceptare, încântare și anticipare a anilor de fericire care urmau pentru cetățenii pe care îi iubea atât de mult. Modestul căzu în genunchi și îi mulțumi regelui. Regele îl ridică în picioare, îl îmbrățișă călduros și îi zise cu un zâmbet: „Bun venit, prietene!”

Modestul fu însoțit până la locul lui din spatele amfiteatrului, de unde avea să aștepte judecata celorlalți endeliți. Orice lacrimă îi fusese ștersă. Nu mai rămăsese nicio urmă de tristețe, durere sau plânset. Cele vechi trecuseră.

Generoasa și judecata ei

Dimineața își urmă cursul și toți cetățenii au fost chemați din Sala Vieții, cu excepția Generoasei. Aceasta rămase singură, ceea ce nu era însă o povară, fiindcă încăperea era plină de cărți frumoase, scrise de autori din oraș. Citea A doua cronică a orașului Affabel când Mai Marele Gărzii veni să o cheme. Acesta îi zise cu blândețe:

- Regele te așteaptă.

Inima ei începu să bată cu putere, plină de bucurie. Acum urma să aibă privilegiul de a-l privi pe cel pe care tânjise să îl vadă și să îl iubească. Așteptase ani întregi clipa aceasta, iar acum marele moment îi stătea în sfârșit în față. Gardianul îi zâmbi în timp ce ea se apropie și porniră împreună spre Marea Sală.

Odată ce ușile acesteia se deschiseră, Generoasa fu copleșită de măreția din fața ochilor ei. Privirea i se îndreptă însă către tronul lui Jalyn, aflat în depărtare. Deocamdată îi putea zări numai conturul. Ochii îi trecură în grabă peste mulțimea nobililor cetățeni din Affabel. „Ce oameni deosebiți, își zise ea. Cum i-aș putea numi vreodată egalii mei?”

Băgă de seamă că toți cetățenii își plecară capul în timp ce trecea ea. De ce oare îi făceau o asemenea onoare? Erau atât de frumoși, îmbrăcați în veșminte de o splendoare tot mai mare pe măsură ce se apropia de tron. Arătau ca niște super-oameni. Cum puteau niște făpturi ca acestea să se plece mai cu seamă în fața ei?

Generoasa recunoscuse vreo câțiva oameni pe care îi cunoștea din Endel. Zâmbetele lor erau pline de încântare și dragoste față de ea. Îi

venea să se oprească și să îi îmbrățișeze pe fiecare în parte, însă își dădea seama că nu era momentul potrivit. Îl zări pe Nemilosul și nu se putu stăpâni. Alergă spre el și îl îmbrățișă cu putere. Cei doi erau cuprinși de o bucurie nespusă.

După ce se îmbrățișară, Nemilosul se plecă înaintea ei și îi zise:

- Bun venit în noua ta casă.

Generoasa îl întrebă:

- De ce te pleci înaintea mea? Eu nu sunt Dumnezeu ca să merit închinare.

Nobilul cetățean îi răspunse:

- Există o diferență între închinare și onoare. Numai stăpânul nostru merită închinarea, dar în regatul acesta îi onorăm pe cei ce ne-au slujit bine în Endel. Îi cinstim pe cei ce cârmuiesc printre noi. În Endel nu am înțeles importanța cinstirii celorlalți. Tu mi-ai slujit mie în Endel. Dacă nu ar fi fost ascultarea ta față de rege, eu nu aș fi acum aici; m-aș găsi în Ținutul Pustiu al Singurătății. Îi sunt îndatorat și recunoscător înaintea de toate regelui, dar îți sunt recunoscător și îndatorat și ție, de asemenea. Va fi plăcerea mea să îți slujesc și să te cinstesc pentru tot restul vieții.

Nemilosul continuă:

- Numele meu nu mai este acum Nemilosul. Stăpânul Jalyn mi l-a schimbat la scaunul de judecată în Reconciliatul. Sunt unul căruia i s-a arătat, probabil, cea mai mare îndurare din partea regelui nostru.

Generoasa îi zise:

- Reconciliatul... ce nume minunat. Prieten drag, eu nu ți-am întins o mână în Endel ca să îmi slujești în schimb. Am făcut-o din dragoste și grijă față de viața și destinul tău.

- Motivația ta este tocmai pricina pentru care te voi cinsti și sluji. Vei avea parte de răsplătiri deosebite din partea regelui, căci ai lucrat din dragoste față de Jalyn. Nu ai făcut-o pentru a câștiga aprecierea celor din jur sau pentru a primi în schimb o răsplată. Jalyn își găsește plăcerea în cei care întind o mână altora îmboldiți de dragostea lui. Era atât de important să înțelegem inima, nu doar viziunea lui pe când trăiam în Endel. Tu ai făcut și una, și alta, soră dragă, iar de motivația inimii tale m-am putut bucura și eu. De aceea am căutat cu atâta pasiune să câștig în ultima mea săptămână petrecută în Endel cât mai mulți oameni. Acum am primit o răsplată frumoasă pentru munca mea, chiar dacă a fost scurtă.

Generoasa zâmbi și îi zise:

- Mă bucur mult pentru tine. Îți voi sluji tot restul vieții.

- Vorbești deja ca unul care a locuit în Affabel de ani de zile, îi răspunse Reconciliatul. În acest măreț oraș trăim pentru a ne sluji unii altora. De fapt, aceia dintre noi care conduc sunt aici cei mai mari slujitori. Avem cele mai mari responsabilități și este plăcerea noastră să le purtăm. Lucrurile sunt altfel decât erau în Endel. Cărmuitorii de aici nu caută să fie sluiți, ci se bucură mai degrabă că li se dau oportunități mai mari de a sluji ei înșiși. Bucuria cea mai mare a oricărui cetățean este de a-l sluji mai întâi pe rege, apoi pe ceilalți cetățeni (mai cu seamă pe cei care i-au influențat în Endel), iar apoi pe cetățenii aflați pe alte domenii, despre care vei afla curând.

Reconciliatul încheie cu următoarele cuvinte:

- Draga mea soră, sunt mândru de tine. Mergi și întâlnește-ți regele. El tânjește să te vadă și să te răsplătească pentru tot ce ai făcut în slujba lui.

Acestea fiind spuse, cei doi se îmbrățișară. Generoasa se alătură din nou gărzilor și porniră împreună spre tron.

Generoasa înaintea lui Jalyn

Trăsăturile regelui se vedeau acum deslușit, căci Generoasa se afla la vreo cincizeci de pași de tron. În timp ce trecea pe lângă dregătorii lui, nici măcar nu băgă de seamă că aceștia se plecau înaintea ei. Privirea îi era ațintită doar asupra regelui. Era copleșită de splendoarea lui maiestuoasă.

Generoasa urcă treptele și, ajungând în fața tronului, se prosternă înaintea regelui. Jalyn coborî lângă ea și o ridică, apoi îi zise cu drag:

- Draga mea slujitoare, bun venit în regatul meu. Am tânjit după clipa aceasta a întâlnirii față în față.

Generoasa îi răspunse:

- Stăpâne, și eu am așteptat cu dor ziua aceasta. Ești regele meu. Nădăjduiesc acum că voi rămâne în prezența ta pentru tot restul vieții, să te pot sluji mai deplin.

Regele îi zise:

- Vino de moștenește împărăția care ți-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și mi-ai dat de mâncat; mi-a fost sete și mi-ai dat de băut; am fost străin și mi-ai primit; am fost gol și

m-ai îmbrăcat; am fost bolnav și ai venit să mă vezi; am fost în temniță și ai venit pe la mine.

Generoasa îi zise uluită:

- Stăpâne, când te-am văzut eu vreodată flămând și te-am hrănit sau însetat și ți-am dat să bei? Când te-am văzut eu vreodată fiind străin și te-am primit în casa mea sau gol și te-am îmbrăcat? Când te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit să te văd?

Regele îi răspunse:

- Adevărat îți spun că, ori de câte ori ai făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai mei, mie mi le-ai făcut!¹¹

Jalyn îi arată apoi Generoasei cum ea îi slujise lui cu atâta dăruire prin mâna pe care o întinsese semenilor ei și prin ascultarea pe care o dovedise față de poruncile lui. Urmă bilanțul vieții ei, al fiecărei vorbe, fapte, al fiecărui gând și a oricărei motivații a inimii. Totul a fost scos la lumină: slujirea ei, dărnicia față de școală, dragostea arătată celor din jur, refuzul ei de a lua parte la activități sau discuții ușurate sau nepotrivite, persecuția de care avusese parte din pricina pasiunii ei pentru Jalyn, efortul de a sluji altora prin restaurantul pe care-l deschisese și strădania de a câștiga sufletele rătăcite, ceasurile de oftări și lacrimi vărsate pentru cei pierduți, atitudinea pe care o luase aderând cu strictețe la căile regelui, faptul că fusese exclusă de la întâlnirile sociale din cauza râvnei ei pentru Jalyn, refuzul ei de a vorbi de rău pe cineva sau de a se face părtașă bârfelor, iar lista a continuat în amănunt.

Generoasa rămase uluită văzând numeroasele moduri în care îi influențase pe alții. O mare parte a lucrurilor pe care le făcuse și care îi aduceau slavă lui Jalyn nu fuseseră planificate sau gândite dinainte. Ea se mărginise să urmeze îndeaproape modul de viață despre care învățase din scrierile străvechi.

Au fost și unele lucruri făcute de ea care au fost mistuite. Acestea i-au umplut inima de adâncă tristețe și de păreri de rău pentru oportunitățile pierdute și pentru greșelile săvârșite. Însă doar o mică parte a eforturilor vieții ei s-a pierdut.

Răsplata Generoasei

După bilanțul ultimelor ei cuvinte și gânduri, regele se întoarse spre dregătorul aflat în apropiere și îl întrebă:

- Câți oameni a influențat Generoasa, ajutându-i să ajungă în regatul meu?

Dregătorul îi răspunse:

- 5183, stăpâne. Puțin peste o șesime din populația comunității.

Generoasa fu surprinsă.

- Cum se poate să fie atât de mulți?

Jalyn îi răspunse:

- Amintește-ți că, în scrierile străvechi, am promis că voi înmulți sămânța pe care ați semănat-o și că voi spori roadele neprihănirii voastre.¹² Generoaso, regatul meu funcționează pe baza principiului multiplicării.

Regele îi arată apoi în amănunt felul în care eforturile făcute de ea în ascultare se multiplicaseră pentru a influența mulțimi de oameni, chiar dacă ea nu era un lider în comunitate. Efectele de tipul bulgărelui de zăpadă erau uluitoare. Jalyn adăugă:

- După cum este scris, „[Cel binevoitor] a împrăștiat, a dat săracilor; neprihănirea lui rămâne în veci.”¹³ O viață supusă voii mele are ca urmare rezultate uluitoare, de care niciun cetățean nu ajunge pe deplin conștient decât atunci când stă înaintea acestui scaun de judecată. De aceea mulți nu au dat dovadă de ascultare în lucrurile mici, fiindcă le-au crezut lipsite de importanță. Cu toate acestea, deseori chestiunile care par de mică însemnătate produc recolta cea mai mare în acest regat. Secretul a stat în ascultarea pe care ai arătat-o indiferent de împrejurări.

Jalyn spuse apoi:

- Vezi tronul liber din stânga ta, aflat aproape de al meu?

Ea răspunse:

- Da, stăpâne.

- Pe acesta vei sta tu și vei cârmui împreună cu mine pentru tot restul vieții tale.

Generoasa rămase cu totul uluită.

- Stăpâne, nu sunt vrednică să cârmuiesc. Eu am fost o simplă proprietară de restaurant. Sunt atât de mulți mai înzestrați decât mine. Cum aş putea cârmui alături de tine într-un regat atât de mare? Egoistul a fost un lider grozav în comunitatea noastră. De ce nu îl alegi pe el? Te rog, dă-mi o slujbă care doar să te slujească pe tine și pe ai tăi.

Jalyn îi răspunse:

- Egoistul se află în partea din spate a Marii Săli și va fi peisagist în zona de câmpie a orașului. El va sluji, de asemenea, peisagiștii din unele

orașe aflate pe alte domenii ale regatului. Însă tu te vei număra printre cârmuitori, datorită dragostei pe care ai arătat-o față de mine și față de ai mei. Perseverența, loialitatea și smerenia ta ți-au câștigat această onoare. Nu-ți amintești cuvintele mele din străvechile scrieri? „Oricine se înalță va fi smerit (așezat mai jos pe scara ierarhică decât cei onorați și răsplătiți) și cine se smerește (cine păstrează o părere modestă privitoare la sine și se poartă în consecință) va fi înălțat (ridicat în rang).”¹⁴ Pe lângă faptul că vei cârmui împreună cu mine, ți-am pregătit o casă minunată pe coasta Mării celei Mari, lângă locuința mea din Centrul Regal. Știi cât de mult îți plac apa și sunetul valurilor, așa că ți-am împlinit dorința și ți-am făcut pe plac. Eu le împlinesc tuturor slujitorilor credincioși dorințele inimii.

Generoasa rămase fără cuvinte.

Regele continuă:

- Vei fi guvernatoarea a zece districte ale orașului. Mai sunt alți unsprezece guvernatori în afară de tine care supraveghează mersul celor o sută douăzeci de districte ale orașului Affabel. Vei lucra îndeaproape cu mine, împreună cu ceilalți șaptezeci și șapte de cârmuitori din orașul nostru, care stau pe aceste tronuri. Ceilalți cârmuitori au autoritate peste domenii precum educația, meșteșugurile, divertismentul, artele și diferite alte sfere. Cei șaptezeci și șapte, Tatăl meu și cu mine suntem cei care planificăm, anticipăm și supraveghem viața din Affabel. Tu vei fi unul dintre consilierii mei de încredere și omul de legătură între mine și cetățenii mei. Pe lângă faptul că vei cârmui împreună cu mine în acest oraș, aidoma celor șaptezeci și șapte de cârmuitori, vei conduce mai multe orașe aflate pe domeniile din afară. Îți dau în grijă douăzeci de orașe de pe continentul Bengilla. Tu vei fi primul ministru al acestui continent. Toți cei ce trăiesc și au roluri de conducere acolo vor trebui să dea socoteală înaintea ta. Tu vei da socoteală numai înaintea mea.

În timp ce Jalyn îi spunea aceste cuvinte Generoasei, Modestul se ridică în spate, plin de bucurie pentru fosta lui colegă de clasă. Totuși, bucuria lui era împletită cu un strop de regret la gândul că și el avusese ocazia de a influența mii de vieți în bine, dar nu o făcuse. S-ar fi putut număra și el printre acei cârmuitori care aveau privilegiul de a lucra direct cu Jalyn. Era recunoscător că fusese primit în regatul Affabel, dar își dădea seama că își irosise scurta ședere în Endel, fapt care îi afecta acum restul vieții de o sută treizeci de ani.

Regele îi spuse apoi Mai Marelui Gărzii:

- Adu coroana biruitorului și sceptrul cârmuirii.

Odată ce acestea îi fură aduse, regele așeză coroana pe creștetul Generoasei.

- Foarte bine! exclamă regele. Ești o slujitoare demnă de încredere. Ai fost credincioasă cu puținul pe care ți l-am încredințat, așa că vei primi guvernarea a zece districte și a douăzeci de orașe drept răsplată.¹⁵

Apoi regele îi înmână sceptrul și continuă:

- Nu vei mai fi numită Generoasa, căci îți dau acum un nume nou. Te vei chema Prețuita Biruitoare. Nu am prevestit eu pentru toți cetățenii din Endel că „aceluia ce va birui și va face voia mea până la sfârșit îi voi da autoritate peste districte și neamuri”, că „le va cârmui cu un sceptru de fier, după cum am primit și eu autoritate de la Tatăl meu”?¹⁶

Jalyn se apropie de masa pe care se afla o ultimă bucată de fruct. I-o aduse Prețuitei Biruitoare și îi zise:

- Draga mea prietenă și împreună cârmuitoare, poți gusta din rodul pomului vieții.

În timp ce Prețuita Biruitoare mânca, simți cum era purificată și curățită, aidoma celorlalți dinaintea ei care gustaseră din fructul acela delicios. Gândurile ei fură inundate de o dragoste și mai puternică, iar dorința de a sluji spori, ajungând mai mare ca niciodată. Fu curățată de orice durere sau de orice gânduri întunecate din Endel. Toate erau acum înnoite. Se simțea pe deplin revigorată, fericită și plină de speranță și credință. Își ridică privirea spre Jalyn și zâmbi. Apoi, fără să știe prea bine de ce, începură să râdă amândoi, plini de voieșie. Acesta era începutul unei tovărășii de o viață.

Jalyn o însoți până sus, lângă tronul lui, și îi zise:

- Întoarce-te și privește-ți familia.

Prețuita Biruitoare se întoarse spre un ropot de aplauze. Bucuria și dansul puseseră stăpânire pe mulțimea prezentă, cu o frenezie cum nu se mai întâlneau la niciuna dintre celelalte judecăți. Atmosfera era plină de bucurie exuberantă, sărbătorească. Un zâmbet radios apărură pe chipul Prețuitei Biruitoare; revărsarea aceluia val de iubire din partea celor prezenți o uimea. Regele își puse mâna pe umărul ei și rosti cu multă bucurie:

- Bine, slujitoare bună și credincioasă. Intră în bucuria stăpânului tău!¹⁷

Astfel se încheie povestea noastră despre marele rege, despre slujitorii lui și despre regatul Affabel.

Îndrumare și avertisment

În capitolul acesta am avut în fața ochilor câteva secvențe care au descris judecata sfinților. Ar fi cu neputință să subliniez în mod exagerat faptul că slava scaunului de judecată al lui Cristos va fi nespus mai mare decât cea descrisă în povestea aceasta. Totuși, alegoria ilustrează multe adevăruri prezente în Împărăția lui Dumnezeu.

Detaliile povestirii nu au menirea de a reda în detaliu adevărul, ci mai degrabă de a-l amplifica și a-l transmite. Când ați citit pildele spuse de Isus, ați identificat ideea pe care voia să o comunice și nu v-ați poticnit din pricina amănuntelor mărunte care nu au nicio relevanță pentru adevărul pe care îl comunica El.

Chiar și așa, am căutat să evidențiez cu atenție punctele importante din povestea aceasta care au relevanță în Împărăția veșnică a lui Cristos. Până la finalul acestei cărți, veți putea să recitiți alegoria și probabil să spicuiți adevăruri și mai profunde din învățăturile Scripturii transmise în capitolele care însoțesc povestea.

CERUL

*Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea fața Ta;
cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău.*

—Psalmul 17:15

Haideți să discutăm acum despre trecerea din viață a celui neprihănit. După cum există un locaș temporar pentru cei necredincioși, numit Hades, iar mai apoi o destinație veșnică, numită iazul de foc, tot astfel sunt pregătite două locuri și pentru credincioșii care au murit. Cel în care se află ei acum este numit de marea majoritate drept cer, dar Scriptura face referire la el folosind numele de Ierusalimul ceresc. Destinația veșnică a celor credincioși va purta tot numele de Ierusalim, dar se va afla pe Pământ. Acesta va fi orașul care va coborî din cer după judecata de pe urmă. El poartă numele de noul Ierusalim (vezi Romani 21:2).

Ierusalimul ceresc

V-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou... (Evrei 12:22-24)

Ierusalimul ceresc sau „Ierusalimul cel de sus” (vezi Galateni 4:26) este un oraș de felul celui descris în alegoria noastră sub numele de Affabel. El este clădit pe muntele Sionului. Tatăl și Fiul locuiesc acolo,

precum și mulțimi fără număr de îngeri. Adunarea în sărbătoare și Biserica celor întâi născuți se află acolo alături de sfinții Vechiului Testament și de cei care au adormit în Cristos.

Observați că în orașul acesta se găsesc și „*duhurile* celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți”. Cine sunt oamenii aceștia, dacă autorul cărții Evrei a amintit deja atât sfinții din Vechiul, cât și din Noul Testament care au ajuns acolo și și-au primit răsplata?

Amintiți-vă că, atunci când suntem născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu, noi devenim niște făpturi noi. Duhul nostru devine desăvârșit în asemănarea lui Cristos și, din momentul convertirii, ne găsim în El. Autorul nu se referă în acest verset la sufletul și la trupul oamenilor, ci doar la duhul lor. În ce mă privește, cred că pasajul vorbește despre sfinții care Îl slujesc pe Isus aici, pe Pământ. Gândiți-vă puțin. Autorul cărții Evrei ne îndeamnă: „să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului” (Evrei 4:16). Acest tron al harului se află în mijlocul cetății lui Dumnezeu, iar această invitație ne este adresată nouă, celor care ne aflăm pe Pământ. Oare explicația nu stă în faptul că mulți dintre cei ce trăiesc aici, pe Pământ, sunt bine cunoscuți în sala tronului ceresc, fiindcă intră deseori în ea prin rugăciune?

Noi suntem duhuri cu suflete (sufletul este o îmbinare a intelectului, voinței și emoțiilor) care trăiesc în trupuri fizice. Isus a spus că singurul mod în care ne putem închina cu adevărat lui Dumnezeu este „în duh și în adevăr” (Ioan 4:24). Pavel subliniază și el același adevăr: „Dumnezeu, căruia *Îi slujesc în duhul meu*, în Evanghelia Fiului Său...” (Romani 1:9). Fiindcă duhul nostru a fost creat după chipul lui Dumnezeu și pentru că noi am fost născuți din nou, avem abilitatea (prin sângele lui Isus și prin puterea Duhului Sfânt) să intrăm în sala tronului lui Dumnezeu ori de câte ori avem nevoie sau când dorim să ne închinăm.

Călătorii în cer

Ierusalimul de sus se află în prezent într-un loc numit al treilea cer. Este un loc real pe care apostolul Pavel l-a văzut înainte de moarte. Iată ce a scris despre el:

Voi veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului. Cunosce un om în Cristos care, acum paisprezece ani, a fost răpit până în al

treilea cer (dacă a fost în trup, nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe.) Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe) a fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească. (2 Corinteni 12:1-4)

Cercetătorii Scripturii sunt de părere că Pavel vorbea în acest text despre sine. De fapt, în versiunea New Living Translation, versetul al doilea este redat astfel: „Am fost răpit în al treilea cer cu paisprezece ani în urmă.” Observați că Pavel nu știa dacă avusese experiența în trup sau nu. Aceasta ar putea fi explicat doar de faptul că fusese într-un loc real, fizic. Sunt mulți care cred că cerul este un loc invizibil, în care oamenii plutesc de colo-colo, ca niște stafii. Cerul este însă un loc fizic, în care sunt străzi, pomi, animale, clădiri, apă și altele asemenea.

Cunosc vreo câțiva oameni care au fost în cer și s-au întors de acolo, asemenea lui Pavel; îngăduiți-mi să vă povestesc una dintre relatările mele preferate. Am un prieten pe nume Greg, care este păstor. În octombrie 1979, după prima lui seară de slujire, s-a întors acasă în urma unei întâlniri la care participase. Și-a găsit soția ghemuită pe scările care duceau la etaj, plângând în hohote. Și-a dat seama îndată că se întâmplase ceva grav. A aflat curând că fiul lor de zece ani, Justin,¹ își luase cu el în baie un televizor mic, să urmărească un meci de fotbal în timp ce făcea baie. Din greșeală a tras televizorul în vană și s-a electrocutat.

Când Greg și-a văzut fiul, acesta nu avea puls, pilea îi era rece și lividă, iar ochii foarte dilatați, semn că activitatea creierului său încetase. Greg avea pregătire de paramedic, făcuse cursuri de prim ajutor în timp ce lucrase ca ajutor de șerif în cadrul departamentului de poliție din Los Angeles și fusese martorul multor decese. Dacă ar fi dat peste o situație asemănătoare în calitate de polițist, ar fi declarat victima decedată și ar fi anunțat serviciul de pompe funebre.

Însă Greg era credincios și cunoștea puterea rugăciunii. A început să se roage și să aplice fiului său manevrele de resuscitare. După câteva minute a sosit ambulanța, așa că a lăsat partea medicală pe mâna experților, în timp ce el a continuat să se roage. Erau acolo de patruzeci și cinci de minute și nu reușeau să îl trezească pe Justin. Electrocardiograma nu înregistrase decât o linie dreaptă în tot acel răstimp. Paramedicii

începeau să își piardă răbdarea, așteptând ca cel pe care îl credeau un fanatic să renunțe.

Greg s-a rugat în cele din urmă: „Tată, eu nu mai am credință. Mi-am epuizat-o pe a mea, dar știi că în Cuvântul Tău vorbești despre o altă credință.” (Se referea la darul credinței, amintit în 1 Corinteni 12:9.)

Greg mi-a spus că a simțit ceva ca o mână care i s-a așezat pe creștetul capului, după care a simțit o forță foarte puternică și o autoritate deosebită ridicându-se dinăuntru duhului său, iar în clipa următoare a strigat spre fiul lui: „Vei trăi și nu vei muri, în Numele lui Isus!”

Dintr-o dată, EKG-ul a început să sune, arătând pe ecran pulsul care revenise. Paramedicii au sărit în picioare bucuroși. Până să coboare cu Justin la parter și apoi să intre în ambulanță, pielea lividă a băiatului își recăpătase culoarea rozalie, ochii îi reveniseră la normal și trupul i se încălzise.

Greg era în al nouălea cer. Fiul lui era teafăr și nevătămat. În plus, putea mărturisi acum tuturor prietenilor lui minunea pe care o făcuse Dumnezeu. Ceea ce nu a știut în momentele acelea era că lupta pentru viața fiului său abia începuse.

Medicii i-au anunțat pe părinți că băiatul era în comă. După ce a fost consultat, s-a constatat că prin cateter se scurgeau țesuturi din rinichi. Aceasta însemna, în termenii celor care nu cunosc limbajul de specialitate, că trupul copilului era în colaps. Medicii i-au spus lui Greg că, dacă fiul lui supraviețuia, avea să fie o legumă. Mai târziu, i-au comunicat că băiatul urma să aibă comportamentul unui bebeluș de trei luni și un coeficient de inteligență de 0,01.

Pentru a rezuma povestea, după șapte luni în care familia s-a rugat și a refuzat să renunțe, Justin s-a trezit brusc din comă. Tatăl lui era alături de el în momentele acelea și a început îndată să îl bombardeze cu întrebări la care a primit imediat răspunsuri. Justin a absolvit liceul și apoi cursurile Universității din California și ale unei școli biblice, obținând rezultate deosebite. A fost chiar și președintele consiliului elevilor din liceul său. Astăzi are o căsnicie fericită și e tatăl a doi copii.

Tati, am fost cu Isus

La trei zile după externare, Greg a observat că fața fiului său strălucea. L-a întrebat:

- Ce s-a întâmplat, Justin?

- Tati am fost cu Isus, i-a răspuns băiatul. Când televizorul a căzut în vană, nu am simțit nimic. Un înger uriaș m-a prins de mâna dreaptă și m-a scos din trupul meu. Am zburat cu o viteză amețitoare printr-un tunel. Am atins viteza luminii înainte să aterizăm pe una dintre străzile cerului.

Băiatul i-a povestit în continuare tatălui că străzile nu erau aurii, ci făcute din aur curat prin care putea vedea. Pe Pământ, aurul nu poate fi rafinat pe deplin, așa cum este în ceruri, însă e transparent când ajunge în forma cea mai pură. Chiar și pe Pământ, este folosit deseori în amestecul din care sunt făcute geamurile, pentru a le da o culoare aurie (gândiți-vă la căștile de odinioară ale astronautilor, la geamurile cabinei piloților sau la cele ale anumitor clădiri).

Justin a mărturisit că primii oameni care au venit să îl întâmpine pe străzile cerului erau rudele lor care trecuseră din viață. Le-a spus tuturor acestora pe nume, chiar dacă pe unii nu îi întâlnise niciodată sau dacă numele unora (pe care părinții lui le-au recunoscut) nu le auzise vreodată. În grupul celor care i-au urat bun venit se afla și o doamnă pe nume Phyllis. Era o vecină cu care mama lui Justin se rugase să Îl primească pe Isus, cu numai o lună înainte ca băiatul să fie electrocutat. Femeia murise la două săptămâni după convertire.

Justin stătea de vorbă cu toți acești oameni când a auzit un freamăt și cei din jurul lui s-au dat la o parte. În fața lui stătea Isus.

Domnul l-a dus să îi arate cerul. A văzut multe străzi și clădiri care umpleau acel oraș mare. Florile, iarba și chiar pietrele erau vii și cântau la unison. Justin a spus că i se părea că toate Îl laudau pe Dumnezeu. Dacă pășea pe iarbă sau pe o floare, acestea nu se zdrobeau, ci reveneau imediat la poziția dinainte. Băiatul a observat că și culorile erau mai vii și mai strălucitoare decât cele de pe Pământ. A întâlnit și unele culori pe care nu le mai văzuse vreodată. A avut chiar privilegiul de a vedea locul pregătit în cer pentru mama, tatăl și cei doi frați ai lui.

Apoi a urmat șocul: Isus i-a spus că trebuia să se întoarcă pe Pământ. Băiatul nu a vrut să părăsească cerul, dar Isus l-a dus într-un loc unde a dat la o parte un vâl. Justin și-a putut vedea tatăl chemându-l înapoi. Isus i-a zis: „El este tatăl tău și are autoritatea de a te chema înapoi.”

Justin i-a spus apoi tatălui său să nu îl mai cheme înapoi dacă se întâmpla iarăși să moară. Când Greg mi-a împărtășit povestea lui, mi s-a părut amuzantă această parte a ei. Dar cerul este un loc nespus mai

frumos decât Pământul, astfel că, din câte am văzut, acelor care au avut ocazia să ajungă acolo le este greu să se mai întoarcă.

Și Pavel s-a luptat cu simțământul acesta, după cum mărturisea bisericii din Filipi: „Dorința mea arzătoare este să plec (să las în urma lumea aceasta) și să fiu cu Cristos, căci acolo este nespus mai bine” (Filipeni 1:23, AMP). În cer nu este doar mai bine, ci nespus mai bine! Pavel avusese parte de experiența cetății cerești a lui Dumnezeu și dorea să se întoarcă acolo, dar a ales să rămână pe Pământ, de dragul Împărăției.

Justin a împărtășit mai apoi tatălui său faptul că, atunci când a ajuns în cer, nu avea zece ani, ci trupul unui om în toată firea. Mulți oameni, printre care și Justin, cred că vom avea treizeci și trei de ani în trupurile noastre glorificate. Ideea de mai sus pare logică, întrucât aceasta era vârsta pe care o avea Isus când a fost răstignit, iar Scriptura ne spune: „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2).

Aceasta este doar una dintre multele experiențe reale pe care vi le-aș putea povesti. Împreună cu Scriptura, ea ne arată că cerul este un loc real. Cei ce fac parte din rândul slujitorilor credincioși ai lui Isus vor intra în acest oraș atunci când părăsesc Pământul.

Salvarea duhului, a sufletului și a trupului

După cum am arătat deja, duhul oamenilor devine o creație nouă în momentul în care ei Îl primesc pe Isus ca Domn al lor. Ei sunt transformați într-o clipă, după asemănarea lui Isus, așa cum ne explică apostolul Ioan: „Cum este El, așa suntem și noi în *lumea aceasta*” (1 Ioan 4:17). După cum puteți vedea, Ioan se adresează credincioșilor care se află aici, pe Pământ, nu celor care au plecat deja spre răsplata lor veșnică. Un om care este cu adevărat născut din nou de către Duhul lui Dumnezeu este făcut desăvârșit în duhul lui aici și acum.

Odată ce duhul nostru este mântuit, începe procesul mântuirii sufletului. După cum am arătat mai devreme, sufletul este format din mintea, voința și emoțiile noastre. Sufletul este mântuit sau transformat prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin ascultarea noastră față de el. Apostolul Iacov o confirmă prin următoarele cuvinte: „*Prea iubiții mei frați...* lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate și primiți

cu blândețe *Cuvântul sădit în voi*, care vă poate *mântui sufletele*. Fiți *împlinitori* ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri” (Iacov 1:19, 21-22). Este important să observăm că Iacov se adresează fraților, nu celor necredincioși, cu privire la mântuirea sufletelor lor. Apostolul accentuează deopotrivă auzirea și ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu.

Sufletul este singura parte a ființei omenești la mântuirea căreia omul poate contribui. Noi cooperăm prin auzirea și ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, care grăbește la rândul ei procesul sau, dimpotrivă, putem încetini progresul în ce privește mântuirea, nesocotind ce a spus Dumnezeu. Transformarea sufletelor noastre este esențială pentru sfârșirea cu bine a cursei pe care o avem de parcurs în calitate de credincioși.

Mai rămâne o parte a ființei noastre care trebuie să fie mântuită, și anume trupul. Citiți cu atenție ce scrie apostolul Pavel pe tema aceasta:

Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc – atunci când murim și părăsim trupul acesta – avem o casă în cer de la Dumnezeu, un trup veșnic făcut de Dumnezeu Însuși, nu de mâini omenești. Și gemem în trupul pe care îl avem acum, tânjind după ziua când ne vom înveșmânta în trupul nostru ceresc, ca și cu o îmbrăcăminte nouă. Căci noi nu vom fi duhuri lipsite de trup, ci ne vom îmbrăca atunci cu trupuri noi, cerești. Trupurile noastre muritoare ne fac să gemem și să suspinăm, însă aceasta nu înseamnă că ne dorim să murim și să nu mai avem trup deloc. Noi vrem să intrăm în noile noastre trupuri, pentru ca acestea care sunt muritoare să fie înghițite de viața veșnică. Dumnezeu Însuși ne-a pregătit pentru momentul acesta și, ca o garanție, ne-a dat Duhul Lui cel Sfânt.

De aceea, suntem plini de încredere, deși știm că, atâta timp când trăim în aceste trupuri, nu suntem încă acasă cu Domnul. De aceea noi trăim prin credință, nu prin vedere. Da, suntem plini de încredere și am vrea mai degrabă să părăsim trupul acesta, căci atunci am fi acasă, cu Domnul. (2 Corinteni 5:1-8, NLT)

Citirea acestor cuvinte ne aduce speranță și chiar ne purifică sufletul. Observați că Pavel nu doar menționează în trecut, ci stăruie asupra faptului că vom avea trupuri cerești. În alt loc ne spune: „Trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire” (1 Corinteni 15:53). Trupul nostru va fi întocmai ca al lui Isus, căci Scriptura afirmă următoarele: „Vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui” (Romani 6:5), iar în alt loc: „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El” (1 Ioan 3:2).

Să ne gândim cum a fost trupul lui Isus după înviere. Toate trăsăturile trupului Său fizic le vom avea și noi când vom avea parte de mântuirea trupului nostru. Să începem cu ceea ce s-a întâmplat chiar la mormânt, în dimineața învierii. Maria Magdalena a găsit mormântul gol și a început să plângă la gândul că trupul Domnului fusese furat de acolo.

...[Maria] s-a întors și a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu știa că este Isus. „Femeie, i-a zis Isus, de ce plângi? Pe cine cauți?”

Ea a crezut că este grădinarul și I-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau.” (Ioan 20:14-15)

Isus nu S-a deosebit la înfățișare de oamenii obișnuiți. Nu arăta ca un extraterestru dintr-un film SF. Maria nu L-a recunoscut, fiindcă nu îndrăznea să creadă că El era viu. Ea Îl văzuse pe Isus ucis cu cruzime, iar apoi luat și îngropat. Doar când El i s-a adresat pe nume a putut crede că Îl avea într-adevăr în fața ochilor pe Isus. Așa că, la început, L-a confundat cu grădinarul. Prin urmare, Isus avea un trup foarte asemănător celor pe care le avem și noi.

Trupul lui Isus nu arăta diferit de cel al unui om oarecare. Ajunși la subiectul acesta, se ridică următoarea întrebare: Maria a avut o viziune cu duhul Lui sau El avea efectiv un trup? Răspunsul îl găsim lămurit într-o relatare ulterioară, când Isus S-a arătat ucenicilor Lui. El le-a zis: „Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vezi: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu” (Luca 24:38-39).

Isus are carne și oase, ceea ce înseamnă că și noi vom avea. Însă observați că Isus nu a spus nimic despre sânge. Aceasta fiindcă sângele Lui a fost vărsat peste scaunul îndurării lui Dumnezeu. Ceea ce curge acum prin venele Lui este, cred eu, viața glorioasă a lui Dumnezeu.

Isus a putut mânca, de asemenea, hrană fizică. Iată ce citim în Luca 24:41-43: „Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau și se mirau, El le-a zis: «Aveți aici ceva de mâncare?» I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere. El le-a luat și a mâncat înaintea lor.”

Isus nu a mâncat în prezența ucenicilor o singură dată. Scriptura consemnează alte două împrejurări de felul acesta: una în casa unor oameni pe care i-a întâlnit în drum spre Emaus și alta când a pregătit micul dejun pentru ucenici pe țărmul mării. Așadar, vom putea mânca atunci când vom avea un trup veșnic.

În trupul Lui glorificat, Isus a putut vorbi, cânta, umbla, ține în mână obiecte și face alte lucruri de felul acesta, ca orice om obișnuit, dar a putut și să intre prin ziduri și să dispară într-o clipă!

Poate că vă întrebați: „A avut carne și oase, dar a putut trece prin ziduri și a putut să dispară?” O, da! Iată ce ne spune Ioan: „În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor...” (Ioan 20:19).

În întâlnirea cu ucenicii, Isus i-a spus lui Toma să își pună degetul în mâinile Lui și mâna în coasta Lui. Vedem iarăși lămurit că Isus avea un trup cu carne și oase. Cum se face atunci că a apărut dintr-o dată în mijlocul ucenicilor când ușile erau încuiate? A trecut prin ziduri și a apărut pur și simplu, și putea dispărea la fel de ușor, după cum consemnează Scriptura. După ce a frânt pâinea, stând la masă cu cei doi ucenici pe care i-a întâlnit în drum spre Emaus, textul biblic ne spune: „Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut, dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor” (Luca 24:31).

În trupurile noastre înviate, și noi vom avea abilitatea de a dispărea și de a reapărea în diferite locuri. Aceasta explică modul în care vom putea străbate distanțe mari în cerul și Pământul cel nou. Va fi nevoie să facem aceasta, întrucât cetatea lui Dumnezeu va măsura o mie patru sute de mile lungime și tot atâta lățime, ca să nu mai pomenim distanța care va trebui străbătută pentru a călători în alte galaxii. Vom putea, de asemenea, să zburăm prin aer; amintiți-vă că Isus S-a înălțat plutind spre cer, după cele patruzeci de zile petrecute pe Pământ, împreună cu

ucenicii. Unul dintre lucrurile pe care Justin i le-a povestit tatălui său (și care a fost menționat și de alții care au avut experiențe similare) a fost acela că putea merge, pluti sau putea ajunge într-o clipă într-un alt loc. În unele părți ale turului făcut de Justin împreună cu Isus au mers pe jos, iar în altele au plutit sau au zburat spre anumite locuri.

Domnia milenară a lui Cristos

Ne vom îndrepta îndată atenția spre mutarea cetății lui Dumnezeu, însă haideți să discutăm mai întâi despre evenimentele care vor avea loc înainte. Încheierea epocii Bisericii va fi urmată de șapte ani de necaz. Omul nelegiurii, Anticristul, va fi descoperit și îi va înșela pe mulți. El se va împotrivi și se va înălța deasupra a tot ce se cheamă Dumnezeu sau a tot ce primește închinare. Îi va persecuta pe sfinți și va conduce multe popoare într-o mare întunecime a răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu.

În timpul acestei perioade, Domnul va veni să Își ia sfinții. Unii cred că acest eveniment va avea loc înainte de începerea celor șapte ani, alții că se va petrece la mijlocul lor, iar alții că va surveni la sfârșit. Nu voi dezbate chestiunea aceasta în cartea de față. Important este ca noi să fim gata.

Pavel vorbește de câteva ori în Noul Testament despre această „răpire” a Bisericii. Unul dintre aceste pasaje spune astfel:

Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Cristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul. (1 Tesaloniceni 4:16-17)

Aceasta nu este a doua venire a lui Cristos, fiindcă Isus nu va veni pe Pământ, ci îi va întâlni pe credincioși pe nori. A doua venire are loc la finalul necazului de șapte ani, când Isus Se va întoarce călare pe un cal alb, conducând oștirile cerești și zecile de mii de sfinți ai Săi (vezi Iuda 14).

Anticristul, prorocul mincinos, liderii lumii și armatele națiunilor Pământului se vor strânge să lupte împotriva Domnului și a oștirii

Lui. Isus îi va nimici cu sabia Lui într-o singură zi, iar păsările cerului le vor mânca trupurile. Evenimentul acesta este numit în general Armaghedon, fiindcă va avea loc într-un loc din valea Meghido, care se întinde de la muntele Carmel până în partea de sud-est a Ierusalimului (vezi Apocalipsa 16:16, 19:11-21).

Vor fi mulți oameni pe întinsul globului care nici nu s-au răzvrătit împotriva Domnului în această bătălie, nici nu i-au jurat credință Anticristului. Mulți teologi cred că ei vor supraviețui și vor ajunge să trăiască în epoca următoare, cunoscută sub numele de mileniul domniei lui Cristos. Aceștia vor rămâne în țările lor și se vor supune cârmuirii globale a lui Isus. Vor avea trupuri obișnuite și vor continua să populeze Pământul.

Așadar, în esență, după anii de necaz vor exista două tipuri de oameni care vor locui Pământul: cei care au supraviețuit bătăliei de la Armaghedon și sfinții care se vor întoarce cu Isus. Sfinții vor avea trupuri glorificate, ca cel al Împăratului Isus, și ei vor cârmui împreună cu El pe Pământ. Nu este greu de înțeles cum vor interacționa aceste două grupuri de oameni: așa cum a interacționat Isus cu ucenicii după înviere. Sfinții care vor avea trupuri glorificate vor putea vorbi, umbla, mânca și interacționa cu cei aflați încă în trupurile lor obișnuite.

Scriptura ne arată că această perioadă va fi una de pace globală, de fapt, de pace universală, fiindcă Satana și oștirile lui vor fi legați pentru o mie de ani. Nu vor mai fi războaie, prejudecăți, ură, rușine, fărădelegi, boală și altele asemenea, datorită întoarcerii la Dumnezeu a tuturor națiunilor. Profetul Mica spune astfel:

În vremurile de pe urmă, templul Domnului din Ierusalim va deveni cel mai important loc de pe Pământ. Oamenii din lumea întreagă vor merge acolo să se închine. Multe națiuni vor veni și vor zice: „Veniți, haideți să ne suim la muntele Domnului, la templul Dumnezeului lui Israel. Acolo El ne va învăța căile Lui, ca să Îi putem da ascultare.” Căci în zilele acelea învățătura Domnului și cuvântul Lui vor ieși din Ierusalim. Domnul va rezolva conflictele internaționale. Toate națiunile își vor preface săbiile în fiare de plug și sulite în cosoare. Toate războaiele vor înceta și pregătirile militare se vor sfârși. Toți oamenii vor trăi liniștiți în casele lor, bucurându-se de pace și prosperitate, căci nu vor mai avea de ce

să se teamă. Domnul cel Atotputernic a făcut promisiunea aceasta!
(Mica 4:1-4, NLT)

În timpul mileniului va exista o pace globală și un sistem financiar sigur, fiindcă națiunile lumii vor respecta legile lui Dumnezeu. Va fi o vreme nemaipomenită!

Judecata de la marele tron alb

După ce mia de ani se va sfârși, Satana va fi dezlegat din temnița lui pentru scurtă vreme. I se va îngădui să iasă și să înșele neamurile, nu și pe sfinții care vor trăi în trupurile lor glorificate, ci numai pe oamenii aflați în trupurile lor firești, care au supraviețuit Armaghedonului sau care s-au născut în timpul mileniului.

Cei ce se vor răzvrăti se vor strânge laolaltă și vor înconjura Ierusalimul pentru a face război, dar atunci se va coborî din cer peste ei focul lui Dumnezeu și îi va mistui. Diavolul va fi aruncat în „iazul de foc și pucioasă”, unde va fi chinuit zi și noapte, în vecii vecilor. Nu i se va mai da drumul niciodată (vezi Apocalipsa 20:7-10).

Îndată după aceea va urma judecata de la marele tron alb. Hadesul va da drumul morților din toate generațiile, începând din zilele lui Adam și până la această ultimă bătălie. Toți cei care nu au intrat în legământul lui Iehova, în epoca Vechiului Testament, sau care nu s-au supus domniei lui Isus după aceea, vor sta înaintea Împăratului și vor da socoteală, aidoma câtorva personaje din alegoria noastră: Independentul, Amăgitul, Temătoarea și Viață Dublă. Toți cei al căror nume nu este scris în cartea vieții vor fi azvârliți pentru totdeauna în iazul de foc, împreună cu Satana și toate oștile lui.

Un cer nou și un Pământ nou

După ce Pământul și cerurile de acum vor fi purificate prin foc (vezi 2 Petru 3:10-13), vor apărea cerul și Pământul cel nou. Apostolul Ioan scrie următoarele: „Apoi am văzut un cer nou și un Pământ nou; pentru că cerul dintâi și Pământul dintâi pieriseră” (Apocalipsa 21:1).

Apostolul continuă apoi cu descrierea coborârii din cer a Noului Ierusalim, care se va afla veșnic pe Pământ. Cetatea aceasta este descrisă drept soția sau mireasa Mielului, fiindcă ea va fi locuința tuturor celor răscumparați de Domnul, din vremea lui Adam și până la cei primiți în slavă la cea de-a doua venire a lui Cristos. Ioan ne oferă o descriere detaliată a acestui nou Ierusalim:

[Îngerul] m-a dus în Duhul pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea doisprezece porți și la porți, doisprezece îngeri... Spre răsărit erau trei porți; spre miazănoapte, trei porți; spre miazăzi, trei porți; și spre apus trei porți...

Îngerul care vorbea cu mine avea ca măsurătoare o trestie de aur ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei. Cetatea era în patru colțuri și lungimea ei era cât lărgimea. A măsurat cetatea cu trestia și a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini. Lungimea, lărgimea și înălțimea erau deopotrivă. I-a măsurat și zidul și a găsit o sută patruzeci de coți, după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsoară îngerul.

Zidul era zidit de iaspis și cetatea era de aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul... cele doisprezece porți erau doisprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie. (Apocalipsa 21:10-21)

Orașul acesta ceresc va fi uluitor, o minunăție cum nu s-a mai văzut vreodată pe Pământ. Va emana opulență, strălucire și splendoare. În el nu va exista nimic întinat, căci va fi de o puritate absolută.

Ioan își continuă astfel descrierea:

Și [îngerul] mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.

În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind doisprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele lui slujesc la vindecarea neamurilor.

Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor. (Apocalipsa 22:1-5)

Scriptura ne arată lămurit, după cum observați, că noi vom vedea fața lui Dumnezeu. Ceea ce Moise a tânjit să vadă, dar nu i s-a îngăduit, noi vom putea privi. Cât de nemaipomenit și entuziasmant!

Observați și afirmația potrivit căreia frunzele pomului vieții vor aduce vindecare neamurilor (națiunilor). Cuvintele acestea ridică o serie de întrebări interesante. Din cine vor fi alcătuite aceste națiuni, dacă sfinții vor locui în cetate? Peste cine vor domni sfinții în vecii vecilor? Vor exista în această perioadă și oameni născuți pe cale naturală? Găsim răspunsul la aceste întrebări în Isaia.

Căci iată, Eu fac ceruri noi și un Pământ nou, atât de minunate încât nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute. Bucurați-vă și veseliți-vă pentru totdeauna de creația Mea! Iată: voi face din Ierusalim un loc al fericirii. Oamenii lui [sfinții cei răscumparați] vor fi o sursă de bucurie. Eu Însumi Mă voi veseli în Ierusalim și Îmi voi găsi desfătarea în poporul Meu. Iar glasul plânsurilor și al țipetelor nu se va mai auzi. (Isaia 65:17-19, NLT)

Profetul Isaia continuă apoi amintindu-i pe oamenii care trăiesc în afara noului Ierusalim:

Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrâni care să nu-și îplinească zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos. Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii și le vor mânca

rodul. Nu vor zidi case ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu va fi ca zilele copacilor și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor. Nu vor munci degeaba și nu vor avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul și copiii lor vor fi împreună cu ei. Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească, îi voi asculta! Lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul și șarpele se va hrăni cu țărăna. Niciun rău, nicio vătămare nu se va face pe tot muntele Meu cel sfânt, zice Domnul. (Isaia 65:20-25)

Mulți aplică în mod greșit acest pasaj domniei de o mie de ani a lui Cristos, dar el vorbește lămurit despre epoca cerului nou și a Pământului nou. Cercetând atât scrierile apostolului Ioan, cât și ale profetului Isaia, descoperim că în această perioadă vor fi oameni care vor trăi în afara cetății lui Dumnezeu. Ei își vor zidi case în această vreme nesfârșită a păcii universale și a prosperității. Aici nu poate fi vorba despre sfinții care locuiesc în cetatea sfântă, căci aceștia vor avea deja locurile pregătite pentru ei de Isus Însuși (vezi Ioan 14:2-4).

Observați că oamenilor acestora li se vor naște copii. Nici lucrul acesta nu îi poate avea în vedere pe sfinții glorificați, fiindcă Isus a arătat lămurit că cei aflați în trupuri de slavă nu vor da naștere la copii, fiindcă nu se vor căsători. El a spus: „Căci la înviere, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer” (Matei 22:30). Acesta a fost un alt aspect pe care Justin l-a confirmat în urma experienței avute în cer.

Aceste națiuni vor locui Pământul cel nou, unde vor cultiva, vor recolta și vor construi. Se vor înmulți și îl vor umple nestingheriți, așa cum ar fi făcut Adam și urmașii lui dacă nu ar fi fost căderea.

Cum poate fi explicat în mod logic faptul acesta? O posibilitate care poate fi combătută e aceea că, odată cu începerea mileniului, viața oamenilor va fi prelungită, fiindcă dușmanul nostru ultim, moartea, va fi nimicit (vezi 1 Corinteni 15:26). Isus va fi distrus blestemul morții, atât la nivel spiritual, cât și fizic. Prin urmare, durata vieții oamenilor ar putea ajunge la o mie de ani.

La sfârșitul mileniului, s-ar putea ca celor aflați în trupurile lor naturale să li se ofere darul vieții veșnice dacă nu s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu în cursul scurtei perioade în care Satana a fost dezlegat.

Psalmistul scrie astfel: „De aceea în veci de veci Te vor lăuda popoarele” (Psalmul 45:17). O modalitate de a înțelege posibilitatea aceasta ar fi de a-i privi pe oamenii despre care vorbim ca pe Adam și Eva înainte de cădere. Adam nu a fost creat pentru moarte, ci ca să trăiască veșnic. Darul acesta a fost pierdut în urma neascultării lui; Adam a adus asupra întregii rase umane blestemul morții și al îmbătrânirii.

Numai răscumpărării lui Cristos cei îmbrăcați în trupuri de slavă vor locui în noul Ierusalim. Scriptura ne arată însă că și cei cu trupuri obișnuite vor putea intra în cetate, vor putea mânca din roadele ei și se vor putea închina Domnului. Găsim aspectele acestea surprinse în scrierile lui Ioan:

Națiunile Pământului vor umbla în lumina ei [a cetății noului Ierusalim] și cârmuitorii lumii vor veni și își vor aduce slava în ea. Porțile ei nu se vor închide la sfârșitul zilei, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. Și toate națiunile își vor aduce slava și onoarea în cetate. (Apocalipsa 21:24-26)

La început, omul a căzut în ispita păcatului. Pedepsa a fost moartea, deopotrivă fizică și spirituală, urmată de moartea eternă. Cu toate acestea, căderea nu l-a împiedicat pe Dumnezeu să Își continue planul veșnic pe care l-a avut de la bun început pentru om pe Pământ.

Poate fi planul lui Dumnezeu împiedicat să se îndeplinească din pricina neascultării omului? Nu. Dumnezeu a preschimbat înfrângerea omului într-o binecuvântare, prin răscumpărarea lui Cristos, strângând din lumea căzută un *popor glorificat* care să *domnească* în cele din urmă peste omenire pe Pământul cel nou. Aceasta ne ajută să înțelegem cuvintele pe care le-a spus Isus în pilda robului credincios: „Bine, rob bun; fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, primește *cârmuirea a zece cetăți*” (Luca 19:17). Să fie vorba despre orașe din mileniu și din epoca veșnică a Pământului celui nou?

Dacă nu ar fi avut loc căderea, Dumnezeu nu ar fi avut o categorie de oameni glorificați care să Îl ajute să administreze și să conducă pentru totdeauna treburile Pământului și ale Universului. În înțelepciunea Lui veșnică, El a prevăzut aceasta; de aceea Isus este numit „Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8, traducere liberă din limba engleză).

După începerea mileniului și apoi în cursul epocii eterne a noului Pământ, scopul inițial al lui Dumnezeu, acela de a popula acest Pământ cu oameni care să trăiască veșnic, va fi dus la îndeplinire. Cuvintele lui Isus se vor împlini pe deplin: „Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe Pământ” (Matei 6:10). Pe Pământ va fi întocmai cum a văzut Justin în cer: culori noi, frumoase, plante și pietre vii care cântă laude lui Dumnezeu, o arhitectură perfectă, apă vie etc. O lume cu adevărat desăvârșită!

Isaia își încheie cartea profetică spunând următoarele despre noua epocă în care va intra Pământul:

Căci după cum cerurile cele noi și Pământul cel nou pe care le voi face vor dăinui înaintea Mea – zice Domnul – așa va dăinui și sămânța voastră și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul. Și când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea; căci viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge; și vor fi o pricină de groază pentru orice făptură. (Isaia 66:22-24)

Gândul acesta este de ajuns pentru a ne cutremura, dar odată intrați în veșnicie, vom putea merge într-un loc anume și vedea soarta cumplită a lui Satan, a îngerilor lui și a oamenilor care s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Poate că în aceasta constă înțelepciunea lui Dumnezeu: să păstreze în fața fiecărei făpturi imaginea consecințelor teribile ale păcatului și răzvrătirii. Gândiți-vă numai: Satana a alunecat pe calea răzvrătirii fără să fie ispitit de cineva. Dacă Dumnezeu păstrează imaginea aceasta în fața întregii creații de-a lungul veșniciei, ea va constitui o piedică puternică în calea căderii în păcatul groaznic de care s-au făcut vinovați Lucifer și îngerii lui.

După cum am arătat deja, sfinții cei glorificați vor trăi în cetatea lui Dumnezeu, noul Ierusalim. Ei își vor primi răsplătirile și rolurile veșnice de slujire dinaintea începerii mileniului, la scaunul de judecată al lui Cristos, despre care vom vorbi mai pe larg în capitolul următor.

SCAUNUL DE JUDECATĂ AL LUI CRISTOS

Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Cristos... Așa că fiecare dintre noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.

—Romani 14:10, 12

„Toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Cristos.” La cine se referă Pavel? La credincioși sau la necredincioși? Când analizăm aceste versete în context, înțelegem lămurit că apostolul se adresează credincioșilor. Pavel arată cât de grav este când un creștin judecă un frate sau arată dispreț față de el, spunând că cei care fac astfel de lucruri vor da socoteală.

Prin urmare, nu doar necredincioșii se vor înfățișa înaintea lui Dumnezeu la judecată, cum am văzut în capitolele anterioare, ci toți creștinii vor sta în fața tronului lui Dumnezeu pentru a da socoteală de viața pe care au trăit-o aici, pe Pământ. Faptul acesta este subliniat în epistola lui Pavel adresată corintenilor, pe care am analizat-o în capitolul precedent:

...Ne place mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul. De aceea ne și silim să Îi fim plăcuți, fie că ne găsim aici, în trupul acesta, fie că suntem departe de el. Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea lui Cristos ca să fim judecați. Fiecare dintre noi va primi ceea ce merită pentru binele sau răul pe care l-a făcut când trăia în trup. Pentru că noi cunoaștem această teamă solemnă de Domnul, ne dăm toate silințele să îi convingem pe alții. (2 Corinteni 5:8-11, NLT)

Este evident că Pavel nu vorbește despre judecata păcătoșilor, ci a creștinilor. Afirmția lui: „...ne place mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul” nu lasă loc îndoielii cu privire la cei cărora se adresa. Niciun necredincios nu va ajunge acasă cu Domnul după ce își părăsește trupul. El va fi dus de îndată în Hades, iar locuința lui veșnică va fi iazul de foc.

După cum am arătat mai devreme, cei necredincioși vor merge la judecata cunoscută sub numele de judecata de la marele tron alb, care are loc mult mai târziu decât judecata credincioșilor menționată în pasajul de mai sus.

Să trecem pe scurt în revistă cele observate în capitolul precedent. Isus Se va întoarce pe Pământ cu oștirile Lui cerești, îl va învinge pe Anticrist, îl va azvârli pe Satana în temnița lui și apoi Își va instaura domnia în Ierusalim pentru o mie de ani. După aceea, Satana va fi dezlegat din adânc și i se va îngădui să înșele neamurile pentru scurtă vreme. Un foc din cer îi va mistui pe cei ce trec de partea lui, iar Diavolul va fi aruncat pentru veșnicie în iazul de foc. Apoi toți cei necredincioși vor fi aduși din Hades înaintea marelui tron alb. Isus numește acest eveniment învierea pentru judecată (vezi Ioan 5:29). Toți cei ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții vor fi aruncați în iazul de foc.

Pe de altă parte, judecata credincioșilor va avea loc cu mult timp înainte de cea de la marele tron alb. Momentul în care se desfășoară aceasta nu este precizat clar în Scriptură. Știm însă că el va surveni cândva după răpirea Bisericii în nori și înainte de începutul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Prin urmare, cele două mari judecăți sunt separate de o perioadă de aproximativ o mie de ani. (Acesta este unul dintre aspectele care nu sunt surprinse în alegoria noastră despre orașul Affabel.)

Reluând cuvintele din Romani, *pasajul* din 2 Corinteni 5:10 ne spune: „Toți trebuie să ne înfățișăm înaintea *scaunului de judecată* al lui Cristos.” Atât în Romani 14, cât și în 2 Corinteni 5, expresia *scaunul de judecată* este traducerea cuvântului grecesc *bema*. În Concordanța Strong, termenul acesta este definit astfel: „o treaptă, o platformă, estradă, ca la tribunal [curtea de judecată].”²¹ Comentariul USB spune astfel: „În Imperiul Roman, scaunul de judecată era locul judecătorului la curtea orașenească.”²² Pe baza sensului acestui cuvânt, vom face referire la judecata credinciosului folosind expresia *scaunul de judecată al lui Cristos*.

Scaunul de judecată al lui Cristos reprezintă literalmente tribunalul divin al lui Dumnezeu. Scriptura declară că Tatăl a încredințat toată judecata Fiului (vezi Ioan 5:22). Isus Cristos nu este doar Mântuitorul nostru. El este și Judecătorul nostru și în curând îi va judeca pe ai Lui. Cel mai simplu mod de a defini termenul original pentru judecată este de a spune că reprezintă o decizie luată în urma unei cercetări, decizie care poate fi *favorabilă* sau *nefavorabilă*.

Mulți dintre cei din biserică nu sunt conștienți de faptul că vor da socoteală de ceea ce au făcut în timpul scurtei lor șederi pe Pământ. Numeroși credincioși au ideea greșită că orice judecată viitoare este anulată de mântuire. Într-adevăr, sângele lui Isus ne curăță de păcatele care ne-ar fi împiedicat să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu, însă aceasta nu ne scutește de judecarea felului în care ne-am purtat în calitate de credincioși, fie el bun, fie rău.

Decizii veșnice

Judecata sau deciziile luate cu privire la noi în fața scaunului de judecată al lui Cristos vor fi *veșnice*; ele vor dăinui pentru totdeauna și nu se vor schimba în vreun fel.

Opriti-vă o clipă și gândiți-vă la discuțiile noastre din primul capitol, când am încercat să pătrundem cu mintea conceptul eternității. Iacov afirmă că viața trăită de noi pe Pământ este ca un abur trecător (vezi Iacov 4:14). Acesta este modul figurat în care compară el o viață de optzeci - o sută de ani cu veșnicia. Dacă ar fi avut cunoștințele matematice de astăzi, ar fi putut fi mai precis în descrierea lui. Când am studiat la facultate matematica, am învățat de la început că orice se împarte la infinit este egal cu zero.

80 de ani : infinit (eternitate) = 0

sau

100 de ani : infinit (eternitate) = 0

Orice număr natural împărțit sau comparat cu infinitul este zero. Nu are importanță cât de mult trăim pe Pământ. Chiar dacă ați ajunge să trăiți aici o sută cincizeci de ani, viața pe Pământ este zero în comparație

cu eternitatea. Aceasta înseamnă că pentru noi, credincioșii în Isus Cristos, tot ce facem în acest interval de timp va determina *felul* în care ne petrecem veșnicia. Nu uitați, *locul* unde o petrecem este hotărât de ceea ce facem cu crucea lui Isus și cu harul Lui mântuitor. Însă *felul* cum vom trăi pentru veșnicie în Împărăția Lui este stabilit de modul în care trăim aici în calitate de credincioși.

Vă amintiți că, în alegoria noastră, Egoistul și ceilalți pe care i-a întâlnit pe rândurile din spate ale Marii Săli regretau modul în care își irosiseră scurtul timp petrecut în Endel? O bună parte a celor cinci ani din Endel a fost pusă mai degrabă în slujba propriilor dorințe și beneficii, în loc să fie dedicată în întregime voinței lui Jalyn. Acum, restul existenței care îi aștepta era la un nivel mult inferior potențialului lor, căci fiecare dintre ei avusese oportunitatea de a lucra cu Jalyn și de a trăi aproape de el, ba chiar de a domni alături de rege în oraș. Poate că s-au bucurat sau nu de timpul scurt petrecut în oraș după absolvire. Oricum, viitorul lor era acum hotărât. Pentru următorii o sută treizeci de ani, modul lor de viață era rezultatul direct al felului în care trăiseră acei cinci ani scurți. Gândiți-vă ce înseamnă o sută treizeci de ani comparați cu un interval de cinci ani. E o durată foarte lungă; puțini oameni ajung să se apropie măcar de o asemenea vârstă aici, pe Pământ. Dacă Egoistul și ceilalți s-ar fi gândit la aceasta înainte să se sfârșească intervalul petrecut în Endel, probabil că l-ar fi trăit altfel.

Oricât ne-ar face să ne cutremurăm exemplul din această alegorie, el nici nu se compară cu ceea ce se va întâmpla în realitate. Haideți să încercăm un alt scenariu. Imaginați-vă următoarele: vi se dă o singură zi și felul în care folosiți acel interval de douăzeci și patru de ore va hotărî cum vă veți petrece următoarea mie de ani. Încercați să vă gândiți cât înseamnă o mie de ani. Un asemenea interval ar începe dinainte să ia naștere Statele Unite ale Americii, dinainte de voiajul lui Cristofor Columb spre lumea cea nouă și chiar dinainte de cucerirea Angliei de către normanzi.

Un interval de o mie de ani este foarte lung. Dar, cu toate acestea, răsplătirile pe care le primiți (poziția care vi se acordă, slujba pe care o faceți, oamenii cu care lucrați, zona în care locuiți, felul de casă în care stați, priveliștea pe care o aveți de la fereastră și toate celelalte aspecte privitoare la viața voastră) sunt determinate pentru următoarea mie de ani de felul în care vă petreceți cea singură zi.

Credeți că ați trăi-o cât de bine vă stă în putință? Cum anume ați petrece-o? Ce ați face diferit față de felul în care trăiți acum? Vi s-ar schimba prioritățile? Ar căpăta ascultarea față de Stăpân întâietate absolută? Ați citi cuvintele Lui cu mai multă grijă și ați căuta să le împliniți cu mai multă sârguință? Ați încerca să influențați viața celor din jur astfel încât să îi ajutați să ajungă și ei în Împărăție? I-ați trata altfel pe oameni? Lista schimbărilor posibile ale modului vostru de viață este nesfârșită. Însă aceasta nu este nimic în comparație cu realitatea, căci o singură zi împărțită la 356.000 de zile (echivalentul a o mie de ani) este tot un număr finit, nu zero.

Să mergem mai departe. Să spunem că modul în care petreceți acea zi va hotărî cum vă veți petrece următorul milion de ani: posesiunile pe care le veți avea, slujba voastră, oamenii cu care lucrați, felul de casă în care locuiți, zona, mașina pe care o conduceți și așa mai departe. Încercați să vă gândiți la un asemenea interval de timp. Nu avem pentru el un punct de referință, căci omenirea există pe Pământ doar de aproximativ șase mii de ani. Prin urmare, intervalul despre care vorbim ar fi de peste o sută cincizeci de ori mai lung decât cel de când există omenirea pe Pământ. Și numai aceasta este aproape de neînchipuit. Totuși, și intervalul amintit este nimic în comparație cu veșnicia care urmează, căci o zi împărțită la 365.000.000 de zile (echivalentul a o mie de ani) este tot un număr finit, nu zero. Nu s-ar schimba nimic dacă aș spune un miliard sau un trilion de ani; tot am avea un număr finit când împărțim o zi la el.

Așadar, oricât de mult am trăi pe acest Pământ, timpul petrecut de noi aici este egal cu zero, în comparație cu veșnicia. Oare de aceea ne îndeamnă insistent apostolul Pavel să trăim așa încât să primim cea mai mare răsplată cu putință? În epistola adresată de el corintenilor, Pavel afirmă că oricine participă la jocurile olimpice o face pentru a câștiga, după care ne spune tuturor:

Și voi trebuie să alergați așa încât să câștigați premiul. Toți atleții practică o strictă disciplină. Ei fac aceasta pentru un premiu care trece, dar noi o facem pentru un premiu veșnic. De aceea, alergați drept spre țintă, având în minte la fiecare pas care vă e scopul. Eu nu sunt ca un boxer care lovește cu pumnii în vânt. Îmi disciplinez trupul ca un atlet, învățându-l să facă ceea ce trebuie. (1 Corinteni 9:24-27, NLT)

Potrivit spuselor lui Pavel, noi ne trăim viața pe Pământ având un scop clar: acela de a primi un premiu etern, care nu se vestește. În viață, trebuie să alergăm așa încât să câștigăm. Pentru aceasta, trebuie să dezvoltăm o disciplină tenace, autocontrol și să înaintăm neabătut.

Am activat ani de zile în lumea sportului. Când jucam în cadrul Circuitului Asociației de Tenis a Statelor Unite, al Cupei Davis pentru Juniori și al NCAA Division One, mă antrenam din greu. Eram pe teren câte șase ore pe zi, repetând uneori de sute de ori anumite lovituri împreună cu antrenorul meu și cu ceilalți jucători. Citeam cărți care mă învățau cum să rezist psihic în timpul meciurilor și să nu clachez. Mă antrenam fizic și în afara terenului, ridicând greutăți, alergând, sărind coarda, jonglând pentru a-mi îmbunătăți coordonarea mână-ochi și lista poate continua. Eram atât de hotărât și de absorbit de scopul meu, încât mama m-a amenințat că îmi va muta patul pe terenul de tenis din cartier. M-am retras din orice altă activitate sau sport care îmi putea împiedica progresul. De ce am făcut toate acestea? Ca să câștig, să devin campion, să fiu cel mai bun și să primesc răsplătirile corespunzătoare.

Lucrurile stau puțin altfel în Împărăție. Noi nu concurăm unii cu alții, ci numai cu noi înșine, iar obiectivul este acela de a-I fi plăcuți lui Isus în tot ce facem (vezi 2 Corinteni 5:9). Când citim cu băgare de seamă Scriptura, descoperim ce dorește Domnul nostru privitor la felul în care îi tratăm pe oameni, la ceea ce urmărim, la modul în care ne investim timpul, la cei pe care îi influențăm pentru veșnicie, la cum dăruim pentru Împărăție și pentru alții, la modul în care ne iertăm semenii. Vom discuta mai amănunțit despre acestea ceva mai târziu. Esența este însă următoarea: ar trebui să trăim în așa fel încât să câștigăm!

O gamă largă de răsplătiri

Scriptura ne arată că răsplătirile și pozițiile eterne acordate credincioșilor nu doar că vor diferi, ci vor și face parte dintr-o gamă foarte largă. Ele vor varia de la a vedea totul pierdut și mistuit, până la domnia alături de Cristos pentru toată veșnicia (vezi 1 Corinteni 3:15, Apocalipsa 3:21).

Mulți tresar când aud cuvintele *pierdut* și *mistuit* cu privire la viața lor. Le vine greu să creadă că așa ceva s-ar putea întâmpla vreodată în cer. Totuși, Scriptura ne arată cât se poate de limpede că așa stau lucrurile.

Înainte să vă împărtășesc versetele următoare, îngăduiți-mi să le prefațez explicând faptul că în Biblie metafora construirii este folosită de multe ori cu referire la viața cuiva. Alteori, Biserica este comparată în Scriptură cu o clădire sau cu un templu. În cazul ambelor metafore, suntem înfățișați ca niște constructori prin impactul pe care îl avem asupra propriei vieți, a vieții altora sau asupra Bisericii în general. Voi face deseori trimitere la metafora aceasta în restul cărții. Pavel spune clar cu privire la ea:

Voi sunteți... clădirea lui Dumnezeu. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Cristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc. (1 Corinteni 3:9-15)

Noi hotărâm cum construim și în fiecare moment al vieții avem în față două alegeri majore privitoare la efortul nostru de a zidi: una este de a gravita spre ceea ce e vremelnic, spre ce potolește firea (lemn, fân, trestie); cealaltă este de a trăi potrivit cu dorința duhului nostru cel născut din nou, urmând Cuvântul cel veșnic al lui Dumnezeu (aur, argint, pietre prețioase). Felul în care clădim sau modul în care ne trăim viața va hotărî cu ce vom rămâne după ce focul prezenței lui Dumnezeu ne cercetează lucrarea.

Nu doar faptele noastre vor fi supuse analizei, ci și gândurile, motivațiile și intențiile ne vor fi date în vileag. De aceea este atât de important pentru credincioși să dea ascultare Cuvântului lui Dumnezeu, să îl urmeze și să îl strângă în inima lor, căci el „scoate la lumină, cerne, analizează și judecă până și gândurile și scopurile inimii” (Evrei 4:12, AMP). Nimic altceva nu poate pătrunde până în adâncul inimii noastre cum o face Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă *dăm ascultare* rațiunii, logicii, psihologiei sau înțelepciunii omenești, vom gravita la nivelul gândurilor și al motivațiilor inimii

noastre spre ceea ce este trecător și cel mai adesea nu vom fi conștienți de ce ne așteaptă, așa cum i s-a întâmplat Egoistului înainte să intre în Sala de judecată. Iată de ce ne avertizează Isus:

Nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nimic tănuit care nu va fi cunoscut și nu va veni la lumină. Luați seama dar la felul cum ascultați; căci celui ce are i se va da; dar celui ce n-are i se va lua și ce i se pare că are. (Luca 8:17-18)

Isus ne spune că lucrul pe care *il ascultăm* și căruia *ii dăm atenție* își face loc în inima noastră și ajunge să ne modeleze gândurile și scopurile, care vor determina, la rândul lor, modul în care ne clădim viața. Noi trebuie să ținem seama cu mare grijă de Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă el este lumina de pe cărarea noastră. Fără el, ne vom abate cu siguranță de pe drumul cel bun, după cum oricine s-ar rătăci de pe cale într-o noapte întunecoasă. S-ar putea întâmpla să rămâneți pe cale pentru o vreme, însă în cele din urmă vă veți îndepărta de ea.

Odată ce ne îndepărtăm, modul în care clădim poate ajunge cu ușurință să fie motivat de sfera vremelnicului. Realitatea aceasta nu va fi dată pe față decât atunci când lumina Cuvântului lui Dumnezeu va străluci peste ea. Pavel accentuează acest fapt spunând: „Dar când totul este scos la iveală și condamnat de lumină, devine vizibil și clar” (Efeseni 5:13, AMP).

Dacă ne îndepărtăm, se pot întâmpla două lucruri. Primul și cel mai bun dintre ele este ca, atunci când auzim Cuvântul lui Dumnezeu (care ne este predicat, citit sau comunicat de un prieten sau de un lider), el să ne convingă la nivelul conștiinței. De aceea este atât de important să ne hrănim constant din Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă suntem înțelepți, ne vom pocăi degrabă și ne vom cere iertare pentru gândurile, motivațiile și intențiile noastre greșite. Însă, în cazul în care conștiința ne devine insensibilă în urma greșelilor repetate, va fi mai greu să auzim Cuvântul lui Dumnezeu, iar atunci când conștiința ni se vestejește de tot, devine imposibil să mai reacționăm. De aceea ne vorbește Scriptura despre importanța păstrării unei conștiințe curate (vezi Proverbe 4:23, 2 Timotei 1:3). Dacă ne protejăm și ne păstrăm conștiința curată, vom simți cu ușurință îndemnurile Cuvântului celui viu din inima noastră.

A doua variantă, deloc de dorit, este ca motivațiile noastre să fie scoase la lumină înaintea scaunului de judecată. Dacă se întâmplă astfel,

ne pierdem potențiala răsplată. De aceea trebuie să ne întrebăm dacă merită să ne împotrivim convingerii pe care o stârnește în inima noastră Cuvântul lui Dumnezeu. De fiecare dată când o facem, inima ne devine mai împietrită și mai amăgită. Nu ne vom da seama de starea în care suntem și ea va fi dată în vileag de lumina slavei lui Dumnezeu atunci când vom ajunge înaintea scaunului de judecată.

Pregătirea pentru viitorul nostru veșnic

În urma judecării vieții noastre, nimic nu va rămâne necunoscut. Totul va deveni vizibil și clar. De aceea vorbește Pavel despre „frica solemnă de Domnul”, când se referă la scaunul de judecată. Acolo va avea loc o analiză amănunțită a motivațiilor, intențiilor, gândurilor, vorbelor și acțiunilor noastre. Cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 3:9 și 12-15, în versiunea The Message, sunt pline de forță când vine vorba despre zidire și judecată:

Sau, altfel spus, voi sunteți casa lui Dumnezeu... Fiți cu deosebită băgare de seamă când vă alegeți materialele de construcție. În final veți avea parte de o inspecție. Dacă folosiți materiale ieftine sau de calitate inferioară, acest lucru se va descoperi. Inspecția va fi detaliată și riguroasă. Nu va fi trecut cu vederea nici cel mai mic amănunt. Dacă lucrarea voastră trece de inspecție, foarte bine; dar, dacă nu trece, partea de clădire zidită de voi va fi dărâmată și va trebui refăcută. Voi nu veți fi dărâmați; veți supraviețui, dar la limită.

Nu știi cum priviți voi lucrurile, dar eu nu vreau doar să supraviețuiesc la limită în urma analizei făcute la scaunul de judecată al lui Cristos. În joc este destinul nostru etern. Vă puteți imagina cât de șocați vor fi mulți oameni? În alegoria noastră, fiecare personaj a fost luat cu totul prin surprindere de ceea ce l-a așteptat, cu excepția Generoasei, singura care a fost pregătită. Ceilalți nu au luat în serios învățătura elementară, de care ar fi trebuit să fie conștienți de la bun început.

Întâlnesc mereu în lumea aceasta oameni înțelepți care se pregătesc pentru viitorul lor. Încep muncind pe brânci în școală, pentru a-și

deschide ușa unei cariere bune. Odată începută această carieră, se străduiesc să își cumpere o casă, își deschid conturi de pensii private, unii își folosesc surplusul de bani pentru a-l investi în ceva, așa încât să le aducă ulterior profit. Oamenii fac toate acestea ca să se pregătească pentru viitor; nu vor să ajungă să ducă lipsă, îndeosebi la anii de pensie. Dacă acești oameni s-ar pregăti pentru pensie cum se pregătesc mulți pentru veșnicie, nu doar că s-ar îndrepta spre o perioadă dificilă dar, spre deosebire de mulți dintre cei aflați în Biserică, ar fi foarte preocupați și chiar speriați de ce îi așteaptă.

Îngăduiți-mi să vă prezint un scenariu ipotetic. Încercați să vă imaginați următoarea situație care survine chiar în ziua în care un om se pensionează. Mai întâi, fondul de pensie intră în colaps și nu mai sunt bani pentru plata lunară a pensiilor. În plus, banca la care își avea depuși toți banii strânși într-o viață falimentează și se închide. Toate economiile lui sunt pierdute. Apoi, în aceeași zi, se trezește simțind miros de fum. Casa i-a luat foc. Reușește să iasă din ea doar cu hainele de pe el, după care stă și o privește cum se mistuie până la temelie, cu tot ce agonisise până atunci.

Ar fi o zi foarte tristă în viața omului nostru. Însă tocmai o asemenea imagine zugrăvește Pavel ca fiind experiența de care vor avea parte unii creștini la scaunul de judecată al lui Cristos. Ascultați-i iarăși cuvintele: „Dar dacă lucrarea este arsă, constructorul va suferi o mare pierdere. El va fi salvat, dar ca unul care de-abia a scăpat din flăcările focului” (1 Corinteni 3:15, NLT). Cei care se dovedesc înțelepți în Împărăția lui Dumnezeu își dau seama că nu muncesc pentru a-și asigura bunăstarea în anii de pensie, ci se pregătesc pentru veșnicie!

Înțelepții despre care vorbesc sunt cei care își planifică viitorul veșnic. Ei trăiesc având un scop clar în minte și știu că destinul lor etern este determinat de felul în care trăiesc pe Pământ. Aceasta le va asigura o intrare glorioasă în Împărăția lui Dumnezeu, în loc să îi ajute doar să se strecoare în ea, după ce tot ce au făcut a fost ars și nimic. Iată ce spune Petru în această privință:

De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Cristos. (2 Petru 1:10-11)

Intrare din belșug înseamnă să Îl auzim pe Stăpânul nostru zicând: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:21).

Domnul mi-a dat de curând o viziune. Am văzut campionii Împărăției lui Dumnezeu mășăluind spre cetatea divină. Treceau pe străzile de aur, în timp ce mulțimi de oameni îi aclamau de pe marginile drumului. Împăratul Isus Se afla sus, pe o platformă, de unde putea fi văzut de întregul oraș. Soldații cei credincioși au urcat treptele spre platformă, ducându-I lui Isus comorile câștigate, în timp ce mulțimea jubila. În viziunea aceea, părea că Domnul le spunea luptătorilor Lui: „Bine ați lucrat.”

Apoi Domnul a vorbit inimii mele și mi-a zis: „Vrei să fii unul dintre acești soldați care aduc rodul pe care l-au secerat pentru Mine sau vrei să te numeri printre cei aflați pe margini, care aclamă?” Am hotărât cu și mai multă îndârjire să îmi întăresc chemarea și alegerea. Am știut fără umbră de îndoială că voiam să văd un zâmbet de plăcere pe chipul Domnului când îmi va analiza viața, nu o privire tristă, știind că potențialul pe care mi l-a dat a fost irosit.

Am hotărât, de asemenea, să fac acest adevăr cunoscut tuturor celor din generația mea care Îl iubesc pe Domnul, ca ei să intre împreună cu mine în prezența Lui măreață aducându-i comorile câștigate și să vedem zâmbetul glorios al Tatălui nostru. Prin felul în care slujim pe Pământ, noi hotărâm dacă vom avea parte sau nu de intrare din belșug în Împărăție. Acesta este principalul motiv pentru care am scris capitolele următoare.

Va urma

În capitolele care au mai rămas voi aduce în discuție domeniile majore pentru care vom fi judecați și răsplătiți. Deși spațiul nu permite o analiză extinsă a lor, vom aborda unele dintre cele mai importante aspecte. Vom așeza o temelie bună pe care puteți continua să clădiți pentru ca viața voastră să aibă greutate în veșnicie.

În încheiere, citiți pe îndelete cuvintele următoare ale lui Petru și îngăduiți-le să vă vorbească în legătură cu tot ce ați citit în acest capitol. Veți observa cuvinte și fraze cheie care vor da și mai multă viață celor

împărtășite deja. Cuvintele lui Petru ne vor pregăti, în același timp, pentru ceea ce vom discuta îndată în capitolul următor:

Tot ce se întâmplă într-o viață care Îi este pe plac lui Dumnezeu ne-a fost dat în mod miraculos prin faptul că am ajuns să Îl cunoaștem, personal și îndeaproape, pe Cel care ne-a chemat la Dumnezeu... De aceea, nu pierdeți nicio clipă și clădiți pe ceea ce v-a fost dat, completându-vă credința cu caracterul bun, cu priceperea spirituală, cu disciplina atentă, cu răbdarea plină de pasiune, cu uimirea reverențioasă, cu prietenia caldă și dragostea generoasă, fiecare dimensiune potrivindu-se alături de celelalte și dezvoltându-le. Când aceste calități sunt active și se dezvoltă în viața voastră, nu veți sta inactivi și nu va trece nicio zi fără răsplătirea ei, pe măsură ce vă maturizați în experiența voastră cu Stăpânul Isus... Așadar, prieteni, confirmați invitația lui Dumnezeu pentru voi și faptul că v-a ales. Nu amânați aceasta, ci faceți-o chiar acum, iar viața voastră va avea o temelie solidă, drumul vă va fi netezit înainte și calea larg deschisă spre Împărăția veșnică a Stăpânului și Mântuitorului nostru, Isus Cristos. Fiindcă miza este atât de mare, deși cunoașteți pe dinafară tot acest adevăr și practicarea lui, nu voi înceta nicio clipă să vi-l aduc înainte. Aceasta este sarcina care mi-a fost dată, de a vă ține în stare de veghe amintindu-vă mereu aceste lucruri; și eu mă țin de ea pentru tot restul vieții mele. (2 Petru 1:3, 5-8, 10-13, The Message)

ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT

SECȚIUNEA 4: CAPITOLELE 8-10

1. Poate că unul dintre momentele cele mai impresionante din cadrul judecății unui cetățean din Affabel este cel în care își primește noul nume. Gândiți-vă la voi înșivă, la cum ați fost înainte să veniți la Cristos și la felul în care v-a transformat Isus viața. Care credeți că ar putea fi până în momentul de față povestea pe care o spune schimbarea numelui vostru?
2. De ce credeți că, deși credincioșii e posibil să fi avut multe de pierdut în urma felului în care au trăit, cerul poate fi un loc al bucuriei, unde este ștersă orice lacrimă?
3. Explicați cu cuvintele voastre ce a ridicat-o pe Generoasa deasupra celorlalți semeni ai ei veniți la judecată. Ce ne învață exemplul ei cu privire la felul în care ar trebui să trăim?
4. V-a surprins ceva în legătură cu descrierea biblică a cerului din capitolul 9? În ce fel?
5. În capitolul zece găsiți afirmația următoare: „Sângele lui Isus ne curăță de păcatele care ne-ar fi împiedicat să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu, însă aceasta nu ne scutește de judecarea felului în care ne-am purtat în calitate de credincioși, fie el bun, fie rău.” Care a fost reacția voastră inițială în fața acestui enunț? La ce concluzie ați ajuns după ce ați studiat această secțiune?

SECȚIUNEA 5

CASA PERSONALIZATĂ A LUI DUMNEZEU

*Și . . . voi sunteți zidiți împreună, ca să
fiți un locaș al lui Dumnezeu . . .*

—Efeseni 2:22

Vom împărți judecata credinciosului în două mari categorii. Mai întâi ne vom opri asupra implicării noastre în zidirea Împărăției lui Dumnezeu, potrivit cu chemarea și darurile primite. Apoi va fi analizat modul în care am zidit vieți la nivel individual, aici incluzându-se, desigur, și cea proprie. În ce privește zidirea altora, accentul este pus pe influența noastră asupra lor; în cazul zidirii propriei vieți, este important felul în care am cooperat cu harul lui Dumnezeu în dezvoltarea caracterului cristic. Acesta din urmă va fi, fără doar și poate, rezultatul secundar al modului în care am răspuns la Cuvântul lui Dumnezeu, urmarea a ce am crezut și a ascultării față de Cuvânt. În fiecare caz vor fi examinate acțiunile și faptele noastre, cuvintele, gândurile și motivațiile. Ne vom opri mai întâi asupra judecării rolului nostru în zidirea Împărăției lui Dumnezeu; după aceea, vom discuta viața noastră personală.

„Ce poți face pentru Mine?”

Abilitatea noastră de a zidi Împărăția se bazează în întregime pe ascultarea noastră față de Duhul Sfânt, fiindcă noi nu putem face nimic de valoare eternă dacă nu lucrăm prin harul lui Isus Cristos. În Psalmul 127:1 ni se spune astfel: „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc.” Versetul acesta ne arată limpede că noi putem zidi și fără Duhul lui Dumnezeu, însă toată truda aceasta

este lipsită de valoare în lumina veșniciei. Ea va fi mistuită de foc în fața scaunului de judecată. Este esențial să înțelegem lucrul acesta.

Dumnezeu le spunea în Vechiul Testament unor oameni care erau implicați în a-L sluji:

Cerul este scaunul Meu de domnie și Pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce casă ați putea voi să-Mi zidiți și ce loc Mi-ați putea da voi ca locuință? Eu Însuși am creat întregul Univers! Eu Îmi găsesc plăcerea în cei cu un duh smerit și plin de căință, care se tem de Mine și Îmi dau ascultare. (Isaia 66:1-2, TEV)

Mai simplu spus, Domnul zice: „Eu sunt Dumnezeu. Chiar înțelegeți voi cine sunt Eu de fapt? Atunci ce credeți că puteți face pentru Mine?” Ideea că noi am putea crea ceva de care Dumnezeu are nevoie ar putea fi comparată cu niște furnici care îi spun unui om: „Noi îți vom clădi o casă.” Cât de ridicol! Noi nu putem face nimic prin propriile puteri pentru a sluji și a fi pe plac Dumnezeului nostru maiestuos, de nepătruns și copleșitor. Adevărul este că El chiar nu are nevoie de noi.

Pe de altă parte, Dumnezeu ne arată apoi cine Îi poate fi plăcut și Îl poate sluji: cei ce au duhul smerit, plin de căință, care se tem de Domnul și Îi dau ascultare. Aceștia sunt cei cărora le acordă privilegiul de a-I zidi casa. Cum pot fi ei de folos unui Dumnezeu atât de măreț? „«Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu», zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4:6). Cel ce are rezultate este omul care cooperează cu Duhul Sfânt, dându-I ascultare. Doar atunci truda celui care lucrează nu este zadarnică.

Împreună lucrători

Este uluitor faptul că Dumnezeu, care este maiestuos și copleșitor, a ales de bunăvoie să Se limiteze cu privire la ceea ce face pe Pământ, când a dat la început omului autoritate peste planetă. În consecință, Dumnezeu poate fi limitat.

S-ar putea ca afirmația aceasta să vă șocheze, dar găsim asemenea exemple în Scriptură. Urmașii lui Avraam „L-au limitat pe Sfântul lui Israel” (Psalmul 78:41, traducere liberă din limba engleză). Iar Isus le-a spus liderilor spirituali ai poporului Său: „Astfel voi anulați și lipsiți de orice efect Cuvântul lui Dumnezeu, prin tradiția voastră” (Marcu 7:13, AMP). Este răspunderea noastră să cooperăm cu Dumnezeu pentru împlinirea scopului dorit de El, care este în principal acela de a avea un popor care să semene chipului lui Isus și cu care să poată locui pentru veșnicie. De aceea suntem numiți „împreună lucrători”:

Noi suntem împreună lucrători (promotori alăturați Lui) cu și pentru Dumnezeu. Voi sunteți grădina lui Dumnezeu, via și ogorul cultivate de El; [voi sunteți] clădirea lui Dumnezeu. (1 Corinteni 3:9, AMP)

Aproape de fiecare dată când vedeți în Noul Testament o referire la munca veșnică, veți observa că este legată de munca depusă pe un ogor sau la ridicarea unei clădiri. De ce este folosită imaginea ogorului? Fiindcă Pământul este ogorul unde are loc în prezent creșterea Împărăției lui Dumnezeu. Întreg cerul aclamă în timp ce privește sfinții care zidesc Împărăția pe Pământ. De ce întâlnim imaginea clădirii? Fiindcă Dumnezeu dorește o locuință permanentă, iar noi suntem pietrele vii din care este alcătuită această reședință a Lui.

Petru scrie: „Dumnezeu vă zidește acum pe voi, ca pietre vii, în templul Lui spiritual” (1 Petru 2:5, NLT). Pavel spune la rândul lui: „Împreună, noi alcătuim casa Lui... închegați laolaltă cu grijă în El” (Efeseni 2:20-21, NLT). Așadar, motivul principal pentru care ne găsim noi pe Pământ este de a zidi templul sau *casa* slăvită a lui Dumnezeu, fie prin contribuția adusă la mântuirea altora, fie prin învățătura dată semenilor, prin slujirea celorlalți sau altele asemenea. Fiecare dintre noi are un rol, ca piatră vie și curată pe de o parte, și în calitate de constructor, pe de alta, ajutând la potrivirea pietrelor și la închegarea lor laolaltă, pentru a alcătui o casă glorioasă pentru Dumnezeu. Aceasta ilustrează responsabilitățile pentru care vom da socoteală, atât cele personale, cât și cele legate de Împărăție.

Casa construită la comandă

Dacă eu aş fi un constructor de case, nu produse în serie, ci făcute la comandă, aş realiza proiectul construcţiei casei înainte de a începe să lucrez pe teren. Aş pregăti schiţele care detaliază modul în care este asamblată casa şi lista materialelor necesare. Însă aceasta nu este totul. Fiecare constructor de case ştie că una dintre părţile cele mai importante ale muncii lui este cea a programării subcontractorilor la momentul potrivit. Aceştia sunt cei care se ocupă de ridicarea structurii casei, de turnarea cimentului, de punerea gresiei, de realizarea instalaţiilor electrice şi lista poate continua multă vreme. Ei sunt oamenii care fac munca efectivă de ridicare a clădirii. Dacă nu sunt programaţi cum trebuie, este inevitabil haosul. Gândiţi-vă ce ar însemna să programez montarea plăcilor de ghips carton înainte să fie făcută instalaţia electrică sau izolarea.

Dacă unul dintre subcontractori nu face o lucrare de calitate sau dacă nu vine în ziua în care este programat, atunci constructorul va suna pe altcineva care poate face lucrarea. Noul executant ales va trebui să vină de urgenţă şi s-ar putea să fie nevoit să repare lucrarea defectuoasă făcută de fostul subcontractor. Chiar dacă unul dintre subcontractori nu a dus la îndeplinire sarcina care i-a fost încredinţată, constructorul se va asigura că lucrarea este finalizată.

Am mai observat că, atunci când constructorul lucrează *la propria lui casă*, este deosebit de atent când îşi alege subcontractorii. Se asigură că aceştia lucrează cu cele mai bune materiale şi că au la îndemână orice îi mai cer ei pentru a face o lucrare de calitate. El va supraveghea procesul cu mare grijă. Dumnezeu este constructorul *propriei case*, însă această casă este un oraş format din oameni!

Pe Pământ, deseori clădirile cu un rol aparte poartă un nume. De exemplu, casa reginei Angliei poartă numele de Palatul Buckingham. În Statele Unite, casa preşedintelui se numeşte Casa Albă. Cu numele altora s-ar putea să nu fiţi atât de familiarizaţi. Casa actriţei Phyllis Calvert se numeşte Casa de pe Deal. Locuinţa actorului şi regizorului Charles Ivan Vance se numeşte Cabana Stejarului, iar cea a romancierului Charles Dyer poartă numele Old Wob. Lista caselor care poartă un anumit nume poate continua. Însă Dumnezeu

a procedat astfel cu mult înaintea noastră. El folosește pentru casa Lui veșnică, aflată încă în construcție, numele de *Sion*. Iată ce citim în Psalmi:

Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui și a zis: „Acesta este locul Meu de odihnă pe veci; voi locui în el, căci l-am dorit.”
(Psalmul 132:13-14)

Dacă ați avut vreodată privilegiul să vă construiți casa visurilor voastre, cunoașteți încântarea și nerăbdarea de a o vedea terminată. Vă doriți să vă odihniți în ea, căci acolo va fi locul unde vă veți găsi bucuria și pacea.

Eu și Lisa am avut privilegiul de a ne construi o asemenea casă la mijlocul anilor '90. Pe când locuiam în orașul Orlando din Florida, un constructor de case cu experiență în domeniu, pe nume Robert, care aprecia mult lucrarea noastră, a venit la noi și ne-a zis: „Vreau să vă construiesc o casă.” În vremea aceea locuiam într-o casă foarte mică și ne-am gândit că prețurile vor fi mult prea mari pentru noi. Când i-am dat un răspuns ambiguu, ne-a spus: „O voi face cu un preț ca pentru Domnul.” După cum aveam să vedem mai târziu, nu a încasat nici măcar un cent ca manoperă pentru casa aceea.

Până în momentul acela locuiserăm în alte două case. Amândouă fuseseră mici, construite într-un cartier în care toate locuințele erau identice; aceasta însemna că nu avuseserăm nimic de-a face cu partea lor de design. Nu voi uita niciodată momentul în care Robert a venit în mica noastră casă, la câteva zile după discuția noastră inițială, s-a așezat la masa din bucătărie, ne-a întins în față o foaie albă de hârtie și ne-a zis entuziast: „Desenați casa visurilor voastre!”

Am rămas uluiți. Nici nu ne dăduserăm seama că așa ceva era cu putință. Soția mea a trecut îndată la treabă și a început să deseneze. Visase de ani de zile la o asemenea oportunitate. În cele din urmă, am intrat și eu în joc. A fost o experiență captivantă, iar încântarea noastră a sporit tot mai mult pe măsură ce am descoperit că ne puteam proiecta efectiv casa oricum doream. Nu existau limitări.

Apoi am văzut casa visurilor noastre, schițată pe acea bucată de hârtie, ajungând în mâna arhitecților și a designerilor. Câteva zile

mai târziu, Bob ne-a arătat proiectul finalizat. De-abia așteptam să începă lucrul.

Când muncitorii lui Robert au trecut la treabă și au început să construiască, am mers în fiecare zi la fața locului, uneori chiar și de două ori pe zi, pe tot parcursul procesului. Eram nespus de nerăbdători. De-abia așteptam să vedem o altă parte a casei prinzând contur. Acele câteva luni ni s-au părut cât niște ani, iar zilele păreau săptămâni din pricina anticipării fiecărei noi etape a ridicării casei noastre și a zilei în care aveam să ne mutăm în ea. Priveam cu uimire cum visul pe care îl desenaserăm pe o bucată de hârtie prindea contur în fața ochilor noștri!

Păstrând proporțiile, experiența noastră seamănă cu emoțiile lui Dumnezeu și cu modul în care anticipează El finalizarea casei visurilor Lui, însă El a avut de așteptat cu mult mai mult decât câteva luni. Dumnezeu a așteptat cu nerăbdare construirea casei Lui încă de la întemeierea lumii. Iată ce ne spun Psalmii despre aceasta: „Domnul va zidi... Sionul” (Psalmul 102:16) și „Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu” (Psalmul 50:2).

Dumnezeu a lucrat la ridicarea casei Lui de câteva mii de ani. El a întocmit planul înainte ca omul să fie așezat pe Pământ. El a știut, în atotștiința Sa, că omul urma să cadă, deși nu acesta a fost planul Lui și nici nu a stat El în spatele celor petrecute. Fiindcă a cunoscut ce urma să se întâmple, a plănuit să clădească Sionul, iar el avea să fie zidit din omenirea răscumpărată.

Dumnezeu a trebuit să înceapă cu temelia și cu piatra din capul unghiului, care nu este altcineva decât Isus, Răscumpărătorul Însuși. Despre El a zis Tatăl: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, o piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică” (Isaia 28:16). Fiindcă Tatăl a conceput planul casei Sale dinainte de creație, Isus este numit „Mielul junghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8, traducere liberă din limba engleză), iar Petru spune: „El a fost cunoscut [rânduit] mai înainte de întemeierea lumii” (1 Petru 1:20).

Isus nu reprezintă numai temelia și piatra din capul unghiului, ci El este și subcontractorul principal. El nu și-a lăsat sarcina de izbeliște,

ci a dus-o la îndeplinire. În rugăciunea rostită înainte de răstignire, a spus Tatălui cuvintele acestea: „*Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac*” (Ioan 17:4).

Dumnezeu Tatăl a început întregul design al casei Lui programându-L pe Isus să înceapă lucrarea la vremea potrivită (vezi Galateni 4:4). Apoi El i-a programat pe ceilalți subcontractori. Printre ei ne numărăm eu și voi. Însă, după cum am afirmat mai devreme, noi nu suntem chemați să fim doar subcontractori, ci și materialele din care este zidită casa. După cum spune Pavel, „În El, Dumnezeu ne-a ales, *înainte de întemeierea lumii*, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui” (Efeseni 1:4). Versetul aceasta vorbește despre faptul că noi suntem materialele din care este clădită casa; noi suntem pietrele vii.

Dumnezeu ne-a ales să fim și subcontractori, căci iată ce citim în Efeseni 2:10: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Cristos Isus pentru *faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele*.” Observați că Dumnezeu a pregătit dinainte sarcinile care ne sunt încredințate. Scriptura nu spune nicăieri că sarcinile noastre ne-au fost date de la întemeierea lumii, deși lucrul acesta ar fi posibil. Însă ceea ce știm este că „lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii” (Evrei 4:3). Dar, în ce privește însărcinările personale primite în calitate de subcontractori, singurul lucru pe care îl găsim scris este acela că ele ne-au fost date dinainte de a ne naște. David spune: „Tu m-ai văzut dinainte de a mă naște. Fiecare zi a vieții mele a fost consemnată în cartea Ta. Fiecare clipă a fost pregătită dinainte să fi trecut o singură zi măcar” (Psalmul 139:16, NLT).

Lucrarea vieții noastre a fost rânduită dinainte să fi fost plămădiți în pântecele mamei noastre. Acest adevăr este surprins în Cuvântul Domnului în Ieremia. Profetul spunea: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam și mai *înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor*” (Ieremia 1:5). La rândul lui, apostolul Pavel scrie: „Dar când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale...” (Galateni 1:15-16). Aceste mărturii confirmă cuvintele lui David, care ne spun că toți am

fost puși deoparte înainte de a ne naște, ca să lucrăm într-un mod anume pentru Dumnezeu.

Iată deci care este uimitorul adevăr: Dumnezeu a scris o carte mai înainte de a vă naște voi și fiecare clipă din viața voastră este pregătită înainte să fi trecut măcar o zi din ea! Întrebarea este: vom împlini ceea ce a fost plănuț pentru noi? Solomon spune:

Am ajuns la cunoștința că tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut, și că Dumnezeu face așa pentru ca lumea să se teamă de El. Ce este a mai fost și ce va fi a mai fost; iar Dumnezeu cere o dare de seamă pentru ce a trecut. (Eclesiastul 3:14-15, în traducere liberă)

Conținutul acestor pasaje este deosebit de bogat. Mai întâi, Dumnezeu are un plan. Nimic nu poate împiedica ducerea lui la îndeplinire, iar omenirea nu poate adăuga nimic la el. Solomon merge însă mai departe și spune că lucrurile care se împlinesc acum au existat dinainte în mintea lui Dumnezeu. Și ceea ce urmează să se îplinească în viitor se afla dinainte în planul lui Dumnezeu. Însă noi va trebui să dăm socoteală pentru ceea ce a trecut. Am făcut ceea ce Dumnezeu a rânduit mai dinainte pentru noi să împlinim? Am dat greș sau am ratat cu totul îmfăptuirea sarcinii noastre? A trebuit să desemneze El pe altcineva să realizeze ceea ce eram noi chemați să facem în planul inițial?

Odată ajunși aici, trebuie să fac o afirmație importantă. Toți avem o chemare divină cu privire la viața noastră. Fiecare dintre noi constituie o parte importantă a planului întocmit de Dumnezeu pentru casa Lui. De aceea, este bine să cunoaștem următorul adevăr:

În ce privește chemarea voastră, nu veți fi judecați potrivit cu ce ați făcut, ci mai degrabă potrivit cu ce ați fost chemați să faceți!

Îngăduiți-mi să vă dau un exemplu. La scaunul de judecată, Isus ar putea spune cam așa: „Evanghelistule Anderson, te rog să faci un pas înainte și să prezinți o dare de seamă despre toate sufletele pe care te-am chemat să le influențezi pentru a Mă urma pe Mine.”

Omul acela ar veni contrariat și tremurând în fața lui Isus, zicând: „Doamne, vrei să spui «contabilule Anderson», nu-i așa? Eu am avut propria firmă de contabilitate. Aceasta a fost profesia mea. De fapt, m-am ocupat de bilanțurile contabile ale multor biserici și organizații non-profit. Ele au influențat multe suflete, ajutându-le să intre în Împărăție. Nu cumva m-ai confundat cu altcineva?”

Stăpânul i-ar răspunde: „Nu. Te-am chemat înainte să te fi născut ca să influențezi și să câștigi pentru Mine mulțimi de oameni din Asia. Trebuie să dai socoteală și să spui unde se află toți aceștia. Dacă M-ai fi ascultat, ai fi avut parte de o mare răsplată pentru tot rodul strâns pentru Împărăția mMea. Acum, rezultatul este că faptele tale vor fi arse în foc, fiindcă nu au fost făcute în ascultare de Mine.”

Am putea vedea însă și scenariul următor. Isus ar putea spune: „Contabilule Jones, te rog să pășești în față și să prezinți o dare de seamă despre ceea ce te-am chemat să faci.”

Omul acela ar face un pas înainte, tremurând și contrariat la rândul lui, zicând: „Doamne, vrei să spui «păstorule» Jones, nu-i așa? Eu am fost păstorul unei biserici care a avut nouă sute de membri. Eu am construit-o de la zero.”

Stăpânul i-ar putea răspunde: „Nu, Eu te-am chemat să fii contabil și să îți deschizi o firmă solidă care să ajute multe dintre bisericile și lucrările Mele să împlinescă eficient ce le-am rânduit pe ele să facă. Dacă M-ai fi căutat în mod sincer, ți-aș fi arătat acest lucru. Atunci toate mulțimile de oameni pe care le-ar fi influențat pentru veșnicie acele lucrări ar fi fost puse pe seama ta și ai fi fost răsplătit pentru fiecare suflet. Dar în situația de față, nu vei primi nimic pentru ce ai făcut, căci nu ai lucrat în ascultare de Mine. Te-am rânduit, de asemenea, să fii mai marele ușierilor la o biserică aflată la celălalt capăt al orașului decât cel în care ai construit-o pe a ta. Deși membrii acesteia din urmă erau doar cu puțin peste cinci sute, ei au avut un impact puternic asupra multor vieți din acea comunitate. Dacă Mi-ai fi dat ascultare, toate cele douăzeci de mii de suflete asupra cărora și-au pus amprenta pentru totdeauna ți-ar fi fost atribuite ție, fiindcă ai fi fost o parte importantă a acestui trup la care te-am chemat. Fiindcă nu ai fost acolo, nu vei primi nicio răsplată pentru cele douăzeci de mii de suflete.”

Îngăduiți-mi să vă dau un exemplu real. Din comitetul de conducere al lucrării noastre face parte un prieten drag care păstorește o biserică înfloritoare din partea de sud-est a Statelor Unite. A plantat această biserică în anul 1991, cu un grup de douăzeci și doi de oameni, iar acum a ajuns să aibă mii de membri. Biserica lui este una dintre cele în care e foarte ușor de predicat, fiindcă oamenii sunt însetați să asculte. În biserica aceasta au fost mântuite și ajutate să treacă prin procesul de ucenicie mulțimi de oameni.

Biserica a crescut cu repeziciune datorită rugăciunii, a predicării pline de putere, a muncii asidue, iar congregația a construit o clădire frumoasă în care să încapă un număr mare de oameni. După câțiva ani, prietenul meu a observat un domn distins, cu părul alb, îmbrăcat întotdeauna elegant, care participa la serviciile bisericii. A mai băgat de seamă că omul acela ședea și urmărea serviciu după serviciu cu obrajii brăzdați de lacrimi. Păstorul și-a dat seama că nu erau lacrimi de bucurie.

În cele din urmă, domnul acela s-a apropiat de unul dintre păstorii asistenți și i-a spus că, în anul 1981, Domnul i-a vorbit clar și i-a spus că trebuia să planteze o biserică în acel oraș. Câteva zile mai târziu a avut un vis despre clădirea în care urma să se întâlnească membrii bisericii pe care avea să o păstorească el. Visul i s-a părut atât de real încât a cerut unui profesionist să transpună pe hârtie clădirea pe care o văzuse el. Apoi a continuat relatarea spunând că a întâmpinat anumite împotriviri și a dat înapoi din fața chemării de a planta biserica. După o vreme, a început să călătorească și să slujească pentru o perioadă scurtă în alte orașe, iar în cele din urmă s-a întors în lumea afacerilor.

Apoi a desfăcut o hârtie împăturită cu grijă și i-a spus păstorului asistent că era schița pe care o făcuse artistul acela clădirii pe care o văzuse el în 1981. Când păstorul s-a uitat la desen, aproape că a intrat în stare de șoc. Era tocmai clădirea pe care prietenul meu a construit-o ani mai târziu, în care se întâlneau acum. De atunci, prietenul meu a căutat să îi aducă aceluia om mângâiere, însă domnul cu pricina i-a mărturisit că îi era greu să treacă peste cele petrecute. (De bună seamă că Dumnezeu nu vrea ca el să trăiască simțindu-se mereu condamnat, ci să învețe, să se dezvolte și să descopere cum Îl poate sluji eficient pe Domnul în zilele care i-au mai rămas.)

Cu câțiva ani în urmă vorbeam chiar despre acest subiect la o conferință mare. După serviciu, un păstor care a fost destul de tulburat și chiar puțin ofensat l-a abordat pe unul dintre membrii echipei noastre. Liderul acesta i-a zis: „Nu a vorbit serios în seara asta, nu-i așa?”

Membrul echipei noastre i-a răspuns: „Desigur că a vorbit serios. Este Cuvântul lui Dumnezeu. De ce întrebați? Ce nu este în regulă?”

Păstorul, care avea peste cincizeci de ani, i-a răspuns: „Când eram tânăr, am avut un vis foarte intens în care trăiam și slujeam oamenilor din Filipine. Visul a fost atât de real încât am crezut că trebuia să mă mut într-o zi acolo. Însă nu s-a întâmplat niciodată și acum păstoresc de peste treizeci de ani o biserică.”

Coechipierul nostru i-a spus cu blândețe: „Și acum ce ai de gând să faci în privința aceasta?”

Păstorul a rămas fără cuvinte și apoi s-a îndepărtat.

Un an mai târziu, membrul echipei noastre a fost contactat de fostul păstor. Acest lider își lăsase biserica pe mâna unui păstor asistent, locuia acum în Filipine și era foarte încântat. Concluzia fostului păstor a fost aceasta: „Pentru prima oară în viață simt că fac exact ce am fost creat să fac.”

Dați-mi voie să vă împărtășesc încă o experiență care confirmă acest adevăr. Cu puțin timp în urmă, un prieten al meu a aranjat să luăm cina împreună cu un membru al forțelor speciale ale marinei militare americane, Navy SEALs. Pentru a-i proteja identitatea, fiindcă în momentul scrierii cărții este încă activ, îl voi numi Paul. Timp ce două ore i-am ascultat uluit mărturia.

Când se apropia de sfârșitul adolescenței și era în pragul vârstei de douăzeci de ani, Paul încheiase doi ani de studiu la un colegiu biblic și își făcea practica în cadrul departamentului de tineret al unei biserici. După al doilea semestru de practică, Paul a fost acuzat că ar fi întreținut relații sexuale cu una dintre fetele din biserică. Paul mi-a spus: „John, nu m-am culcat cu ea. De fapt, nici măcar nu mi se părea atrăgătoare! Cu toate acestea, conducerea nu doar că a crezut acuzația, ci a și răspândit-o, iar eu am pierdut totul. Mi-au răpit credibilitatea. Reputația mi-a fost mânăjită și mi s-a cerut să plec.”

Apoi Paul a continuat: „L-am căutat pe Dumnezeu ca niciodată înainte. Într-o zi, în timp ce mă rugam, L-am auzit spunându-mi clar: «Eu nu te-am chemat la lucrare. Te-am chemat în armată.»”

Paul s-a dus la biroul de recrutare al armatei și forțelor aeriene și nu a simțit niciun imbold să se înscrie la vreunul dintre ele. Nu i-au mai rămas decât forțele navale.

În timp ce își depunea cererea acolo, ofițerul care se ocupa de recrutare a început să îi enumere o listă de slujbe pentru care putea opta. Paul a fost foarte descurajat, fiindcă niciuna dintre ele nu i se părea a corespunde călăuzirii lui Dumnezeu. Căutând cu disperare să înroleze un nou recruta, ofițerul i-a oferit șansa de a face parte din niște programe speciale din cadrul forțelor navale americane. Când a pomenit cuvântul SEALs, noul meu prieten a știut că acolo îi era locul. A semnat imediat contractul.

Ofițerul de la biroul de recrutări a încercat să îl descurajeze pe Paul, fiindcă foarte puțini reușeau să ducă până la capăt programul de pregătire al unității speciale SEALs. De fapt, i-a spus lui Paul că niciunul dintre cei din biroul acela nu reușise să îl parcurgă și că era considerat departamentul cu cea mai dură pregătire militară din lume! Cu toate acestea, inima lui Paul s-a umplut cu simțământul copleșitor, aproape euforic că trebuia să facă acel prim pas al călătoriei pe care Dumnezeu i-o punea în față. A insistat apăsat că aceea era unitatea în care trebuia să se înroleze.

Existau însă câteva probleme serioase. În primul rând, Paul nu știa să înoate. A fost nevoit să se roage și în cele din urmă să învețe singur să înoate. În al doilea rând, pentru a face situația și mai interesantă, în copilărie avusese deseori tuburi de drenaj în ureche și o serie de intervenții chirurgicale menite să îi desfunde canalele auditive. Din cauza aceasta, chiar tânăr fiind, dacă îi intra în urechi și o cantitate mică de apă, avea dureri cumplite, urmate adesea de infecții serioase ale urechilor. Însă el a crezut din toată inima că, dacă ceva putea fi realizat prin propriile puteri, însemna că nu acela era lucrul la care îl chemase Dumnezeu.

Paul a învățat singur să înoate și s-a rugat cu ardoare ca urechile să îi fie vindecate. Fiecare zi a antrenamentelor făcute în apă era dureroasă, însă nu s-a dat bătut. La un moment dat, după aproximativ patru luni

în care a perseverat în ciuda agoniei zilnice, pe lângă faptul că putea înota, a reușit să se scufunde la mare adâncime fără să mai simtă nicio durere! Fusese vindecat și acum era gata să se îmbarce în călătoria care stătea în fața echipelor SEAL.

Paul a avut de înfruntat dificultăți mari pentru a duce la bun sfârșit programul, dar în cele din urmă a reușit și a devenit parte a acelei frății a oamenilor căliți în război. Era membru al unei unități SEALs de peste paisprezece ani de zile și putea împărtăși multe experiențe despre intervenții divine atât de miraculoase de care a avut parte în misiunile desfășurate, încât mi se făcea pielea de găină ascultându-l.

Am știut în seara aceea că ședeam la masă cu un mare om al lui Dumnezeu, chiar dacă nu avea chemarea de a predica de la amvon. Paul era chemat să fie un mesager al lui Cristos în rândul cadrelor militare și să își slujească țara de pe poziția aceea. Astăzi, el nu este un simplu membru Navy SEALs, ci instructor al acestor unități speciale. El l-a îngăduit lui Dumnezeu să îi corecteze traseul, așa încât să poată săvârși faptele bune pregătite mai dinainte pentru el.

Am auzit multe exemple de oameni care, spre deosebire de Paul, și-au ratat destinul. Am și văzut multe asemenea exemple. În cei peste douăzeci de ani de când călătoresc în bisericile din lumea întreagă, am văzut păstori seniori care am știut în inima mea că erau chemați să fie păstori asistenți, oameni de afaceri care ar fi trebuit să fie implicați cu normă întreagă în slujire și chiar păstori a căror chemare știam că era în domeniul comercial. Am văzut și oameni care nu își găseau locul în lumea corporațiilor sau a afacerilor; munceau pentru altcineva de teama că ar fi eșuat dacă încercau să facă ceva pe cont propriu. Am mai întâlnit apoi și oameni care nu erau credincioși altora pentru simplul motiv că voiau să își fie ei înșiși șefi.

Am văzut mulți oameni care s-au căsătorit în afara voinței lui Dumnezeu și astfel chemarea lor a fost stăvilită. Alții au fost influențați sau s-au încurcat cu anumiți prieteni care i-au împiedicat să își urmeze chemarea. Am văzut și oameni prinși în mrejele destinderii, sportului, poftelor de bani sau de putere, ori pe alții aflați în diferite alte ipostaze. Exemplele sunt nenumărate, însă oricare era situația, ea îi împiedica pe credincioși să își împlinească rolul în planul de zidire al casei lui Dumnezeu.

Afirmațiile acestea sunt suficiente pentru a ne da de gândit, însă vestea cea bună este că niciunul dintre noi nu trebuie să se abată de pe calea pe care i-a pus-o Dumnezeu înainte. El este Autorul poveștii vieții fiecăruia și El poate să ne conducă spre împlinirea ei. Întrebarea pe care ar trebui acum să ne-o punem este următoarea: cum descopăr ce sunt chemat să fac în calitate de subcontractor? Vom discuta această întrebare importantă în capitolul următor. Vom vedea și câteva sugestii privitoare la felul în care ne putem întoarce dacă ne-am abătut de la drumul cel bun.

CHEMAȚI DE DUMNEZEU

Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.

—Romani 11:29 NLT

Multora li s-ar părea înspăimântător gândul că un credincios se poate îndepărta de planul lui Dumnezeu, chiar și abătându-se prin implicarea în lucruri care par bune sau evlavioase. Reacția lor este de înțeles. Dar amintiți-vă că noi nu suntem chemați să ne temem de eșec sau de pedeapsă, ci să ne temem de Domnul. Frica de Domnul ne păstrează pe calea celui despre care s-a zis: „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: «Iată drumul, mergeți pe el!» când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga” (Isaia 30:21). Să ne îndreptăm acum atenția asupra următoarei întrebări: cum putem cunoaște locul care ne revine în calitate de constructori ai casei lui Dumnezeu?

În primul rând: L-ați căutat cu seriozitate pe Dumnezeu?

Când sunteți întrebați dacă acum vă împliniți destinul, s-ar putea să vă ziceți: „Eu aș vrea, dar nu știu ce sunt chemat să fac!” S-ar putea să existe câteva motive pentru care vă găsiți în situația aceasta. Prima întrebare pe care ar trebui să v-o puneți este aceasta: L-ați căutat cu seriozitate pe Dumnezeu? Scriptura ne spune că El îi răsplătește pe cei care Îl caută cu stăruință, prin credință (vezi Evrei 11:6), nu pe cei care Îl caută din când în când, fără convingere sau cu îndoială. Dacă vreun om Îl caută cu seriozitate pe Dumnezeu, așteptându-se din toată inima să primească un răspuns, i se va arăta ce a fost menit să facă pe Pământul acesta.

După ce am fost mântuit în timp ce făceam parte din frățietatea studenților de la Universitatea Purdue, am început de îndată să caut să descopăr ce dorea Dumnezeu pentru viața mea. Eram student la inginerie și lucram din două în două semestre la firma IBM. Unul dintre lucrurile care mă motiva să îmi descopăr chemarea, pe lângă simpla dorință de a-L asculta pe Dumnezeu, era legat de ceva ce se întâmplase la doar câteva luni după ce am fost mântuit. Mă aflam într-un birou cu un grup de vreo opt-zece ingineri, sărbătorind cel de-al treizeci și optulea an petrecut de unul dintre ei în slujba acelei companii. Pălăvrăgeam laolaltă când sărbătoritul ne-a zis la un moment dat: „Am detestat fiecare zi din cei treizeci și opt de ani în care a trebuit să vin la muncă.” Toți cei aflați în încăperea au încuviințat și au chicotit, cu excepția mea. Eu rămăsesem șocat.

Ca un novice aflat în mijlocul unor profesioniști cu experiență, mă întrebam de ce nimeni nu a avut nimic altceva de spus. Așa că am izbucnit: „De ce ai făcut asta timp de treizeci și opt de ani dacă ți-ai detestat slujba?”

Omul m-a privit și mi-a zis: „Fiindcă este slujba mea.”

Și eu începusem să am o aversiune față de mersul la lucru. Tatăl meu era inginer și îmi spusese că era o profesie bună, sigură și bine plătită. Însă experiența aceea mi-a schimbat perspectiva. Mi-am zis: „Nici banii, nici siguranța și nimic altceva nu mă va împiedica să descopăr motivul pentru care trăiesc pe Pământ.” Am hotărât chiar atunci și acolo că voi afla ce am fost chemat să fac și care era următorul pas pentru a porni în direcția aceea.

Am descoperit că Dumnezeu ne arată imaginea de ansamblu a chemării vieții noastre dacă Îl căutăm la începutul umblării noastre cu El. Cu alte cuvinte, El ne va descoperi finalul încă de la început. Copil fiind, lui Iosif i s-a revelat faptul că va ajunge un mare lider; chiar și tatăl și frații săi aveau să se plece înaintea lui. Descoperirea aceasta s-a împlinit abia ani mai târziu. Moise a știut că urma să conducă poporul Israel cel puțin cu patruzeci de ani înainte să vină vremea pentru aceasta. Dumnezeu i-a arătat lui David că el urma să fie rege, pe când era doar un flăcăiandru care păzea oile. Doar după ani și ani a devenit cârmuitorul poporului Israel. Iar lista exemplurilor poate continua.

Planurile mele erau să îmi iau diploma în inginerie la Universitatea Purdue, să îmi continuu studiile cu un masterat la Harvard și apoi să lucrez la nivel înalt în domeniul managementului corporațiilor din America. Aveam de gând să mă căsătoresc, să mă bucur de câteva vacanțe pe an și să Îi dau Domnului a zecea parte din venitul meu. Așa înțelegeam eu să Îl slujesc pe Domnul.

Cu cât am început să Îl caut cu mai multă ardoare pe Dumnezeu, cu atât mă simțeam mai atras spre lucrarea creștină. Nu îmi prea plăcea cum suna aceasta, dar aveam atâta minte cât să îmi dau seama că, ascultându-L pe Dumnezeu, mă voi bucura de împlinire și satisfacție. Odată ce mi-am luat angajamentul de a-I da ascultare lui Dumnezeu indiferent ce însemna aceasta, El a început să îmi arate imaginea de ansamblu a ceea ce mă chemase să fac.

La începutul anilor '80, Dumnezeu îmi arătase deja că într-o zi voi influența multe națiuni cu Cuvântul Lui, dacă rămâneam în ascultare de El. E de la sine înțeles că am rămas uluit. Nu vedeam cum se putea întâmpla așa ceva. Eu eram un băiat venit dintr-un orașel lipsit de importanță, care nu cunoștea pe nimeni implicat în slujirea creștină la nivel național sau internațional.

La fel cum a lucrat în viața lui Iosif sau a lui David, Dumnezeu ne va arăta imaginea finală, dar nu și toți pașii care trebuie făcuți pentru a ajunge la ea. Aceasta ne ajută să ne axăm pe credință, nu pe propriile raționamente. Trebuie să căutăm să ascultăm ce ne spune Dumnezeu, iar apoi să pășim înainte spre țelul acela. Ni se va părea însă deseori că următorul pas nu duce spre atingerea țelului nostru, ci mai degrabă în direcția opusă. Faptul că a fost vândut ca rob pentru zece ani după ce a avut visul în care se văzuse cârmuind (cum a fost cazul lui Iosif) nu pare pasul cel mai logic. De aceea ne spune Scriptura: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta. Caută voia Lui în tot ce faci și El îți va îndruma calea” (Proverbe 3:5-6, NLT).

Câteva luni mai târziu, în timpul ultimului an de colegiu, am rămas la școală, în cămin, în timp ce toți ceilalți studenți au plecat acasă timp de patru zile, cu ocazia sărbătorii Recunoștinței. Am postit și m-am rugat, căutând călăuzirea lui Dumnezeu pentru viața mea. După vreo două luni, am primit îndrumarea pentru pasul următor,

iar aceasta părea total opusă direcției firești de urmat pentru a intra în lucrarea de slujire. Mi se părea cât se poate de logic să merg la o școală biblică, însă Domnul mi-a spus să merg la un interviu pentru o slujbă de inginer. De aceea Dumnezeu ne spune să nu ne bazăm pe înțelepciunea noastră!

M-am întâlnit cu reprezentanții multor companii în campusul nostru și am știut aproape imediat că trebuia să merg să lucrez pentru corporația Rockwell din Dallas. Pasul acesta nu avea nicio logică, fiindcă nu știam să existe nicio școală biblică acolo. Mi s-au făcut treisprezece oferte în diferite alte orașe (în unele dintre ele exista o școală biblică) și toate îmi promiteau mai mulți bani decât firma Rockwell. Cu toate acestea, m-am mulțumit să ascult.

Odată ajuns în Dallas, am intrat într-o biserică și Domnul mi-a arătat că trebuia să rămân, să „prind rădăcini” acolo. În acea biserică m-am format prin slujire și acesta a fost începutul drumului care m-a dus unde mă aflu acum.

În al doilea rând: v-ați înrădăcinat undeva?

Ajungem acum la al doilea motiv pentru care mulți credincioși nu descoperă voia lui Dumnezeu pentru viața lor. Ei nu se „în rădăcinează” în biserica locală. Cuvântul Domnului ne spune: „Cei sădiți în Casa Domnului înverzesc în *curțile Dumnezeului nostru*” (Psalmul 92:13).

Cei care prind rădăcini în casa lui Dumnezeu (care în viața de aici este reprezentată de biserica locală) vor înverzi în *curțile Dumnezeului nostru*. Există o legătură între curțile Dumnezeului nostru și scaunul de judecată al lui Cristos. Vom înverzi atât acum, cât și la judecată dacă am fost bine sădiți într-o biserică locală. Acesta este planul conceput de Dumnezeu.

Nu oamenii, ci Domnul a rânduit Biserica. Isus ne spune: „Eu... voi *zidi* Biserica Mea și porțile locuinței moților nu o vor birui” (Matei 16:18). Observați cuvintele *voi zidi*. Cum Își poate zidi Isus Biserica fără să Se afle în mod fizic în ea? Răspunsul este următorul: prin intermediul trupului Său, adică al nostru. Iată de ce suntem numiți împreună lucrători (subcontractori) cu El. Harul, abilitățile și

darurile ne sunt date de Isus și tot El este Cel care ne pune la dispoziție puterea Lui supranaturală. Însă Cristos are nevoie de vase predate Lui și ascultătoare de El pentru a-Și duce la împlinire lucrarea. Întrebarea este aceasta: clădim noi Biserica Lui în cooperare cu El sau suntem motivați de propriile scopuri?

Isus are o Biserică globală împărțită în biserici locale. Unul dintre numeroasele exemple pe tema aceasta este mesajul adresat de El fiecăreia dintre cele șapte biserici din cartea Apocalipsa: biserica din Efes, din Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea.

Biserica este descrisă în Scriptură și ca trupul lui Cristos. După cum Biserica în ansamblul ei este împărțită în biserici locale, tot astfel trupul lui Cristos, în ansamblul lui, este împărțit în trupuri locale.

Domnul este Cel care Își așază oamenii pe fiecare la locul lui. Pavel ne spune: „Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El” (1 Corinteni 12:18). Poate că declarația aceasta vă va surprinde: *nu noi suntem cei care aleg la ce biserică merg, ci Dumnezeu!*

Opriți-vă și cugetați puțin la cele de mai sus. Mulți oameni aleg bisericile așa cum își aleg aprozarul de unde își cumpără legumele, în loc să Îl întrebe pe Dumnezeu unde îi vrea. Dar cum vă puteți împlini destinul dacă nu vă aflați în locul potrivit din trupul Lui? Fiecare mădular al trupului omenesc este legat cu grijă de celelalte, datorită modului în care l-a conceput Dumnezeu. Unei mâini i-ar fi greu să funcționeze dacă ar fi legată, să zicem, de o rotulă. Iată de ce ar trebui să căutăm să descoperim planul lui Dumnezeu atunci când ne mutăm într-un oraș sau când ne alăturăm unei biserici locale.

Fiecare dintre noi are un rol de îndeplinit în biserica locală. Apostolul Pavel ne spune următoarele:

Voi sunteți trupul lui Cristos și fiecare, în parte, mădularele lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi... (1 Corinteni 12:27-28)

Pavel prezintă apoi o listă cu câteva dintre rolurile majore dintr-o biserică locală. Deși lista aceasta nu este exhaustivă, știm pe baza altor referințe din Noul Testament că fiecare credincios este parte a trupului lui Cristos și că fiecare dintre noi joacă un rol vital, întocmai

cum se întâmplă în cazul membrilor trupului nostru fizic. Dacă noi nu funcționăm în trupul pentru care am fost destinați, atunci biserica locală este schilodită, după cum ar fi și trupul nostru dacă unul sau mai multe dintre membrele lui fizice (precum un picior, un ochi sau un rinichi) ar funcționa independent, nu ar funcționa deloc sau ar fi desprins de trup.

Este trist faptul că o mare parte a lucrării lui Isus Cristos nu se înfăptuiește în comunitățile noastre fiindcă bisericile locale au dizabilități grave. De ce au ajuns ele în starea aceasta? Deseori nu din cauza liderilor ineficienți, ci a celor care se declară credincioși, dar trăiesc în mod independent. Vă puteți închipui cum ar fi dacă ochii, picioarele sau altă parte a trupului meu ar hotărî că au de gând să facă orice vor? Este uimitor ce a reușit să facă Dumnezeu în America, având în vedere starea bisericilor noastre locale.

De ce Biserica primară, spre deosebire de cea contemporană, a cunoscut atât de repede o creștere explozivă? Haideți să cercetăm și să vedem:

Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni... Toți cei ce credeau erau împreună la un loc... Toți împreună erau nelipsiți de la templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți. (Fapte 2:42-47)

Vedeți că atunci credincioșii erau înrădăcinați în biserica locală? Ei se închinau împreună, ascultau aceleași mesaje, aveau o viziune comună și trăiau laolaltă. Rezultatul tuturor acestora a fost o creștere sănătoasă a bisericii. Oamenii Îl slujeau pe Domnul prin biserica lor locală, iar această slujire își punea amprenta și asupra trăirii din casa fiecăruia dintre ei.

Pentru primii credincioși, a fi parte dintr-o biserică locală era viața lor. De fapt, mai târziu s-a ivit o problemă când unele văduve au fost trecute cu vederea la împărțirea hranei. Apostolii au adunat congregația locală a credincioșilor și le-au spus că nu era bine ca liderii

să lase slujirea din Cuvântul lui Dumnezeu pentru a servi la mese. „De aceea, fraților, le-au spus apostolii, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune în slujba aceasta” (Fapte 6:3).

Observați că liderii nu au spus: „Avem nevoie de voluntari. Cine vrea să își sacrifice timpul să le slujească pe aceste doamne?” Nu, ci toți credincioșii erau consacrați slujirii, fiindcă erau înrădăcinați în biserica locală. În ce mă privește, cred că fiecare membru spera să fie ales pentru slujire. Au fost aleși șapte oameni pe care „i-au adus înaintea apostolilor care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei. Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți veneau la credință” (Fapte 6:6-7).

Apostolii și-au pus mâinile peste cei șapte bărbați. Această ungere nu era destinată slujirii de la amvon, învățaturii date în grupele din case, conducerii laudei și a închinării sau plecării într-o călătorie misionară. Scopul era de a servi masa văduvelor din biserică. Uimitor, nu?

Observați însă că odată ce acei șapte bărbați și-au preluat rolul în slujirea trupului (oricât de ne semnificativ părea el), *Cuvântul lui Dumnezeu s-a răspândit* și numărul ucenicilor *s-a înmulțit* mult în Ierusalim. Descoperim aici un fapt uimitor. În primele cinci capitole din Fapte, cuvântul *a adăuga* este folosit de mai multe ori pentru a descrie creșterea bisericii din Ierusalim. Iată câteva dintre locurile în care apare:

...Și în ziua aceea, la numărul ucenicilor *s-au adăugat* aproape trei mii de suflete. (Fapte 2:41)

...Și Domnul *adăuga* în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți. (Fapte 2:47)

Se *adăugau* tot mai mulți la numărul credincioșilor, bărbați și femei deopotrivă... (Fapte 5:14, traducere liberă din limba engleză)

Până atunci, numai apostolii erau implicați în lucrarea de slujire din biserica locală, iar Petru era singurul mesager a cărui propovăduire

o avem consemnată. Însă, la un moment dat, credincioșii au înțeles că fiecare dintre ei avea două responsabilități majore: prima era aceea de a proclama și de a-i învăța pe alții adevărul, iar a doua, de a juca un rol în biserica locală.

Descoperirea faptului că toți credincioșii erau chemați să spună altora povestea uimitoare a învierii lui Isus se găsește în Fapte 5:42-6:1: „Și în fiecare zi, în templu și acasă [în fiecare casă], nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Cristos. În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor...” Nu era posibil ca Petru să predice în fiecare casă, fiindcă nu existau radiouri, televizoare sau conexiune de internet. Deducem, așadar, că toți credincioșii începuseră să proclame și să dea învățătură celor din jur despre Evanghelia lui Isus Cristos. Observați că biserica se afla în plin proces de creștere nu prin adăugare, ci prin multiplicare. Aceasta este prima oară în cartea Fapte în care este pomenită creșterea prin multiplicare.

Însă dinamica multiplicării nu se oprește aici. Odată ce credincioșii și-au preluat locul în slujirea bisericii (cum a fost cazul celor șapte bărbați care slujeau văduvelor nevoiașe), citim că numărul ucenicilor nu doar creștea, ci se înmulțea *mult*. O asemenea înmulțire presupune *o creștere exponențială!*

Îngăduiți-mi să vă împărtășesc diferența dintre adăugire și înmulțire mare sau creștere exponențială. Să luăm exemplul unui păstor care câștigă pentru Domnul zece mii de oameni în fiecare lună. Ați considera lucrarea lui una destul de eficientă? Probabil că da. Dar știți cât timp i-ar trebui să ducă vestea bună întregii lumi? Răspunsul vă va lăsa fără cuvinte: cincizeci de mii de ani cu condiția să nu se mai nască și să nu moară nimeni între timp! Intervalul acesta este de peste opt ori mai mare decât cel pe care l-a petrecut omenirea pe Pământ. Așadar, sarcina ar fi imposibil de realizat.

Vă voi da acum un exemplu care ilustrează multiplicarea masivă. Să zicem că voi câștigați doi oameni pentru Domnul și îi integrați în biserica voastră locală. Apoi, luna următoare, fiecare dintre cei doi conduce la Domnul alți doi oameni și îi integrează în biserica locală. Luna următoare, fiecare dintre cei patru face la fel; luna următoare, fiecare dintre cei opt conduce doi oameni la Domnul și îi integrează în biserica locală. Dacă procesul continuă, știți cât ar dura ca întreaga

populație a globului să audă Evanghelia? Răspunsul este: doar treizeci și trei de luni. Da, așa este: mai puțin de trei ani! Aceasta este multiplicarea masivă.

Acum înțelegeți cum se face că citim despre procesul acesta în Biblie?

Lucrul acesta a ținut doi ani, așa că toți cei ce locuiau în [provincia] Asia, iudei și greci, au auzit Cuvântul Domnului... (Fapte 19:10)

Toți locuitorii provinciei Asia! Dacă Scriptura spune *toți*, înseamnă că este vorba despre *fiecare* persoană. Nu vorbim despre un oraș, ci despre o regiune întregă. Pe vremea aceea, ucenicii nu aveau sateliți, televiziuni, radiouri, rețele de socializare, mașini și nici măcar biciclete. Aceasta este creșterea exponențială.

Este nevoie de o congregație sănătoasă de credincioși pentru a avea parte de o multiplicare masivă. O congregație sănătoasă este alcătuită din credincioși înrădăcinați într-o biserică locală, ceea ce include și slujirea în acea biserică (făcând lucruri precum servirea mesei pentru niște văduve, slujba de ușier, de ajutor în parcare, slujirea în închisori sau în lucrarea cu copiii, iar lista posibilităților este nesfârșită). Cei care slujesc vorbesc despre Cristos și oamenilor alături de care muncesc sau trăiesc și îi ajută să se integreze în biserica lor locală. Nu uitați că Isus ne spune să facem ucenici din toate neamurile, nu doar convertiți. Noi trebuie să îi ajutăm pe oamenii cărora li-L vestim pe Cristos să se integreze în bisericile noastre, ca să fie învățați tot ce ne-a poruncit Isus (vezi Matei 28:20). Este nevoie de întreg trupul local și de toate darurile cu care este înzestrat el pentru a-i ajuta pe oameni să devină maturi în Cristos.

Cheia stă în sădirea credinciosului în biserica locală, unde se va putea dezvolta. Dacă ați observat, Filip a fost unul dintre cei șapte bărbați aleși pentru a sluji la mese. Cu toate acestea, mai târziu în cartea Fapte este numit Filip evanghelistul. Lucrarea lui de slujire s-a extins, ajungând acum în multe orașe: „A doua zi, am plecat și am ajuns la Cezarea. Am intrat în casa lui Filip evanghelistul, *care era unul dintre cei șapte*, și am găzduit la el” (Fapte 21:8).

Deși Filip era acum un mare evanghelist și fusese dus de Domnul într-un alt oraș, tot era recunoscut drept unul dintre cei șapte oameni care slujise văduvelor. Slujirea în biserica locală a jucat un rol crucial în a-l duce spre chemarea vieții lui. Obişnuiesc să le spun oamenilor următoarele: „S-ar putea să fiți chemați la o lucrarea măreață, însă aceasta nu se va maturiza cum se cuvine dacă nu își are rădăcina în faptul că ați fost sădiți și înrădăcinați mai întâi într-o biserică locală.”

Dați-mi voie să repet cuvintele psalmistului: „Cei sădiți în Casa Domnului înverzesc în curțile Dumnezeului nostru” (Psalmul 92:13). Gândiți-vă la cuvântul *sădit*. Pentru a înțelege cum se desfășoară lucrurile în Împărăție, gândiți-vă la legea semănatului și a seceratului. Isus le-a spus ucenicilor Lui că, dacă nu înțelegeau principiile privitoare la semănat, pământ și recoltă, nu Îi puteau pricepe toate pildele (vezi Marcu 4:13). Mai simplu spus, Împărăția lui Dumnezeu este...

...ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul. (Marcu 4:26-29)

Să spunem că eu aș avea mai multe feluri de semințe de pomi fructiferi, dar că nu le cunosc soiul. Singurul mod în care pot descoperi ce semințe am este de a le planta. După ce sămânța ajunge în pământ și timpul trece, voi vedea care îi este soiul. Dumnezeu pune în fiecare dintre noi o chemare anume și darurile necesare pentru a o împlini: „Noi... am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte...” (Efeseni 2:10). Iar „darurile și chemarea lui Dumnezeu sunt irevocabile” (Romani 11:29, NLT). Potrivit spuselor lui Isus, chemarea și darurile mele sunt acum în formă de sămânță. Dacă prind rădăcini într-o biserică, îmi voi atinge destinul pregătit de Dumnezeu pentru mine. Altminteri, s-ar putea să folosesc darurile din viața mea pentru un scop diferit de cel avut în vedere de Creatorul meu. De aceea, nu vă lăsați amăgiți de succes, așa cum este el definit de standardele lumii. S-ar putea să vă bucurați de

mult succes în urma folosirii darurilor voastre, dar întrebuițarea lor să nu fie făcută în ascultare de planul Stăpânului.

Îngăduiți-mi să vă dau câteva exemple. Veți vedea în lume mulți oameni înzestrați cu o voce deosebită, care îi pot mișca pe alții până la lacrimi atunci când cântă. Darurile lor le-au fost date pentru a-L glorifica pe Dumnezeu și a-i îmboldi pe oameni să caute ceea ce dorește El pentru viața lor. Ei nu și-au împlinit niciodată destinul, fiindcă nu au fost mântuiți sau nu au prins rădăcini într-o biserică.

Acesta este doar unul dintre multele exemple pe care vi le-aș putea da de oameni care nu au venit la Isus în timpul vieții. Există însă și oameni care și-au dat inima lui Isus, dar care nu merg cu regularitate la biserică. Ei nu își împlinesc la cel mai înalt nivel chemarea pe care o au în Împărăție, fiindcă nu au prins rădăcini. Poate că au fost chemați să influențeze viața celor din afara bisericii și este posibil să o facă într-o anumită măsură, dar impactul lor ar fi mult mai mare dacă ar prinde rădăcini într-o biserică locală.

Un om poate primi anumite daruri și le poate folosi în modul pe care îl consideră a fi cel mai potrivit, însă după cum nu puteți ști cu precizie cu ce fel de pom aveți de-a face (forma, mărimea și așa mai departe) dacă rămâne în formă de sămânță, tot astfel nu vă veți cunoaște niciodată destinul adevărat, dăruit vouă de Dumnezeu, dacă nu ați prins rădăcini într-o biserică. Dumnezeu este Cel care a conceput așa lucrurile, nu oamenii.

O altă dificultate care se ivește este cea a credincioșilor care se transferă dintr-o biserică în alta atunci când apar probleme. Astăzi, creștinii pleacă fără să stea pe gânduri din biserica lor dacă văd ceva greșit, mai cu seamă la nivelul conducerii. Poate că problema stă în felul în care echipa de conducere cârmuiește biserica. Poate are de-a face cu modul în care se face colecta sau în care se cheltuiesc banii. Dacă oamenilor nu le place cum predică păstorul, pleacă. Nu îl consideră abordabil sau, dimpotrivă, li se pare că e prea familiar. Sau poate că problema este lipsa de atenție arătată cuiva de ceilalți membri ai congregației. Lista continuă la nesfârșit. În loc să înfrunte dificultățile și să își păstreze speranța, acești oameni fug spre un loc unde nu par să existe conflicte.

Haideți să fim sinceri. Isus este singurul păstor sau membru perfect al unei biserici. Atunci de ce în societatea noastră vestică fugim de greutatea în loc să le înfruntăm și să le rezolvăm? Noi colindăm în schimb biserică după biserică, în căutarea unui loc în care liderii sau membrii sunt fără cusur.

Dar nu uitați că locul în care ne așază Dumnezeu este cel în care Diavolul vrea să ne rănească pentru a ne face să plecăm de acolo. Vrăjmașul dorește să îi dezrădăcineze pe oameni din locul în care îi sădește Dumnezeu. Dacă reușește să vă scoată de acolo, și-a atins scopul. Însă dacă voi nu vă clintiți nici măcar în toiul unor conflicte aprinse, veți ruina planurile vrăjmașului și le veți împlini pe ale lui Dumnezeu.

Vă reamintesc versetul din Psalmul 92:13: „Cei *sădiți* în Casa Domnului înverzesc în curțile Dumnezeului nostru.” Ce se întâmplă cu o plantă dacă e răsădită la fiecare trei săptămâni? Rădăcinile încep să îi slăbească și nu va înflori sau nu se va dezvolta la adevăratul ei potențial. Dacă e răsădită mereu, va muri în cele din urmă din cauza atâtor schimbări.

Mulți se plimbă din biserică în biserică, încercând să își dezvolte chemarea la slujire. Dacă nu se bucură de recunoaștere în locul unde i-a așezat Dumnezeu, se vor simți cu ușurință răniți. Dacă se întâmplă ceva într-un mod cu care ei nu sunt de acord, sunt ofențați și pleacă. Se duc în timp ce învinovățesc liderii bisericii. Sunt orbi față de neajunsurile propriului caracter și nu își dau seama că Dumnezeu vrea să îi rafineze cu ajutorul presiunii căreia sunt supuși. (Adevărul acesta nu se limitează la lucrarea creștină, ci este aplicabil și în relația de căsătorie, în cea dintre angajat și angajator, precum și în alte asemenea relații.)

Haideți să învățăm din exemplele pe care ni le dă Dumnezeu prin intermediul plantelor și al pomilor. Când este sădit un pom fructifer, acesta trebuie să înfrunte furtuni, soarele arzător și rafalele vântului. Dacă un pom tânăr ar putea vorbi, poate că ar spune: „Vă rog, scoateți-mă de aici! Puneți-mă într-un loc în care nu mă chinuie arșița înăbușitoare și furtunile aprige!”

Dacă grădinarul ar da ascultare pomului, i-ar face de fapt rău. Pomii rezistă dogorii soarelui și furtunilor cu vânturi puternice

adâncindu-și tot mai mult rădăcinile în pământ. Adversitățile pe care le întâmpină constituie în final o sursă de mare stabilitate. Asprimea locului în care se află îi face să caute o altă sursă de viață. Într-o zi vor ajunge ca abilitatea lor de a da rod să nu mai fie afectată nici de cea mai strașnică furtună. Cunoscând adevărul acesta, nu ar trebui să ne împotrivim tocmai lucrurilor prin care îngăduie Dumnezeu să trecem pentru a ne întări chemarea.

În al treilea rând: sunteți prinși în mreje?

Cel din urmă motiv pentru care oamenii nu își găsesc și nu își împlinesc chemarea este acela că se lasă prinși în mreje. O mulțime de greutateți îi împiedică să alerge și să își ducă la bun sfârșit cursa.

Pavel a spus despre sine însuși: „Dar eu nu țin numai de cântec la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus” (Fapte 20:24). Pavel era foarte conștient de misiunea vieții lui. Avea o slujbă de sfârșit și știa că aceasta nu era încă finalizată. De unde știa? Din aceeași sursă din care au știut Isus și Petru (vezi 2 Petru 1:14) și la fel cum știu alții care Îl caută pe Dumnezeu, care se înrădăcinesc într-o biserică și rezistă acolo. Domnul descoperă aceasta tuturor celor care nu își socotesc viața mai prețioasă decât voia lui Dumnezeu. Aceasta este cheia cea mai importantă: când ne predăm pe deplin viața pentru a împlini planul dorit de Dumnezeu pentru noi, nu doar că ne vom descoperi chemarea, ci o vom și împlini.

Găsim un exemplu pe tema aceasta în Evangheliile. Într-o zi, Isus călătorea dintr-un oraș în altul. „Pe când erau pe drum, un om I-a zis: «Doamne, Te voi urma oriunde vei merge»” (Luca 9:57).

Omul care spunea cuvintele acelea era entuziast, plin de pasiune și sincer. Își dorea să Îl urmeze pe Isus până la capăt. Cu toate acestea, Isus are felul Lui de a vedea dincolo de perdeaua entuziasmului și de a pătrunde până la adevărata motivație sau la capcanele inimii. El a văzut niște mreje care aveau să-l împiedice pe acel om să își împlinească destinul, așa că i-a zis: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul” (Luca 9:58).

Probabil că omul acela se bucura de siguranța pământescă pe care i-o ofereau lucrurile de care se bucura. Se prea poate să fi avut o slujbă bună, să fi avut multe acțiuni și un program de pensie pregătit pentru anii bătrâneții. Isus a lovit din plin tocmai această dorință după siguranța pământescă atunci când i-a spus că El nu avea un loc sigur în care să își plece capul.

Parcă îl văd pe omul acela, precum și pe mulți alții din mulțime, începând să încetinească pasul pentru a rămâne în partea din spate a gloatei și apoi furișându-se de acolo. Probabil că el se pregătise să spună: „Isuse, voi veni ca ușier la întâlnirile Tale, voi cânta în formație sau chiar voi parca mașinile celor înaintați în vârstă care vor participa la conferința Ta din orașul meu.” Strălucirea umblării pe urmele lui Isus tocmai și-a pierdut farmecul, iar intențiile bune au pălit cu repeziciune. Astfel, omul acesta și mulți alții au dat înapoi, cu intenția de a-L sprijini în continuare pe Isus, dar nu de a se consacra Lui cu totul.

Isus a privit apoi spre altul care încă era dornic să Îl urmeze și i-a zis: „Vino după Mine.” „Doamne, I-a răspuns el, lasă-mă să mă duc *întâi* să îngrop pe tatăl meu.” Dar Isus i-a zis: „Lasă morții să-și îngroape morții, și tu du-te de vestește Împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 9:59-60)

Ce răspuns apăsător! Unora li s-ar putea părea că Isus S-a dovedit lipsit de sensibilitate și puțin cam aspru. Trebuie să înțelegem însă cultura din vremea aceea. Cercetătorii Scripturii ne spun că, potrivit tradiției, când un tată murea și primul născut își împlinea datoria de a-l îngropa, acel fiu primea o moștenire dublă față de ceilalți frați ai lui. Însă dacă întâiul născut nu se achita de această îndatorire a îngropării tatălui, partea dublă de moștenire revenea celui de-al doilea fiu.

Mintea acestui om era la bani. Probabil că îi plăcea să o ducă bine, ceea ce ar fi constituit în final o piedică în calea urmării lui Isus. Ar fi fost de ajuns să fie distras sau să ia hotărâri bazate mai degrabă pe argumente financiare decât pe planul lui Dumnezeu.

Când a primit instrucțiunile amintite din partea Domnului, sunt aproape încredințat că omul acesta, împreună cu mulți alții, au început să dea înapoi. Probabil că răspunsul lui a sunat cam așa: „Isuse, Te voi sluji la conferințele pe care le vei ține în orașul meu. Voi cânta în cor sau la tobe. Pot face asta. Mi-ar face plăcere să slujesc astfel și nu Îți voi cere niciun ban pentru serviciile mele.” Entuziasmul de a-L urma pe Isus și-a pierdut farmecul pentru omul acesta și pentru mulți alții.

Observați că acest om nu a spus că nu Îl va mai urma pe Isus. El voia să Îl urmeze, însă motivul pentru care a pierdut binecuvântarea urmării cu toată inima a Învățătorului se ascundea în cuvintele: „lasă-mă să mă duc *întâi*...” El voia să se asigure că realiza ceea ce își dorea înainte de a-și preda viața lui Isus.

Nimic nu poate fi prioritar voii lui Dumnezeu, dacă vrem să descoperim și să împlinim planul Lui pentru viața noastră. Am văzut nenumărați credincioși care au dat înapoi din fața ascultării de Domnul, din pricina dorinței de a se ocupa întâi de prioritățile lor. Este trist faptul că, astfel, și-au ratat chemarea. A fost nevoie să vină altcineva să le preia rolul. Cum se vor înfățișa ei înaintea scaunului de judecată?

Să ne întoarcem la povestea noastră. Mulțimea se împuțina când un alt voluntar a ieșit în față.

Un altul a zis: „Doamne, Te voi urma, dar lasă-mă întâi să mă duc să-mi iar rămas bun de la ai mei.” Isus i-a răspuns: „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 9:61-62)

Observați că în text este menționat iarăși cuvântul *întâi*. Este vădit faptul că omul acesta era foarte apropiat de familia lui sau că avea acasă prieteni ori o prietenă. Voia doar să le spună și lor despre hotărârea lui de a-L urma pe Învățătorul din Galileea. Relațiile lui strânse ar fi devenit factorul determinant al modului în care Îl slujea pe Isus. De aceea, Domnul a confruntat direct elementul acesta, spunându-i că nu va fi destoinic pentru slujirea în Împărăție.

Îl pot vedea cu ochii minții pe omul acesta dând înapoi, împreună cu alt grup numeros. Aproape că îl aud spunând: „Isuse, eu mă pricep

în domeniul relațiilor cu publicul și al resurselor umane. Aș putea fi consultantul lucrării Tale și Ți-aș putea face rost de niște angajați grozavi. Mă pot ocupa și de rezervarea centrului de conferințe pentru următorul Tău eveniment din orașul nostru. Iar atunci când sosești, voi prelua departamentul ușierilor care se implică în întâlnirile Tale. Ba chiar voi sluji și eu în mijlocul lor dacă ai nevoie de mine. Sunt la dispoziția Ta!”

Se prea poate ca în momentul acela Isus să fi văzut cum mulțimea de simpatizanți care Îl urma plină de entuziasm s-a micșorat, ajungând la doar vreo șaptezeci de oameni. Probabil că la început fusese înconjurat de câteva mii, însă El a abordat direct trei dintre domeniile principale care îi împiedică pe oameni să își împlinească destinul: siguranța, banii și relațiile. (Există și alte asemenea domenii, cum ar fi plăcerile, dorința după lucruri aflate în afara sferei scopurilor lui Dumnezeu și altele asemenea, dar în anii mei de experiență am observat că primele trei sunt cele mai importante.)

Când citesc Evangheliile, celor mai mulți le scapă următoarea afirmație esențială a lui Luca, din pricina tranziției la capitolul următor. Îngăduiți-mi să vă reamintesc însă că această carte a lui Luca a constituit de fapt o scrisoare lungă. Biserica a adăugat mai târziu împărțirea în capitole și versete, pentru a se putea orienta mai ușor în ea. Iată ce spune Luca mai departe:

După aceea, Domnul a mai rânduit [desemnat] alți șaptezeci de ucenici și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în locurile pe unde avea să treacă El. Și le-a zis: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii...” (Luca 10:1-2)

Versetele acestea au un conținut deosebit. Mai întâi, să ne oprim asupra primelor cuvinte: „după aceea”. Trebuie să ne întrebăm după ce anume. Răspunsul este următorul: după ce Isus a văzut cum mulțimea s-a împușinat așa încât a rămas în jurul Lui cu o mână de oameni, cu cei care își ziceau: „Nu mă interesează care este prețul urmăririi Lui. Sunt gata și vreau să merg după El!” Ei au auzit răspunsul dat de Isus cu privire la siguranță, la bani și la relații, dar au rămas hotărâți să

nu îngăduie niciunui lucru să îi împiedice să își împlinească destinul divin.

Apoi Isus a *desemnat* încă șaptezeci de membri noi ai echipei, probabil singurii care au mai rămas lângă El. În Noul Testament, cuvintele *desemnat* și *ales* sunt folosite ca sinonime. Un om desemnat este unul care a fost ales, iar unul care a fost ales e unul desemnat. Isus face o afirmație aparte în două locuri diferite în Evanghelia după Matei. Dacă El repetă aceeași declarație în două locuri din aceeași Evanghelie, înseamnă că trebuie să fim foarte atenți. Iată cuvintele Lui: „Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Matei 20:16, 22:14).

Mulți sunt chemați? Cât de mulți? Toți, ca să fim mai preciși. Toți credincioșii au o chemare și sunt înzestrați cu darurile necesare pentru a o împlini. Cu toate acestea, iar afirmația aceasta s-ar putea să vă surprindă, doar puțini sunt aleși sau desemnați să împlinească acea chemare. De ce atât de puțini sunt desemnați? Fiindcă puțini sunt aceia care sunt gata să renunțe la toate dorințele lor, la siguranța proprie, la lăcomia de bani, la relațiile care le stau în cale și la multe altele pentru a împlini chemarea vieții lor.

Observați că Isus a spus: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii” (Matei 9:37). Nu este vina lui Dumnezeu că generației noastre nu îi este vestită Evanghelia, căci Dumnezeu „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:4). Noi suntem cei care vor trebui să stea înaintea scaunului divin de judecată și să dea socoteală pentru motivul din care generației noastre nu I-a fost vestit Cristos. Dacă ne îndeplinim chemarea, atunci nu vom fi judecați. Însă dacă îngăduim mrejelor să ne înfășoare și să ne împiedice, atunci judecata nu ne va fi binevoitoare.

Poate că spuneți: „Eu sunt doar unul dintre mulți alții.” Ce ar fi dacă ficatul vostru ar zice: „Eu sunt un membru neînsemnat din trup și nimeni nu mă observă pe mine sau munca mea, așa că voi face de acum înainte ce vreau eu, nu ce am fost creat să fac”? După cum știți, organismul are probleme serioase în absența ficatului. Dar dacă plămânii ar spune la fel sau unul dintre picioare ori o altă parte a corpului? După cum fiecare mădular din trup este important, tot la fel este și cu fiecare membru al Bisericii.

Isus ne spune că doar puțini își vor împlini destinul de subcontractori în casa lui Dumnezeu. Fiecare credincios are chemarea de a zidi, însă puțini și-o vor împlini. Aceasta înseamnă că majoritatea celor care vor fi prezenți la judecata credincioșilor vor vedea cum se pierde ceea ce au făcut și nu vor avea parte de răsplătiri glorioase.

Știu că vestea aceasta nu este una bună. Există însă și una încurajatoare: puteți începe acum. Puteți să îngenuncheați și să vă rugați, cerându-I Domnului să vă ierte pentru tot ce ați îngăduit să vă împiedice să împliniți voia Lui pentru viața voastră, iar apoi să înaintați pas cu pas. Smith Wigglesworth, un mare evanghelist al secolului al XX-lea, nu și-a început lucrarea decât după ce a trecut de cincizeci de ani. Nu este prea târziu nici pentru voi.

Nu uitați următoarele: pentru a zidi bine, mai întâi trebuie să Îl căutați pe Dumnezeu cu credință. Apoi trebuie să prindeți rădăcini în biserica locală spre care vă îndrumă Dumnezeu și să rămâneți în supunere și ascultare față de conducerea ei. În al treilea rând, dați la o parte mrejele care vă țin pe loc. Pe măsură ce Dumnezeu vă descoperă care sunt acestea, cereți-I să vă dea sabia Lui pentru a tăia legăturile care v-au înfășurat sufletul sau trupul. Harul Lui este de ajuns pentru a vă elibera.

Răsplata deplină¹

Doresc să mai menționez un singur aspect înainte de a trece la capitolul următor. Sunt mulți care nu au început încă să lucreze la zidirea casei lui Dumnezeu sau care s-au abătut de la ea. S-au lăsat distrași de slava vremelnică a bogățiilor lumii, a dorinței de a avea influență, putere, plăcere sau aprobarea semenilor; în final, toate acestea pălesc. Nu vă lăsați păcăliți, distrași sau conduși pe un drum greșit. Rămâneți concentrați. Voi aveți de îndeplinit o sarcină în Cristos. Lucrarea voastră trebuie să fie dusă la bun sfârșit.

Vor fi unii a căror trudă dintr-o anumită etapă sau chiar cea depusă de-a lungul întregii vieți nu va sta în picioare. Va fi năruită și, prin urmare, nu va putea face parte din casa veșnică a lui Dumnezeu. Vă puteți închipui aceasta?

Pentru a vă ajuta să înțelegeți gravitatea celor de mai sus, îngăduiți-mi să revin la povestea casei noastre construite la comandă. Fiindcă mergeam zilnic la locul construcției, subcontractorii au ajuns să mă cunoască destul de bine. Îmi ziceau „predicatorul”.

În fiecare zi, când mă apropiam de șantier, muzica rock pe care o ascultau ei bubuia până la distanță. Când mă vedeau, unul dintre ei dădea fuga până la aparatul de radio și o oprea. Zâmbeam în sinea mea gândindu-mă la respectul pe care îl aveau pentru cele sfinte. Apoi stăteam de vorbă o vreme. Am purtat discuții interesante cu băieții aceia și am avut oportunități grozave de a le sluji.

În una dintre acele ocazii, subcontractorii mi-au povestit despre casele nemaipomenite la construirea cărora participaseră. Se luminau la față în timp ce îmi vorbeau despre contribuția adusă de ei. Pe chipul lor se citea satisfacția și plăcerea de a fi luat parte la lucrări atât de remarcabile. Nu era urmă de rușine, ci doar de bucurie la gândul că munca lor era de folos altor familii și că era bine cunoscută celor care se pricepeau să observe casele de calitate.

Haideți să facem un pas mai departe. Vă puteți închipui cum s-au simțit oamenii care au construit Casa Albă? Imaginați-vă că, într-o zi, unul dintre ei își vede copilul venind de la școală și povestindu-i că a învățat la ore despre cea mai faimoasă casă din țară. Apoi fiul sau fiica îi spune cu entuziasm tatălui că urmează să facă o excursie cu școala până acolo, să vadă mărețul edificiu.

Vă închipuiți cu câtă încântare îi povestește omul acela copilului său despre contribuția lui la ridicarea acelei clădiri? Vă imaginați cu ce emoții îl însoțește în excursia cu clasa făcută pe Bulevardul Pennsylvania, iar apoi încântarea cu care observă entuziasmul și mândria de pe chipul copilului când colegii de clasă descoperă că tatăl lui a contribuit la construirea casei în care locuiește chiar președintele Statelor Unite?

Ceva asemănător se întâmplă și în cazul nostru, doar că noi nu lucrăm la zidirea unei case care se va dărâma într-o bună zi și care va fi înlocuită de o alta. Noi contribuim la înălțarea unei case asupra căreia se vor așinti ochii întregului Univers pentru veșnicie. O, da! Amintiți-vă cuvintele profetului Mica: „Neamurile se vor duce cu grămada la el și vor zice: «Veniți, haideți să ne suim la muntele Domnului, la

casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui!» Căci din Sion va ieși Legea” (Mica 4:2).

Tot ce privește Universul va gravita în jurul acestei case. Înțelepciunea și legile care guvernează întreaga creație vor izvorî din ea. În mod uimitor, casa aceasta va fi la fel de frumoasă ca în ziua în care a fost terminată și după miliarde de ani.

Cunosc un mare slujitor al Evangheliei care a rămas credincios până la sfârșit. A lucrat cu eficiență pentru Domnul peste șaiszeci de ani și a intrat în răsplătirea lui cerească aproape de încheierea mileniului. La un an după plecarea lui, am ajuns într-o biserică mare din vestul mijlociu, unde liderul de închinare ne-a împărtășit că Dumnezeu îi dăduse un vis deosebit. Se făcea că era în cer și că stătea de vorbă cu acel mare lider. Acesta din urmă i-a spus liderului de închinare, cu un zâmbet larg: „Aici e mult mai bine decât mi-am închipuit vreodată.”

Au stat de vorbă de diferite adevăruri și evenimente, după care slujitorul s-a întors și i-a arătat partea cu care contribuise el la zidirea Sionului. Era uriașă. Impactul credinșiei lui era mult mai întins decât visase vreodată, iar acum îl avea chiar înaintea ochilor. Putea arăta acum lucrarea pe care o făcuse, după cum subcontractorii mei îmi povesteau despre contribuția lor. Ce răsplătire eternă!

Gândiți-vă numai cum va fi ca pe parcursul întregii veșnicii să puteți arăta nu doar urmașilor voștri, ci nenumăratelor națiuni și mulțimilor de oameni care vin să privească slăvita casă a lui Dumnezeu, numită Sion, partea cu care ați contribuit voi la ridicarea ei. Vă închipuiți cum va fi ca oamenii să vină și să admire frumusețea casei lui Dumnezeu și să vorbească toată veșnicia despre contribuția voastră?

Haideți să privim acum reversul monedei. Gândiți-vă la situația în care nu ați avea nicio reprezentare a muncii voastre, fiindcă nu v-ați sfârșit bine alergarea. Vă puteți închipui cum ar fi ca urmașii sau înaintașii voștri să vină să vă vadă contribuția și să nu le puteți arăta nimic? Vă imaginați cum ar fi ca popoare întregi să vină să vadă ce ați făcut și să nu aveți ce le prezenta cât e veșnicia de lungă, fiindcă partea pe care ar fi trebuit să o clădiți voi a fost năruită și înlocuită? Amintiți-vă cuvintele lui Pavel din traducerea The Message:

Dacă lucrarea voastră trece de inspecție, foarte bine; dar, dacă nu

trece, partea de clădire zidită de voi va fi dărâmată și va trebui refăcută. (1 Corinteni 3:14-15)

Pierderea aceasta este într-adevăr una veșnică. Din păcate, aceasta este realitatea. Dar, prieteni dragi, nu îmi doresc să aveți parte de o asemenea soartă. Nici Dumnezeu nu Își dorește. Iar voi puteți hotărî acum că nu vi se va întâmpla așa ceva. Dumnezeu v-a dat harul de a construi Sionul. După cum spunea apostolul Ioan:

„Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul [premiul] muncii voastre, ci să primiți o răsplătă deplină” (2 Ioan 8).

Domnul Însuși a făcut în așa fel ca fiecare dintre copiii Lui să aibă oportunitatea de a primi o răsplătă deplină pentru contribuția avută la zidirea casei Lui. Munca voastră nu trebuie să pălească, să se învechească sau să fie nevoie să fie înlocuită vreodată. Dacă vă bizuiți pe harul lui Dumnezeu și zidiți bine, contribuția adusă de voi va fi admirată de nenumărați îngeri și oameni în vecii vecilor.

≡ ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT ≡

SECȚIUNEA 5: CAPITOLELE 11-12

1. Știm că Dumnezeu nu are nevoie ca noi să facem ceva pentru El, dar dorește ca noi să lucrăm împreună cu El. Ce ne spune aceasta despre El? Dar despre Împărăția Lui și despre noi înșine?
2. Psalmul 139:16 ne spune că Dumnezeu a scris încă dinainte de a ne naște o carte în care este cuprins fiecare moment al vieții noastre. Care sunt câteva dintre modurile în care putem afla ce a inclus Dumnezeu în povestea noastră unică?
3. Este posibil (poate chiar ușor) să ne petrecem viața făcând lucruri bune în aparență, dar ratând totuși ceea ce am fost chemați să facem. Există lucruri pe care le-ați lăsat în stare latentă din pricina fricii sau a descurajării și cu privire la care ar trebui să căutați fața Domnului și să Îl rugați să le înnoiască în viața voastră?
4. În capitolul 12 am discutat despre trei chei care ne ajută să ne aliniem viața voii lui Dumnezeu: căutarea Lui cu seriozitate, înrădăcinarea în casa Lui și eliberarea din mrejele care ne țin pe loc. Care dintre ele v-a sărit în ochi și pe care l-ați perceput ca pe un domeniu care prezintă oportunități în ce vă privește? Cum vă puteți dezvolta în sfera aceea?
5. În veșnicie putem fi răsplățiți pe deplin, parțial sau deloc. Care este pentru voi răsplata deplină?

SECȚIUNEA 6

MULTIPLICAREA

Cine seceră primește o plată și strânge roadă pentru viața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp. Căci în această privință, este adevărată zicerea: „Unul seamănă, iar altul seceră.”

—Ioan 4:36–37 NLT

Cel ce sădește și cel ce udă sunt tot una; și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui.

—1 Corinteni 3:8 NLT

Cei ce slujesc în Împărăție cu credincioșie, zidind casa lui Dumnezeu, primesc o frumoasă plată veșnică. Noi vom fi răsplătiți în mod individual, potrivit cu munca depusă. Fiecare are responsabilități diferite, însă toate chemările noastre diferite au același rezultat: vieți influențate pentru veșnicie.

Mulți cred că numai slujitorii a căror lucrare publică a atins viața a milioane de oameni vor sta în primele rânduri ale cerului și vor primi cele mai mari răsplătiri. Dar lucrurile nu stau așa. Dumnezeu nu răsplătește la fel cum o face omul, ci potrivit cu faptele neprihănite făcute în ascultare. Dacă El ar răsplăti în concordanță cu standardele omenești, atunci realizările antreprenoriale ar constitui punctul spre care s-ar concentra slujirea. După cum am văzut în ultimele două capitole, nu este nici pe departe cazul să fie așa. Dumnezeu judecă și răsplătește potrivit cu ceea ce am fost chemați să facem și cu ce ne-a împuternicit să înfăptuim.

Împuterniciți prin har

În anul 56 d.Hr., cu doar vreo zece ani înainte să își încheie alergarea, Pavel scria că el era „cel mai neînsemnat dintre apostoli” (1 Corinteni 15:9). Afirmatia aceasta pare ciudată celor care au studiat istoria Bisericii. Pavel influențase întreaga lume cunoscută și realizase mai mult pentru Împărăție decât orice alt contemporan al lui. Nu încăpea îndoială că era cel mai mare apostol al vremii sale. De ce a făcut atunci o asemenea afirmație despre sine? Să fi exagerat oare? Nu se poate, fiindcă nu avea cum să mintă în timp ce scria Scriptura. Singura posibilitate ca Duhul Sfânt să îngăduie consemnarea acestor cuvinte era ca apostolul chiar să le fi crezut.

Răspunsul se găsește în ceea ce a scris în continuare: „*Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși, nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este în mine*” (1 Corinteni 15:10).

Este interesant faptul că Pavel și-a recunoscut realizările ca fiind mai multe decât ale tuturor celorlalți apostoli, dar, cu toate acestea, tot se considera cel mai neînsemnat dintre ei. Explicația se găsește în cuvintele: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt.” Pavel reușea să facă distincția între el însuși și tot ce a făcut Dumnezeu prin el. Apostolul era pe deplin conștient de faptul că nu putea adăuga nimic la chemarea lui Dumnezeu pentru viața lui, nici nu putea realiza nimic dincolo de abilitatea care îi fusese dată. Toate acestea pot fi însumate într-un singur cuvânt: *har*. Iar dinamica aceasta se aplică tuturor credincioșilor cu privire la chemarea lor.

Îngăduiți-mi să vă dau un exemplu din propria experiență acumulată în lucrarea creștină. Cărțile pe care le-am scris sunt traduse acum în peste nouăzeci de limbi și sunt tipărite în multe milioane de exemplare, iar mărturiile primite despre viețile schimbate cu ajutorul lor sunt nenumărate.

Sunt întrebat deseori care este secretul felului în care scriu. Râd în sinea mea și mă gândesc ce elev slab am fost la limba engleză și cât de greu scriam înainte ca harul lui Dumnezeu să se manifeste în viața mea. Aveam nevoie de ore întregi pentru a scrie o temă de două pagini la engleză și îmi trebuiau o mulțime de ciorne până să pot înjgheba

primul paragraf. Acum, când scriu, cuvintele ies pur și simplu fără nicio dificultate. Sunt mai conștient decât oricine altcineva Cine este Cel ce scrie aceste cărți. Eu nu sunt decât omul care are ocazia să le citească primul.

Am fost interviuat cândva în cadrul unei emisiuni găzduite de un post național de televiziune, iar subiectul principal urma să fie cel al mesajelor cărților scrise de mine. Însă, pe măsură ce interviul continua, moderatorul a început să se concentreze mai mult asupra mea și a realizărilor mele decât asupra mesajelor. Am început să mă simt incomod și căutam în sinea mea îndrumarea Duhului Sfânt, neștiind cum să schimb subiectul.

Câteva clipe mai târziu s-a strecurat o mică pauză în discuția noastră, iar aceasta a constituit momentul perfect pentru a insera comentariul pe care mi-l pusese în minte Duhul Sfânt. Am citat cuvintele lui Solomon: „Am ajuns la cunoștința că tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut, și că Dumnezeu face așa pentru ca lumea să se teamă de El. Ce este a mai fost și ce va fi a mai fost; iar Dumnezeu ne cere să dăm socoteala de ce a fost” (Eclesiastul 3:14-15, traducere liberă din limba engleză).

Apoi am zis: „Sunt pretutindeni mulțimi neștiute de păstori și lucrători care fac ceea ce i-a chemat Dumnezeu să facă. Unii conduc biserici de câte trei sute de oameni în zone rurale. Alții slujesc celor pierduți și suferinzi din țările sărace, investindu-și viața în lucrarea de pe câmpurile de misiune. Alții slujesc în zonele rău famate ale metropolelor, sacrificându-se în fiecare zi pentru a veni în ajutorul celor pe care mulți îi consideră lipsiți de valoare. Alții Îl slujesc pe Dumnezeu cu credințioșie la locul lor de muncă. Lista poate continua la nesfârșit. Probabil că nu îl veți avea niciodată pe vrulul dintre acești oameni ca invitat la emisiunea de față, însă mulți dintre ei se vor afla în cer în primele rânduri, fiindcă au dovedit ascultare față de chemarea primită și au făcut-o mânați de motive curate.”

Am continuat adăugând: „În ce mă privește, Dumnezeu m-a chemat să fac o lucrare specifică pentru El, iar anvergura ei a atins multe vieți. De aceea m-ați invitat la emisiunea aceasta. Însă eu nu pot adăuga nici măcar un lucru la ceea ce m-a chemat El să fac. Nu

pot mări, spori sau face să meargă mai departe chemarea aceasta prin propriile mele abilități. Singurul lucru pe care îl pot face singur este să calc în străchini, iar asta îmi stârnește teama.”

Atmosfera a devenit îndată solemnă. Moderatorul care îmi lua interviul, un slujitor implicat și el într-o lucrare internațională, a înțeles ce am spus și a schimbat direcția interviului, revenind la slujirea oamenilor.

Afirmațiile de mai sus sunt valabile pentru toată lumea. Poate ați fost chemate să fiți soții și mame ale copiilor voștri, să slujiți în biserica locală supraveghind bebelușii sau mijlocind în cămăruța voastră. Dacă ați făcut cu credincioșie până la capăt ceea ce vi s-a încredințat, veți primi mari răsplătiri pentru ascultarea voastră. Sau poate că ați fost chemați să slujiți în cadrul lucrării desfășurate în penitenciare de biserica voastră, să influențați viața celor din lume afacerilor și să dăruiați cu generozitate pentru lucrarea creștină. Dacă ați făcut cu credincioșie aceasta până la capăt și din inimă, ca pentru Domnul, veți fi răsplătiți la fel ca un evanghelist care a câștigat cu credincioșie mulțimi de oameni pentru Cristos.

Lista poate continua. În ce mă privește, eu cred că în primele rânduri în cer vom vedea mai mult mame, oameni de afaceri, funcționari și alții asemenea care vor primi mari răsplătiri din partea Stăpânului.

Armata lui Dumnezeu de pe Pământ

Biserica lui Isus Cristos este armata pe care o are Dumnezeu pe Pământ. Cu toții deținem în cadrul ei o poziție anume și daruri pentru a ne împlini misiunea. Cu ani în urmă, soția mea a fost trezită din somn de Domnul, care i-a arătat în Duhul o armată măreață. Era ora patru dimineața, dar ea m-a trezit îndată să îmi spună că văzuse în acea viziune.

„John, mi-a zis ea, era o armată în care fiecare își cunoștea gradul, poziția și responsabilitățile. Toți mărșăluiau în ordine perfectă, iar în rândurile armatei existau locuri goale în care am văzut oameni strecurându-se. Te-am văzut pe tine și pe mine ocupându-ne locul în slujire. Nimeni nu avea nevoie să privească la ceilalți pentru a vedea

încotro să mărsăluiască. Toți erau perfect sincronizați, fiindcă ochii le erau ațintiți asupra Stăpânului.”

Ea a continuat apoi cu un comentariu care mi-a captat în mod deosebit atenția: „Nimeni nu râvnea poziția altuia. Fiecare era mulțumit să slujească în locul pe care îl pregătise Dumnezeu pentru el.”

Ați reținut ideea? Niciunul dintre cei din armata Domnului nu invidia locul de slujire al altuia. Fiecare era mulțumit și fericit să lucreze acolo unde fusese așezat.

Reținând gândul acesta, haideți să ne întoarcem la exemplul cu casa noastră construită la comandă. Amintiți-vă că Scriptura ne spune: „Prin înțelepciune se înalță o casă” (Proverbe 24:3). Există două feluri de înțelepciune cu ajutorul căreia putem zidi: una de sus și una pământescă.

Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să o arate prin viața lui bună, prin faptele făcute în smerenia care vine din *înțelepciune*. Dar dacă aveți în inima voastră *pizmă* amară și *ambiiție egoistă*, nu vă lăudați cu privire la aceasta și nu tăgăduiți adevărul. O astfel de „*înțelepciune*” nu coboară din cer, ci este pământescă, firească, drăcească. Căci unde există invidie și ambiiție egoistă, acolo găsiți tulburare și tot felul de fapte rele. (Iacov 3:13-16, NIV)

Indiferent ce fapte facem sau cât de bune par ele, dacă sunt alimentate de motive precum invidia sau ambiiția egoistă, atunci zidim mânați de motivații firești, nebiblice și egoiste, care cu siguranță nu vor fi răsplătite.

Dicționarul Webster definește invidia ca „un sentiment de nemulțumire sau pizmă cu privire la avantajele, succesul sau posesiunile altuia.”¹ Dacă privim chemarea lui Dumnezeu prin ochii lumii, atunci invidia este inevitabilă. Și în vremea lui Pavel au fost predicatori care au invidiat sarcina încredințată apostolului. El a scris: „Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Cristos din *invidie* și rivalitate, dar alții din bunăvoință. Aceștia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care știu că eu sunt însărcinat cu apărarea Evangheliei; cei dintâi, Îl propovăduiesc pe Cristos mânați de *ambiiții egoiste*” (Filipeni 1:15-17, NIV).

Acești lucrători nu erau mulțumiți de chemarea lui Dumnezeu pentru viața lor și râvneau la succesul lui Pavel. Această *invidie* era alimentată de *ambibiția lor egoistă*. Ambiția este o dorință înfocată și puternică de a realiza ceva. Când este egoistă, atenția se concentrează asupra propriei persoane, nu a binelui altora. Motivația aceasta dă naștere doar la tulburare, la rivalități și va deschide ușa numai pentru lucruri rele.

Pe de altă parte, înțelepciunea de sus va alimenta *pașiunea care are drept obiectiv* Împărăția, nu *ambiția egoistă*. Ea va zidi potrivit cu dorințele Marelui Proiectant, iar efortul va fi motivat de aspirațiile inimii Lui. Iată ce citim cu privire la înțelepciunea Lui: „Înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă [plină de considerație], ușor de înduplecat [supusă], plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică” (Iacov 3:17).

Înțelepciunea lui Dumnezeu este mai întâi curată. Cu alte cuvinte, nu are mai multe fețe, nu dă impresia în afară că este cucernică, având în realitate în spate motivații egoiste și pline de invidie. Obiectivul ei este dorința de a dovedi credincioșie față de Stăpân, acceptând cu bucurie însărcinările primite din partea Lui. Scopul ei nu este de a fi cea mai mare, ci de a fi ascultătoare față de chemarea care i-a fost făcută. Această înțelepciune ne dă ghes să ne bucurăm de înaintarea Împărăției, indiferent dacă ea are loc prin noi sau prin alții.

Înțelepciunea de sus se concentrează asupra binelui altora, nu asupra celui propriu. Ea iubește pacea, nu este certăreată, poruncitoare, critică sau dominatoare. Motivația ei principală este dorința de a-i vedea pe alții ducând o viață evlavioasă și împlinindu-și destinul. Sunt unii care iubesc lucrarea, iar pe oameni doar îi rabdă, precum și alții care iubesc oamenii și privesc lucrarea ca pe un mijloc de a-i sluji. Aceștia din urmă slujesc motivați de înțelepciunea de sus.

O altă trăsătură a înțelepciunii divine este *supunerea*. Când suntem mulțumiți de chemarea noastră, ne vom supune autorității directe și delegate a lui Dumnezeu. Vom vedea imaginea de ansamblu a casei lui Dumnezeu care se zidește, iar în procesul acesta există un singur Arhitect, Designer și Constructor care conduce lucrările. El a delegat autoritatea, abilitățile și sarcinile Lui multor credincioși din Biserica Sa. Cei care vor fi răsplătiți din belșug la judecată sunt aceia care

au rămas în supunere față de mai marii lor. Păstorii asistenți care au dezbinat biserici, angajații care și-au construit propria afacere în timp ce erau plătiți de angajatorii lor și așa mai departe vor pierde mult la judecată, chiar dacă au avut rezultate mari în urma răzvrătirii lor.

Nu îngăduiți rezultatelor să vă înșele. Putem avea rezultate mari și, totuși, să fim răzvrătiți față de autoritatea lui Dumnezeu. Gândiți-vă la Moise. Domnul i-a spus să vorbească stâncii, iar apa urma să țâșnească miraculos din ea. Moise nu a ascultat, ci împins de mânie, a lovit stânca. Apa tot a izvorât din ea și încă suficientă pentru a sătura trei milioane de oameni însetați, aflați în pustie. Probabil că israeliții își ziceau unii altora în timp ce sorbeau apa: „O, Dumnezeu chiar îl ascultă pe Moise. Ce putere!”

Cu toate acestea, după ce au bătut cu toții, Dumnezeu l-a chemat pe Moise deoparte și i-a spus că nu avea să intre în Țara Promisă, fiindcă nu ascultase. Moise a obținut rezultate și încă unele miraculoase. Însă rezultatele nu sunt o oglindă a succesului, ci ascultarea este. Înțelepciunea de sus își are rădăcina în frica de Domnul, care așază voia lui Dumnezeu mai presus de oricine și orice altceva. Cei care se tem de Domnul se supun deplin autorității Lui.

Să revenim acum la viziunea soției mele. Ea mi-a spus în dimineața aceea: „John, toți luptătorii aveau același chip.” Cu alte cuvinte, era o armată fără fețe. Aceasta ne arată că Dumnezeu nu are poziții pentru superstaruri. Înțelegerea acestui fapt ne va împiedica să tânjim după locul altuia din biserică sau să ne răzvrătim împotriva autorității ca să dobândim o poziție mai înaltă. Promovarea noastră va veni de sus, dacă rămânem înrădăcinați în biserica locală.

Niveluri diferite

În Evanghелиi găsim două pilde asemănătoare care ilustrează fiecare un adevăr diferit privitor la scaunul de judecată. Acestea sunt pilda talanților și pilda polilor. Cea dintâi accentuează faptul că nu tuturor credincioșilor li se încredințează același nivel al chemării și al darurilor. Isus spune următoarele:

Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi și le-a încredințat averea sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și unuia unul: fiecăruia după puterea lui; și a plecat. (Matei 25:14-15)

Omul care face o călătorie într-o țară îndepărtată Îl reprezintă pe Isus, iar slujitorii pe noi. Un talant este o măsură pentru bani; însă întrucât avem în față o pildă, probabil că talanții reprezintă altceva.

O posibilitate pe care eu o consider adevărată este ca talanții să reprezinte nivelul chemării și al darurilor noastre. De exemplu, unii credincioși au un nivel al slujirii care influențează națiuni, alții influențează orașe, iar alții, grupuri de casă din biserică. Unii scriitori ajung cu mesajul lor la milioane de oameni, alții la mii, iar alții la câteva sute. Un om care are un dar al administrării poate duce o lucrare până la nivelul de mega-biserică, pe când alții pot conduce doar biserici de mărime mijlocie sau mică. Sunt oameni de afaceri, bărbați și femei, ale căror abilități antreprenoriale îi ajută să dezvolte afaceri care câștigă sute de mii de dolari pentru Împărăție. Alții dezvoltă afaceri care câștigă milioane, iar alții au abilitatea de a înființa mai multe companii care produc milioane sau miliarde pe care le dăruiesc pentru lucrarea Împărăției.

Revenind la pildă, observați două aspecte importante în cadrul ei: mai întâi, tuturor servitorilor li s-a dat ceva, ceea ce ne spune că în Biserica lui Cristos nu există nicio persoană fără o chemare anume (însoțită de daruri) pentru viața ei. Apoi, diferitele niveluri ale chemărilor și darurilor atribuite fiecărui slujitor au fost potrivite cu abilitatea lui. Trebuie să ne amintim însă că Dumnezeu este Cel care ne dă abilitățile. Noi nu avem nimic prețios care să nu ne fi fost dat, întrucât Scriptura spune: „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?” (1 Corinteni 4:7)

În pilda aceasta, omul aflat la nivelul cinci al chemării și darurilor și-a dublat efortul investit. Și cel care a primit doi talanți a făcut la fel. În ce mă privește, cred că aceasta ne arată că, deși Dumnezeu ne dă daruri, noi trebuie să cooperăm prin munca noastră pentru a obține câștigul dorit de El.

Însă omul aflat la nivelul unu al chemării și darurilor se poate să fi simțit că ceea ce i-a fost încredințat era ne semnificativ. El și-a privit stăpânul ca pe un om nedrept, absurd și aspru. Poate că și-a zis: „De ce mie mi s-a dat mai puțin decât altora? De ce alții au influență națională sau în întregul oraș? De ce ei au primit abilitatea de a predica, de a cânta sau de a scrie și nu eu? De ce compania mea nu s-a dezvoltat așa încât să pot dărui și eu ca alții?” Și așa mai departe. Prin urmare, omul și-a ascuns talantul. Nu și-a împlinit chemarea. Și-a folosit darurile pentru sine sau în domenii care nu au adus câștig Împărăției.

După multă vreme, stăpânul acelor slujitori a venit să își facă socoteala cu ei. Cei doi care dublaseră ce le fusese încredințat au fost răsplățiți cu aceleași laude: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:21). Slujitorul aflat la nivelul cinci nu a fost mai lăudat decât cel aflat la nivelul doi, fiindcă ambii s-au dovedit credincioși și sânguincioși. Aceasta afirmă din nou faptul că Dumnezeu ne cere doar să fim credincioși cu ceea ce ne-a dat.

Slujitorul cu un singur talant a fost aspru muștrat și stăpânul a poruncit ca ceea ce îi fusese încredințat acestuia să fie luat și dat unuia dintre ceilalți doi. Slujitorul cel necredincios a pierdut tot, pe când cel credincios a câștigat și mai mult.

Gândindu-mă la pilda aceasta, îmi aduc aminte de anul 1992, când Dumnezeu mi-a cerut să încep să scriu. Aproape că mi-a venit să râd neîncrezător cu privire la ce am auzit în inima mea în timp ce mă rugam. La școală detestasem engleza! Dacă mi-ar fi spus cineva că eu voi scrie o carte, aș fi râs în hohote.

Cu toate acestea, zece luni mai târziu, în interval de două săptămâni au venit la mine două femei cu același mesaj profetic: „John, dacă nu scrii ce ți-a dat Dumnezeu să scrii, El va da mesajul altcuiva, iar tu vei fi judecat.” M-am cutremurat și am pășit prin credință, iar restul poveștii e deja de domeniul trecutului. Dacă nu aș fi ascultat, altcineva ar fi scris mesajele, iar eu aș fi pierdut talantul încredințat mie.

Multiplucarea a ce ne-a fost dat

Am arătat deja că noi nu putem adăuga ceva chemării sau darurilor noastre. Să ne întoarcem acum atenția la *multiplucarea* a ceea ce are fiecare credincios. Pilda polilor, care seamănă cu cea a talanților, dar se și deosebește în mod semnificativ de ea, ne arată acest adevăr. Isus spune:

Un om de neam mare s-a dus într-o țară îndepărtată ca să-și ia o împărăție și apoi să se întoarcă. A chemat zece dintre robii săi, le-a dat zece poli și le-a zis: „Puneți-i în negoț până mă voi întoarce.”
(Luca 19:12-13)

Polul, ca și talantul, era o unitate de măsură pentru bani. Dar în pilda aceasta, fiecărui om i s-a dat câte un pol. Prin urmare, polul nu reprezintă nivelul chemării sau al darurilor, cum este cazul talanților, ci mai degrabă adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, credința noastră de căpătâi, dragostea lui Dumnezeu revărsată din belșug în inima noastră și binecuvântările legământului care sunt date tuturor credincioșilor. Fiecare credincios are aceeași măsură; nimeni nu pornește la drum cu mai mult.

Pilda aceasta vorbește despre ceea ce fiecare dintre noi, credincioșii, are în Cristos. Scriptura spune astfel: „Nimeni să nu se fâlească dar cu oameni, căci toate lucrurile sunt ale voastre” (1 Corinteni 3:21), iar în altă parte: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești, în Cristos” (Efeseni 1:3). Binecuvântările acestea ne aparțin în Cristos, însă credința noastră este cea care ne ajută să ni le însușim și care le face să se manifeste aici, pe Pământ. Apoi, ascultarea, rugăciunile și dăruirea noastră determină multiplucarea lor. De aceea omul de neam mare, care Îl întruchipează pe Isus, le-a spus slujitorilor lui (care ne reprezintă pe noi): „Puneți-i în negoț până mă voi întoarce.” Noi suntem chemați să luăm ce ne-a fost dat și să *multiplucăm* pentru slava lui Dumnezeu.

Haideți să analizăm rezultatele obținute de acești slujitori:

Când s-a întors înapoi, după ce își luase împărăția, a spus să cheme pe robii aceia cărora le dăduse banii, ca să vadă cât câștigase fiecare

cu ei din negoț. Cel dintâi a venit și i-a zis: „Doamne, polul tău a mai adus zece poli.” El i-a zis: „Bine, rob bun; fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți.” A venit al doilea și i-a zis: „Doamne, polul tău a mai adus cinci poli.” El i-a zis și lui: „Primește cârmuirea a cinci cetăți.”

A venit un altul și i-a zis: „Doamne, iată-ți polul, pe care l-am păstrat învelit într-un ștergar.” (Luca 19:15-20)

Omul de neam mare l-a muștrat cu asprime pe cel din urmă rob, iar polul lui a fost luat și dat celui care își înmulțise numărul polilor, ajungând la zece. Stăpânul a zis: „Vă spun că celui ce are i se va da; *dar de la cel ce n-are se va lua și ce are*” (versetul 26).

În pilda aceasta, Isus stă de vorbă doar cu trei dintre cei zece slujitori. Diferența semnificativă dintre pilda polilor și cea anterioară stă în faptul că fiecare om în parte a pornit la drum cu aceeași sumă. Însă unul dintre ei a multiplicat de zece ori ce avea, altul de cinci ori, iar al treilea deloc. Vedem și că răsplătirile diferă în funcție de eficiența cu care și-au desfășurat robii negustoria. Succesul lor a fost direct răspunzător de numărul cetăților peste care li s-a dat cârmuire.

Modul în care multiplicăm ce ni s-a încredințat va determina în mod direct câtă autoritate ne va fi încredințată în mileniu și apoi în cerul și Pământul cel nou. Cei credincioși vor cârmui împreună cu Cristos, dar nu toți vor avea aceeași autoritate. Sânguința noastră de aici va stabili anvergura cârmuirii noastre cu El în eternitate. La baza răsplătirii stă faptul că toți pornim din același punct, având la dispoziție un pol, astfel că o soție și o mamă credincioasă, care slujește cu sânguință în biserică, are aceeași oportunitate de a primi o răsplată ca și evanghelistul care câștigă sute de mii de oameni pentru Cristos.

Pilda aceasta ne arată că fiecare om are potențialul de a multiplica de multe ori polul lui. În viața noastră, a fiecăruia, noi putem influența și zidi Împărăția lui Dumnezeu cât de mult sau de puțin dorim; alegerea ne aparține. De fapt, în unele privințe, suntem nelimitați. S-ar putea să vi se pară ciudată această afirmație, dar îngăduiți-mi să o explic prin exemple. V-aș putea da multe, dar sunt de ajuns câteva pentru a vă deschide ușa inimii față de acest principiu spiritual. Dar,

înainte să trecem la ele, haideți să ne oprim mai întâi asupra cuvintelor apostolului Petru:

Harul... să vă fie înmulțit prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Cristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește [toate lucrurile care țin de] viața și evlavia...
(2 Petru 1:2-3)

Harul poate fi *înmulțit, multiplicat* în viața noastră. Iacov ne spune că Dumnezeu „ne dă mai mult și mai mult har” (Iacov 4:6, AMP). Doar prin har putem face ceva de valoare în Împărăție. Abilitatea aceasta este multiplicată prin cunoașterea profundă a lui Dumnezeu. De aceea fiecare credincios ar trebui să petreacă un timp de calitate cu Dumnezeu. Ar trebui să ne rugăm, să citim Scriptura, cărți care să ne inspire și să ascultăm mesaje care au ungera divină, căutând și ascultând în tot acest răstimp Duhul Sfânt și revelația Lui. În timp ce facem aceasta, harul este înmulțit în viața noastră, fapt care ne dă abilitatea de a face mai mult.

Am descoperit prin propria-mi experiență următorul adevăr: cu cât ajung să Îl cunosc mai îndeaproape pe Dumnezeu și căile Lui, cu atât devin mai eficient. Dacă am un topor cu tăișul foarte tocit, s-ar putea să-mi ia o zi întregă să dobor un copac la pământ. Însă, dacă îl ascut, pot tăia zece copaci într-o zi, depunând același efort. Așa se întâmplă când harul este înmulțit în viața noastră: lucrăm cu mai multă eficiență.

Țin minte ocazia în care am mers să Îl mărturisesc pe Isus la o paradă a homosexualilor desfășurată cu ani de zile în urmă în orașul Dallas din statul Texas. Vreme de două ore le-am vorbit acelor suflete pierdute despre Isus, în timp ce ele mă priveau de parcă venisem din altă lume. Unii dintre ei mă bombardau cu versete atunci când le spuneam și eu câte unul. Aveam senzația că mă lovesc de un zid. Parcă aș fi semănat pe ciment.

Apoi Domnul mi-a șoptit: „Privește spre Mine și îți voi arăta ce să faci.” În următoarele treizeci de minute, Domnul m-a îndrumat spre anumiți oameni și mi-a pus în gură cuvintele pe care trebuia să le rostesc. Acestea erau acum primite și trei dintre oamenii aceia și-au

predat viața lui Isus Cristos. Când am privit spre Duhul Sfânt și am dat ascultare cuvintelor șoptite de El inimii mele, eforturile mi-au fost multiplicare.

Am observat fenomenul acesta în toate domeniile vieții mele. Pe măsură ce am crescut în Cuvântul lui Dumnezeu, am ajuns să am abilitatea de a face mai multe în mai puțin timp. Am descoperit căi ale adevărului care au scutit multe ore, zile și chiar luni din timpul meu. Rugăciunile mele au devenit mai puternice, prezența lui Dumnezeu mai puternică și impactul asupra vieții altora mai eficient. Scriptura ne face următoarea promisiune:

Frica de Domnul este începutul înțelepciunii. Cunoașterea Celui Sfânt are ca urmare priceperea. Înțelepciunea îți va înmulți zilele și anii vieții tale. (Proverbe 9:10-11, NLT)

În pasajul acesta ne sunt făgăduite două lucruri: mai mulți ani, ceea ce înseamnă o viață mai lungă, și înmulțirea zilelor. Aceasta din urmă nu înseamnă tot ani mai mulți, căci altminteri textul ar deveni redundant. Expresia se referă la abilitatea de a realiza mai multe în același interval de timp. Aceași idee este descrisă în altă parte ca lungirea zilelor: „...ele îți vor lungi zilele și anii vieții tale și îți vor aduce multă pace” (Proverbe 3:2). Autorul acestui verset vorbește despre alipirea de Cuvântul lui Dumnezeu, pomenită după cum am văzut și de Petru. Observați că Scriptura nu amintește doar viața lungă, ci și lungirea zilelor. Când Îl ascultăm pe Dumnezeu și ținem seama de ceea ce ne spune El, timpul ne este înmulțit.

Multiplicarea prin dăruire

Oricine ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu îndeaproape devine un dătător voios și generos, fiindcă Dumnezeu Însuși este un dătător extravagant. El ne-a dat darul cel mai mare dintre toate: pe singurul Lui Fiu. Pentru El, nimic nu era mai de preț decât Isus. Dumnezeu nu face niciodată daruri lipsite de însemnătate și nici nu dăruiește cu jumătate de inimă. El L-a dat pe Isus așteptând apoi o recoltă înmulțită, alcătuită

din mulți fii și fiice adăugați familiei Sale, iar recolta continuă să se multiplice.

Dăruirea prin credință este un alt mod sigur de a multiplica ce avem; ea înmulțește ce avem, influențând pentru veșnicie vieți, așa cum s-a întâmplat când Tatăl L-a dat pe Isus pentru noi. Domnul Isus ne-a învățat lămurit: „Vă spun să folosiți bogăția lumii pentru a vă câștiga prieteni, pentru ca atunci când ea trece, să fiți primiți în locuințele veșnice” (Luca 16:9, NIV). Când sunt folosiți cum se cuvine, banii noștri pot influența calitatea vieții pe care o vom duce în cer și în noul Ierusalim, după ce banii au pierit demult. „După cum este scris: el a împărțiat, a dat săracilor; neprihănirea lui rămâne în veac” (2 Corinteni 9:9).

Săraci nu sunt doar cei lipsiți din punct de vedere financiar, ci și cei săraci în duh. Un om poate avea milioane de dolari și, în același timp, să fie sărac în duh. Un exemplu în privința aceasta este Zacheu. Când Și-a descris misiunea, Isus a spus: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc *săracilor* Evanghelia” (Luca 4:18). Mai târziu, când intră în cetate, Isus dă peste omul cel mai înstărit și îi vorbește în fața întregii mulțimi, zicându-i: „Astăzi trebuie să rămân în casa ta” (Luca 19:5). Deși Zacheu era cel mai bogat om din oraș, în mod vădit era și cel mai sărac. Cu alte cuvinte, știa mai mult decât oricine altcineva câtă nevoie avea de Dumnezeu. Isus a slujit multor oameni care erau înstăriți din punct de vedere financiar, dar care erau conștienți de nevoia lor după Cuvântul lui Dumnezeu.

Lucrările creștine de slujire au menirea de a face lucrarea lui Isus, de a proclama și de a-i învăța pe săraci Cuvântul lui Dumnezeu. Când dăruim financiar pentru lucrarea lui Dumnezeu, semănăm pentru câștigarea celor săraci, iar faptele noastre dăinuiesc veșnic. Nu are importanță cât de mult sau de puțin avem din punct de vedere financiar. Câtă vreme avem o sămânță (iar Dumnezeu spune că ne-o va da), ne putem multiplica eforturile în zidirea Împărăției lui Dumnezeu.

Cum se înmulțește darul vostru? Gândiți-vă la o sămânță de măr. Dacă o semănați, în cele din urmă veți putea strânge o recoltă de mere. Dar lucrul cel mai important este că în acele mere se găsesc multe alte semințe. Dacă toate acestea sunt plantate, vor aduce o recoltă și mai

mare, iar ciclul continuă. La fel se întâmplă și cu resursele noastre bănești. Iată ce spune Pavel corintenilor cu privire la dărnicia lor:

Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera: iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.” (2 Corinteni 9:6-7)

Recolta noastră multiplicată va fi direct proporțională cu cât am semănat. Observați că semănatul nu se face după cum hotărăște Dumnezeu, ci potrivit cu cât hotărâm noi să dăm. Dacă ne propunem prin credință și dragoste să fim generoși, atunci dărnicia noastră se va multiplica în mare măsură: „Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană vă *va da* și vă *va înmulți* și vouă *sămânța de semănat* și va face să crească *roadele neprihănirii voastre*” (2 Corinteni 9:10).

Domnul va înmulți sămânța noastră de semănat, potrivit exemplului cu sămânța de măr. Dacă semănăm ce avem, vom obține mult mai multe semințe. Procesul continuă până când vom ajunge în posesia unui hambar întreg de semințe, ceea ce ne oferă o abilitate mai mare de a-i binecuvânta pe alții.

Prin dărnicia noastră, Dumnezeu va spori, de asemenea, și *roadele neprihănirii noastre*. Aici lucrurile devin foarte captivante. Pasajul din Scriptură vorbește despre sporirea recoltei răsplătirilor noastre veșnice, de pe urma vieților pe care le-am atins prin dărnicia noastră. În felul acesta ne înmulțim așadar polii, aidoma omului din pildă.

Parteneriatul cu alții

Atunci când dăruim altora și mai cu seamă celor lipsiți, care nu se pot revanșa, câștigăm răsplătiri atât în viața aceasta, cât și la judecată. În ce privește eforturile noastre de a zidi Împărăția, ele pot fi multiplicare prin *parteneriatul* făcut cu alții în răspândirea Evangheliei. Priviți ce spune Pavel credincioșilor din Filipi, care sprijineau financiar lucrarea lui:

Dar a fost bine, lăudabil și nobil din partea voastră să contribuiți la nevoile mele și să vă faceți părtași alături de mine greutăților

întâmpinate. Știți bine, filipenilor, că în zilele de început ale lucrării Evangheliei, când am plecat din Macedonia, în afară de voi nicio biserică (adunare) nu a intrat în parteneriat cu mine și nu și-a deschis un cont [de debit și credit] al dăruirii și primirii. Căci până și în Tesalonic mi-ați trimis [contribuții] pentru nevoile mele, nu doar o dată, ci de două ori. (Filipeni 4:14-16, AMP)

Observați că Pavel vorbește despre *parteneriatul* făcut de credincioșii din Filipi cu lucrarea lui de slujire. Un parteneriat este definit ca „o relație între indivizi sau grupuri, caracterizată de cooperare și responsabilitate reciprocă, în vederea atingerii unui scop specific.”² Parteneriatul sănătos, instituit de Dumnezeu, oferă celor implicați abilitatea de a face mai mult decât ar fi putut visa vreodată să realizeze de unii singuri.

După cum am arătat, Isus ne-a însărcinat să mergem în lumea întreagă și să facem *ucenici* din toate neamurile, nu doar convertiți. Această sarcină îi are în vedere pe toți credincioșii. Însă, dacă toți credincioșii s-ar afla pe câte un câmp de misiune împlinind-o cu normă întreagă, atunci cum ar mai fi susținută Evanghelia? (Acesta este încă unul dintre motivele pentru care Dumnezeu dă chemări și daruri diferite fiecărui individ în parte.) Domnul nu a intenționat niciodată ca lucrările creștine să își primească fondurile necesare prin intermediul unor îngeri care împart sumele cu pricina sau lăsând banii să cadă din cer. El a încredințat mai degrabă trupului Său privilegiul acesta al dăruirii, care dă naștere parteneriatului.

Dumnezeu a chemat și rânduit oameni cu daruri de lucrare pentru a duce mesajul Lui mulțimii. După cum spuneam deja, El dă daruri, abilități și o ungere specială pentru îndeplinirea acestui scop. El nu a dat sarcina aceasta tuturor, ci numai unora din biserică (vezi Efeseni 4:11). Restul membrilor bisericii au fost însărcinați să realizeze o altă parte importantă a scopurilor Sale. Printre acestea se numără mersul la muncă, obținerea de profit sau a salariului, precum și vestirea Evangheliei în rândul celor aflați în cercul de influență al fiecărui credincios. Însă, dacă un om muncește cu normă întreagă, în ce fel ar mai putea răspândi mesajul lui Cristos în fața mulțimilor? Răspunsul se găsește în conceptul parteneriatului.

Dacă ați avea un produs care poate schimba vieți, dar ați reuși să produceți doar două bucăți pe lună, ar fi cu neputință să îl distribuiți în orașul vostru, în țara voastră sau în lume. Însă, dacă ar exista o companie care ar avea atât capacitatea, cât și echipamentele speciale necesare pentru a produce și a distribui mii de asemenea produse pe lună, ați intra în parteneriat cu ea pentru a vă vedea obiectivul atins. În felul acesta, nu ați ajunge doar la doi oameni pe lună (un exemplu din domeniul evanghelizării personale și al uceniciei de la om la om), ci și celelalte mii la care a ajuns compania parteneră. Aceasta ar însemna că v-ați multiplicat în mod eficient talentele și eforturile cu ajutorul principiului simplu al parteneriatului.

Același principiu se aplică și cuvintelor adresate de Pavel filipenilor. Apostolul continuă astfel: „Nu că umblu după daruri; dimpotrivă, umblu după *rodul care sporește în folosul vostru* [după recolta binecuvântării care se strânge în contul vostru]” (Filipeni 4:17, AMP).

Observați expresia: „rodul care sporește în folosul vostru”. Acești credincioși din Filipi și-au înmulțit eforturile pentru a propovădui Evanghelia și a da învățătură din Cuvânt altora, semănând resursele lor financiare în viața și lucrarea lui Pavel, prin intermediul parteneriatului. Ei au dăruit ceea ce era vremelnic și astfel și-au convertit resursele în ceva etern, proces în care ele s-au și multiplicat.

Când intrați într-un parteneriat de felul acesta, Pavel spune că veți avea parte de o „recoltă a binecuvântării care se strânge în contul vostru”. Este vorba despre contul vostru ceresc. Atunci când veți sta în fața scaunului de judecată al lui Cristos, nu veți fi răsplătiți doar pentru viețile pe care le-ați influențat personal la locul de muncă, în cartier, la școală și așa mai departe, ci și pentru miile sau milioanele de suflete la care ați ajuns prin parteneriatul cu lucrările rânduite de Dumnezeu. De aceea ne spune Scriptura: „Dă cu generozitate, căci darurile tale se vor întoarce mai târziu la tine. Împarte-ți darurile cu mulți” (Eclesiastul 11:1-2, NLT).

În timp ce dăruieți constant lucrărilor rânduite de Dumnezeu (inclusiv bisericii voastre locale), vă alăturați lor în timp ce influențează viața altora prin slujirea pe care o desfășoară. Voi luați parte la tot ceea

ce fac ele, fiindcă lucați în parteneriat. Vestea bună este aceasta: cu cât investiți mai mult, cu atât vă va fi mai mare răsplata.

Este important să știți că Dumnezeu nu judecă darul atât de mult după cantitate, cât după credințioșia cu care semănăm. Dumnezeu Tatăl caută daruri de calitate, oferite din inimă. El apreciază și binecuvântează acest aspect legat de inimă, nu doar cantitatea. De exemplu, un om poate dărui cu credințioșie câte treizeci de dolari pe lună pentru o lucrare anume. Gestul lui ar putea implica un anumit sacrificiu. Dumnezeu ar putea privi darul lui ca pe mai mult decât o sumă de bani, căci este dăruit sacrificând propriile nevoi. Un alt om poate da o mie de dolari pe lună, însă darul lui să vină din surplusul său financiar. În cazul acesta, nu este implicat niciun preț de plătit sau vreun sacrificiu personal. Ambele daruri sunt frumoase și prețioase în ochii lui Dumnezeu, însă din perspectiva Lui, cel care a dat mai mult este omul care a dăruit treizeci de dolari. Dinamica aceasta este ilustrată de văduva care a dat doi bănuți (vezi Marcu 12:41-44).

Nu trebuie să uităm că Dumnezeu ne multiplică darurile și în timpul vieții pământești. Acest mers al lucrurilor ne oferă fiecăruia o abilitate mai mare de a dărui mai mult. Scriptura afirmă: „Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat” (Proverbe 11:24). Gândiți-vă numai: investiția voastră nu crește doar pentru veșnicie, ci se extinde și în lumea fizică, iar aceasta vă dă abilitatea de a ajunge la mai mulți oameni cu mesajul Evangheliei. Ciclul acesta se înnoiește și se amplifică mereu.

Cu douăzeci și doi de ani în urmă, un grup de oameni de afaceri pe care îi cunosc s-au strâns laolaltă și și-au luat angajamentul de a destina o anumită parte a profitului afacerii lor înaintării Evangheliei. Efortul a început la o scară mică, dar a sporit cu fiecare an care trecea. Oamenii aceia au continuat să dea cu perseverență și să se implice în felul acesta ca parteneri în extinderea Evangheliei. Dărnicia lor a crescut așa încât au contribuit în primii doisprezece ani cu peste o sută douăzeci de milioane de dolari la cauza Evangheliei. Acești oameni de afaceri și-au luat polul lor și l-au înmulțit pentru scopurile Împărăției; mare le va fi răsplata.

În biserică sunt mulți oameni ale căror afaceri sunt foarte prospere; cu toate acestea, un mare număr dintre ei dau pentru Împărăție doar

o mică parte din venitul lor. Deși se bucură de mult succes în ochii societății, cum va privi Stăpânul ceea ce au ținut strâns pentru ei? Chiar dacă au câștigat milioane, nu vor fi judecați precum slujitorul acela care și-a ascuns polul? Ei nu au înmulțit de dragul Împărăției ce le-a fost dat. Oamenii care trăiesc în felul acesta nu își duc viața atrași de eternitate.

Am jucat de curând golf cu un om de afaceri care sprijinise ocazional lucrarea noastră. După ce am încheiat jocul, m-a dus cu mașina înapoi la hotel. În timp ce conducea, mi-a zis:

- John, am aproape cincizeci de ani. Am muncit din greu să îmi dezvolt compania, așa încât valoarea ei netă să ajungă la nouă milioane de dolari. Toate decurg bine, afacerea merge de la sine, iar soția și copiii sunt asigurați cu tot ce le trebuie pe viață. De ce mi-aș petrece următorii zece ani trudind pe brânci pentru a ridica valoarea companiei la treizeci sau patruzeci de milioane de dolari?

Mi-am dat seama că omul acesta nu se vedea ca pe o parte vitală a zidirii casei lui Dumnezeu. El mă privea pe mine ca pe o persoană cu un rol important în Împărăție, însă nu vedea care era valoarea lui, în calitate de om de afaceri.

Am răspuns îndată întrebării lui cu altă întrebare:

- Să presupunem că eu ți-aș zice: „Am muncit din greu și am scris șaptesprezece cărți, am străbătut doisprezece milioane de kilometri în călătoriile mele și am predicat mii de predici. Lucrurile merg bine, lucrarea se desfășoară de la sine, iar soția și copiii mei sunt asigurați pe viață. De ce aș munci pe brânci pentru a scrie mai multe cărți, a călători și a predica mai departe?” Cum crezi că ar răspunde Isus atitudinii mele?

Omul a râs și mi-a răspuns:

- Nu aș vrea să fiu în pielea ta când ar trebui să dai ochii cu El.

Atunci i-am zis:

- Dar tu tocmai mi-ai spus aceleași cuvinte!

L-am lăsat să se gândească o vreme, apoi am continuat:

- Darurile pe care mi le-a dat mie Isus pentru zidirea Împărăției Lui sunt predicarea și scrisul. Darul pe care ți l-a dat ție Isus pentru a contribui la zidirea Împărăției Lui este acela de a câștiga bani și de a finanța lucrarea Împărăției. Tu nu ai tras liniile între punctele care

formează întregul. Eu sunt limitat în ceea ce pot face pentru Isus de ascultarea sau lipsa ascultării tale, după cum gura mea ar fi limitată în ceea ce poate spune dacă picioarele mele ar hotărî că nu mai vor să se miște pentru a mă duce la oamenii cărora trebuie să le vorbesc.

Omul a rămas uluit.

L-am sunat șase luni mai târziu și l-am întrebat ce mai face. Mi-a zis:

- John, m-au urmărit în sens bun în fiecare zi cuvintele pe care mi le-ai spus cu jumătate de an în urmă. Am trudit pe brânci pentru a câștiga mai mult, ca să pot dărui mai mult.

Mi-a plăcut umilința acestui om.

Pe de altă parte, soția mea și cu mine cunoaștem un alt om de afaceri integrat în biserica noastră, în care era foarte activ și slujea oriunde era nevoie. Știa că nu era chemat ca lucrător cu normă întreagă, ci să își folosească abilitățile în lumea antreprenorială. Și-a stabilit ca obiectiv să trăiască din 10% din venitul lui și să dăruiască 90%. Și-a atins ținta și, din acele zece procente, conducea o mașină foarte frumoasă și trăia într-o casă nemaipomenită. Parteneriatul în care a intrat pentru a susține Împărăția i-a făcut afacerea să înflorească și cele zece procente să reprezinte o sumă tot mai mare. El a aplicat principiul lui Isus care spune că cei care sunt credincioși în lucrurile mici vor fi credincioși și în privința celor mari.

Un alt motiv pentru a intra într-un parteneriat este acela că el ne oferă șansa de a da înapoi slujirilor creștine care ne-au atins într-un fel sau altul viața. Pavel spune: „Dacă am semănat printre voi bunurile duhovnicești, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice? Dacă se bucură alții de acest drept asupra voastră, nu ni se cade cu mult mai mult nouă?” (1 Corinteni 9:11-12)

Principiul acesta se aplică și în lumea fizică. Dacă ați primi un dar din partea unui prieten, nu ați scrie un bilet de mulțumire altuia. Ați mulțumi celui care v-a binecuvântat și, în felul acesta, ați stabili sau ați întări o relație. Dumnezeu a conceput intenționat parteneriatul în felul acesta, căci, cu cât mai mulți oameni influențează o lucrare, cu atât devin mai mari resursele financiare de care are ea nevoie pentru a-și desfășura în continuare activitatea. Prin urmare, dacă toți cei care beneficiază de pe urma lucrării ei contribuie financiar (chiar

dacă aportul lor este echivalentul celor doi bănuți ai văduvei), atunci cheltuielile care trebuie făcute pentru a continua la același nivel al slujirii, cât și pentru a se extinde sunt acoperite.

Pavel încheie cu următoarele cuvinte mesajul adresat filipenilor:

Am de toate și sunt în belșug. Sunt bogat de când am primit prin Epafrodit ce mi-ați trimis... un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu. Și Dumnezeul meu Se va îngriji (împlinind pe deplin) de toate nevoile voastre, potrivit cu bogăția Sa, în slavă, în Cristos Isus. (Filipeni 4:18-19, AMP)

Promisiunea că Dumnezeu va acoperi orice nevoie potrivit cu bogățiile Lui este făcută celor care au intrat în parteneriatul susținerii slujirii Lui. Dacă dați zeciuială și sunteți parteneri ai lucrărilor creștine de slujire, vă puteți bizui plini de încredere pe această promisiune a lui Dumnezeu. Nu veți duce niciodată lipsă.

Multiplicarea prin rugăciune

Un alt mod în care putem avea parte de multiplicare este prin rugăciune. După cum influențăm dăruind resurse financiare lucrărilor creștine, putem atinge pentru veșnicie viața unora pe care nu îi vom întâlni decât în cer, prin rugăciunea pe care o facem pentru indivizi, familii, biserici, orașe și națiuni. Noi putem avea un impact în viața altora și rugându-ne pentru lucrările creștine. În activitatea noastră, avem atât parteneri care ne susțin financiar, cât și parteneri în rugăciune. Un partener în rugăciune este o persoană care se angajează să se roage zilnic pentru organizația Messenger International.

Întâlnesc deseori oameni care vin și îmi spun: „Mă rog pentru voi în fiecare zi.” Îmi dau seama întotdeauna dacă sunt sinceri în ceea ce spun sau dacă sunt doar vorbe goale. Celor care mijlocesc sincer pentru noi le spun: „Acesta e cel mai grozav lucru pe care îl puteți face pentru noi.” Este adevărat! Dacă oamenii se roagă, mai multe vieți sunt atinse și impactul sporește. Rugăciunea Îl va determina totodată pe Dumnezeu să atingă inimi pentru a dărui pentru lucrarea Lui;

de aceea, dacă aş avea de ales între un partener în rugăciune și un partener financiar, aş opta pentru cel în rugăciune, deși ambele tipuri de susținere sunt foarte necesare.

Multiplacarea prin slujire

Un alt mod în care se poate obține multiplicarea este prin lucrările de slujire. În organizația noastră sunt mulți membri cărora eu și Lisa le amintim mereu că vor fi răsplătiți la judecată pentru fiecare viață influențată prin lucrarea noastră.

Știm că așa este privind la cuvintele spuse de David tuturor oamenilor lui când s-a întors de la luptă. Pasajul din 1 Samuel 30 relatează urmărirea de către David a amaleciților și recuperarea a tot ce fusese luat din tabăra lui Israel. Când David și ai lui s-au întors în tabără, unii dintre cei care îl însoțiseră nu au vrut să împartă prada cu cei care rămăseseră să păzească bunurile tuturor. Dar iată care a fost răspunsul lui David:

„Vom împărți și o vom face în mod egal, atât pentru cei care au mers la luptă, cât și pentru cei care au păzit lucrurile.” De atunci, David a făcut din aceasta o lege pentru tot Israelul, care este urmată și astăzi. (1 Samuel 30:24-25, NLT)

David este un prototip sau o reprezentare a lui Cristos. Prin urmare, afirmația: „De atunci, David a făcut din aceasta o lege pentru tot Israelul, care este urmată și astăzi” îmi spune că ea se aplică și astăzi în relația dintre Isus și Biserica Lui. La judecată, impactul pe care îl are o lucrare creștină nu este pus doar pe seama liderului, ci a tuturor celor care au slujit cu credincioșie, care au dăruit și s-au rugat, chiar dacă nu s-au aflat pe scena câmpului de luptă.

Atitudinea este importantă

Îmi amintesc o perioadă în care umblarea mea cu Dumnezeu a fost foarte seacă. Mi se părea că nu mă aleg cu nimic în urma serviciilor bisericii

noastre și mai ales în urma predicilor păstorului. Treceam printr-o etapă în care nu propășeam spiritual.

Pe atunci făceam parte din personalul acelei biserici de opt mii de membri și eram direct răspunzător înaintea păstorului, însă devenisem critic față de el. Într-o dimineață, în timp ce mă rugam, Dumnezeu mi-a vorbit și mi-a zis:

- Problema nu este a păstorului, ci a ta.

Am rămas uluit.

- Care este problema mea?

Apoi Domnul m-a întrebat ce spune textul din Isaia 1:19. Am citat versetul acela, fiindcă îl știam pe de rost. După aceea, mi-a zis:

- Aceasta este problema ta. Spui întruna că nu ești hrănit și așa este, fiindcă nu mănânci cele mai bune roade ale țării.

Am contracarat îndată răspunsul primit:

- Eu trăiesc în ascultare. Fac tot ce îmi cere păstorul meu!

Apoi Domnul mi-a zis:

- Nu am spus că dacă ești ascultător vei mânca din cele mai bune roade ale țării. Am spus că o vei face dacă *vei voi* și vei asculta.

Apoi a continuat:

- Ascultarea are de-a face cu acțiunile tale, iar *voința* se leagă de atitudinea ta. Iar atitudinea ta e mizerabilă!

Domnul a continuat să îmi descopere că, deși trăiam în ascultare și chiar păream că dovedesc supunere, atitudinea mea era critică, nemulțumită și îmbibată de un spirit de judecată, afectându-mi astfel motivația cu care slujeam.

M-am pocăit îndată și la următorul serviciu am simțit cum s-a deschis cerul și am început să fiu iarăși atins de Dumnezeu. În timp ce predica păstorul meu, am vărsat lacrimi gândindu-mă la tot ce pierdusem luni întregi din pricina atitudinii mele. La scurt timp după aceea, următoarele cuvinte ale lui Pavel, inspirate de Duhul Sfânt, mi-au devenit foarte clare: „V-am scris cu scopul de a vă pune la încercare atitudinea și de a vedea dacă veți trece testul, dacă vă veți dovedi ascultători și gata să primiți tot ce v-am spus” (2 Corinteni 2:9, AMP).

Am înțeles că Dumnezeu ne va pune la încercare atitudinea de supunere față de voia Lui pentru noi. Aceasta nu înseamnă că trebuie să acceptăm lucrurile pe care Diavolul încearcă să le pună pe umerii

noștri, când Isus a plătit prețul ca noi să fim eliberați de ele. Noi trebuie să ne împotrivim vrăjmașului cu tărie, prin credință, prin rugăciune și rostirea Cuvântului lui Dumnezeu. Mă refer însă la atitudinea noastră față de calea pe care a ales-o Dumnezeu ca să pășim pe ea. Iată ce spune Pavel în privința aceasta: „Atitudinea voastră ar trebui să fie aceeași ca a lui Isus Cristos” (Filipeni 2:5, NLT). Isus nu doar că a băut din paharul pregătit de Tatăl pentru El, ci a făcut-o de bunăvoie. Din pricina aceasta Pavel ne spune: „fiți înnoiți neîncetat în duhul minții voastre [având o atitudine proaspătă la nivelul minții și al duhului]” (Efeseni 4:23, AMP).

De ce? Fiindcă atitudinea noastră ne va afecta motivațiile, iar în fața scaunului de judecată vom fi răsplățiți nu numai pentru faptele noastre, ci și pentru motivațiile care le-au determinat. Haideți să privim din nou la spusele lui Pavel:

Căci noi toți trebuie să ne înfățișăm și să fim dați pe față așa cum suntem, înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, ca fiecare să își poată primi plata potrivit cu ceea ce a făcut când era în trup, fie bun, fie rău [ținând cont de scopul și de motivația lui, precum și de ceea ce a înfăptuit, de ceea ce l-a preocupat și de lucrurile cărora s-a consacrat și spre care și-a îndreptat atenția pentru a le realiza]. (2 Corinteni 5:10, AMP).

Sunt îndurerat văzând că unii au devenit plini de amărăciune în timp ce Îl slujesc pe Dumnezeu. Au pierdut din vedere perspectiva eternă. Ei continuă să lucreze, însă atitudinea lor începe să fie una de oameni istoviți, iar motivațiile lor sunt afectate de invidie și egoism. Acesta este unul dintre principalele motive pentru care mulți oameni care au început să slujească plini de pasiune nu au sfârșit bine. De aceea suntem avertizați în Scriptură: „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și *mulți* să fie întinați de ea [prin aceasta *mulți* sunt întinați]” (Evrei 12:15).

Observați că, potrivit acestui verset, *mulți* ajung să fie întinați. În cursul celor peste treizeci de ani petrecuți în lucrare am văzut în repetate rânduri fenomenul acesta sfâșietor. În traducerea Amplified

Bible, versetul ne îndeamnă să veghem unii asupra altora. Este important să ne adresăm unii altora folosind cuvinte care împiedică această amărăciune să își facă loc, fiindcă nu vrem să îi vedem pe cei dragi căzând sau pierzându-și o parte din răsplată din pricina unei atitudini care nu a fost confruntată.

Eu și soția mea am căutat să avem mare grijă în domeniul acesta de copii și de personalul nostru. Noi suntem chemați să călătorim mereu, iar viața copiilor noștri este acoperită de harul divin pentru a face față slujbei noastre. Cu toate acestea, nu am dorit ca ei să iasă de sub acoperirea acestui har, așa că le-am spus mereu cuvinte menite să îi încurajeze, să le păzească atitudinile și să îi țină tari.

Țin minte că într-o zi i-am luat deoparte pe cei patru fii ai noștri și le-am zis: „Băieți, știți bine că eu călătoresc o mare parte din lună și că mama voastră călătorește destul de mult la rândul ei. O facem pentru că este chemarea Domnului pentru viața noastră. Așa a rânduit El să influențăm viața oamenilor pentru slava Lui și pentru zidirea Împărăției Sale.”

Am continuat apoi astfel: „Puteți privi chemarea Domnului pentru viața noastră în unul dintre următoarele moduri. Puteți considera că vă sunt luați părinții de lângă voi și că sunteți lipsiți de o viață normală de familie sau puteți privi lucrarea ca fiind a *voastră*, nu doar a părinților voștri. Ea devine lucrarea voastră prin faptul că voi vă «semănați» în ea părinții, trimițându-i să influențeze viața multor mii de oameni pentru scopurile lui Dumnezeu. Dacă voi adoptați atitudinea aceasta, atunci pentru fiecare suflet la care ajungem noi veți fi răsplățiți la judecată. În cazul în care considerați că noi vă suntem luați din pricina lucrării, atunci nu veți primi nicio răsplată pentru sufletele atinse prin ea. Așadar, băieți, totul se reduce la un singur lucru: la *atitudine*.”

Au înțeles ce le-am spus și, în consecință, nu s-au plâns niciodată în legătură cu călătoriile noastre. De fapt, deseori, când eu și Lisa am stat pe gânduri, neștiind dacă să acceptăm o invitație sau nu, băieții ne-au încurajat să o facem. Avem o relație minunată cu ei. Toți Îl iubesc pe Dumnezeu și slujesc alături de noi în lucrarea noastră. Slavă Domnului pentru harul Lui uimitor. Acum, ca urmare, fiii noștri își înmulțesc polii de la o vârstă fragedă.

La fel am procedat și cu personalul organizației. Le-am spus tuturor: „Puteți privi munca voastră aici ca pe un serviciu oarecare, însă atunci veți ajunge în cele din urmă să obosiți, să lăsați amărăciunea să pună stăpânire pe voi și nu veți primi o răsplată în ziua judecății. Sau o puteți privi ca pe privilegiul vostru de a atinge milioane de vieți. Cu fiecare carte pe care o trimiteți prin poștă, cu fiecare mail la care ne ajutați să răspundem, cu fiecare persoană cu care intrați în contact cu ajutorul rețelelor de socializare, cu fiecare întâlnire pe care o organizați, voi sunteți o parte vitală a ceea ce face Dumnezeu pentru a atinge viața celor pe care i-a pregătit pentru a fi influențați de această lucrare. Sunteți aidoma oamenilor lui David care au rămas de pază la calabalâcuri.” Și-au însușit adevărul acesta și au, în consecință, o atitudine grozavă. Este rolul meu ca lider să rostesc cuvinte care dau viață și care ajută la păstrarea acestei atitudini, deși responsabilitatea ultimă pentru atitudinea fiecăruia îi aparține omului respectiv.

Păstrarea unei atitudini potrivite ne ajută să ne multiplicăm polii și să sfârșim bine. Dumnezeu Își zidește casa, iar noi avem privilegiul deosebit de a fi împreună lucrători cu El. Așadar, oricât de neînsemnat ar părea rolul vostru, nu uitați că fiecare contribuție este vitală și că puteți fi atât de eficienți sau de ineficienți cât alegeți să fiți. Speranța mea privitoare la voi este cea care îl însuflețea și pe apostolul Ioan: „Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină” (2 Ioan 8).

INFLUENȚA PERSONALĂ

*Tu, însă, ai urmărit de aproape... purtarea mea,
hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea
răbdare, dragostea mea, răbdarea mea.*

—2 Timotei 3:10 NLT

În veșnicie vom fi răsplătiți sau vom avea de pierdut în funcție de influența pe care am avut-o în viața altora. Nu va fi cântărită doar influența exercitată prin intermediul lucrărilor noastre de slujire, ci și (la fel de important) cea din viațuirea noastră zilnică, din modul în care am trăit și i-am tratat pe alții.

Felul în care îi privim pe oameni îl motivează pe cel în care îi tratăm: fie într-un mod edificator, fie într-unul distructiv. Când considerăm că semenii noștri se află mai jos decât noi, îi vom trata ca atare. Nu vom acorda suficientă atenție nevoilor lor și le vom vorbi de sus. Dacă prețuim omul, vom căuta să zidim și să întărim viața lui, în urma imboldului care vine dintr-o inimă plină de compasiune și dragoste.

Dacă privim oamenii ca pe niște resurse, atunci îi vom folosi, mai cu seamă când dorințele sau nevoile noastre sunt așezate deasupra valorii semenilor noștri. Dacă vedem oamenii ca pe niște ființe create după chipul lui Dumnezeu, care sunt nespuse de prețioase și valoroase, atunci motivația noastră va fi de a-i binecuvânta, chiar și atunci când pare că o facem în detrimentul nostru. Aceasta este purtarea care Îl oglindește pe Cristos.

Întărituri ale egoismului

Înainte să Îl cunosc pe Isus, am fost o persoană foarte centrată pe sine. După ce m-am convertit, în anul 1979, Duhul Sfânt a trebuit să atace întăriturile egoismului prezente în tiparele mele de comportament. E de la sine înțeles că primii zece ani după întoarcerea mea la credință au constituit o perioadă de confruntări puternice.

Una dintre întăriturile din viața mea a fost pofta sexuală. Dacă eram tentat cu imagini pornografice, îmi era foarte greu să rezist. După ce m-am luptat cu problema aceasta timp de șase ani, am fost eliberat în a patra zi a unei perioade de post a anului 1985. Odată eliberat, a început procesul înnoirii duhului minții mele.

Pe parcursul următorilor câțiva ani am descoperit rădăcina acelei poftă. Dragostea față de Dumnezeu a continuat să crească în inima mea și modul în care percepeam valoarea oamenilor s-a schimbat constant. Mi-am dat seama că fosta mea dependență dovedea un egoism feroce. A privi o femeie ca pe un material pornografic sau cu ochi plini de poftă înseamnă a o reduce la statutul de bucată de carne, iar ideea aceasta a devenit revoltătoare pentru mine.

Descoperirea faptului că femeile au fost create după chipul lui Dumnezeu și încununat cu slavă și onoare s-a conturat tot mai puternic în mintea mea. Ștusem de multă vreme adevărul acesta, dar înțelegerea mea fusese doar una la nivelul minții, nu devenise parte din ființa mea. După o vreme, am descoperit realitatea procesului transformator al lui Dumnezeu. Când mi-au mai ajuns accidental sub ochi imagini pornografice expuse pe afișe, coperta unor reviste sau pe ecranul televizorului, am început să mă simt agresat. Mă deranja faptul că o persoană pentru care Isus Și-a vărsat sângele era redusă la statutul de bucată de carne. Modul în care m-am raportat la femei s-a schimbat semnificativ pe măsură ce noua perspectivă s-a conturat tot mai puternic.

Sunt șocat de modul în care sunt tratate femeile chiar și de unii din biserică. Ele sunt privite de sus, ca și cum ar fi mai puțin prețioase, ba uneori sunt tratate chiar cu dispreț. Atitudinea aceasta este absurdă. Bărbații și femeile sunt moștenitori egali ai Împărăției lui Dumnezeu și, ca vase mai tari (expresie care se referă la trupul

fizic mai puternic, nu la sufletul sau inima mai puternică), bărbații ar trebui să le cinstească pe femei mai mult decât pe ei înșiși. Ei ar trebui să respecte, să prețuiască, să stimeze, să protejeze și să caute întotdeauna să zidească femeile. Soților, voi sunteți capul familiei voastre, însă în Împărăție calitatea de cap înseamnă că trebuie să vă sacrificați pentru familie, prin slujire. Nu înseamnă că vă veți exercita rolul ca un stăpân peste soție și copii. Dacă priviți statutul vostru de cap ca pe unul care vă așază deasupra soției, atunci o veți trata într-un mod care o va răni și o va dărâma în loc să o zidească. Iar pentru aceasta va trebui să dați socoteală în ziua judecării.

Tânjind după acceptare

Un alt domeniu al egoismului pe care Dumnezeu l-a scos la lumină în viața mea era și mai înșelător. La mijlocul anilor '80 slujeam în rândul personalului unei biserici care avea în jur de patru sute de angajați. Biserica noastră avea peste opt mii de membri și influența mii de biserici din întreaga țară.

În vremea aceea detestam confruntarea și căutam cu orice preț să o evit. Eram extrem de amabil și politicos cu oamenii. Cu fiecare ocazie care mi se ivea le spuneam lucruri frumoase, chiar și atunci când nu erau adevărate. Aveam reputația celui mai drăguț om din echipa de slujire a bisericii. Vestea despre felul în care eram perceput a ajuns și la urechile mele și o savuram cu mare plăcere.

Apoi, într-o zi, în timp ce mă rugam, Dumnezeu m-a întrebat:

- Unde am spus Eu în 1 Corinteni 13 că dragostea este drăguță?
- Nicăieri, am răspuns eu, puțin luat prin surprindere.

Atunci Dumnezeu mi-a zis:

- Fiule, știi de ce le spui altora doar lucruri drăguțe, chiar dacă nu sunt adevărate?

Am răspuns:

- Păi... nu, nu m-am gândit la asta.

- Te temi de respingerea lor, mi-a zis Domnul. Asupra cui se concentrează atunci dragostea ta, asupra propriei persoane sau asupra lor? Dacă i-ai iubi cu adevărat pe oameni, le-ai spune adevărul,

indiferent dacă le place sau nu. Ai fi mai preocupat de bunăstarea lor și ai căuta să îi ajuți, chiar dacă aceasta ar însemna că te vor respinge.

Mi-am văzut limpede egoismul ascuns sub masca politeții; adevărul dureros a fost scos la lumină. Eu foloseam oamenii pentru a-mi împlini nevoia de acceptare. Îmi doream laudele lor pentru a-mi domoli nesiguranța și nu căutasem cu prioritate să îi ajut. Eu îmi doream doar acceptarea lor.

De aceea sunt nenumărați slujitori care predică doar partea „pozitivă” a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei se feresc să avertizeze, să corecteze sau să mustre. Sunt mai preocupați să nu își ofenseze membrii și să nu își vadă biserica micșorându-se numeric decât să arate o dragoste autentică oamenilor din congregația lor.

Asupra cui se concentrează dragostea aceasta: asupra altora sau a propriei persoane? Dacă am vedea un om îndreptându-se legat la ochi spre marginea prăpastiei, nu am striga spre el pentru a-l salva? I-am auzit însă pe unii dintre acești „slujitori iubitori” exprimându-se în alte contexte și felul în care vorbesc despre oameni este îngrijorător. Ei îi tratează pe chelneri, portari și alți oameni care au asemenea slujbe de parcă ar aparține unei clase inferioare. Ce fel de influență exercită acești credincioși asupra oamenilor cu care interacționează în alte împrejurări decât în cele publice? Într-o zi vor da socoteală de modul în care au influențat fiecare om cu care au intrat în contact.

De la amabilitate la asprime

Odată ce am avut această revelație, pendulul vieții mele a ajuns în cealaltă extremă. Am devenit un predicator aspru. Nici acum dragostea lui Dumnezeu pentru oameni nu ardea încă în inima mea. Mă interesa mai mult să am dreptate decât mă preocupa bunăstarea veșnică a oamenilor. Uneori biciuiam de-a binelea congregația. Atenția era și acum îndreptată asupra mea, doar că egoismul meu se manifesta în alt mod. Purtarea mea era un exemplu clasic al pasajului: „Voi credeți că toți ar trebui să fie de acord cu cunoașterea voastră desăvârșită. În timp ce cunoașterea ne face să ne simțim importanți, dragostea este cea care zidește cu adevărat biserica” (1 Corinteni 8:1-2, NLT).

Când privesc în urmă la zilele de început ale slujirii mele itinerante, îmi pare rău pentru unii păstori care au fost nevoiți să dregă lucrurile după plecarea mea. Dacă aș fi fost păstor în vremea aceea, cu siguranță nu l-aș fi invitat pe John Bevere să vină și să slujească în biserica mea. Sunt deosebit de recunoscător acestor lideri care au văzut în mine dorința sinceră de a-L sluji pe Dumnezeu și poporul Lui, deși îmi lipsea maturitatea.

În etapa aceea, nu mai flatam oamenii pentru a le câștiga acceptarea și a evita respingerea. Spuneam adevărul și confruntam, dar mânat de aceleași motivații egoiste pe care Dumnezeu voia să le îndepărteze din viața mea, motivații ascunse acum sub altă haină.

După câțiva ani, un păstor bine cunoscut m-a criticat în fața unor lideri foarte influenți; cuvintele lui mi-au ajuns la urechi de pe trei continente diferite. La început am fost foarte supărat și afectat, însă știam că, dacă îngăduiam jignirii să persiste, ea avea să mă îndepărteze de Dumnezeu. În cele din urmă, atacul îndreptat de acest om împotriva mea m-a făcut să strig spre Dumnezeu, cerând mai cu ardoare ca niciodată mai mult din dragostea Lui. Am stăruit înaintea Domnului, rugându-L să îmi dea o măsură mai mare de compasiune. Fără să îmi dau seama, Dumnezeu a maturizat în timp în inima mea dragostea Lui pentru oamenii care erau atât de prețioși pentru El.

În cursul acestui proces, Domnul mi-a descoperit un lucru care mi-a schimbat slujirea. Poate vă gândiți că veți auzi ceva deosebit de profund, dar soluția Lui a fost una destul de simplă. Poate vi se va părea chiar caraghioasă până stați să o cântăriți puțin. Revelația de care am avut parte a fost aceasta: „O linguriță de zahăr te-ajută să-nghiți doctoria mai ușor” [vers dintr-un cântec faimos al personajului Mary Poppins, n.trad.]. Mi-am dat seama că efectul doctoriei nu se diminuează dacă e administrată împreună cu ceva dulce. Ea doar devine mai ușor de înghițit, ba zahărul o face chiar plăcută.

Mulți lideri mi-au spus după aceea: „John, sunt uimit de felul în care ne-ai făcut pe toți să râdem în timp ce eram sfredeliți de Cuvântul lui Dumnezeu. Ai făcut dintr-un subiect atât de serios unul dătător de viață.” Când am auzit prima oară comentariile de felul acesta, mi-am dat seama că mă maturizam prin harul lui Dumnezeu. Îi sunt nespus de recunoscător pentru aceasta!

Deși păstorul care m-a criticat în fața altor lideri nu a avut de gând să mă binecuvânteze în felul acesta, el a constituit de fapt una dintre cele mai mari binecuvântări din viața mea. Trebuie să vă amintiți că Dumnezeu va folosi uneori intențiile rele ale oamenilor pentru a vă face să ajungeți să trăiți voia Lui pentru viața voastră. El a folosit trădarea lui Iuda pentru a orchestra destinul lui Isus de la cruce. A întrebuițat intențiile rele ale fraților lui Iosif pentru a duce la îndeplinire visul pe care i-l dăduse acestuia. Iar lista poate continua.

Scopul este dragostea pentru Dumnezeu

Totul se reduce la modul în care îi vedem pe oameni. Dacă îngăduim iubirii și compasiunii lui Dumnezeu să se dezvolte în viața noastră, nu îi vom privi de sus pe ceilalți. Când îi considerăm pe semenii noștri inferiori nouă, ne vom uita la ei cu ochi critic, vom avea față de ei atitudini pline de judecată, ne vom purta aspru cu ei etc. Iată ce spune Pavel credincioșilor din Roma:

Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Cristos... Așa că fiecare dintre noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu. (Romani 14:10, 12)

Când credincioșii pierd din vedere a doua poruncă a lui Isus, de a se iubi unii pe alții, vor cădea inevitabil în capcana menționată de Pavel mai sus, aceea de a-i privi cu dispreț pe cei din jur. Mentalitatea aceasta se întâlnește mai cu seamă în rândul celor care au cunoștințe biblice, dar cărora le lipsește temelia roadei Duhului.

Scriptura ne spune că Dumnezeu este dragoste. E important să subliniem faptul că dragostea nu este Dumnezeu. Diferența este uriașă. Personalitatea, căile și scopurile lui Dumnezeu nu sunt limitate la definiția pe care o avem noi pentru dragoste, căci nimeni nu cunoaște dragostea până când nu Îl cunoaște pe Isus. El este însăși esența dragostei.

De asemenea, în Scriptură nu citim nicăieri că „Dumnezeu are dragoste”. El are putere, are daruri, are autoritate și lista continuă. Dar Isus este însăși esența dragostei. Așa stând lucrurile, la fel ar trebui să fim și noi, căci suntem născuți din nou, având acum natura Lui. De aceea spune Pavel:

Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu ar folosi nimănui la nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor și dacă mi-aș jertfi trupul, m-aș putea lăuda cu aceasta, dar dacă nu i-am iubit pe ceilalți, nu am nicio valoare. (1 Corinteni 13:1-3, NLT)

Dragostea nu stă în cuvintele noastre. Putem spune că ținem la cineva, în timp ce faptele noastre ne tăgăduiesc vorbele. Dragostea nu începe nici cu acțiunile pe care le întreprindem. Pavel spune în pasajul de mai sus că putem face fapte care, în aparență, sunt dovada dragostei supreme (cum ar fi dăruirea a tot ce avem pentru ajutorarea săracilor sau sacrificarea propriului trup), dar cu toate acestea, le putem săvârși fără să fim inspirați de dragoste. Aceasta ne spune că adevărata dragoste izvorăște din inimă.

Atunci când iubim, vom fi răbdători și buni cu alții. Nu vom invidia succesul lor, fiindcă ne vom dori cu ardoare să îi vedem câștigând. Nu ne vom lăuda cu privire la noi înșine și ne vom feri de orice înălțare și mândrie. Nu vom pretinde niciodată să se facă așa cum dorim noi. Nu vom fi irascibili din pricina atitudinilor noastre lipsite de răbdare. Nu vom ține evidența greșelilor care ne-au fost făcute, ci vom alege să iertăm și să ștergem orice datorie de felul acesta. Nu vom zâmbi niciodată la vederea nedreptății; vom căuta cu pasiune mila și adevărul. Nu vom avea niciodată așteptări negative de la oameni și nu ne vom pierde speranța cu privire la ei, ci vom crede întotdeauna ce este mai bun în ce-i privește. Îi vom considera întotdeauna pe alții ca fiind nevinovați, până când se dovedește că sunt vinovați; chiar și atunci vom nădăjdui că se vor pocăi și că se vor îndrepta. Vom fi

plini de speranță și vom trece peste orice greutate de dragul Împărăției sau al bunăstării unui semen al nostru. În concluzie, vom trăi pentru edificarea plină de evlavie a altora, care stă doar în asemănarea lor cu Cristos și în împlinirea voii Lui pentru viața lor.

Un lider care i-a influențat pe mulți

Cu câțiva ani în urmă, am participat la înmormântarea unui prieten foarte apropiat. Numele lui era Jack Wallace. Omul acesta înființase o biserică multirasială numită Detroit World Outreach, care ajunsese să numere patru mii de membri în numai trei ani. Jack călătorea spre Zimbabwe, unde urma să predice la o cruciadă de evanghelizare, când a suferit un atac de cord la scurt timp după ce a coborât din avion.

La înmormântarea lui au venit mii de oameni: liderii a numeroase lucrări creștine de pe tot cuprinsul Statelor Unite, lideri de comunități și vice-președinți ai unor corporații importante, alături de mulți funcționari de rând, oameni ai străzii și mame care trăiau din ajutoare sociale. Participanții oglindeau demografia bisericii lui. Au venit și mulți oameni care nu Îl cunoșteau pe Isus ca Domn, inclusiv angajații unor hoteluri sau restaurante, precum și alți oameni din comunitate asupra cărora avusese o mare influență prin întâlnirile personale avute cu ei.

Nu a fost o surpriză să văd acolo atât de mulți oameni care nu făceau parte din biserica lui. Jack și cu mine am petrecut destul de mult timp împreună în afara bisericii, iar eu am fost binecuvântat să văd modul în care se purta cu toți cei pe care îi întâlnea. Trata fiecare om în parte ca pe o ființă valoroasă și prețioasă. Lăsa bacșișuri generoase chelnerilor și valeților din parcări. Uneori aveam anumite rezerve față de purtarea lui care mi se părea puțin excentrică, însă mentalitatea mea greșită a fost corectată când mi-a spus într-o zi cât de prețioși erau toți acești oameni în ochii lui Dumnezeu. Jack nu te făcea doar să te simți cel mai important om atunci când erai cu el. Când petreceai timp cu Jack, chiar erai cea mai importantă persoană pentru el.

Serviciul de înmormântare a durat patru ore și jumătate. Multora dintre liderii apropiați lui li s-a cerut să se ridice și să împărtășească timp de câteva minute câte ceva despre Jack. După ce ne-a auzit pe patru sau cinci dintre noi spunând cât de apropiați am fost de Jack și ce însemnase el pentru noi, s-a ridicat un lider foarte cunoscut și a zis: „Credeam că eu am fost prietenul lui cel mai bun!” Toată lumea a râs.

Știam că Jack ne privea și ne trata pe fiecare dintre noi ca pe cel mai apropiat prieten al lui. Pe lângă influența pe care a avut-o acest mare lider la nivel internațional prin cruciadele lui de evanghelizare și prin emisiunile televizate, a avut un impact deosebit în rândul tuturor celor cu care intra în contact în viața de fiecare zi. Nu avea importanță dacă erai director sau șomer. Jack știa cum să comunice și cum să arate dragoste pentru fiecare, ca om. Pe lângă faptul că a dovedit credincioșie în ce privește chemarea și darurile lui, Jack și-a înmulțit polii în fiecare domeniu al vieții.

Un om de serviciu care a influențat mulțimi

Unii dintre oamenii care au avut cel mai profund impact în viața mea sunt dintre cei pe care nu îi vedeți niciodată în spatele amvonului. Din rândul lor face parte un fost contabil de la firma Rockwell International. Numele lui este Mike și am ajuns să îl cunosc la numai doi ani după ce am devenit creștin. Lucra aproape de mine la firmă și obișnuiam să stăm de vorbă despre cele spirituale în timpul pauzelor și al mesei de prânz. Mai târziu am ajuns să petrecem ore întregi împreună la el sau la mine acasă și la biserică. Ce m-a marcat cel mai mult a fost integritatea și înțelepciunea practică bazată pe Scriptură pe care le dovedea omul acesta. Am fost influențat, de asemenea, de modul în care își onora, își iubea și își respecta soția, copiii și orice om care îi ieșea în cale.

În cele din urmă, eu am plecat de la firma Rockwell și am intrat în lucrarea creștină. Mike a plecat la rândul lui și și-a deschis o firmă de contabilitate pe care o conduce și azi. Afacerea lui s-a bucurat de mult succes. A ajutat peste doisprezece mii de clienți să își completeze declarațiile de venituri și să își țină contabilitatea, iar cinci mii dintre

ei apelau constant la serviciile lui. I-au rămas clienți fideli ani de zile, datorită cinstei și integrității lui.

L-am întrebat de curând cu câți dintre clienții lui a vorbit din Cuvântul lui Dumnezeu. Mi-a răspuns: „John, o estimare moderată ar fi de nouăzeci la sută.”

Aceasta însemna peste zece mii de oameni.

Am rămas perplex. L-am întrebat apoi câți oameni condusesese la mântuire. Răspunsul lui a fost: „Sute. Doar săptămâna trecută am condus la Domnul un cubanez și m-am rugat împreună cu el să fie vindecat de cancer.”

Mike a ajutat multe organizații creștine cu partea de contabilitate. Printre ele s-a numărat și a noastră, în etapa de început. Mike a văzut chemarea din viața mea și timp de ani de zile s-a ocupat gratuit de contabilitatea organizației. Viața lui Mike a influențat oamenii în numeroase moduri.

Țin minte că în lungile noastre discuții Mike mi-a vorbit despre omul de serviciu care i-a influențat lui viața mai mult decât oricine altcineva. L-am sunat de curând să aflu mai multe despre omul acesta. Mike a început să plângă la telefon.

Mi-a zis: „John, am nouă mătuși și unchi. Șase dintre ei au sfârșit la ospiciu. Și mama mea a sfârșit la fel. Amândoi bunicii mei au fost împușcați. Familia mea era un dezastru și la fel urma să fie și viața mea. Însă, din pricina greutăților financiare, mama m-a trimis la o altă familie să aibă grijă de mine. Am locuit acolo timp de șapte ani. Bărbatul din casă era om de serviciu la o fabrică de hârtie. Numele lui era Charlie. Integritatea, consacrarea lui față de Isus și dragostea pe care o purta oamenilor au frânt blestemul din viața mea. M-a dus în fiecare săptămână la biserică și m-a învățat calea Domnului. Influența exercitată de el asupra vieții mele m-a ajutat să devin ce sunt astăzi. Fiica mea a scris la un moment dat o compunere intitulată «Cel mai mare om pe care nu l-am cunoscut.» Era despre Charlie.”

Probabil că nu veți auzi niciodată nimic altceva despre Charlie, în afara celor citite în cartea de față. Cu toate acestea, influența lui s-a extins asupra miilor de oameni cărora le-a slujit Mike. Influența lui m-a atins și pe mine prin Mike. Prin urmare, milioanele de oameni cărora am avut eu privilegiul să le slujesc au fost și ei atinși, în mod

indirect, de Charlie. Vedeți cum un simplu om de serviciu și-a înmulțit polii și va avea parte într-o zi de o mare răsplătire?

Influența care dă naștere unei moșteniri

Aceasta îmi amintește de o relatare adevărată pe care mi-a citit-o de curând unul dintre angajații noștri. Povestea este despre un ateu pe nume Max Jukes și despre Jonathan Edwards, un om evlavios. Iată ce spune ea:

Max Jukes, care era ateu, a trăit o viață depravată. S-a căsătorit cu o tânără lipsită de moravuri, iar căsnicia lor a dat naștere la 310 descendenți care au murit săraci lipiți pământului, la 150 de infractori, 7 ucigași, 100 de bețivi, în vreme ce peste jumătate dintre femei au fost prostituate. Cei 540 de urmași ai lui au costat Statele Unite 1.250.000 de dolari.

Dar, slavă Domnului, influența poate fi exercitată în ambele direcții! S-a făcut un studiu și cu privire la un mare om al lui Dumnezeu, Jonathan Edwards, care a trăit în aceeași perioadă cu Max Jukes, dar care s-a căsătorit cu o tânără evlavioasă. Studiul, care a cuprins 1394 dintre descendenții cunoscuți ai lui Jonathan Edwards, a identificat în rândul lor 13 președinți de colegii, 65 de profesori universitari, 3 senatori ai Statelor Unite, 30 de judecători, 100 de avocați, 60 de medici, 75 de ofițeri în armată și marină, 100 de predicatori și misionari, 60 de autori de marcă, un vicepreședinte al Statelor Unite, 80 de funcționari, 295 de oameni cu studii superioare, dintre care unii au devenit guvernatori sau ambasadori în alte țări. Descendenții lui nu au costat statul nici măcar un cent.¹

Vedem aici un alt caz de înmulțire a polilor. Acești bărbați (Charlie, Mike și Jonathan Edwards) au influențat atât de multe vieți. Influența lor a lăsat în urmă o moștenire deosebită. Nu lucrarea lor publică a avut impact asupra mulțimii despre care vorbim, ci viața lor personală.

Acesta este privilegiul pe care ni-l dă Dumnezeu fiecăruia dintre noi. Felul în care îi răspundeți unui ofițer de poliție, în care vorbiți cu păstorul, în care vă tratați copiii, în care vă desfășurați afacerile, cuvintele pe care le spuneți fiecărui om în parte (și lista continuă), toate acestea influențează viața celor din jurul vostru. Veți fi niște oameni care zidesc sau niște pietre de poticnire?

Așa că fiecare dintre noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu. Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic care să fie pentru fratele vostru o pricină de poticnire... Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră. (Romani 14:12-13, 19)

Pavel spune lucrurile acestea în strânsă legătură cu scaunul de judecată al lui Dumnezeu. Fiecare influență pe care am avut-o asupra cuiva va fi examinată cu atenție acolo. Este foarte important să ne amintim mereu acest adevăr. El ne va motiva să câștigăm pentru veșnicie prin ceea ce facem în loc să ne gândim cum să ne purtăm singuri de grijă.

Rebecca Ruter Springer a trăit în secolul al XIX-lea și a avut parte de o vizită în cer înainte de plecarea finală spre răsplătirea veșnică. La întoarcere a scris cartea clasică intitulată *Intra Muros*, în care citează spusele unei rude cu care a petrecut mult timp în cer. Autoarea relatează că această rudenie, fratele soțului ei, se afla în apropierea Stăpânului. Iată cuvintele pe care i le-a spus acesta:

Dacă am realiza cât timp suntem încă muritori că, zi după zi, clădim pentru veșnicie, cât de diferite ar fi viețile noastre în multe privințe! Fiecare vorbă blândă, fiecare gând mărinimos, fiecare faptă altruistă ar deveni un stâlp de o frumusețe veșnică în viața viitoare.²

Conducerea altora la Cristos

Cea mai mare influență pe care o putem avea asupra unui om este să îl conducem la Cristos. Când înțelegeți ce înseamnă judecățile veșnice, sunteți motivați să le împărtășiți cunoscuților voștri planul mântuirii. Iată ce ne spune Scriptura: „Cel înțelept prinde vieți [pentru Dumnezeu,

ca un pescar de oameni; le strânge și le primește pentru *veșnicie*]” (Proverbe 1:30, AMP).

Când eram tânăr în credință, mă simțeam presat să predic Evanghelia fiecărui om cu care intram în contact. Mai târziu am învățat însă cum să caut călăuzirea Duhului Sfânt pentru a ști când și ce să spun. Mi-am dat seama că Isus Însuși a afirmat că El făcea doar ce Îl vedea pe Tatăl făcând. Când umblăm cu Dumnezeu, lucrurile curg natural, nu există o constrângere care duce la frustrare și care îi îndepărtează pe oameni.

Cu toate acestea, imboldul de a-i conduce pe alții spre viața veșnică va rămâne prezent până când suntem duși acasă. Dragostea pentru Dumnezeu alimentează această dorință. Când conducem un om la Cristos, toți îngerii și Dumnezeu Însuși se bucură cu o bucurie negrăită, iar pe noi ne așteaptă o răsplată. Isus spune: „Cine seceră primește o plată bună, iar rodul pe care îl seceră sunt oameni aduși la viața veșnică” (Ioan 4:36, NLT).

Am avut privilegiul de a o conduce pe soția mea la Domnul cu ocazia primei noastre întâlniri. La scurt timp după ce m-am convertit, mi-am luat angajamentul de a nu mai merge la întâlniri cu vreo fată până când Domnul mi-o scotea în cale pe cea care urma să îmi devină soție. M-am gândit că, dacă Dumnezeu i-o dusesese lui Adam pe Eva, putea face la fel și pentru mine.

Înainte să devin creștin, curtasem multe fete. După convertire, m-am întâlnit cu câteva fete creștine, dar am observat că relațiile acestea dăunau umblării mele cu Dumnezeu. Când le puneam capăt, în sufletul nostru rămăneau răni și lacrimi. Nu a trecut mult până am înțeles că nu erau sănătoase pentru mine. Prin urmare, mi-am luat angajamentul de a mă ruga înainte de a mai merge la întâlnire cu vreo fată.

În vremea aceea, soția mea era o petrecăreță. Un coleg mi-a descris-o drept cea mai sălbatică fată din campus. Nu știu dacă era chiar așa, dar cu siguranță nu era nici departe. Când a început relația mea cu Lisa, nu mai ieșisem la întâlniri cu vreo fată de un an și jumătate, fiindcă de fiecare dată când Îl întrebam pe Domnul dacă era bine să mă duc sau nu, îmi spunea să nu merg. Cu toate acestea, m-am simțit îndemnat să o invit pe Lisa la un picnic unde urma să aibă loc și un studiu biblic, iar ea a acceptat.

După picnic, am mers împreună pe jos până în campus și i-am împărtășit Evanghelia până pe la unu și jumătate dimineața. M-a întrerupt la un moment dat și mi-a spus că vrea să fie mântuită. La scurt timp după aceea, am știut amândoi că era voia lui Dumnezeu să ne căsătorim. Pot spune cu mâna pe inimă că eu sunt cel avantajat din întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Nu aș fi omul care sunt astăzi dacă n-ar fi fost ea. Lisa a influențat milioane de vieți. Este o autoare prolifică, o susținătoare a dreptății sociale și vorbește la conferințe organizate pretutindeni în lume.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi riscat să îi întind o mână, dacă teama că mă va lua peste picior m-ar fi împiedicat să îi vorbesc despre Isus? Cred că Dumnezeu ar fi trimis pe altcineva să o facă. Aș fi ratat cea mai bună alegere a lui Dumnezeu privitoare la o soție pentru mine și nu aș fi avut vreo contribuție în viața tuturor celor cărora le-a slujit ea pentru veșnicie. Îi mulțumesc Domnului pentru darurile Sale!

Nu uitați că o sămânță se înmulțește, chiar dacă pare neînsemnată. Nu priviți cu ușurătate îndrumarea Duhului Sfânt și nu o ignorați. Lucrurile cele mai „neînsemnate” pe care m-a călăuzit Dumnezeu să le fac s-au dovedit a fi cei mai însemnați factori ai multiplicării din viața mea. Dumnezeu vrea să aveți parte de multiplicare și El dorește, de asemenea, să vă răsplătească pentru multiplicarea realizată în viața voastră.

Un îndemn final

Miza este atât de mare! Nu putem privi cu ușurătate timpul care ne-a fost încredințat aici, pe Pământ. Destinul etern al oamenilor depinde de ascultarea noastră față de planul lui Dumnezeu. Voia Lui este ca toți să fie mântuiți și să ajungă se semene chipului lui Isus. El nu dorește ca vreunul să fie lăsat în urmă.

O generație întregă a pierit în pustie după ieșirea din Egipt. Israelii din vremea aceea au avut unul dintre cei mai mari lideri din toate timpurile și tot au dat greș. Putem avea lideri nemaipomeniți, dar ține de noi toți, ca generație, să împlinim planul Marelui Constructor. El a afirmat: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în

toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor oamenilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14). Să nu ratăm împlinirea însărcinării primite! Este vremea noastră să acționăm, iar Isus este chiar la ușă! Dacă nu ne împlinim destinul, atunci Dumnezeu va trebui să ridice altă generație, cum a făcut cu Iosua, căci El a afirmat deja că Își va umple casa.

Noi ne facem partea pentru a împlini planul lui Dumnezeu înmulțind ceea ce ne-a încredințat El. Nu vă lăsați descurajați. Nu priviți partea care vă revine ca pe una neînsemnată. Nu vă pierdeți pasiunea. Nu scăpați din vedere viziunea cerească arătată lămurit în Noul Testament, care a fost subliniată și în cartea aceasta. Pe lângă faptul că alți oameni din generația voastră contează pe voi, unii au nevoie disperată să li-L descoperiți pe Isus, iar alții să le faceți parte de încurajarea și tăria Lui. Destinul vostru veșnic vă așteaptă. Puteți reuși depinzând în întregime de harul Lui. El este credincios!

Fac apel la voi ca un concetățean al Împărăției. Împliniți-vă chemarea și întăriți-vă alegerea. Alergați până la capăt în cursa care vă stă înaintea. Peste zece milioane de ani veți privi în urmă la momentul acesta și vă veți bucura că ați perseverat. Nu puteți fi prea consacrați voii lui Dumnezeu. Așadar, alergați așa încât să câștigați premiul!

Ca o ultimă încurajare, vă las una dintre rugăciunile făcute de Pavel din toată inima pentru sfinți:

Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi înșine pentru voi, ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Cristos, împreună cu toți sfinții Săi. (1 Tesaloniceni 3:12-13)

Scriptura conține multe versete privitoare la răsplătirile veșnice, mult mai multe decât pot fi tipărite în cartea aceasta. Pentru o listă a pasajelor referitoare la aspectele principale ale judecății și răsplătirii veșnice, consultați adresa DrivenByEternety.com/EternalRewards.

— ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT —

SECȚIUNEA 6: CAPITOLELE 13-14

1. Există aspecte ale vieții voastre (sau chiar unele elemente centrale ale ei) care vi se par lipsite de importanță sau câtuși de puțin impresionante? Gândiți-vă la ele din perspectiva lui Dumnezeu. De ce ar putea fi credințioșia voastră din aceste domenii aparent ne semnificative importantă în ochii lui Dumnezeu?
2. Pentru cei mai mulți dintre noi, imboldul de a concura sau de a ne compara cu alții este instinctiv. Ce se schimbă în legătură cu felul în care abordăm Împărăția lui Dumnezeu când nu suntem concentrați asupra modului în care ne putem sau nu compara cu altcineva?
3. Este viața voastră bogată din perspectiva multiplicării? Cum vă puteți administra mai bine timpul, rugăciunea, talentul și resursele?
4. La începutul călătoriei noastre am discutat despre pasajul din 1 Ioan 4:17, care spune că ne putem înfățișa plini de încredere înaintea scaunului de judecată al lui Cristos. Știind ceea ce știți acum, puteți explica de ce este așa?
5. Cum puteți urmări cu bună știință în momentul de față să vă zidiți o viață care are influență veșnică?

ANEXĂ

CUM SĂ PRIMIȚI MÂNTUIREA

Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.

—Romani 10:9–10 NLT

Dumnezeu vrea să vă duceți viața în așa fel încât să vă bucurați de un succes etern. El este plin de pasiune pentru voi și pentru planul pe care l-a făcut pentru viața voastră. Dar există o singură cale de a vă începe călătoria spre destinul vostru: primind mântuirea prin Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos.

Prin moartea și învierea lui Isus, Dumnezeu v-a deschis calea spre intrarea în Împărăția Lui, ca preaiubiți fii și fiice. Jertfa lui Isus de pe cruce v-a pus la dispoziție fără plată o viață din belșug. Mântuirea este darul lui Dumnezeu pentru voi; nu puteți face nimic pentru a o câștiga sau merita.

Ca să primiți acest dar prețios, recunoașteți-vă mai întâi păcatul de a fi trăit independent față de Creatorul vostru (căci el este rădăcina tuturor păcatelor pe care le-ați săvârșit). Această pocăință este o parte vitală a primirii mântuirii. Petru a arătat lămurit acest fapt în ziua când au fost mântuiți cinci mii de oameni, în Fapte: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele” (Fapte 3:19). Scriptura declară că fiecare dintre noi se naște ca rob al păcatului. Această sclavie își are rădăcina în păcatul lui Adam, care a dat naștere unui tipar al neascultării voite. Pocăința este alegerea de a întoarce spatele ascultării de propria persoană și de Satana, tatăl minciunii, și de a vă îndrepta ascultarea spre noul vostru Stăpân, Isus Cristos, Cel care și-a dat viața pentru voi.

Voi trebuie să Îi predați lui Isus stăpânirea asupra vieții voastre. A-l face pe Isus „Domn” înseamnă a-I preda dreptul de proprietate asupra vieții voastre (cu duh, suflet și trup), adică asupra a tot ce sunteți și aveți. Autoritatea Lui asupra vieții voastre devine absolută. În momentul în care faceți pasul acesta, Dumnezeu vă eliberează din întuneric și vă strămută în lumina și slava Împărăției Sale. Atunci treceți pur și simplu din moarte la viață, deveniți copii ai Lui!

Dacă doriți să primiți mântuirea prin Isus, rugați-vă astfel:

Doamne, Dumnezeule care ești în ceruri, recunosc că sunt un păcătos și că nu mă ridic la înălțimea standardului neprihănirii Tale. Merit să fiu condamnat veșnic pentru păcatul meu. Îți mulțumesc că nu m-ai lăsat în starea aceasta, căci cred că L-ai trimis pe Isus Cristos, singurul Tău Fiu, născut din fecioara Maria, să moară pentru mine și să poarte asupra Lui judecata mea, la cruce. Cred că El a înviat din morți a treia zi și că acum șade la dreapta Ta ca Domn și Mântuitor al meu. De aceea, mă pocăiesc astăzi de trăirea mea independentă de Tine și îmi predau în întregime viața stăpânirii lui Isus.

Doamne Isuse, Te mărturisesc pe Tine ca Domn și Mântuitor al meu. Vino în viața mea prin Duhul Tău și transformă-mă într-un copil al lui Dumnezeu. Renunț la lucrurile întunericului de care m-am ținut până acum și de astăzi înainte nu voi mai trăi pentru mine însumi. Prin harul Tău, voi trăi pentru Tine, căci Tu Ți-ai dat viața pentru mine ca eu să pot trăi veșnic.

Doamne, Îți mulțumesc. Viața mea este acum pe deplin în mâinile Tale și, potrivit Cuvântului Tău, nu voi fi dat de rușine niciodată.

Bun venit în familia lui Dumnezeu! Vă îndemn să împărtășiți această veste bună și altor credincioși. Este important, de asemenea, să vă alăturați unei biserici locale care crede Scriptura și să intrați în legătură cu alți credincioși care vă pot încuraja să înaintați în credință. Puteți contacta fără rezerve organizația noastră (vizitați pagina MessengerInternational.org) pentru a vă ajuta să găsiți o biserică în zona în care locuiți. Tocmai ați început o călătorie extraordinară. Mă rog să sporiiți în fiecare zi în ce privește revelația divină, harul și prietenia cu Dumnezeu!

NOTE

Capitolul 1

1. *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (New York: Gramercy, 1993), „eternitate.”
2. *The American Heritage Dictionary of the English Language*, ed. a 4-a (New York: Houghton Mifflin, 2000), „eternitate: *starea sau calitatea de a fi etern; etern: a exista în afara timpului.*
3. Merrill F. Unger, *The New Unger's Bible Dictionary*, ed. R. K. Harrison (Chicago: Moody, 1988), BibleSoft PCStudyBible 4.
4. Robert Young, *Young's Literal Translation of the Holy Bible* (Grand Rapids, MI: Baker, 1986).

Capitolul 3

1. Apocalipsa 2:23 AMP
2. Luca 16:2
3. Evrei 4:13 AMP
4. Ioan 8:24
5. Fapte 4:12 AMP
6. Iacov 2:10 TLB
7. Efeseni 2:8–9 NLT (Numele *Dumnezeu* a fost schimbat în *Jalyn* pentru a se potrivi cu povestirea.)
8. Eclesiastul 9:5–6 NLT
9. Proverbe 24:20 NLT
10. Proverbe 13:13
11. Matei 22:13–14
12. Apocalipsa 22:14–15
13. Tit 1:16 NLT (Numele *Dumnezeu* a fost schimbat în *Jalyn* pentru a se potrivi cu povestirea.)
14. Luca 6:46 TEV
15. Matei 7:21–23 TLB (Cuvântul *cer* a fost schimbat în *Affabel* pentru a se armoniza cu povestirea.)
16. Iacov 2:14, 17–20 NLT (Numele *Dumnezeu* a fost schimbat în *Jalyn* pentru a se potrivi cu povestirea.)
17. Ezechel 18:25, 27–28 TLB

18. Psalmul 50:16–21 TLB
19. Matei 22:13
20. Proverbe 30:12
21. Matei 24:12–13 TEV
22. 2 Petru 2:20–21 TEV (Numele *Isus Hristos* a fost schimbat în *Jalyn* pentru a se potrivi cu povestirea.)
23. Ezechel 18:24–27 NLT
24. Matei 24:13
25. Apocalipsa 3:5 NASB
26. Proverbe 21:16 NIV
27. Matei 22:13–14 (Pronumele *el* a fost schimbat în *ea* pentru a se potrivi cu povestirea.)
28. Evrei 10:26–27, 30–31 NLT (Numele *Dumnezeu* a fost schimbat în *Jalyn* pentru a se potrivi cu povestirea.)
29. Iacov 3:1 NLT (Cuvântul *biserică* a fost schimbat în *școală* pentru a se potrivi cu povestirea.)
30. Marcu 9:42
31. Luca 12:45–48 NLT
32. Iuda 13 TEV
33. Matei 22:13–14
34. Apocalipsa 16:5–7 TEV

Capitolul 4

35. 1. *The American Heritage Dictionary*, ed. a 3-a (New York: Houghton Mifflin, 1992), „elementar.”

Capitolul 5

1. Movie Reviews: *The Matrix*. <http://www.pluggedinonline.com/movies/movies/a0000128.cfm>. Accesat la 5 septembrie 2005.
2. Alexander Roberts și James Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Polycarp: Letter to the Philippians,” 10 vol. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), cap. 1.
3. Alexander Roberts și James Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Polycarp: Letter to the Philippians,” 10 vol. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), cap. 2.
4. Alexander Roberts și James Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Clement of Rome Letter to the Corinthians,” 10 vol. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), cap. 32.

5. Alexander Roberts și James Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Clement of Rome Letter to the Corinthians,” 10 vol. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), cap. 34.
6. David W. Bercot, ed., *A Dictionary of Early Christian Beliefs* (Hendrickson Publishers, Inc., 1998), 586.
7. Ibid.
8. Josh McDowell, *Mărturii care cer un verdict* (Societatea Misionară Română, 1992), 50–52.

Capitolul 6

1. Kenneth E. Hagin, *I Believe in Visions* (Tulsa, OK: Faith Library Publications, 1984), 68–71 (A doua ediție; retipărită a 10-a oară).
2. Din seria UBS Handbook. © 1961–1997 by United Bible Societies.
3. David W. Bercot, ed. *A Dictionary of Early Christian Beliefs* (Hendrickson Publishers, Inc., 1998).
4. Ibid.
5. Ibid.
6. Ibid.
7. Ibid.
8. *The American Heritage Dictionary of the English Language*, A patra ediție. Houghton Mifflin Co., 2004 (ediția electronică).

Capitolul 8

1. Luca 14:12–14
2. Marcu 12:43–44 TEV
3. Coloseni 1:28 (Numele *Isus Hristos* a fost schimbat în *Jalyn* pentru a se potrivi cu povestirea.)
4. Ezechel 13:10–11 NIV
5. 1 Corinteni 3:12–15 NLT
6. 1 Tesaloniceni 2:19–20 NLT
7. Matei 12:36–37 TEV
8. Proverbe 12:14 TEV
9. Ieremia 11:20
10. Ieremia 17:10 NLT (Numele *Dumnezeu* a fost schimbat în *Jalyn* pentru a se potrivi cu povestirea.)
11. Această conversație a fost adaptată după Matei 25:34–40 TEV
12. 2 Corinteni 9:10
13. 2 Corinteni 9:9 AMP

14. Luca 14:11 AMP
15. Luca 19:17 NLT
16. Apocalipsa 2:26–27 NIV
17. Matei 25:21

Capitolul 9

1. Numele din această povestire au fost înlocuite din respect pentru viața privată a acelei persoane.

Capitolul 10

1. James Strong, *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1988).
2. *Biblesoft New Exhaustive Strong's Concordance*, (Seattle, WA: Biblesoft, Inc., ver. 4, 1994).

Capitolul 12

1. Această secțiune este o adaptare a unui text care a apărut inițial în cartea mea *Neabătut: Puterea de a nu renunța niciodată* (Medgidia: Succeed Publishing, 2013), 217–219.

Capitolul 13

1. *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (New York: Gramercy, 1993), „invidie.”
2. *The American Heritage Dictionary of the English Language*, ed. a 4-a. Houghton Mifflin Co., 2004 (ediția electronică).

Capitolul 14

1. Leonard Ravenhill, *Sodom Had No Bible* (Minneapolis, MN: Bethany House, 1971), 155.
2. Rebecca Ruter Springer, *My Dream of Heaven: A Nineteenth Century Spiritual Classic: Originally Known As Intra Muros* (Cincinnati, OH: Harrison House), 21.

Messenger International există pentru a ajuta credincioșii, familiile, bisericile și națiunile să cunoască și să experimenteze puterea înnoitoare a Cuvântului lui Dumnezeu.

Aceasta va avea ca rezultat împuternicirea credincioșilor, transformarea comunităților și un răspuns dinamic la nedreptățile care afectează lumea noastră.

Cloud Library este o platformă online care permite pastorilor și liderilor din întreaga lume să acceseze resurse digitale gratuite în propria lor limbă.

Caută pe **CloudLibrary.org** resurse gratuite de la John și Lisa Bevere în peste 80 de limbi!

Cărți electronice, învățătură în format video și audio, cărți audio, Biblii și altele...

**CLOUD
LIBRARY**

Vrei mai mult? Scanează aici:

AFFABEL

TEATRU AUDIO

Affabel este o alegorie epică scrisă de John Bevere. Ea ne oferă o fereastră spre lumea aflată dincolo de realitatea pământească și ilustrează multe adevăruri reflectate în Împărăția lui Dumnezeu. Este vital ca ucenicii Domnului să privească din perspectiva eternă, chiar dacă eternitatea poate fi dificil de înțeles.

Urmăriți-i pe mărețul Rege Jalyn, pe întunecatul domn Dagon, pe Generoziatatea, pe Independentul și pe alții, în timp ce explorați peisajele minunate ale Regatului lui Affabel. Veți fi provocați, deoarece personajele vă dezvăluie ce se află în inima voastră.

Teatrul Audio Affabel este o parte dinamică a mesajului cărții *Atracția Eternității*.

Disponibil și la: [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org)

ATRACȚIA ETERNITĂȚII

DVD CU RESURSE

Cartea pe care o Țineți în mână face parte din setul de resurse *AtracȚia eternității*, de John Bevere. Citind această carte și utilizând materialele adiȚionale disponibile pe DVD-ul atașat și pe platforma online cloudLibrary.org, veți putea studia fiecare parte din această învățatură dinamică și revoluȚionară. Studiată în mod corespunzător, aceasta va influența și va consolida trăirea ta, ajutându-te să faci mai mult pentru Dumnezeu.

Setul de resurse *AtracȚia eternității* conține următoarele componente:

- Textul cărții *AtracȚia eternității*
Singura componentă tipărită a acestui set.
Cartea se găsește, de asemenea, pe discul de resurse, în format PDF.
- DVD-ul cu resurse *AtracȚia eternității*
Discul atașat conține toate materialele în format digital.
Nu veți putea să utilizați acest DVD ROM pe DVD player.
Totuși, toate fișierele pot fi încărcate și citite pe tabletă, pe computer sau pe smartphone.
- Cartea *AtracȚia eternității* în format audio
Toate secȚiunile cărții *AtracȚia eternității* sunt citite în limba română, în format MP3.
- Cartea *AtracȚia eternității* în format video
Toate cele 6 sesiuni video de predare în format MP4.
- Teatrul audio *Affabel* în format MP3
- Materiale bonus
DVD-ul conține, de asemenea, alte cărți și resurse, inclusiv cartea „*Fără rival*”, „*Bine sau dumnezeiesc*”, „*Povestea căsniciei*” și „*Duhul Sfânt*”.

TOATE ACESTE RESURSE SUNT UN DAR PENTRU TINE!

Aveți permisiunea să faceți copii ale acestui DVD, să copiați materialele, să le trimiteți prin e-mail prietenilor, să copiați și să lipiți textul în documente Word, să transmiteți învățătura bisericii dumneavoastră și să le încărcați pe internet pentru alții. Distribuți aceste resurse ori de câte ori există o dorință după învățătura sănătoasă a Cuvântului lui Dumnezeu.

Informații suplimentare despre componentele setului de resurse *Atracția eternității*:

- Fișierele de pe acest DVD ROM nu pot fi redată pe un player video normal. Deoarece acestea sunt „materiale mixte”, adică fișiere video, audio și text, acestea pot fi redată și vizualizate doar pe computer sau pe un alt dispozitiv digital.
- Fișierele video MP4 pot fi încărcate și redată pe tabletă sau computer.
- Fișierele audio MP3 pot fi încărcate pe un player media audio, pe smartphone sau pe computer.
- Fișierele PDF pot fi încărcate pe tabletă sau computer. Ele pot fi ușor citite, imprimate sau duplicate. Ele pot fi inserate în propriile documente!
- Fișiere suplimentare sunt disponibile în mai multe limbi la

ATRACȚIA ETERNITĂȚII

RESURSE

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Descărcați și vizionați
și alte resurse la:

CloudLibrary.org

Se poate utiliza
doar în computer

JOHN BEVERE

Acest curriculum și alte învățături ale lui John și Lisa Bevere sunt disponibile pe site-ul gratuit de streaming video al lui Messenger și în site-ul de descărcare a resurselor

CloudLibrary.org

Resurse suplimentare în multe limbi sunt disponibile pentru vizualizare și descărcare pe Youtube.com & Youku.com și pe alte site-uri de partajare.

CUM VA ARĂTA VEȘNICIA VOASTRĂ?

Cum ar fi dacă ați afla că faceți parte dintr-un experiment în care următoarele douăzeci și patru de ore vor hotărî calitatea restului vieții voastre? Fiecare aspect, de la slujba pe care o aveți până la zona și casa în care locuiți, se va lega de felul în care parcurgeți acea unică zi. Cum ați aborda acele douăzeci și patru de ore? Ați planifica lucrurile sau le-ați lăsa la voia întâmplării, sperând că totul va fi bine în cele din urmă?

Vi se pare o idee forțată? Nu este. De fapt, ea oglindește modul în care alegerile voastre de astăzi vă vor influența pentru veșnicie destinul.

În *Atracția eternității*, John Bevere folosește o alegorie relevantă și numeroase pasaje din Scriptură pentru a zugrăvi o imagine vie a felului în care viața noastră pământească ne modelează existența veșnică.

Viața care începe după ultima răsufare este nespus mai mult decât o destinație. Nu așteptați până când e prea târziu. Descoperiți acum cum puteți trăi o viață care să conteze azi, dar și în veșnicie!

INCLUDE UN DVD
CU RESURSE SUPLIMENTARE

John Bevere și soția lui, Lisa, sunt fondatorii organizației Messenger International. Slujitor și autor al mai multor bestselleruri, John prezintă cu îndrăzneală și pasiune mesaje care nu compromit adevărul. Dorința lui este de a susține biserica locală și de a oferi resurse liderilor, indiferent de locul unde se află ei, de limba pe care o vorbesc și de situația lor financiară. Materialele lui au fost traduse în peste nouăzeci de limbi și milioane de copii au fost distribuite păstorilor și liderilor din lumea întreagă.

Descarcă și mai
multe resurse:
[CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org)

MESSENGER
INTERNATIONAL
[MessengerInternational.org](https://www.MessengerInternational.org)

Această carte este un dar din partea
autorului și nu poate fi vândută

Vrei mai multe?
Scanează aici.

